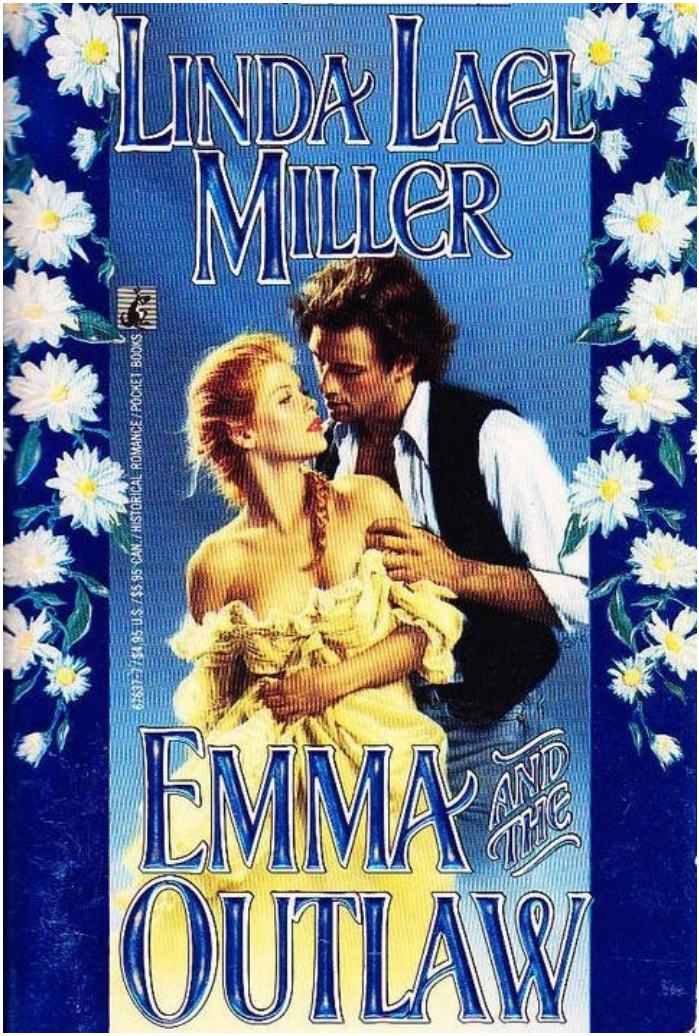

Emma şi bărbatul (banditul) cel rău
(Emma and the Outlaw)
Linda Lael Miller.

Prolog.

BEAVER CROSSING, NEBRASKA.

Emma Chalmers stătea încremenită pe peronul gării, la fel de zgribulită ca şi ceilalţi orfani, din cauza frigului muşcător adus de vântul din preerie, cât şi din cauza perspectivei de a fi separată de Lily.

Copila de şase ani, cu un an mai mică decât Emma, se agăţa de fustele surorii ei, cu ochişorii ei căprui măriţi de teamă. Caroline, sora lor mai mare, fusese adoptată în Lincoln şi Lily era tot ceea ce-i mai rămăsese Emmei, cu excepţia unei mici fotografii în care erau toate trei, ascunsă în buzunarul şorţuleţului.

Femeia micuţă şi uscată din faţa ei, o studie pe Emma din vârful capului şi până la picioarele încălţate în pantofi mici şi scâlciaţi.

Ţâţâi din buze şi îi strigă conductorului:

— O iau pe roşcata asta de aici!

A trecut un moment înainte ca Emma să poată vorbi. Braţele ei înconjurară strâns umerii micuţi şi firavi ai lui Lily.

— Luaţi-o şi pe sora mea, pleda ea. Vă rog, doamnă, nu mă obligaţi s-o părăsesc pe Lily.

Femeia mormăi batjocoritor:

— Sunt norocoasă că pot lua o fată ca să mă ajute la treabă. Dacă aduc acasă două, domnul Carver o să-mi învineţească ochii.

Tocmai atunci, conductorul o ridică pe Lily în braţe, îndepărtându-se de

Emma prin îmbulzeală, înapoi spre tren. Separarea fusese atât de crudă şi de bruscă, încât, pentru un moment, Emma n-a putut face nicio mişcare.

Lily era doar cu puţin mai mare decât un bebeluş. Cine o să aibă grijă de ea? Cine o s-o apere de băieţii aceia răi care o necăjeau cu atâta plăcere?

Emma nu se mişcă; doar rămase dreaptă pe peron, respirând cu greutate, cu ochii strălucind de lacrimi de neajutorare şi disperare, zăpada aşezându-i-se în părul roşcat precum un voal de dantelă. Voia să urle, doar să-şi lase capul pe spate şi să urle, dar, a simţit că acea

Carver ar pocni-o dacă ar ţipa.

— Acum haide. Domnul Carver este ceva mai jos, la saloon şi nu-i o idee tocmai bună să-l lăsăm să ne aştepte, îi zise mama

adoptivă Emmei.

Aceasta era îmbrăcată cu o rochie verde, decolorată, o bonetă turtită şi un pardesiu ce părea scos de sub roţile trenului.

— Adu-ţi aminte să nu-l enervezi, pen' că Ben are o fire tare afurisită.

Sirena trenului şuieră şi aburii începură să se ridice în jurul roţilor. Privind înapoi peste umăr, Emma o căuta pe Lily la geamul de la vagonul pasagerilor, dar, nu se vedea nicăieri.

O urmă pe doamna Carver în jos, pe treptele alunecoase, pline de zăpadă ale peronului. Frigul trecea prin hainele ei subţiri, dar Emma era obişnuită cu asta. Simţea doar cum i se frângea inima. Şi durerea aproape că o lăsă fără suflu.

— Iar ai adoptat o fată, nu-i aşa, Molly?

Emma privi pe lângă silueta subţiratică a doamnei Carver şi văzu o femeie frumoasă, îmbrăcată cu un palton de catifea verde şi cu o pălăriuţă cochetă, asortată.

— Şi ce dacă, Chloe Reese? întrebă Molly aşezându-se ca un zid în faţa

Emmei.

Femeia elegantă se apropie de Emma şi îi atinse părul plin de zăpadă.

— Foarte frumuşică, micuţa!

Molly încă încerca să-i ţină piept.

— Arată bună de muncă.

Fluieratul trenului se auzi din nou, şi sunetul o străpunse pe Emma precum o baionetă. Umerii ei micuţi se îndreptară şi privi încă o dată înapoi spre tren. Lily era acolo, cu feţişoara ei palidă lipită de geamul prăfuit, căutând-o pe Emma prin mulţimea de fermieri şi călători.

— Probabil că ai terminat-o pe sărmana Alice, mititica pe care ai luat-o dată trecută, remarcă domnişoara Reese, deschizând poşeta fină.

Molly Carver nu spuse nimic, dar Emma observă că îşi strânsese pumnii.

— N-o lua acasă, Molly, reveni Chloe la prezent. Doar ştii ce-o să-i facă

Benjamin.

Emma simţi cum îi trece un fior rece pe spinare. Fără niciun motiv gândul i se întoarse la soldatul mamei ei şi cum voia acesta s-o ţină mereu în braţe când nu mai era nimeni prin preajmă. Îşi muşcă buza de jos, dându-şi seama că se întâmpla ceva important între cele două străine, atât de diferite una de cealaltă.

Ochii Emmei se măriră când văzu cum în

mâna înmănuşată a domnişoarei Reese apare o bancnotă scoasă din poşeta aurie.

— Uite aici, Molly, ia asta şi spune-i omului tău că de data asta n-ai găsit niciun orfan potrivit.

Mâna maronie a lui Moliy tremura când luă banii.

— Ai de gând să faci din ea o târfă?

Emma îşi ţinu respiraţia. Ea îi auzise pe bărbaţi spunându-i aşa mamei ei, deşi, se părea că toţi o plăceau destul de mult pe frumoasa Kathleen. Ştia că acest cuvânt înseamnă ceva urât.

Ochii verzi ca de smarald ai lui Chloe Reese o priviră pe Emma cu blândeţe şi buzele-i rujate se curbară într-un zâmbet plin de umor.

— Nu prea cred, zise ea încet. Adevărul e, că mi-am dorit întotdeauna o fetiţă numai a mea.

Pantofii scâlciaţi ai lui Molly scârţâiră pe zăpadă în timp ce se îndepărta, fără să privească înapoi, luând banii lui Chloe cu ea.

— Hai să mergem acum, îi spuse Chloe cu o voce blândă. O să-ţi cumpărăm ceva de mâncare şi nişte haine

decente. Trebuie să arăţi tare frumuşică, atunci când părul ăsta al tău e pieptănat bine.

În spate, trenul se puse în mişcare.

Emma se întoarse cu inima în gât şi îşi flutură mâna spre sora ei, Lily, care, descoperind-o şi ea în ultima clipă, îi răspunse la semnul de adio.

— E prietena ta? o întrebă Chloe în timp ce o conducea pe Emma spre o şaretă frumoasă care aştepta de cealaltă parte a peronului.

Emma nu putea vorbi, era prea copleşită de mărimea pierderii ei. Mai întâi Caroline şi acum Lily. Şi probabil că deja Lily trebuia să meargă la toaletă – avea nevoie întotdeauna să meargă acolo când era cel mai nepotrivit moment – şi băieţii aceia din spatele vagonului o vor necăji iar.

— N-ai ce-i face, îi zise Chloe, împrăştiind în jur o aromă plăcută de flori în acea zi înzăpezită de decembrie.

O să-ţi faci alte prietene, odată instalată în Whitneyville. Asta e în

Idaho, scumpo.

Emma se aşează pe bancheta şaretei, în spatele binefăcătoarei ei, rugându-se ca undeva, cineva să aibă grijă de Lily. Era atât

de mică şi nu mai fusese niciodată singură.

— Nu eşti prea vorbăreaţă, aşa-i?

Chloe îi dădu bice calului, care o porni prin zăpadă, clopoţeii de pe harnaşament clincănind vioi.

Emma se gândi cu un fel de ironie amară la timpurile când maică-sa o pocnea peste gură, pentru că vorbea prea mult.

— Nu, doamnă, răspunse ea cu o voce mică şi răguşită din cauza lacrimilor. Bunica obişnuia să spună că îl întrec la vorbă până şi pe un predicator.

Chloe râse şi sunetul acestui râs era puţin prea strident ca să semene cu cel al unei doamne. Dar Emma ghicise deja că Chloe nu era tocmai o doamnă.

— Deci, ai avut o bunică, nu? Şi atunci cum de ai ajuns într-un tren de orfani dacă ai rude?

Întrebarea o luă pe nepregătite, făcând-o să-şi îndrepte spinarea şi să îşi treacă mâneca hainei peste faţă, într-o încercare de a-şi recăpăta demnitatea.

— Bunica a murit iarna trecută. Apoi mama s-a încurcat cu un soldat care nu nevoia şi pe noi. A spus că mai bine ne-ar duce la trenul orfanilor, ceea ce mama a şi făcut.

Mila din ochii lui Chloe fu repede mascată, ceea ce Emmei îi plăcu.

— Noi? câţi eraţi?

— Trei, răspunse Emma cu deznădejde. Caroline a

fost adoptată ieri, în Lincoln. Lily este încă în tren.

— Şi Lily asta, e mai mare ca tine? Emma scutură din cap.

— Lily nu are decât şase ani şi eu am şapte.

Agitată, găsi hârtia pe care femeia de la orfelinatul din Chicago i-o prinsese de haină. Pe ea erau scrise câteva cuvinte şi cifre cu litere mari. O desprinse şi o aruncă mototolită în zăpada noroioasă de pe drum.

— Dumnezeule Mare, murmură Chloe, părând să vorbească mai mult cu ea însăşi decât cu Emma. Ce fel de oameni trimit copilaşi singuri în vest, ca să devină victime ale unora ca Benjamin Carver?

De vreme ce ştia că nu era aşteptat niciun răspuns – şi nici măcar nu avea vreunul – Emma nu spuse nimic.

De altfel, putea auzi trenul cum fluiera în depărtare şi îi veni din nou să urle.

Faţadele magazinelor din micul orăşel

din preerie, erau aşezate de cealaltă parte a unicei şosele noroioase ce trecea prin Beaver

Crossing.

Emma privea la rochiile şi pălăriile din vitrine, văzând prin ele o fată micuţă cu părul ciufulit şi ochi mari speriaţi, singură-singurică în trenul ce se îndrepta spre vest.

— O să fie bine cu ea, zise Chloe, ţinând frâiele într-o mână ca să o poată bate uşor pe umăr cu cealaltă. Bunul Dumnezeu, El are grijă de cei tineri. Nu te-a protejat El pe tine, aducându-mă pe mine la gară ca s-o conduc pe una din fetele mele, când erai şi tu acolo?

Emma nu a putut înţelege nici logica lui Chloe şi nici pe cea a

Domnului, dar o privi cu un fel de interes îngrijorat.

— Mai ai şi alte fete în afară de mine? Chloe zâmbi în timp ce oprea şareta în faţa unei clădiri mari. Emma nu putea citi firma atârnată deasupra uşii, dar era o fată de la oraş şi ghici fără greş că locul acela era un hotel.

— Da, am şi alte fete. Dar ele nu sunt fiicele mele. Tu vei fi singurul meu copil de acum încolo. Se opri ca să râdă plină de

neîncredere.

Doamne, ai milă, nici măcar nu ştiu cum te cheamă.

— Mă cheamă Emma, răspunse fata politicoasă.

— Emma Chalmers.

Chloe îi întinse mâna înmănuşată.

— Îmi pare bine să te cunosc, Emma Chalmers. Numele meu este

Chloe Reese, în caz că nu l-ai reţinut înainte.

Ea legă expertă hăţurile de inelul special pus acolo şi, adunându-şi fustele şi pardesiul cu o mână, coborî pe pământul zgrunţuros şi îngheţat.

— Hai, Emma, coboară. Eşti tare slăbuţă. E timpul să iei o masă bună. Gâtul Emmei se strânse şi ea ştiu că nu va putea mânca, numai la gândul că Lily nu primea altceva decât un măr zbârcit şi o cană cu ceai rece, ca să-i ţină de foame toată ziua.

— Eu – mie nu mi-e foame, răspunse ea coborând din şaretă pe trotuarul de lemn.

Salvatoarea ei îi atinse obrazul vânăt de frig cu multă blândeţe.

— Te gândeşti să-ţi găseşti surorile într-o bună zi, nu? Emma dădu din cap.

— Oh, da, doamnă, i-am promis lui Caroline că-mi voi aminti de tot…

— Atunci, continuă Chloe amabilă, va trebui să-ţi păstrezi puterile pentru asta, nu-i aşa?

După ce înghiţi cu greu şi se gândi la problemă câteva momente, Emma aprobă din cap. Înfomentându-se singură, nu o va proteja pe Lily nicicum.

— Da, doamnă, răspunse scurt.

Chloe o conduse în hotel şi, în curând erau aşezate la o masă de lemn cu o faţă de masă aşternută pe ea, la fel de albă ca şi zăpada proaspăt căzută. Scoţându-şi mănuşile şi aşezându-le alături, Chloe îi zâmbi protejatei ei:

— Ei bine şi acum, spune-mi ce-ai vrea să faci?

Mirosuri îmbietoare veneau din bucătărie şi o femeie se apropia cu un carneţel şi cu un creion în mână. Dintr-odată, Emma îşi dădu seama că era moartă de foame.

— Aş vrea să mănânc, spuse ea repede. Chloe râse din nou.

— Şi ce altceva? Pictezi? Călăreşti?

Emma scutură din cap.

— Nu prea ştiu să fac mare lucru, doar

să cânt, să dansez şi să am grijă de Lily.

Tristeţea se aşternu pe faţa frumoasă a lui Chloe, dar fu distrasă de discuţia cu femeia aceea cu carneţel şi creion.

Ceru o cină cu carne de pui, cafea pentru ea şi un pahar mare cu lapte pentru Emma.

Când mâncarea a fost pusă pe masă, Emma doar o privi un timp îndelungat, gândindu-se cum s-ar fi bucurat Lily de un asemenea festin şi cum, ea şi cu Caroline ar fi golit tot ce era în farfurii.

Mâna Emmei tremura uşor atunci când îşi luă furculiţa.

Nu-i lipseau nici mama ei şi nici soldatul, dar, pentru numele lui

Dumnezeu, ce se va face fără surorile ei?

Capitolul 1.

WHITNEYVILLE, TERITORIUL IDAHO.

Şuierul ascuţit al sirenei trenului tulbură sufletul Emmei Chalmers, care citea ultimele rânduri din Anna Karenina, aşa

încât ea oftă şi închise cartea. Apoi îşi şterse repede ochii cu batista albastră, mototolită şi îşi netezi fustele rochiei maro de mătase.

Luând la repezeală un teanc de afişe de abia luate de la tipografia ziarului, Emma se grăbi spre uşă. Biblioteca de împrumut a oraşului Whitneyville era goală, iar ea nu se mai deranjă să o încuie, de vreme ce ştia că nimeni nu era atât de decăzut încât să fure o carte pe care ar fi luat doar doi cenţi. Observă o figură întunecată în spatele ei atunci când trecu pe lângă vitrinele strălucitoare ale magazinului general. Emma îşi grăbi mersul, ştiind din experienţă că majoritatea conductorilor şi a mecanicilor de locomotivă ar fugi de ea dacă ar avea ocazia.

Când trecu pe lângă Yellow Belly Saloon, cu vopseaua lui scorojită şi uşile batante, izurile de whisky şi tutun şi bere şi sudoare, se împletiră în jurul ei într-un singur miros insinuant. Emma o luă la fugă, strângând bine la piept afişele cu o mână şi ferindu-şi fustele de murdăria şi zeama de tutun de pe trotuar, cu cealaltă mână. Părul ei strălucitor, prins la spate într-o coadă împletită, se desfăcu în timp ce alerga.

Curtea gării era aglomerată cu călători ce abia sosiseră şi călători care se pregăteau să plece. Majoritatea lor erau oameni, dar mai erau acolo şi porci şi cai şi pui de găină gălăgioşi.

Emma îşi croi drum prin înghesuială cât de repede putu şi, cu un ochi de expertă îl localiză pe conductor: un bărbat bine hrănit, cu o înfăţişare grosolană, cu păr alb şi des, era pe jumătate ascuns în spatele unei încărcături de carne pentru magazinul general.

După ce îşi drese glasul, un sunet ce nu putea fi auzit în toată hărmălaia, Emma se apropie de el.

— Bună ziua, domnule Lathrop, îl salută ea.

— Domnişoară Emma, răspunse domnul Lathrop dând din capul lui mare. Ochii lui albaştri reflectau blândeţe şi o oarecare plictiseală în acelaşi timp. Mi-e teamă că n-am niciun fel de noutăţi pe ziua de astăzi. Se pare că nimeni din zona asta a ţării nu a auzit nimic de surorile tale.

Chiar dacă se aştepta la acest răspuns – în fond primise acelaşi răspuns în fiecare săptămână din ultimii treisprezece ani – Emma fu copleşită de tristeţe pentru un

moment.

— Dacă… dacă ai împrăştia afişele astea pe unde treci…

Domnul Lathrop acceptă o foaie proaspăt tipărită şi o ridică în sus, cu mare ceremonie, pentru a o citi cu voce tare:

„RECOMPENSĂ! 500 $ BANI GHEAŢĂ!

Pentru orice informaţie ce ar putea conduce la localizarea domnişoarei Caroline Chalmers, păr şi ochi negri, sau, a domnişoarei Lily Chalmers, blondă cu ochi căprui.

Vă rog contactaţi-o pe domnişoara Emma Chalmers la Biblioteca de împrumut din Whitneyville, în teritoriul Idaho”.

— Probabil ar fi trebuit să vă spun „mulţumesc”, se scuză Emma, privind peste umerii largi ai domnului Lathrop la afiş. Conductorul zâmbi cu bunătate:

— Se vede destul de clar că eşti recunoscătoare pentru orice fel de ajutor, miss Emma.

Ea oftă.

— Câteodată mi se pare totul fără nicio speranţă, într-un fel ca în finalul lui Anna Karenina. Aţi citit cartea asta, domnule Lathrop?

El părea oarecum încurcat.

— Nu, din câte îmi amintesc, miss Emma. Un bărbat nu are prea multe şanse să citească atunci când îşi petrece întreaga zi pe calea ferată Emma dădu sobră din cap în timp ce-i înmâna şi restul afişelor.

— Bănuiesc că nu. Zgomotul ar deranja prea tare, ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

Datoria solemnă a domnului Lathrop era să vadă dacă porcii şi oamenii îşi găsiseră locurile cuvenite în tren. De aceea, el o părăsi pe Emma şi cu afişele ei în mână, o salută cu o mică ridicare a pălăriei. Emma şi-l amintea cum de fiecare Crăciun, îl vedea cu o pereche nouă de ciorapi de lână groasă într-o mână şi cu o cutie de tutun de mestecat în cealaltă şi, se întreba acum, dacă asta era o recompensă potrivită pentru un om care încerca cu atâta zel să fie de ajutor.

Oprindu-se pentru un moment, Emma privea la călătorii din gară, pentru că sperase întotdeauna să o găsească pe una dintre surorile ei printre aceştia. Mergând pe lângă tren, aproape se lovi de o rampă ce cobora din unul din vagoanele de marfă.

Fără să mai menţionăm bărbatul şi calul

care coborau pe acea rampă. Emma ţipă, uşor surprinsă şi făcu un pas în spate, în timp ce omul îi zâmbea din şa, atingându-şi cu mâna borul pălăriei. Arăta ca un drumeţ ponosit, fără niciun fel de calităţi de gentleman. Cu toate astea, Emma simţi un fior nu tocmai neplăcut în capul pieptului când îi întoarse privirea.

— Ar trebui să te uiţi mai atent pe unde mergi, spuse ea înţepată.

Controlând animalul de sub el cu mişcări de-abia perceptibile ale mâinilor înmănuşate, străinul îşi îmboldi calul să coboare rampa pe peronul prăfuit de lângă vagon.

Aparent, el găsea foarte amuzant faptul că o luase pe Emma prin surprindere, pentru că încă râNjea, dinţii albi strălucindu-i pe faţa arsă de soare.

Îi făcu o plecăciune comică din talie:

— Scuzele mele, alteţă, îi spuse el, apoi lăsă să-i scape un hohot de râs şi dădu pinteni calului.

Emma îşi netezi părul, apoi oftă, îşi ridică fustele şi o porni înapoi, de unde venise. I se părea că nimeni nu se mai sinchisea de bunele maniere.

Pentru că ceva din bărbatul acela pe cal o incitase, Emma se forţă să-şi întoarcă gândul la căutarea surorilor ei. Chiar dacă s-ar întâlni faţă-n faţă cu Lily sau cu Caroline, gândi ea cu amărăciune, s-ar putea foarte bine să nu le recunoască. De acum sunt femei în toată firea.

Emma nu se trezi din reverie până când nu ajunse în faţa băncii First

Teritorial Bank. Prin ferestrele largi îl observă pe Fulton Whitney, care nu făcuse un secret din faptul că spera să devină soţul ei. Era înalt şi blond şi arăta foarte atrăgător în pantalonii gri strâmţi, cu o vestă pusă deasupra cămăşii albe de in şi cu o jartieră frumoasă peste mânecă.

El zâmbi distant la fluturarea de mână a Emmei, care plecă mai departe, ştiind că lui Fulton i-ar displăcea ca ea să intre în bancă şi să stea de vorbă. Afacerile sunt afaceri, îi spunea el mereu, iar Emma era o altă parte a vieţii lui.

Emma se încruntă în timp ce mergea pe trotuar.

Câteodată, Fulton o făcea să se simtă ca o pălărie groasă aruncată într-un dulap în aşteptarea iernii şi o îngrijora şi faptul că pulsul nu i se accelera atunci când îl vedea.

Ridicându-şi din nou fustele, Emma privi în amândouă părţile, apoi traversă strada, dorind să evite orice fel de contact cu Yellow Belly Saloon. Era mult mai plăcut să privească la apele de un albastru strălucitor ale Lacului de Cristal, la o distanţă de o aruncătură de băţ de strada principală a oraşului.

Fulton credea cu tărie că Whitneyville va deveni un oraş important într-o bună zi, datorită acestui lac imens şi frumos, investindu-şi banii în această direcţie. Şi Chloe alesese oraşul din acelaşi motiv.

O muzică veselă se auzea de la Stardust Saloon şi Emma îi ţinu isonul cu mici mişcări ale capului, în timp ce se grăbea spre bibliotecă.

Găsi încăperea goală, ca de obicei şi, tocmai punea înapoi pe raft Anna

Karenina, când o explozie asurzitoare traversă zidurile şi zgudui

geamurile în ramele lor.

Inima Emmei mai întâi se opri, apoi începu să bată cu sălbăticie, în timp ce ea se grăbea spre uşă ca s-o încuie, aşteptând să-l vadă pe însuşi Domnul pe un nor deasupra oraşului, înconjurat de îngerii Lui.

Lumea se sfârşise şi nu mai rămânea decât de văzut unde anume va fi luată, în ceruri sau aruncată în jos ca să înoate într-un lac de flăcări. Dar nu era niciun nor ce cerul senin şi, în mod sigur niciun semn de la Dumnezeu. Emma răsuflă uşurată, pentru că erau mulţi cei care spuneau că şi ea era la fel de păcătoasă ca şi Chloe şi că nu exista loc în ceruri şi pentru ea.

Oamenii alergau în stradă pe lângă ea şi strigăte de aţâţare se ridicau de pretutindeni. Clopotele de incendiu răsunau şi Emma simţi mirosul acru al fumului.

Nu făcu mai mult de trei – patru paşi, când realiză că Yellow Belly

Saloon era aproape în ruină. Partea din faţă dispăruse complet, lăsând să se vadă bărbaţii din interior căzuţi pe lângă mese şi peste ele, precum nişte păpuşi stricate, uitate în căsuţa lor. Şi mai era şi focul ce mistuia tot în cale, cu fiecare secundă care trecea.

Cu toate că clopotele de alarmă sunau de destul timp, Emma observă că trăsura pompierilor nu venise încă, cu paltforma ei lungă şi pompele speciale. Se apropie mai mult ca să-i poată vedea pe bărbaţii din centrul oraşului cum îi scoteau pe răniţi în

mijlocul străzii aglomerate.

— Daţi-vă înapoi! ţipă doctorul Waverly, care era bine cunoscut pentru calmul lui. Daţi-vă înapoi, la naiba şi lăsaţi-i şi pe bastarzii ăştia amărâţi să respire!

Obrajii Emmei se aprinseră la auzul cuvintelor doctorului, dar rămase acolo unde era. Se gândea că ar putea ajuta cumva dacă ar rămâne acolo.

Şi, deşi se ridicase pe vârful picioarelor, nu-l putu vedea bine pe niciunul dintre răniţi, dar o văzu pe Chloe şi pe fetele ei ieşind din

Stardust Saloon şi alergând în mijlocul străzii, într-un fel de râu colorat de mătăsuri şi satinuri.

— Doctore, ce naiba s-a întâmplat aici? vru să ştie Ethan Peters, editorul lui Whitneyville Orator.

— N-am nici cea mai mică idee, răspunse repezit bătrânul care oblojise mădulare rupte şi extrăsese gloanţe şi unghii infectate în Whitneyville încă din ziua în care se fondase acesta. Şi nu sta în calea noastră. Când cineva o să cunoască povestea, îţi va spune dracului tot ce s-a întâmplat!

Emma îşi muşcă nervoasă buza de jos în

timp ce îi privea pe cei care cărau răniţii în Stardust Saloon, sub supravegherea doctorului

Waverly. Se apropie cât de mult putu, dar, chiar şi acum, la aproape douăzeci de ani, Emma nu îndrăznea să calce ordinul dat de Chloe, ca ea să nu pună niciodată piciorul în locul acela.

Aşteptă pe trotuar până când agitaţia se domoli şi până când ruinele fumegânde ale lui Yellow Belly Saloon fură înecate în apă pompată din lac şi de-abia atunci se întoarse încet la bibliotecă.

Emma rămase acolo până la ora închiderii, catalogând cărţi şi citind câte o pagină sau două din *Femeia cea mică* atunci când avea ocazia. Oamenii intrară şi ieşiră toată după-amiaza, dar niciunul dintre ei nu părea să ştie mai multe decât Emma despre nenorocirea de la Yellow Belly Saloon. Fix la ora cinci ea încuie uşa bibliotecii şi se îndreptă spre casă. Dacă mai exista o singură persoană în tot oraşul, în afara doctorului, care să ştie întreaga istorie, aceea era Chloe.

O peliculă fină de transpiraţie acoperea întregul trup al lui Steven

Fairfax, atunci când îşi reveni. Văzu un perete tapetat cu floricele albastre şi, o pereche de perdele de dantelă care se încălecau una peste alta. Încercă să se ridice, dar durerea îl opri, presându-i coastele precum un pumn gigantic.

Căzu înapoi pe perne murmurând un blestem şi căutându-şi în dreptul şoldului Coltul 45 de care nu se despărţea niciodată. Dispăruse laolaltă cu tocul lui cu tot.

Primul impuls a fost să protesteze, dar s-a oprit. Şi oricum, habar nu avea unde se afla, sau ce anume i se întâmplase. Era o şansă a naibii de bună ca fratele său vitreg, Macon, să dea de el în locul acela.

Respirând cu greutate, încercă să gândească. Să-şi amintească. Încet, evenimentele zilei începură să-i revină în minte.

Venise în oraş cu trenul, şi-a lăsat calul într-un grajd şi a căutat un loc unde să bea ceva ca să-şi spele praful din gât. A intrat într-un fel de gaură de şobolani numită Yelow Belly, pe de o parte din cauza numelui care-l făcea să zâmbească şi, pe de altă parte pentru că era prea al dracului de murdar pentru Stardust, care arăta ca un loc pentru gentlemani.

A comandat un whisky şi s-a aşezat la o masă mai îndepărtată, urmând propria lui lege, de a sta cu spatele la perete, ca nimeni să nu-l poată lua prin surprindere, învăţase lecţia în timpul războiului şi asta îl păstrase nevătămat până atunci.

Steven nu luase mai mult de două înghiţituri din whisky-ul lui – îşi aminti de mirarea simţită atunci când descoperise că un pahar cu limonadă rece ar fi avut un gust mai plăcut – când beţivanul dăduse buzna în bar prin uşa din spate, cântând din toţi bojocii. Nimeni nu i-a dat prea mare atenţie, inclusiv Steven.

Dar când omul s-a cocoţat pe o masă şi a început să zbiere un cântec de la mulţi ani, atunci l-a băgat şi Steven în seamă. Bătrânul beţivan ţinea în mână o dinamită.

— Asta-i pentru ziua mea, i-a anunţat el pe oamenii încremeniţi. Apoi, incredibil, a scos un băţ de chibrit din carâmbul ghetelor şi a aprins fitilul scurt al dinamitei. Când bărbatul de lângă el s-a întins după dinamită, el îşi cânta singur şi sufla fără efect în fitilul aprins, de parcă ar fi fost o lumânare de pe un tort.

Unul dintre bărbaţi reuşi să-i ia dinamita

din mână şi s-o arunce, dar

Steven nu-şi mai amintea multe după asta, cu excepţia unui zgomot asurzitor, durere şi apoi întunericul desăvârşit.

Acum însă, trebuia să afle unde era.

Îşi înălţă capul de pe perna moale care mirosea plăcut a levănţică şi a aer proaspăt.

— Hei! E cineva aici? Cineva!

Nimeni nu răspunse la chemarea lui. Poate că era într-o cameră de hotel şi nu într-o casă. Steven încercă să se întoarcă pe o parte, ca să privească mai bine în jur, dar durerea era prea puternică, îl forţa să rămână întins pe spate. Tocmai se lupta să nu leşine din nou, când uşa se deschise şi un străin intră în cameră. Steven ar fi tras dacă ar fi avut 45-ul la el, în schimb mâna îi lovi inutil coapsa.

— Linişteşte-te flăcăule, îi zise liniştit bătrânul şi în final Steven observă că acesta ducea cu el o geantă medicală umflată. Sunt aici ca să te ajut.

— Unde e 45-ul meu? îl repezi Steven. Doctorul ridică din umeri.

— Bănuiesc că acolo unde obişnuieşte Chloe să pună armele, răspunse el.

Doctorul era un bărbat îndesat, de vârstă mijlocie, cu o chelie strălucitoare, iar

pe vârful nasului avea nişte ochelari cu rame de aur.

— N-o să ai nevoie de arme de foc aici. Care-i numele tău, băiete? Steven încercă să caute un nume fictiv, dar nu putu.

Creierul îi era la fel de îngheţat ca şi un cal mort.

— Steven Fairfax, admise el. Şi nu sunt un băiat, la naiba. Am luptat în război, la fel ca şi tine probabil.

Răspunsul lui repezit aduse un zâmbet pe faţa doctorului care îşi aşează geanta pe masa de lângă patul lui Steven.

— Eu sunt doctorul Waverly, spuse el, dar poţi să-mi spui Doc. Ai dureri mari?

Steven privi în sus la el:

— La dracu', nu, yankeu afurisit, în viaţa mea nu m-am simţit mai bine! Doc râse.

— Scuteşte-mă de strigătul rebelilor, Johnny. Războiul s-a terminat de mult. Începu să umple o seringă, ţinând-o în sus la lumina ferestrei cu perdele din dantelă.

— Ce te aduce la Whitneyville?

— Sunt doar în trecere, răspunse Steven încruntându-se. Şi nu te apropia de mine cu acul ăla!

Doctorul zâmbi din nou:

— Îmi pare rău. Dar se întâmplă ca eu să fiu cel care dă ordine aici. Din fericire pentru tine eu sunt de partea ta.

Cămaşa lui Steven era zdrenţuită toată, iar doctorul găsi cu uşurinţă un loc pe braţul lui Steven pe care să-l frece cu alcool. Durerea nu-i îngăduia să se lupte, aşa că îndură înţepătura acului.

— Doar puţină morfină, zise Doc Waverly. Trebuie să te mişcăm şi să-ţi bandajăm coastele, fără să mai menţionez câteva copci puse ici şi colo.

Crede-mă, o să fii mai fericit adormit.

Steven se simţea deja împins într-un colţ întunecat al minţii.

Ca să reziste morfinei nu era bine; oricum era la cheremul celorlalţi. Se simţi ridicat dur şi, pentru un moment fu copleşit de durere.

Apoi, deodată, fu înapoi la Fairhaven, casa tatălui său de lângă New

Orléans, iar el era din nou un copil.

El şi maman stăteau într-o trăsură pe şosea, admirând de la distanţă casa cea albă, asemănătoare cu un palat.

Avea ziduri de cărămidă şi peluze de un verde strălucitor şi putea vedea ridicându-se din grădină, o fântână ce risipea

diamante strălucitoare în înaltul cerului albastru.

— Într-o zi vei trăi aici, unde este locul tău, îi spuse maman tristă, cu accentul ei franţuzesc cântat. Oui şi tu vei fi un Fairfax – n-o să te mai cheme Dupris.

Aşezat acolo lângă mama lui, Steven a simţit atunci prima foame adevărată din viaţa lui. Şi nu era de genul aceleia ce putea fi satisfăcută cu mâncăruri delicioase. Era o foame spirituală, de parcă ar fi privit în rai de pe marginile iadului.

Mintea drogată a lui Steven făcu un salt mai departe, ducându-l la după-amiaza în care se ţineau funeraliile tatălui său. Stătea în spatele porţilor de fier forjat, privind cum cascheta lui Beau Fairfax era dusă într-un mausoleu de piatră. Acel om nu-l înţelesese niciodată, dar, bătrânul Cyrus, patriarhul numeroasei familii Fairfax, îl văzuse acolo şi se apropia, arătând foarte demn în costumul lui negru, în ciuda căldurii de vară.

— Tu eşti băiatul lui Monique? îl întrebă.

În timpul acela, Steven avea şaisprezece ani şi fusese la Colegiul

St. Matthews, şcoală pentru băieţi, patru ani la rând.

— Da, domnule, îi răspunse el bunicului său.

— Mi-a părut rău să aud că Monique a murit din cauza febrei.

Steven îşi oţeli spiritul împotriva aducerii aminte. New Orleans-ul era ocupat de trupele unioniste, mama lui murise şi nimic nu mai era ca înainte.

— Mulţumesc, domnule.

— Aş vrea ca tu să te întorci la Fairhaven cu mine.

Există o menţiune despre tine în testamentul tatălui tău. Steven îşi scutură capul.

— Nu vreau nimic de la el.

— Ai de gând să te strecori printre liniile inamice şi să te alături generalului Lee, băiete?

Întrebarea l-a prins pe Stevan cu garda lăsată, poate pentru că era exact ceea ce avea de gând să facă. Ezita între minciună şi adevăr, dar, în acel moment Cyrus Fairfax deja aflase ceea ce dorea să ştie.

— nu fi prost, Steven. Lasă lupta asta celor ce ştiu să o poarte. Steven nu era prea înalt la un metru şi şaptezeci, cât măsura atunci, dar era solid construit şi un expert în apărare. Fusese campion la alergări doi

ani la rând la St. Matthews. Îşi trecu o mână prin părul lung, castaniu, iar ochii căprui îi străluceau de un foc lăuntric cu adevărat franţuzesc, moştenit de la mama lui.

— Pot să bat orice yankeu, izbucni el.

În ciuda sobrietăţii ocaziei, Cyrus începu să chicotească.

— Aş fi pus rămăşag că aşa gândeşti. Dar spune-mi, de vreme ce burţile astea albastre sunt de atâta timp în New Orleans, cum se face că nu i-ai omorât până acum?

Steven simţea cum îi ardeau obrajii.

— Aş fi făcut-o dacă Părintele O'Shay n-ar fi încuiat armele după fiecare lecţie de luptă.

Auzind asta, bărbatul cel bătrân râse de-a binelea.

— Vino la Fairhaven, repetă el, după ce se opri din râs. O să ai parte de toate bătăliile pe care ţi le doreşti acolo.

Fratele tău vitreg, Macon, o să te bată probabil o dată sau de două ori, dar cred că o să te descurci după ce o să-ţi faci un plan, o strategie.

Se apropie şi mai mult de gardul care îi separa. Macon e genul de şarpe, ştii tu. Trebuie să-ţi supraveghezi spatele când eşti în preajma lui.

Steven era intrigat chiar fără voia lui şi, în ziua următoare, când o trăsură veni după el, plecă fără să protesteze.

De altfel, se convinsese singur că era doar un mod de a evita lecţiile de latină şi, oricum era tot mai curios să-l cunoască mai bine pe acel bătrân pe care-l ştia mai mult din auzite.

Desigur, Macon se dovedise a fi un ticălos şi un laş, pentru că nu scosese un cuvânt de protest împotriva yankeilor care ocupaseră sala de bal de la Fairhaven şi o transformaseră într-un post de comandă. Steven a mai rămas acolo doar două luni după aceea şi, când a plecat a luat cu el calul pe care i-l dăruise Cyrus împreună cu o uniformă de yankeu şterpelită de la postul de comandă.

În momentul în care a trecut de liniile inamice şi-a scos uniforma aceea care parcă-i ardea pielea şi s-a schimbat în propriile lui haine.

O săptămână mai târziu devenise un soldat din armata generalului Lee.

— Hei, domnule! Domnule!

Steven îşi reveni în simţiri, deschise ochii şi văzu o faţă colorată suspendată

deasupra lui. Era înconjurată de un păr savant coafat de o nuanţă de roşu mai neobişnuită, dar era prietenoasă.

— Dumnezeu ştie, că, probabil ai vrea să faci o baie mai mult decât orice altceva, îi zise femeia cu vioiciune, dar doctorul a spus că ceva de mâncare te va ajuta mai mult, aşa că ţi-am adus un castron cu supă de pui şi tăieţei.

Steven privi suspicios la tava din mâinile ei şi apoi la pereţii ce se vedeau peste umerii şi pe lângă trupul ei îmbrăcat în satin. Tapetul de pe pereţi era altul şi patul era aşezat într-o altă direcţie.

— Unde dracu' sunt? întrebă el, ridicându-se încet pe perne şi, deşi mişcarea era anevoioasă nu mai era imposibilă.

— La mine acasă, răspunse femeia. Numele meu este Chloe Reese şi

Doc mi-a spus că tu eşti Steven Fairfax, aşa că nu mai e nevoie să te prezinţi.

— Ce uşurare, remarcă Steven cu sarcasm.

Stomacul îi ghiorăia; dorea să mănânce ceea ce îi oferea ea. Chloe zâmbi:

— Nu e nevoie să fii obraznic. Şi de altfel dacă nu aş fi fost eu şi cu fetele mele, ai fi

putut acum să zaci în spatele magazinului alimentar, în loc să stai aşezat confortabil în patul ăsta.

El acceptă tava şi începu să mănânce, de-abia atunci observând bandajele din jurul coastelor şi pansamentele de pe stomac şi amândouă braţele. „La naiba” mormăi el, întrebându-se cât timp va dura până când va putea părăsi oraşul. Macon ar fi putut să-i dea de urmă aici.

— Unde e pistolul meu? întrebă el, vorbind cu gura plină.

— În mod sigur nu ai manierele pe care mă aşteptam să le aibă un adevărat sudist, remarcă Chloe examinându-şi unghiile. Este încuiat undeva jos, la parter. Eu nu admit arme de foc în casa mea.

Steven termină grijuliu de mestecat şi de înghiţit. Nu putea spune că nu era în pericol, pentru că Chloe ar putea descoperi că este căutat şi

dacă cineva s-ar uita prin afişele din biroul şerifului, el ar putea sfârşi la capătul unei frânghii. Din nefericire, îşi dăduse numele doctorului, în timp ce garda îi era lăsată în jos.

— Ei bine doamnă, spuse el, adevărul e

că sunt un om al legii şi trebuie să am mereu pistolul la îndemână.

— Dacă eşti un om al legii, contră Chloe, atunci unde ţi-e insigna?

Steven încercă să gândească în viteză. Pentru un Firfax, nu era un mincinos grozav.

— Probabil că am pierdut-o în timpul exploziei. Chloe nu părea prea convinsă.

— Totuşi n-am să te las să minţi aici cu o armă în mână, domnule

Firfax. Asta este o casă respectabilă.

Steven îşi termină mâncarea şi Chloe, care stătuse într-un fotoliu de lângă pat, se ridică să-i ia tava.

— Cât e ceasul? vru el să ştie.

Întunericul ce se zărea la ferestre putea fi înserare sau zori de zi.

— Şase şi jumătate seara, răspunse scurt Chloe. Apoi făcu un semn cu capul spre un scaun pe care erau aşezate rămăşiţele hainei lui: ceea ce am găsit pe tine sau lângă tine am pus în buzunarele hainei. Şi nu era nicio insignă…

Cu asta, ea traversă camera şi ieşi închizând uşa în spatele ei.

Steven se lăsă înapoi pe perne în lumina pâlpâitoare a lămpii cu petrol şi se întrebă cât de aproape era Macon, ca să-l prindă

singur, într-o cameră cu floricele pe pereţi, incapabil să se apere.

* * *

Fulton îşi aşează mâna grea pe genunchiul Emmei, acolo în marele salon dublu al lui Chloe, dar ea i-o îndepărtă rapid.

— Pe ochii lui Dumnezeu, Emma, se plânse Fulton şoptit, suntem ca şi logodiţi!

— Nu e frumos să vorbeşti de anatomia Domnului, îi zise Emma înţepată, privind cu atenţie la broderia din faţa ei, înainte să înfigă acul. Şi dacă nu-ţi ţii mâinile la locul lor, va trebui să pleci acasă.

Fulton oftă exagerat.

— Şi când te gândeşti că o fată ar trebui să înveţe câte ceva, trăind în aceeaşi casă cu Chloe Reese.

Ochii albaştri ai Emmei erau plini de furie când şi-i întoarse spre

Fulton.

— Cum?

— Ei bine, voiam doar…

— Ştiu ce voiai să spui, Fulton.

— Un bărbat are şi el dreptul din când în când la un sărut, atunci când are de gând să-şi împartă restul vieţii cu o femeie!

Emma îşi îngustă ochii, plănuind să-l pună la punct în privinţa remarcii lui, dar înainte de a putea vorbi, Fulton o îmbrăţişă şi îşi lipi gura uscată de a ei.

Ea se înfioră, întrebându-se de ce Dumnezeu acele romane romantice englezeşti vorbeau despre săruturi ca despre ceva absolut minunat iar atunci când nu se putu elibera, îl înţepă pe Fulton în mână cu acul de cusut. El urlă şi se retrase, lovindu-şi mâna de parcă ar fi fost un gândac acolo.

— La naiba cu tot şi cu toate! lătră el.

Emma calmă, îşi reluă lucrul la broderie. Era ceva drăguţ în roz, mov şi nişte flori albe, parcă înfiorate de răsuflarea unui copil. Nu era bine să laşi un bărbat să devină prea posesiv.

— Noapte bună, Fulton. Bosumflat, Fulton se ridică.

— Nu vrei măcar să-mi faci onoarea să mă conduci până la poartă? mormăi el.

Gândindu-se la ce avantaje ar avea dacă într-o bună zi s-ar mărita cu el, Emma îşi ascunse un oftat, băgă acul în broderie şi se ridică în picioare. Luându-l de braţ, îl conduse până la poartă.

Noaptea era plină de stele şi

înmiresmată de briza lacului din apropiere, iar Emma avu o tresărire de romantism.

Se ridică pe vârful picioarelor şi îl sărută pe Fulton pe obraz.

El părea foarte mulţumit.

Apoi îi mângâie mâna rănită şi se scuză:

— Îmi pare rău că te-am înţepat cu acul.

Fulton îi prinse mâna în mâna lui şi i-o ridică la gură. Îi sărută degetele blând şi senzaţia gâdilătoare o făcu să tremure, deşi tot nu simţea lucrurile acelea plăcute pe care le promiteau romanele. Iar cuvintele lui erau oricum, dar nu poetice:

— Un bărbat are anumite nevoi, Emma, spuse el după ce tuşi zgomotos. Sper din suflet că nu vei fi la fel de rezervată şi în camera noastră nupţială.

Emma îi aruncă un zâmbet dulce, dar vocea ei îi era rece când îi spuse din nou:

— Noapte bună!

Ea nu credea că era nevoie să-i reamintească faptul că mai întâi va trebui să anunţe oficial logodna.

Şovăitor, Fulton plecă, deschizând poarta şi dispărând în josul străzii.

Emma se grăbi să intre din nou în casă şi să o caute pe Chloe.

O găsi pe mama sa adoptivă în salonaşul

cel mic, ascultând acordurile delicate ale unei cutii muzicale, cu o expresie visătoare pe faţa artistic fardată.

Când Chloe o văzu pe Emma, închise capacul de fildeş al cutiuţei şi zâmbi.

— Bună, scumpo. A plecat Fulton?

— Da, răspunse Emma, aranjându-şi fustele înainte de a se aşeza pe scaunul din faţa lui Chloe.

— Doamne! Nu-mi vine să cred că te întâlneşti cu babuinul ăla nesuferit!

Emma era obişnuită cu remarcile dure ale lui Chloe, dar nu o deranjau. Şi într-adevăr şi ei i se părea că Fulton era câteodată nesuferit.

— E un gentleman, spuse ea, încercând să uite de faptul că a trebuit să-l înţepe ca el să-şi retragă mâinile de pe corpul ei. Povesteşte-mi despre explozia de la bar. Am aşteptat toată după-amiaza ca să aflu ce s-a întâmplat.

Chloe oftă plictisită.

— Bătrânul Freddy Fiddengate îşi serba ziua de naştere. Şi-a pus o dorinţă şi a suflat într-o dinamită, dar flacăra nu s-a stins.

Ochii Emmei erau larg deschişi şi o mână şi-o ţinea la gură.

— A fost cineva omorât?

— Nu, dar avem un tip sus la etaj, care a fost rănit destul de rău… Doc spune că are nişte coaste rupte şi s-a cam tăiat în sticla spartă.

Emma se înfioră imaginându-şi un biet nenorocit zăcând la etaj, în una din camerele de oaspeţi ale lui Chloe şi suferind.

Chloe continuă cu enumerarea:

— Charlie Simmons are un picior rupt – stătea la bar ca de obicei, îmbătându-se cu whisky-ul ăla contrafăcut pe care-l vând ei acolo şi

Philo De Angelo a pierdut două degete de la picior. Toţi ceilalţi s-au ales doar cu sperietura şi câteva tăieturi pe ici şi pe colo. Atingând uşor mâna lui Chloe, Emma îi spuse încet.

— Eşti extenuată. De ce nu te duci la culcare şi eu o să-ţi aduc un pahar cu lapte cald.

Chloe se strâmbă:

— Ştii foarte bine că nu-mi place laptele. Şi, de altfel, trebuie să mă întorc la Stardust, să văd dacă e totul în regulă. Trebuie să mă gândesc şi la fetele mele, doar ştii.

Emma ştia dintr-o lungă experienţă că nu o putea face pe Chloe să se răzgândească, dacă-şi punea ceva în cap.

— Foarte bine, atunci du-te. O să beau eu laptele cald. Ridicându-se din scaun, Chloe dădu din cap cu mirare.

— Eşti la fel de sâcâitoare ca o femeie bătrână şi ştirbă.

Ar trebui să fii afară, sub clar de lună, lăsând vreun tip frumos să te sărute şi să te ţină de mână. Şi nu mă refer la bancherul acela idiot.

— N-am nici cea mai mică dorinţă să fiu sărutată, spuse repede Emma, deja în drum spre scări.

— Asta-i o parte a problemei, şuieră Chloe. Eu personal cred că încerci să arăţi lumii că nu eşti asemenea mie. Emma se opri la mijlocul scărilor. În ciuda faptului că era patroana unui bordel, probabil că nu exista un suflet mai bun ca al lui Chloe în toată regiunea.

— Nu-mi pasă de ceea ce cred oamenii, replică ea, dar ştia că era o minciună şi la fel ştia şi Chloe.

Capitolul 2.

Lumina lumânărilor pâlpâia în camera spaţioasă a Emmei, în timp ce ea termina preparativele pentru culcare.

Lampa cu petrol ar fi dat o lumină mai bună, dar strălucirea uşoară a lumânărilor o făcea să se simtă precum Jane Eyre. Îşi putea imagina cu uşurinţă că domnul Rochester era jos în salon.

Fredonând încetişor, ridică sfeşnicul şi ieşi să arunce o privire sărmanului nenorocit, care se afla în camera de oaspeţi.

Ştia că nu va închide un ochi dacă mai întâi nu l-ar vedea. Era o faptă creştinească în fond.

Emma mergea cu atenţie ca să nu verse ceară pe covoare şi să provoace astfel mânia lui Daisy, menajera şi bucătăreasa lui Chloe.

Când ieşi din cameră se opri ca să audă vreun sforăit, dar nu auzi nimic. Deschise prima uşă de cealaltă parte a holului, chiar vis-vis de camera ei şi păşi tăcută în camera de oaspeţi.

Emma putu vedea o formă nedesluşită întinsă în pat, dar nu auzi nicio răsuflare şi asta o îngrijoră. Dacă se lua după ceea ce îi spusese

Chloe, majoritatea bărbaţilor sforăie

atunci când dorm.

Se apropie puţin câte puţin de pat.

— Domnule? şopti ea nevrând să-l sperie pe bietul rănit. Domnule, eşti treaz?

Nu se auzea niciun sunet de la pacient.

Emma stătea acum chiar lângă pat. Aplecă puţin lumânarea ca să-i vadă mai bine chipul şi inimaginabilul se produse. Flacăra lumânării atinse bandajele de pe pieptul omului şi acestea se aprinseră.

Omul se trezi înjurând de mama focului şi sunetul o scoase pe Emma din perplexitate. Folosindu-şi palmele, începu să stingă flăcările.

Străinul invizibil urlă, apoi îi şuieră:

— Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă să ard!

Emma continuă să-l bată până când şi ultima licărire de foc se stinse, apoi se întoarse şi aprinse de la lumânare lampa cu petrol. Această lumină strălucitoare dezvălui un bărbat frumos de aproape treizeci de ani, cu pieptul şi braţele acoperite de pansamente şi coastele bandajate strâns cu ceea ce păreau să fie fâşii dintr-un cearşaf vechi. De fapt, el era acelaşi bărbat pe care Emma îl întâlnise la

gară, lângă tren, ceva mai devreme în aceeaşi zi şi ea simţi stomacul ridicându-i-se în gât cu un fel de teroare dulce.

— Îmi pare foarte rău, îi zise Emma fără suflu.

Omul nu părea prea receptiv la scuzele ei. Ochii lui maro-verzui scăpărau de furie când se ridică în capul oaselor şi, chiar la lumina lămpii, Emma putu vedea că se albise de durere.

— Am cunoscut odată pe cineva ca tine. Era un paznic dintr-o închisoare yankee.

Emma trase un scaun, ignorând remarca lui atât de nepoliticoasă.

— Mi-e teamă că va trebui să schimbăm bandajele astea, spuse ea. Şi de vreme ce Doc Waverly nu este disponibil la ora asta, ar fi bine s-o fac chiar eu.

El o privi neîncrezător. Emma oftă.

— Am spus că-mi pare rău, nu?

Acum el o privea din nou cu atenţie.

— Cine eşti tu?

— Numele meu este Emma Chalmers, răspunse Emma ţinându-şi mâinile în poală. Ne-am mai întâlnit oarecum în viteză şi azi dimineaţă. Cine eşti tu?

El îşi trecu o mână prin părul castaniu transpirat şi prăfuit.

— Steven Fairfax.

— Cum te mai simţi, domnule Fairfax?

— La naiba, foarte bine. Am venit în locul ăsta blestemat căutând ceva de băut şi o… băutură… şi o sfârşesc pe jumătate într-o explozie declanşată de un beţiv care îşi serba ziua de naştere. Apoi vii tu şi îmi dai foc…

— Of, mai opreşte-te cu plângerile, îl întrerupse Emma nerăbdătoare. Nu eşti singurul bărbat care a fost prins într-o explozie. Acum, hai să ne descotorosim de bandajele astea.

Fairfax se încruntă la ea şi îşi trase păturile până la bărbie.

— Îl voi aştepta pe doctor să fie disponibil, dacă nu te deranjează.

— Ba mă deranjează, îi spuse Emma cu o voce fermă în timp ce se ridica din scaun. Mă întorc imediat.

Cu asta, îşi luă sfeşnicul şi părăsi camera. Când se reîntoarse, avea la

ea câteva cearşafuri de in împreună cu foarfeci şi pansamente şi o sticlă cu laudanum pe care o primise de la Doc Waverly pentru durerile lunare.

Ignorând privirile ostile ale lui Steven,

aşează medicamentul pe noptieră, lângă lampă şi întinse celelalte lucruri la picioarele patului. Oţelindu-se singură împotriva mirosului şi a rănilor ce puteau fi sub acele bandaje, Emma începu să le taie, proces pe care domnul Fairfax îl îndură cu o linişte ameninţătoare.

Pieptul omului avea mai multe tăieturi decât modelul pe care Emma îl brodase cu o lună în urmă şi rănile arătau înfiorător. Şi nici nu era de mirare, de vreme ce Doc Waverly nu se deranjase să le spele, înainte să îşi atace pacientul cu acul.

După ce îndepărtă toate pansamentele, cu excepţia bandajelor din jurul coastelor, Emma se îndepărtă puţin de pat.

— Va trebui să-ţi fac o baie cu buretele, domnule Fairfax, înainte de a continua. E pericol să te infectezi.

Spre marea ei surpriză, oaspetele cel recalcitrant o privea altfel acum

— Ochii cei neastâmpăraţi îi străluceau de maliţiozitate şi vocea îi era joasă, mângâietoare.

— Şi cât mă costă asta? Baia cu buretele vreau să spun?

Emma se încruntă nedumerită.

— Cât costă?

Fairfax îi zâmbi, arătându-şi dantura frumoasă, pe care Emma şi-o amintea de la prima întâlnire. Arăta mai mult ca un gentleman când zâmbea aşa, decât ca un vagabond în căutarea norocului.

— Ştii tu.

Emma nu avea timp ca să dezbată chestiunea.

— Îmi pare rău, îi spuse ea în drum spre uşă. Mi-e teamă că nu înţeleg. Ea părăsi din nou camera şi se întoarse cu un lighean cu apă fierbinte, săpun, burete şi un prosop.

— Chiar că ai o grămadă de necazuri, domnule Fairfax.

— Steven, o corectă el. Emma îl privi zăpăcită.

— Steven.

— Pot să-ţi spun Emma?

— Nu, replică Emma stânjenită de familiarismul lui. Bineînţeles că nu poţi. Nu e tocmai potrivit.

El rânji de parcă ea tocmai îi spusese ceva foarte amuzant.

— Potrivit? repetă el şi chicoti.

Emma înmuie buretele şi se apucă să-l cureţe cât de bine putu. Şi, desigur că nu dorea să aibă de-a face cu oricare altă parte a anatomiei lui, cu excepţia braţelor şi a

pieptului.

— Sunt bani acolo, în buzunarul hainei, zise el pe când Emma săpunea buretele.

— Doamne! exclamă Emma neinteressată. Vei dori să-ţi cumperi un alt set de haine. Îţi cumpăr eu bucuroasă alte haine, mâine, când mă voi întoarce acasă de la bibliotecă. El o privi cu ochi strălucitori.

— Cât, timp ai lucrat aici?

Emma puse de o parte buretele.

— Să lucrez aici? Eu nu lucrez aici – eu sunt bibliotecara oraşului. Asta este casa mea.

Când auzi asta, Steven scăpă un hohot de râs înăbuşit.

— Eşti bibliotecară? Asta-i o chestie nouă. Emma se apucă să taie un cearşaf în fâşii.

— O ce nouă?

— Ascultă, când termini cu bandajele astea, nu mi-ar strica şi puţină distracţie. Ea îşi continuă lucrul, rebandajându-i braţul stâng.

— Avem nişte whisky jos în salon, dar probabil că n-o să ai nevoie de el pentru că laudanumul te va adormi.

Poate că aş putea să-ţi citesc un timp,

sau…

— Să-mi citeşti? Ce fel de loc e ăsta?

— E o casă, domnule Fairfax, răspunse Emma, terminând un braţ şi apucându-se de celălalt.

Din fericire, pacientul nu prezenta arsuri grave, deşi o parte din părul de pe piept îi dispăruse.

— Locuieşti aici, nu?

— Sigur că da. De ce crezi că mă învârt pe aici în cămaşă de noapte şi capot?

El se simţea nedumerit.

— Şi atunci, pentru care motiv i-ai dat foc unui om inocent?

Emma terminase cu pansatul şi inspecta bandajele din jurul coastelor. Erau puţin arse în unele locuri, dar ea nu voia să i le scoată de vreme ce totul părea să fie în regulă.

— Pari să fii unul din acei oameni ranchiunoşi, nu-i aşa domnule

Fairfax?

— Steven.

— Steven, atunci.

Ea turnă laudanumul într-o lingură pe care i-o întinse.

— Nu glumeşti, nu-i aşa? întrebă el, acceptând ascultător medicamentul şi

strâmbându-se. Ce naiba se întâmplă aici, miss care ţi-o fi numele?

Emma era nedumerită. Până la urmă chiar nu conta că făcuse totul ca să-şi repare greşeala.

— Despre ce anume să glumesc?

El începu să râdă din nou.

— Chiar eşti bibliotecară! exclamă el râzând şi mai tare. Emma se gândea că probabil era oarecum nebun.

Probabil că scăpase din vreun azil de cine ştie unde.

Se îndepărtă de pat.

Steven Fairfax îşi recăpătă cumpătul, deşi cu un mare efort.

— Şi ce-i cu femeia care a fost aici mai devreme? Ce e, vreo profesoară?

În sfârşit se dumiri şi Emma la ce anume se gândise domnul Fairfax. Probabil că o văzuse pe Chloe în hainele ei de lucru. Îşi îndreptă spatele, se întinse pe toată lungimea ei de un metru şi şaizeci de centimetri şi îl fixă cu o privire aspră.

— Dacă nu erai atât de grav rănit, îi zise ea tărăgănat, te-aş fi pocnit. Laudanumul începuse să-şi facă efectul şi domnul Fairfax căscă cu poftă.

— Păi deja mi-ai dat foc şi apoi ai încercat să mă omori în bătaie. O simplă palmă ar fi chiar reconfortantă.

Furia o copleşi pe Emma reflectându-i-se mai ales în priviri.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, domnule Fairfax. Vei fi în siguranţă în ceea ce te priveşte, de acum încolo.

— E îmbucurător.

Emma aproape ajunsese în dreptul uşii, când datoria o opri.

— Ai nevoie de oala de noapte?

— Da, răspunse scurt Steven.

Emma se repezi înapoi la pat şi se întinse după oala de porţelan chinezesc de dedesubt, apoi i-o aşează fără menajamente în poală.

— Noapte bună, domnule Fairfax, spuse ea, stingând lampa dintr-o suflare şi ieşind din cameră.

Strângând din dinţi de durere, Steven aşează oala de noapte pe podeaua de lângă pat şi se lăsă să cadă înapoi pe perne.

Emma.

Zâmbi în întuneric, gândindu-se cum se purtase ca un prost. Din cauza lui Chloe, el presupusese că era într-o casă de curve şi o luase pe

Emma drept o floare tânără şi proaspătă din buchetul madamei. Iar ea de fapt era bibliotecară şi se vedea foarte clar că nu permisese nici unui bărbat să pună mâinile pe ea.

Steven era bucuros că era aşa, chiar dacă totuşi o parte din el îşi dorea consolarea tandră pe care i-ar fi adus-o o curvă.

Închise ochii şi îşi aminti cum era când îl spăla ea.

Doar gândindu-se la asta, se întări şi îşi aranjă picioarele cât mai comod, punându-se în acord cu noua stare de lucruri.

Fu uluit când uşa se deschise din nou, doar puţin.

— Domnule Fairfax? Era vocea Emmei.

El luă în considerare ideea de a se preface că adormise, în speranţa că ea ar veni să stea la căpătâiul lui, dar se hotărî să nu mintă. Din câte ştia, ea avea o lumânare în mână.

— Da?

— Doar mă întrebam – ei bine – suferiţi?

— Da, răspunse el cinstit.

Dunga de lumină din cadrul uşii se lărgi.

— Laudanumul nu v-a ajutat?

Mişcat de grija ei, Steven răspunse cinstit.

— N-a avut când, miss Emma.

Ea intră în cameră, ţinând în mână o lampă cu petrol de data asta şi Steven nu se putu abţine să nu se gândească ce nenorocire ar fi provocat lampa.

Dar Emma aşează lampa pe noptieră, lângă cealaltă şi se aşează din nou în acelaşi scaun. Steven observă că ţinea o carte în cealaltă mână.

— Îmi pare rău că am fost aşa de necioplită în legătură cu oala de noapte, se scuză ea.

Steven de-abia îşi stăpâni un hohot de râs, când îi văzu expresia de demnitate rănită. Politeţea ei excesivă îl intimida, îl făcea să-şi dorească să scoată la iveală pisica sălbatică din ea, ascunsă de întreaga lume şi, poate chiar de ea însăşi.

— Şi mie îmi pare foarte rău că am fost necioplit, răspunse el, ascunzându-şi amuzamentul printr-un zâmbet prietenos.

— M-am gândit că poate ţi-ar place să-ţi citesc.

— E foarte amabil din partea dumitale, miss Emma. Şi ce carte e asta? Faţa ei nefardată strălucea în lumina lămpii, iar

vocea ei era caldă şi uşor răguşită. Pentru un scurt moment, Steven îşi dori ca ea să fi fost femeia uşoară, pe care o bănuise el la început.

— *Femeia cea mică*, îi zise ea cu entuziasm. E cartea mea preferată – am citit-o de nenumărate ori.

Steven auzise de carte şi se gândi că nu avusese niciodată dorinţa s-o citească, dar nu-i putu spune asta.

Putea vedea acum, că exista ceva foarte fragil în Emma şi un cuvânt de batjocură putea răni sau distruge acel ceva.

— Şi de ce îţi place aşa de mult? Ea îşi muşcă uşor buza de jos.

— Bănuiesc că din cauză că e vorba despre surori. Sunt patru: Meg, Amy, Jo şi Beth.

Parcă ar fi nume de târfe, gândi Steven, dar păstră sarcasmul pentru el. Nu prea îl interesa să audă despre nicio femeie mică, dar

voia să asculte vocea Emmei. Ea deschise cartea uzată, îşi drese glasul cu delicateţe şi începu să-i citească despre cele patru fete.

— N-am cunoscut niciodată pe cineva

care să-i spună mamei lui

„Măicuţă”, observă Steven când Emma termină de citit primul capitol şi se opri să răsufle.

— E destul de obişnuit în est, răspunse ea oarecum defeinsiv.

Amintindu-şi că şi el îi spunea mamei sale pe franţuzeşte, maman, Steven aprobă din cap, deşi n-ar fi admis în ruptul capului că de-abia aştepta următorul capitol.

— Tu ai vreo soră? îl întrebă Emma cu ochi mari şi trişti.

Steven ar fi vrut s-o consoleze, dar nu îndrăzni. Şi, de altfel, aproape că a numit-o târfă puţin mai devreme, desigur din greşeală şi, în ciuda spălatului cu buretele, bănuia că mirosea ca un catâr mort de o lună.

— Nu, răspunse el repede. Dar am un frate.

Nu intră în detalii pentru că nu voia să vorbească despre Macon. Sau despre Nathaniel, un văr care trăia la Fairhaven după ce-şi pierduse părinţii şi care era atât de tânăr încât Steven de-abia îl cunoştea.

Nat nici măcar nu se născuse când Steven intrase în armată. Emma oftă, cu o expresie tristă întipărită pe faţă.

Părea tânără şi foarte vulnerabilă, aşa cum stătea acolo, îmbrăcată în capot, cu părul ei blond-roşcat împletit într-o coadă care-i cădea pe un umăr. Steven se întreba cum de putuse s-o ia drept altcineva decât ceea ce era ea – o inocentă de abia trecută de adolescenţă.

Cumva el simţi că era destul de singură pe lume şi lucrul acesta îl duru mai tare decât toate rănile.

— Îţi mulţumesc că ai revenit ca să mă înveseleşti, miss Emma.

Ea îi zâmbi distrată, de parcă gândul ei era în altă parte şi se ridică de pe scaun.

— Atunci, noapte bună, din nou, îi spuse şi apoi plecă luând lumina cu ea.

Întorcându-se în camera ei, Emma stinse lampa, aşeză cartea preferată lângă ea şi se urcă în pat. Se aştepta să se gândească la Lily şi la Caroline, ca întotdeauna când citea *Femeia cea mică*, dar acum, mintea îi era ocupată de Steven Fairfax.

Se vede bine că individul nu era un tip respectabil, îşi spuse singură cu bărbia ridicată provocator, în timp ce se cuibărea între cearşafuri.

Gândurile Emmei se întoarseră la baia cu buretele pe care i-o făcuse înainte să-l

bandajeze din nou. Muşchii de pe pieptul şi braţele lui erau tari şi netezi şi arşi de soare…

Trase în sus cuverturile şi îşi forţă gândurile să se întoarcă la Fulton. Era singurul lucru decent pe care-l putea face, de vreme ce se întâlnea cu acest om de luni de zile.

N-a avut de lucru atunci când l-a îmbăiat pe Steven Fairfax.

Până acum ea nu văzuse braţele goale ale lui Fulton şi, cu siguranţă nici pieptul, deci, nu putea face o bună comparaţie între cei doi bărbaţi. Obrajii i se îmbujorară pe întuneric, în timp ce-şi dezbrăca mental logodnicul.

Şi nu avea nevoie de imaginaţia ei bogată ca să-şi spună singură că

Fulton probabil era alb şi moale la atingere, ca o femeie.

Cu un geamăt de exasperare, Emma se întoarse pe o parte şi-şi trase păturile peste cap.

Steven Fairfax nu era altceva decât un rătăcitor, – poate că era chiar căutat pentru încălcarea legilor – şi, faptul că l-a spălat nu a fost un lucru pe care l-ar fi făcut o

doamnă.

Şi totuşi, mai era şi felul acela în care zâmbea. Şi acea strălucire maliţioasă din ochi, ce ascundea durerea pe care o îndura. Şi felul acela în care vorbea, moale, cu un puternic accent sudist – era ca şi cum ai fi ascultat cum cade o ploaie caldă de vară pe acoperişul unei sere.

Emma respiră adânc, exasperată de proiecţia ei, apoi aruncă pătura de pe ea şi părăsi patul pentru a se aşeza la fereastra cu vedere spre lac.

Pe o noapte cu lună, apa putea fi magică, dar în seara aceea era doar o umbră întunecată, nedesluşită, care nu-ţi oferea nicio alinare. Odihnindu-şi fruntea de geam, Emma oftă din nou. Ce avea acest Steven Fairfax, de o tulbura atâta?

Primul lucru pe care-l făcu Emma de dimineaţă, după ce se îmbrăcă şi-şi aranjă părul, a fost să meargă să-l vadă pe Steven.

El îi zâmbi şi, deşi era neras şi părul îi era ciufulit, inima Emmei începu să bată mai repede.

— Ţi-aş putea aduce micul dejun, dacă vrei, spuse simţindu-se neobişnuit de timidă.

Steven scutură din cap şi o măsură uşor

cu privirea.

Iar ochii lui parcă o ardeau.

— Mulţumesc, dar eu nu mănânc niciodată înainte de amiază, răspunse el.

— Cafea? insistă Emma, nedorind să plece de acolo, deşi nu mai avea niciun motiv ca să mai stea.

— E foarte drăguţ din partea ta, zise el, iar Emma luă afirmaţia lui drept acceptare.

Se grăbi să coboare în bucătărie şi, ignorând-o pe Daisy, turnă o cană de cafea fierbinte.

Când se întoarse în camera de oaspeţi, Steven adormise din nou.

Emma se reîntoarse în bucătărie. Daisy era tot acolo, aruncând expertă clătitele în tigaie. O negresă zdravănă, cu o personalitate puternică.

Daisy, avea mai multe de spus despre cum trebuie condusă o gospodărie, decât Emma şi Chloe la un loc.

— Nu ştiu de ce miss Chloe a fost de acord să aducă un străin în casa asta, bombăni femeia fără să-şi ridice privirile din tigaie. Îţi spun, nu-mi place deloc cum arată omu’ ăsta.

Soarele intră atunci în casă prin

ferestre, făcând să sclipească apele de un albastru adânc ale lacului din spate.

— Nu te mai agita, Daisy, o povăţui Emma cu bun simţ, turnându-şi o cană de cafea din cafetiera de porţelan chinezesc ce se afla în mijlocul mesei. E o zi atât de frumoasă.

— Ba, dacă eu vreau să mă agit, mă agit, murmură Daisy, aducând la masă platoul cu clătite şi trântindu-l în faţa ei. Şi bănuiesc că o să trebuiască să-l punem pe picioare din nou pe individu' ăla bun de nimic.

Emma zâmbi:

— Bineînţeles. Este rănit.

— Ei bine, asta nu-i vina mea, punctă ea, întorcându-se la plita ei. Emma luă o clătită – era peste puterea ei de înţelegere de ce Daisy gătea întotdeauna ca pentru un regiment – şi o unse cu unt.

— Îl aduci pe bancheru ăla la cină diseară? O iscodi Daisy. Emma zâmbi.

— Nu prea cred, Daisy. Lui Fulton nu-i place să iasă în serile din timpul săptămânii. El spune că asta se interferează cu concentrarea lui pentru ziua următoare.

— Ce m-aş mai interfera eu cu concentrarea lui, mormăi Daisy în timp ce trebăluia între plită şi chiuvetă. L-aş păli

exact în moalele capului cu tigaia…

Emma aproape că se înecă cu clătită.

— Zău aşa, Daisy, îi zise ea ascunzându-şi zâmbetul, o persoană străină habar n-ar avea că eşti o bună creştină după felul în care vorbeşti.

Ce-ar spune Reverendul Hess dacă ar auzi una ca asta?

— Cred c-ar spune că-s o femeie bătrână şi că ar fi bine să fiu lăsată în pace.

— Domnul Fairfax doarme şi nu vrea niciun fel de dejun. Dar totuşi, n-ar fi rău să treci şi să vezi ce face, ceva mai târziu.

— O să mă duc să văd ce face, o asigură Daisy. Şi-o să-i dau o scatoalcă cu mâna mea cea neagră, asta-i ce-o să fac!

Emma nu era deloc îngrijorată, de vreme ce ştia că sub toată îmbufnarea şi mormăielile ei, Daisy Putnam era la fel de blândă ca o mieluşea.

— Bine, răspunse Emma, ducându-şi farfuria la chiuvetă. Atunci dă-i o scatoalcă şi din partea mea.

Daisy îi răspunse cu râsul ei sonor, iar Emma se grăbi să ajungă la uşa din faţă.

Primăvara se simţea în aer, iar pasul ei era vioi în timp ce mergea de-a lungul

trotuarului umbrit de arţari spre centrul oraşului. Casa lui

Chloe, cu numeroasele ei camere, cu veranda şi grădina ei spaţioasă, era una dintre cele mai frumoase din oraş. De fapt, exceptând casa de la fermă a lui Big John Lenahan şi a conacului Whitney, era cea mai frumoasă casă din comitat.

Fusta înfoiată a rochiei de satin albastru cu care era îmbrăcată Emma, fâşâia în timpul mersului şi, astăzi îşi strânsese părul într-un fel de coc, în loc să-l lase într-o coadă împletită pe spate ca de obicei. La gât purta o broşă delicată cu camee, pe care Chloe i-o dăruise de

Crăciunul trecut şi din când în când îşi ciupea obrajii pentru a le da mai multă culoare.

Se minună când trecu pe lângă Yellow Belly Saloon.

Faţada încă zăcea împrăştiată în mijlocul străzii, deşi oameni înarmaţi cu ciocane şi şurubelniţe încercau să o reasambleze, iar înăuntru, pianul şi barul deveniseră doar nişte caricaturi a ceea ce fuseseră odinioară, zgârieturi traversau masa de joc şi poza femeii goale, atât de detestate de prebiterieni, avea tot trupul ars, aşa că doar

capul mai rămăsese vizibil.

Soarta fusese de partea prezbiterienilor.

Emma trecu de cealaltă parte a străzii şi ar fi intrat în bibliotecă dacă Callie Visco n-ar fi ieşit de la Stardust Saloon, îmbrăcată într-o rochie scurtă de satin roz, ciorapi negri şi cu un şal albastru pe umeri.

— Bună, miss Emma, o salută ea. Şi după ce privi în amândouă părţile pentru a se asigură că nu le priveşte nimeni, îi întinse cartea pe care o împrumutase cu o zi înainte. Ai putea să-mi mai dai una aşa ca asta?

Întrebă ea şoptit. Emma zâmbi.

— Nu ştiu de ce vrei să păstrezi asta în secret, Callie. Nu e nimic rău în faptul că îţi place să citeşti.

Callie ridică din umerii micuţi. Îşi pictase o aluniţă sub ochiul drept şi părul galben îi înconjura faţa în bucle mari.

— Celelalte fete ar putea crede că am prea mult timp la dispoziţie, sau cam aşa ceva, replică ea scuturând din cap.

— Bine atunci, răspunse Emma şoptind conspirativ ca şi Chilie, să ieşi când o să mă vezi trecând la amiază, în drum înapoi spre casă pentru prânz. O să aduc o carte cu mine.

Callie zâmbi mulţumită. Era imposibil să-i ghiceşti vârsta, aşa fardată cum era, dar Emma bănuia că avea peste treizeci de ani.

— Mulţumesc, miss Emma.

Emma descuie grăbită biblioteca şi păşi înăuntru. Nu intrase de mai mult de cinci minute când apăru Fulton, îmbrăcat pentru lucrul la bancă şi jucându-se cu lanţul de la ceas. Era întotdeauna semn rău când Fulton făcea acest gest.

— Am auzit că Chloe ţine un bărbat în casă, spuse el băţos. Şi acum, Emma, tu ştii că nu mă deranjează Big John Lenahan mai trece pe acolo din când, dar există o limită…

— Nu este casa ta, Fulton, îl puse la punct Emma.

Fullton era atât de năucit de întrerupere, încât i se înroşiră urechile.

— Consideră că e ca şi a mea şi nu-mi place ideea ca logodnica mea să doarmă sub acelaşi acoperiş cu cineva care s-a oprit pentru o băutură la Yellow Belly Saloon.

Emma merse până la uşă şi începu să strângă cărţile aduse înapoi. Avu grijă să-şi ascundă zâmbetul.

— Nu sunt logodnica ta, Fulton, îi

reaminti ea dulce.

— Cine e? Care e numele lui?

Un anume instinct o făcu să ascundă identitatea lui Steven.

— Doar un trecător, spuse ea, ducând cărţile la biroul ei şi apucându-se să le sorteze. O să plece curând.

— Ei bine, aşa sper şi eu.

Emma schimbă subiectul.

— Daisy voia să ştie dacă ai de gând să vii fa cină diseară.

— Doar ştii că nu ies marţea.

Emma oftă, privind în gol. Ieşise într-o seară de luni, dar nu dorea să-i mai reamintească.

— Da, răspunse ea gândindu-se la omul pe care îl spălase şi căruia îi citise cu o seară înainte.

Se întreba dacă se trezise şi îşi băuse cafeaua pe care i-o adusese ea, deşi acum ar fi fost rece ca gheaţa, sau înjura şi blestema pentru că nimeni nu-i dădea înapoi 45-ul.

— De ce zâmbeşti? întrebă Fulton indignat. Emma continuă să sorteze cărţile.

— Pentru nimic, minţi ea. Pentru nimic anume.

Capitolul 3.

Joellen Lenahan era una dintre puţinele persoane pe care Emma nu le putea suferi. Avea şaisprezece ani, avea corpul şi manierele unei femei mature şi se părea că vedea în celelalte femei o ameninţare ce trebuia eradicată.

Era de asemenea de o frumuseţe angelică, cu părul ei blond şi ochii albaştri ca florile de nu-mă-uita, deşi, se spunea că tatăl ei era disperat s-o mărite cât mai repede, înainte ca ea să-l dezonoreze.

Intrând în librărie cu o şovăială regală, asemănătoare cu acea a Reginei Victoria intrând într-o casă nevoiaşă, o privi pe Emma cu o căutătură distantă şi întrebă:

— Există vreo carte pe aici, pe care să n-o am şi acasă?

Emma se luptă să găsească în ea măcar o urmă de milă creştinească, în timp ce continua să şteargă cărţile de praf.

— De vreme ce nu ştiu ce cărţi aveţi acasă, sunt în imposibilitate să vă răspund.

Joellen descoperi volumul cel nou al lui Thomas Hardy pe birou şi se apropie de el.

— O vreau pe asta, anunţă ea ridicând volumul şi strângându-l la pieptul bine

format.

— Îmi pare rău, spuse Emma politicoasă, dar este rezervat.

Ea îl alesese pentru Callie, dar spunând aşa ceva, ar fi căutat necazul cu lumânarea, de vreme ce Joellen se considera superioară lui Callie.

Fata îşi scoase în afară buza de jos.

— O faci dinadins, Emma Chalmers, o acuză ea pe un ton atât de acru încât dinţii Emmei se strepeziră. Tu nu mă placi pentru că mă trag dintr-o familie decentă şi tu – ei bine – eşti o orfană, crescută în nişte circumstanţe neadecvate.

Emma era obişnuită să fie suspectată din cauza afacerilor lui Chloe, aşa că îşi ţinu gura. Şi, de altfel, îl plăcea şi pe Big John.

— Poţi să iei cartea atunci când îţi vine rândul, îi zise ea cu o politeţe rece.

Cu părere de rău, Joellen puse volumul înapoi pe tejghea.

Era obişnuită să i se facă pe plac, iar acum ochii îi erau plini de furie.

— Probabil că oricum n-ai nimic de citit în locul ăsta tâmpit. Toată lumea ştie că Chloe l-a construit doar ca să-ţi dea de lucru, de vreme ce comitetul şcolii nu te-a acceptat ca profesoară. Nu e deloc o

bibliotecă adevărată.

Emma îşi îndreptă spinarea şi fustele foşniră ameninţător, în timp ce se îndrepta spre uşă. Aluzia lui Joellen la părerea oraşului, că Emma nu era potrivită să îi înveţe pe copii lor din cauza legăturii ei cu Chloe, o înfuriase cumplit, dar nimic nu o va face să-şi arate supărarea.

— De vreme ce asta nu e o bibliotecă „adevărată”, nu-mi pot imagina de ce mai eşti încă aici.

Strâmbătura făcută de Joellen o umplu pe Emma de dorinţa de a o pocni zdravăn.

— Sunt tot felul de zvonuri care circulă în jurul persoanei tale, miss

Emma. Oamenii spun că ţii un bărbat în casă.

Emma ar fi putut să-i spună lui Joellen câteva lucruri despre bărbaţii

care vizitau casa lui Chloe – Big John Lenahan, de exemplu – dar nu se putea coborî până într-atât.

Fără voie, flăcări albastre îi scăpărară în ochi atunci când îi replică:

— Şi ce dacă, Joellen? Ce treabă ai tu cu asta?

— Nu se cuvine, răspunse ea cu o voce

cântată.

— Tot aşa nu s-a cuvenit ceea ce ai făcut tu cu Billy Baker în timpul sărbătorii recoltei, i-o întoarse Emma. Big John ar face o criză dacă ar afla.

Culoarea dispăru din obrajii ca de păpuşă ai lui Joellen.

— M-ai văzut pe mine şi pe Billy?

— Am văzut suficient de mult.

Faţa lui Joellen se preschimbă din albă în galben-verzuie.

Fără un cuvânt, se întoarse şi părăsi biblioteca, lăsând uşa deschisă în urma ei.

Bombănind, Emma o închise la loc. Cinstit, ea doar o văzuse pe

Joellen ţinându-l de mână pe Billy în timpul dansului, restul îl ghicise. La ora prânzului, luă romanul lui Hardy şi se îndreptă spre casă. După cum era stabilit, Callie o aştepta pe trotuar ca să ia cartea, după care se strecură înapoi pe scara mare până la primul etaj al lui Stardust Saloon, având grijă să n-o vadă nimeni.

De acolo, Emma se îndreptă spre magazinul general, de unde cumpără o pereche de pantaloni şi o cămaşă care păreau să i se potrivească domnului Fairfax. Tocmai împacheta cumpărăturile, când

apăru şi

Fulton, probabil după ce o văzuse din bancă cum intră în magazin. La început, privi fără a da prea multă atenţie cămăşii şi pantalonilor, dar mai apoi îşi fixă privirea pe ele.

— Ai putea să mă ajuţi să descopăr ce anume poartă un bărbat pe sub pantaloni? şopti Emma, stând cât mai aproape de logodnicul ei, astfel încât proprietăreasa să n-o poată auzi.

Fusese prea jenată s-o întrebe pe doamna Birdwell, care era bârfitoarea târgului şi care, fără îndoială ar fi relatat întâmplarea în fiecare salon din Whitneyville, ca dovadă că aşchia nu sare prea departe de trunchi.

Fulton arăta de parcă i-ar fi turnat în poală o găleată cu apă rece.

— Emma! şuieră el reprobator.

Emma oftă. Nu putea înţelege de ce era atât de greu să afle un lucru atât de simplu.

— Nu-ţi face probleme. O s-o întreb pe Chloe.

— Hainele astea sunt pentru nenorocitul ăla?

Femeie înaltă şi slabă, cu un coc sever prins la spatele capului.

doamna Birdwell îşi ridică repede ochii de la sfoara cu care lega pachetul Emmei. Nu spuse nimic, dar urechile-i proeminente îi fremătau.

— Bineînţeles, răspunse Emma fără răbdare. Doar nu te aştepţi să umble gol pe aici, nu?

Doamna Birdwell părea insensibilă la vorbele schimbate între ei.

Era membră în comitetul şcolii şi ea fusese aceea care o refuzase pe Emma când se întorsese de la colegiul din St. Louis, pe motiv că ar putea avea o influenţă nedorită asupra copiilor.

Urechile lui Fulton se înroşeau încetul cu încetul.

— Emma, trebuie să insist să-ţi controlezi vocabularul.

Emmei îi dispăruse şi ultima fărâmă de răbdare. Îi spuse doamnei

Birdwell să treacă cumpărăturile în contul lui Chloe – pe bătrână vrăjitoare n-o deranja să-şi vândă marfa unor „influenţe nedorite” – şi o porni spre uşă.

— Văd că nu cădem de acord asupra acestei situaţii.

— La revedere, Fulton.

El o urmă afară pe trotuar.

— E foarte serios, Emma, insistă el. Şi aşa e destul de rău că trăieşti sub acoperişul acelei femei. Dacă vreo vorbă din cele spuse astăzi va ajunge la urechile mamei mele, nu văd cum vom face faţă problemelor.

— O să plece repede, promise Emma cu un oftat. În minutul în care se va putea da jos din pat, sunt sigură. E la fel pe supărat că stă aici, pe cât eşti şi tu, Fulton.

Atunci Fulton se mai linişti puţin.

— Sper că nu tu ai grijă de el, sau ceva de genul ăsta. Emma continuă să meargă cu ochii fixaţi drept înainte.

— I-am citit puţin azi-noapte, admise ea fără să-i mai spună că îl şi spălase şi îi schimbase bandajele.

— Bănuiesc că e analfabet, ca toţi nenorociţii de speţa lui.

Emma doar aprobă din cap, nedorind să-i spună că bănuia că Steven era la fel de bine educat ca şi Fulton însuşi. Asta n-ar fi adus decât necazuri. Şi vorbind de necazuri…

— Ai mai aflat veşti de la mama ta, Fulton?

— Ea şi cu tata se vor întoarce din

marele tur, cândva luna viitoare, răspunse el nervos.

Bătrânii Whitney nu vor fi deloc încântaţi de aleasa fiului lor şi amândoi.

Emma şi Fulton, o ştiau.

De vreme ce ajunseseră la bancă, Fulton se opri.

— Fii atentă, strigă după Emma cu o voce aspră, când ea îşi văzu mai departe de drum.

Emma privi la apele strălucitoare ale Lacului de Cristal, pentru că priveliştea o liniştea întotdeauna. Vara, nimic nu-i plăcea mai mult decât să se plimbe pe mal în zilele fierbinţi şi să înoate, la fel de liberă şi de goală precum o nimfă când răsărea luna.

Daisy măturа holul cel mare, când Emma ajunse acasă.

— Era şi timpul să vii, o boscorodi femeia cea bătrână. Supa pe care am făcut-o s-a răcit de mult.

Emma zâmbi, îi mulţumi lui Daisy şi o porni pe scări în sus. Se opri la uşa lui Steven şi ciocăni uşor în ea.

— Intră, lătră el, părând la fel de neprietenos ca şi Daisy. Emma deschise uşa şi păşi în cameră.

— Ţi-am cumpărat nişte haine noi, spuse ea veselă.

Sper să-ţi vină.

Singurătatea, neajutorarea şi durerea erau vizibile pe faţa nerasă a lui

Steven. Aproape că se simţea energia adunată în cameră, un fel de putere ce stătea gata să răbufnească.

— O să găseşti nişte bani în haină, îi zise el ridicându-se puţin în pat. Ea se îndreptă spre scaunul în care stătuse şi cu o seară înainte şi se trânti în el, cu pachetul în poală.

— O să aranjăm şi cu asta ceva mai târziu. Cum te simţi?

— Ca naiba, răspunse el privind în tavan şi bătând cu degetele în bandajul de pe piept.

Mâinile lui erau delicate, deşi erau bronzate şi bătătorite, dar puteau fi şi periculoase, îşi reaminti Emma.

Steven era aproape sigur pistolar şi oamenii de felul ăsta nu prea se încurcau cu probleme de conştiinţă.

— Ţi-e foame?

— Nu, izbucni el. Scorpia aia bătrână pe care voi o numiţi bucătăreasă, mi-a turnat cu forţa pe gât două farfurii pline cu supă.

Emma zâmbi imaginându-şi scena.

— Ar fi trebuit să te avertizez în privinţa lui Daisy. E o femeie cu păreri foarte categorice.

Steven chicoti cu amărăciune. Braţele sale bandajate erau încrucişate peste piept, cu o expresie de încăpăţânare, iar ochii săi contemplau rochia simplă a Emmei cu o mică sclipire de neînţelegere.

— De ce naiba te îmbraci aşa, croncăni el, când se vede clar că eşti cea mai frumoasă femeie din zonă?

Obrajii Emmei se îmbujorară. Vru să protesteze, apoi renunţă plină de confuzie. Întrebarea lui Steven era un compliment sau o insultă?

— Ce-i în neregulă cu rochia mea? întrebă ea scorţoasă după câteva secunde.

— E tocmai potrivită pentru soţia unui misionar, replică Steven.

Şi deşi cuvintele erau usturătoare, Emma văzu în ochii lui bunătate şi o curiozitate nevinovată. Îşi dorea grozav de mult ca Steven s-o găsească atrăgătoare, iar recunoaşterea acestui fapt o surprinse şi o făcu să se ruşineze.

În fond, ea considera că se va mărita cu

Fulton, dar rareori îi păsa de părerile lui. Lacrimi neobişnuite pentru ea îi umplură ochii.

— Pe tot iadul, murmură el. N-am vrut să te fac să plângi.

Emma îşi scoase batista cu margini de dantelă din buzunar şi îşi şterse ochii cu demnitate.

— Zău că aş vrea să nu mai înjuri atât.

El oftă din greu.

— Îmi pare rău, Emma. Doar că o femeie ca tine – ei bine, ar trebui să te îmbraci în mătăsuri, cu aplicaţii de dantelă pe ici şi colo. Şi poate şi cu decolteu. Îşi îngustă ochii pentru un moment de parcă ar fi văzut schimbarea: da. Ai un piept foarte frumos.

Încă o dată, obrajii Emmei se aprinseră. Aşa uimită cum era, cuvintele lui aprinseseră parcă un foc undeva în interiorul ei, iar ea sări din scaun.

— Dacă ai de gând să devii vulgar…

El se întinse şi o apucă de mână, în timp ce ea se pregătea să se îndrepte spre uşă. Se opri din cauza şocului.

— Te rog, îi zise el cu o voce răguşită. Nu pleca.

Emma se aşează din nou pe scaun. Degetele lui puternice îşi slăbiră

strânsoarea, apoi, şovăitoare îi eliberară mâna.

— Trebuie să fie îngrozitor să fii atât de prăfuit. Dinţii lui sclipiră pe faţa-i oacheşă.

— Frumos din partea ta s-o spui în felul ăsta, miss Emma. Ea îşi muşcă buza de jos pentru un moment.

— Vreau să spun – ei bine, trebuie că te simţi foarte prost. Ce păcat că nu poţi coborî să foloseşti cada lui Chloe.

El îşi ridică sprâncenele de culoare maro-auriu.

— Aş putea, miss Emma, spuse, el încet, dacă m-ai ajuta.

Inima Emmei se opri un moment şi ea se lăsă moale pe spătar.

— Să te ajut?

— Să cobor scările, răspunse el. N-am vrut să spun să mă ajuţi la îmbăiat.

Ea zâmbi uşurată, deşi inima îi bătea încă neregulat şi ea era uşor ameţită.

— Oh!

— Vrei?

— Nu văd de ce nu, răspunse repede Emma, netezindu-şi fusta înainte de a se ridica.

Şi pentru că hainele lui Steven erau

numai zdrenţe, îl lăsă să o aştepte şi se strecură în debaraua lui Chloe, de unde împrumută halatul pe care-l purta Big John atunci când o vizita.

Cu un mare efort de amândouă părţile, Steven a reuşit să se ridice în picioare. Rămase în această poziţie câteva momente, susţinut de

Emma ca de o cârjă vie, lupta pe care o dădea cu durerea fiind una vizibilă.

— Acum treptele, spuse Emma.

Mersul până în hol fu foarte încet, de vreme ce Steven putea face doar paşi mici şi trebuia să se oprească la fiecare câteva secunde şi să se odihnească.

În capul scărilor, Emma se mută în partea dreaptă a lui Steven, ca el să se poată ţine de balustradă cu mâna stângă. Dacă atunci, în acel moment îşi pierdea echilibrul, rezultatele ar fi fost dezastruoase.

Daisy era în bucătărie, cu pălăria de duminică proptită în vârful capului, atunci când ajunseră şi ei acolo.

— Pentru numele lui Dumnezeu, miss Emma, du omu’ înapoi în pat! Emma îi aruncă prietenei sale o privire dură.

— Domnul Fairfax doreşte să facă o

baie! Ochii negri ai lui Daisy se îngustară.

— Asta nu se cuvine şi tu o ştii!

Steven ignoră remarca bucătăresei. Emma sperase ca Daisy să se ofere să o ajute, dar se vedea bine că nici nu se punea problema, pentru că îşi luă geanta şi deschise uşa de serviciu.

— Să nu cumva să faci ceva ce n-ar trebui, miss Emma, îi ordonă ea cu o încruntătură ameninţătoare, apoi plecă.

Faptul că acum rămăsese singură în casă, cu un bărbat care în curând urma să se dezbrace în pielea goală, nu-i convenea deloc Emmei, dar era prea târziu să mai dea înapoi. Ea şi Steven munciseră prea din greu coborând de la etaj, ca efortul să fie în zadar.

Cu o privire belicoasă aruncată spre ceasul din bucătărie, ea îşi reînnoi efortul de-a-l duce pe Steven spre baie. Jumătatea de oră pe care şi-o îngăduise pentru prânz trecuse şi nici nu mai avea timp de mâncat. Mişcându-se cu încetinitorul, cei doi îşi urmară drumul prin hol spre camera de care Chloe era atât de mândră.

Cu excepţia celei din casa cea mare de pe deal unde trăia familia

Whitney, nu mai exista o cameră de baie

ca asta pe mile întregi.

La capătul holului întunecat, Emma îl sprijini pe Steven de perete doar cât să deschidă uşa. Apoi îl trase înăuntru şi îl aşeză încet pe scaunul toaletei cu apă, o minune a timpurilor moderne.

El înjură şi se apucă cu o mână de marginea chiuvetei de porţelan

pentru a-şi menţine echilibrul.

— Eşti teafăr? îl întrebă îngrijorată Emma.

— Dumnezeule, da, murmură Steven. Mă simt minunat.

Emma ignoră profanarea lui şi se aplecă să pună dopul la cadă şi să dea drumul la apă. Când se întoarse cu faţa la Steven, acesta rânjea la ea.

— Ce-i? întrebă ea.

— Nimic.

Ea realiză că i se deschisese partea din faţă a rochiei şi sângele îi năvăli în obraji.

— Ticălosule!

— Eşti nebună după mine, i-o întoarse şi Steven cu un zâmbet răutăcios.

— Treci în apă, îi ordonă Emma neliniştită. Acum ar fi trebuit să fiu la bibliotecă şi nici măcar n-am mâncat nimic.

Steven se ridică cu greu în picioare şi începu să-şi desfacă halatul de flanel albastru, ce-i aparţinea lui Big John.

Emma se întoarse cu spatele, acoperindu-şi ochii cu mâinile, iar Steven râse de ea.

— Îmi pare rău, îi spuse.

Elmma nu se întoarse, dar îşi încrucişă braţele pe piept cu bărbia ridicată.

— Am nevoie să-mi scoţi bandajele astea, o anunţă pe un ton rezonabil.

Privindu-l cu coada ochilor, Emma se apropie de el şi luă o foarfecă din dulapul de deasupra chiuvetei, îşi aţinti privirea doar asupra bandajelor în timp ce le tăia, dar, nu putu să nu observe puterea şi lărgimea pieptului şi muşchii rigizi ai abdomenului.

— Te descurci destul de bine. Ai mai îngrijit răniţi şi mai înainte?

Emma inspiră adânc, apoi dădu încet aerul afară. Camera părea foarte mică şi foarte caldă şi ea avu din nou acel sentiment de acum familiar al unei forţe intangibile ce se cerea eliberată.

— Am avut o surpare la una din mine acum câţiva ani şi foarte mulţi oameni au fost răniţi atunci. Chloe m-a lăsat s-o ajut pe ea şi pe ceilalţi la îngrijirea lor.

— Şi unde era Doc Waverly?

— Era şi el acolo, spuse Emma oarecum defensivă, pentru că ea îl plăcea pe doctorul Waverly chiar dacă el avea o oarecare înclinaţie spre băutură. Era doar foarte ocupat, asta-i tot.

— Şi cum de-ai ajuns să trăieşti tu aici, Emma?

Ea îl ajută să ajungă până la cadă, apoi se întoarse în timp ce el se chinuia să-şi scoată halatul şi ce mai avea pe dedesubt.

Totuşi prinse privelişte a unor picioare musculoase şi pline de păr, în ciuda eforturilor făcute de a nu privi.

— Chloe m-a adus în Whitneyville, când eram o fetiţă mică, dacă asta-i ce vrei să ştii.

— E şi nu prea e.

Ea îl auzi gemând în timp ce se lăsa cu grijă în apă. Îşi dorea cu disperare să plece, dar nu îndrăznea. Domnul Fairfax putea cu uşurinţă să leşine, să se lovească cu capul de marginea căzii şi să se înece.

— Chloe e în mod clar o... doamnă a nopţii.

Emma oftă, ştergându-şi transpiraţia de pe frunte cu mâneca rochiei. Avea o

senzaţie ciudată, de durere în cel mai intim loc al său.

— Da.

— E mama ta?

— Nu, răspunse imediat Emma. Chloe e o persoană cu mult mai bună decât a fost mama vreodată. Auzi clipocitul apei atunci când Steven luă săpunul şi începu să se spele.

— Asta-i cea mai amară remarcă pe care-am auzit-o vreodată. Emma descoperi că-i era greu să respire şi mult mai greu să-şi ţină privirea cât mai departe de trupul gol al lui Steven.

— Mama nu ne-a iubit nici pe mine şi nici pe surorile mele. De ce ar trebui să spun că a fost o persoană bună, când nu era?

Steven oftă.

— Emma!

Ea îşi schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Ce-i?

— Am nevoie de mai mult ajutor.

Emma îşi mestecă puţin buza de jos înainte de a răspunde.

— Ce vrei să spui?

— Nu pot să mă spăl pe spate şi pe cap.

Cu ochii strâns închişi, Emma întinse mâinile şi-şi căută pe pipăite drumul până la cada mare cu picioare. Lovi marginea ei cu genunchiul şi de durere deschise ochii.

Steven privea în sus spre ea cu ochii plini de maliţiozitate.

Îşi acoperise părţile intime cu cârpa cu care se spălase, dar restul trupului era dezvăluit în toată splendoarea gloriei masculine.

Emma hotărî atunci că dacă dorea ca totul să se termine mai repede, trebuia să se apuce de treabă, aşa încât, îşi suflecă mânecile şi îngenunche lângă cadă. Încercând să nu se gândească la ceea ce făcea, îl frecă pe Steven pe spate şi îi săpuni părul care părea ca de mătase între degetele ei.

— Bandajele din jurul coastelor s-au udat.

Cu tot corpul acum spălat, Steven se sprijini de marginea căzii, cu un oftat.

— Nu-mi pasă, replică el cu un zâmbet pe faţa bărboasă. Doamne, ce bine e.

— Aş dori să nu mai iei tot timpul numele Domnului în deşert, protestă

Emma.

— Tipul căruia îi aparţine halatul, se întâmplă să aibă şi o provizie de trabucuri pe aici?

De fapt, Chloe avea mereu grijă să fie trabucuri pentru vizitele lui Big

John, dar Emma nu era într-o dispoziţie caritabilă. Trebuia să se întoarcă la bibliotecă şi îi era foame şi era udă până la piele. Şi nu numai asta, dar când săpunise spatele lat şi musculos al lui Steven avusese o mulţime de senzaţii ciudate care încă nu se potoliseră.

— Nu, minţi ea fără ruşine. Nu avem trabucuri!

Steven scoase dopul de la cadă cu o mişcare a degetelor de la picior.

— Ar fi mai bine să te întorci cu spatele, Emma, pentru că am să încerc să mă ridic în picioare dacă am să pot.

Emma se execută, rugându-se ca Steven să reuşească să se descurce singur şi să nu cadă spărgându-şi capul. Îşi ţinu respiraţia.

— Nu pot, spuse el cu un oftat de frustrare şi se auzi un plescăit în timp ce se lăsă din nou în apa care se scurgea în jos pe ţeavă. Va trebui să mă ajuţi din nou.

— Oh, Doamne, se agită Emma.

Apoi merse până la capătul căzii şi,

ţinând ochii închişi cu grijă îşi puse mâinile pe sub braţele lui Steven şi încercă să-l ridice în picioare.

Această acţiune ceru toate eforturile lor combinate, dar reuşiră, iar

Emma se grăbi să-i aducă halatul, ţinând capul întors.

Tocmai îşi începuseră dificila călătorie în sus pe scări, când însuşi Doc

Waverly bătu în geamul uşii din spate cu un zâmbet amabil pe buze. Emma nu mai fusese niciodată atât de bucuroasă să vadă pe cineva. Doc deschise uşa şi intră în casă la invitaţia ei.

— Bună ziua, spuse el vesel, i-aţi făcut o baie pacientului nostru? Emma se înroşi.

— De fapt şi-a făcut singur baie. Eu doar l-am ajutat să coboare.

— Mincinoaso, îi şopti Steven, răsuflarea lui caldă atingându-i urechea.

— Totuşi i s-au udat bandajele, continuă Emma, vorbind cu voce tare, nenaturală, ca şi cum ar fi vrut să-l oprească pe Steven să mai spună ceva.

— Pe astea le schimb eu, spuse Doc Waverly.

O înlocui pe Emma, sprijinindu-l pe Steven, iar ea se îndreptă imediat spre

scări.

— O să-i pun cearşafuri curate până când îl aduceţi dumneavoastră sus.

le strigă ea peste umăr.

Reuşi să termine toată treaba până să ajungă Steven şi doctorul la uşă, atât de încet fusese mersul lor. Steven era palid de durere, dar îi zâmbi Emmei când o văzu cum păşeşte în spate, îndepărtându-se de patul proaspăt făcut.

— Mulţumesc, îi zise el.

— Cred că ţi-ar prinde bine o duşcă de whisky, îi zise doctorul lui

Steven şi mie de asemenea.

După ce-l aşează pe Steven pe marginea patului, Doc Waverly deschise geanta cea neagră şi scoase o sticlă plată.

Încuviinţând din cap, Emma adună cearşafurile murdare şi părăsi camera. Când se întoarse, după ce-şi schimbase rochia cea albastră şi udă cu o fustă neagră şi o bluză cu guler înalt, Doc tocmai termina cu bandajarea coastelor pacientului.

— Eşti ca şi nou, izbucni vesel doctorul.

— Nu chiar, spuse Steven strâmbându-se în timp ce se lăsa pe perne. Cearşafurile albe, apretate, îl acopereau până la

abdomen şi doctorul se aplecă încruntat să-i examineze tăieturile pe care i le cususe doar cu o zi în urmă.

— Nu-i nevoie să-i mai pui pansamente, Emma, îi spuse doctorul. Emma aprobă din cap.

— Mai doreşti ceva înainte ca eu să plec la bibliotecă, domnule Fairfax?

Dacă n-ar fi fost doctorul, l-ar fi numit pe oaspetele ei, Steven. Dar şi aşa, valul de bârfe va face înconjurul oraşului atunci când doctorul va povesti cum a găsit-o pe Emma ajutând un bărbat pe jumătate gol să iasă din baie.

Să i se adreseze lui Steven fără nicio formalitate, ar fi fost o belea în plus.

— Nu, mulţumesc, miss Emma, răspunse el absent, închizând ochii. Emma simţi o strângere de inimă când îl văzu zăcând acolo, extenuat din cauza efortului de a coborî şi de a urca apoi iar scările.

— Dacă vrei, am să-ţi citesc din nou diseară, se oferi ea, fără să-i mai pese dacă Doc va raporta cuvintele ei întregii populaţii sau nu.

— Ar fi grozav, răspunse el, încet şi insolent, apoi căzu într-un somn adânc, odihnitor.

Emma coborî scările cu Doc pe urmele ei. Probabil că era nerăbdător să-şi termine vizitele ca să poată bea un păhărel la Stardust Saloon.

În bucătărie, luă capacul de la oala cu supă şi privi înăuntru. Supa era la fel de rece ca şi apa de munte.

— Să mă chemi dacă tipul acela tânăr are vreo problemă, îi zise Doc generos din pragul uşii.

— Mulţumesc, răspunse Emma îndreptându-se spre cutia cu pâine. Aşa o

să fac.

Grăbită, îşi pregăti o felie de pâine cu gem, pe care o mâncă în drum spre bibliotecă, puţin mai târziu.

Locul era gol, ca de obicei în acel moment al zilei şi Emma se apucă de treabă, plimbându-se printre rafturi, ca să se asigure că erau bine puse şi în ordine. Munca fusese întotdeauna refugiul ei, dar, în ziua aceea no ajuta cu nimic.

Imaginea lui Steven Fairfax întins în cada lui Chloe, cu o cârpă pusă peste locul acela intim, îi umplea mintea. În ciuda eforturilor ei de a nu-l privi, îi observase totuşi pieptul păros, muşchii încordaţi ai

coapselor, puterea braţelor bronzate. Respiraţia i se acceleră un pic şi o peliculă fină de transpiraţie i se adună pe sub sâni şi pe buza de sus. Emma închise ochii un moment, hotărâtă să se gândească la altceva. Doamne, dar Steven era chiar mai atrăgător decât înainte, acum când praful, sudoarea şi sângele uscat fuseseră spălate. Zâmbetul lui era la fel de luminos ca şi farul unui tren în întuneric, iar părul lui lung, invita parcă o femeie să-şi treacă degetele prin el.

Emma se simţi atât de încălzită, încât deschise uşa ca să lase să intre aerul proaspăt. Era neobişnuit de cald pentru luna aprilie, sau aşa i se părea ei.

Tocmai atunci intră şi Big John înăuntru, fluierând. Era aşa cum sugera şi porecla, un bărbat înalt de aproape doi metri şi foarte bine clădit. Avea părul alb şi des şi aceeaşi ochi albaştri ca florile de nu-mă-uita că ai fiicei lui, Joellen, doar că era o persoană mult mai bună şi mai blândă decât copilul său.

— Bună, miss Emma, o salută el vesel. Emma îi zâmbi:

— Bună ziua, Big John. Pot să te ajut cu ceva?

— Ei bine, se pare că Joellen s-a îndrăgostit de o carte pe care o ai pe aici şi nu vrea să-şi aştepte rândul ca să o poată citi. M-am gândit să aflu de la tine despre ce carte e vorba şi să îl rog pe bătrânul Mitch de la magazinul general, să-mi facă rost de ea, ca să-i fac lui Joellen o surpriză.

Emma nu lăsă să se observe nici după expresia, tonul sau vocea ei ce părere avea despre Joellen, pentru că nu dorea pentru nimic în lume să-l rănească pe Big John.

— Desigur. Este cartea cea mai nouă a domnului Hardy. Scrise informaţia pe o foaie de hârtie pe care o înmână prosperului fermier ce stătea de cealaltă parte a biroului. Cum merg lucrurile la Circle L?

Big John dădu din umerii masivi că ai unui urs grizzly.

— N-avem suficientă mână de lucru şi Joellen e o risipitoare.

Tare mult îmi doresc ca Chloe să renunţe la afacerile ei şi să se mărite

cu mine, să aibă şi fata asta o mamă.

Emma zâmbi gândindu-se la Chloe ca mamă vitregă a Joellen. Cariera de ticăloasă a fetei s-ar termina în cel mai scurt timp.

— Doar ştii cum e Chloe, Big John.

El aprobă necăjit din cap şi băgă hârtia primită de la ea în buzunarul vestei de piele.

— Nu există femeie mai încăpăţânată ca ea în toată zona, dar până la urmă tot am s-o conving eu, chiar dacă ăsta ar fi ultimul lucru pe care l-aş mai face pe lumea asta.

— Cine ştie, poate, îi zise, Emma ameninţându-l cu degetul, apoi izbucniră amândoi în râs.

Capitolul 4.

— Ca de obicei, miss Emma? întrebă Ethan Peters, editorul şef al lui

Whitneyville Orator.

Emma se simţea melancolică în acea dimineaţă însorită de vineri. Tipărise mii, poate chiar sute de mii de afişe şi asta de atâta timp şi niciodată nu auzise nicio vorbă despre Lily sau Caroline. Câteodată se întreba dacă îi citise cineva, pe undeva vreodată notele.

— Da, domnule Peters, oftă ea.

Bărbatul drăguţ de vârstă mijlocie îi zâmbi în timp ce lua un creion ca să noteze comanda. Mustaţa lui lungă şi neagră era cănită şi îşi pieptănase ceea ce îi mai rămăsese din păr cu multă artă peste vârful

pleşuv al capului.

Emmei i se părea că ar fi fost mai bine ca omul să-şi lase chelia în pace, decât să încerce să ascundă ceea ce era evident.

— Sper din toată inima că n-o să renunţi, miss Emma. Acele surori ale tale sunt pe undeva prin vest şi pot pune rămăşag că cineva care le cunoaşte o să-ţi citească afişele într-o bună zi.

Emma zâmbi chinuit.

— Sper să aveţi dreptate. Domnul Peters dădu din cap.

— E doar o chestiune de timp.

Emma părăsi biroul ziarului şi îşi continuă drumul spre bibliotecă. Yellow Belly Saloon cel lovit de soartă fusese ars aproape până la temelii şi încă nu se vorbea de reconstruire. Localul lui Chloe, acum singurul stabiliment unde se putea bea un păhărel, duduia de muzică şi râs.

Cu un zâmbet mic şi scuturând din cap, Emma trecu pe lângă Stardust

Saloon cu o ţinută demnă, deşi, în secret murea de dorinţa de a arunca o privire înăuntru. Era mai ales curioasă să ştie despre ceea ce

se întâmpla la etaj, unde fetele precum

Callie îşi primeau clienţii.

În timp ce scotocea prin poşetă după cheia de la uşa bibliotecii, Emma acceptă încă o dată faptul că probabil nu va vedea niciodată parterul sau etajul lui Stardust Saloon.

Chloe jurase să o jupoaie de vie dacă punea măcar piciorul în pragul localului. Şi, deşi Chloe fusese cea mai bună mamă adoptivă, Emma ştia că legendara miss se era de neclintit în privinţa acestui subiect. Emma tocmai băga cheia în broască, când apăru Fulton, îmbrăcat în costumul lui obişnuit şi cu pălăria pe cap. Şi părea teribil de agitat.

— Trebuie să vorbesc cu tine, îi şopti el în timp ce probabil întregul oraş îşi întindea urechea colectivă spre ei ca să audă ceea ce vorbeau.

Pentru a doua oară în ziua aceea, Emma oftă.

— Hai să intrăm, Fulton, să nu stăm în stradă.

Şi o urmă în antreul răcoros al Bibliotecii de împrumut din

Whitneyville, care fusese fondată de miss Chloe Reese şi patronată de nişte oameni care n-ar fi stat de vorbă cu acea

femeie de teamă să nu ardă în iad.

— Emma, începu el, scoţându-şi pălăria şi frământându-i borul cu degete nervoase, trebuie făcut ceva în privinţa zvonurilor.

— Ce zvonuri? întrebă Emma, deşi ştia foarte bine de ce venise Fulton.

Ghicise în chiar momentul în care-l văzuse că avea de gând să-i ţină o predică în legătură cu Steven.

Fulton se opri şi o privi cu nişte ochi albaştri încântaţi, la felul în care se îmbrăcase în dimineaţa aceea, cu o fustă verde şi o bluză albă superbă.

— Arăţi foarte bine în dimineaţa asta, admise el.

Emma se aşeză în spatele biroului, mai mult ca să pună un fel de barieră între ei şi se prefăcu ocupată cu registrele.

— Mulţumesc.

Apoi el luă taurul de coarne.

— E vorba de banditul acela pe care-l îngrijiţi tu şi Chloe. Trebuie să plece, Emma.

Ea se gândi la Steven şi la felul în care ascultase cu mult interes un alt capitol din *Femeia cea mică*, cu o seară înainte şi îşi coborî privirile ca

Fulton să nu-i poată vedea amintirea.

— Omul este neajutorat, nu poate face niciun rău, minţi Emma. Steven nu era doar ceva trecător în viaţa ei, ştia ea. Îşi pusese amprenta asupra ei şi probabil va avea un efect devastator.

— Am vorbit cu câţiva dintre oamenii care erau la Yelloy Belly când a venit el, continuă Fulton. Spuneau că avea un 45 şi nu era niciun om în locul acela care să se fi putut măsura cu el.

— Probabil că nu era niciun bărbat suficient de treaz ca să se poată

măsura cu el, i-o întoarse Emma nerăbdătoare, în timp ce degetele ei frunzăreau registrul.

— Este un pistolar, insistă în continuare Fulton, punându-şi mâinile pe birou şi aplecându-se spre Emma. Insist să-i spui să plece.

Pe Emma începu s-o doară capul. Fulton nu avea niciun drept să insiste de vreme ce el şi cu Emma nu erau oficial logodiţi.

— Nu văd cum ar putea să plece zise ea, când nici măcar nu se ţine pe picioare.

— Atunci trimite-l să stea cu Doc Waverly.

— Ce idee grozavă, Fulton. Şi când

doctorul va fi suficient de treaz va putea avea grijă şi de bolnav.

Sarcasmul Emmei nu-i scăpă lui Fulton, dar nici nu-l clinti. Îşi strânse pumnul şi lovi tare în birou.

— La naiba cu toate, Emma, oamenii spun că tu eşti intimă cu acest bărbat – că l-ai îmbăiat, pentru numele lui Dumnezeu!

Durerea de cap a Emmei se intensifică. Deci Doc Waverly împrăştiase vorbele. Ei bine, când o să-l vadă din nou, o să-l înveţe ea minte să se mai comporte şi altă dată aşa.

— Ar fi mai bine să-i expui cazul lui Chloe, îi spuse ea cotrobăind printr-un sertar după un praf pentru durerea de cap.

Amândoi ştiau ce i-ar spune Chloe: că Fulton ar face mai bine să plece să-şi numere banii şi să nu se mai amestece în treburile ei. Numai că nu ar spune-o la fel de politicos.

Emma respiră adânc, ca pentru a-şi face curaj:

— Şi de acum încolo, nu cred că ar trebui să ne mai vedem, pentru o vreme. Avem amândoi nevoie de timp ca să ne mai gândim în perspectivă.

Fulton se holbă la ea un moment, apoi se

întoarse şi ieşi din bibliotecă ca o furtună, trântind uşa în spatele lui.

Emma luă apă de la chiuveta din camera din spate şi luă praful pentru durerea de cap. A fost ocupată toată dimineaţa şi când ajunse acasă la prânz, găsi pe masa din bucătărie o farfurie cu sandvişuri cu carne de pui, acoperită cu un şervet. Nu era niciun semn al prezenţei lui Daisy. După ce se asigură că părul îi era bine aranjat şi îşi ciupi obrajii pentru a le da mai multă culoare, Emma luă farfuria cu sandvişurile la etaj şi ciocăni la uşa lui Steven.

Părea iritat când o invită să intre.

— Cum te mai simţi? îl întrebă ea.

El închise cartea pe care i-o dăduse Emma în dimineaţa aceea.

— Bine, răspunse el zâmbind.

Emma râse şi se aşeză pe scaunul ei, cu farfuria cu sandvişuri pe genunchi.

— Ştii, poţi fi foarte amabil dacă vrei, domnule Fairfax.

Ai fost un gentleman perfect seara trecută când ţi-am citit.

Observând că Steven privea la farfurie, Emma i-o întinse şi el se servi cu una din creaţiile lui Daisy cu un fel de gratitudine

şovăitoare.

— Am nevoie de 45-ul meu, zise el.

Emma îşi netezi fusta, satinul părându-i-se moale şi lucios sub degete. Mişcările pe care le făcea gâtul lui Steven în timp ce mesteca şi înghiţea, îi dădeau o senzaţii ciudată de căldură.

— Se pare că asta este ziua celor mai imposibile cereri, spuse şi ea. Steven se încruntă în timp ce continuă să-şi mănânce sandvişul, iar Emma simţi dintr-odată nevoia de a-i descreţi fruntea cu o mână.

— Ce vrea să însemne asta? pufni el.

— Cred că e foarte clar. Înseamnă că n-am să-ţi dau pistolul.

El nu mai luă încă un sandviş şi, când îşi trecu uşor limba peste buze, Emma simţi că-i vine să leşine.

— Ţi-a spus vreodată cineva, cât de al naibii de încăpăţânată eşti?

— Da, replică repede Emma şi nu le-a făcut niciun pustiu de bine. Steven se lăsă să cadă înapoi pe perne şi Emma îşi dădu seama după grimasa lui involuntară şi după paloarea feţei că avea dureri mari.

Cu blândeţe şi fără să se gândească, Emma se întinse să-i atingă fruntea. El îşi ridică mâna şi o prinse de încheietură,

degetele lui fiind în acelaşi timp şi puternice şi blânde.

— Vino aici, îi spuse răguşit.

El era precum creaturile acelea mistice, supraumane, despre care citise Emma, captivându-şi victimele cu privirea.

Ea puse farfuria pe noptieră şi îi permise s-o tragă el, astfel încât să se aşeze pe marginea patului.

Sânii i se ridicară şi i se întăriră pe sub bluză, în timp ce el îi mângâia încheietura cu palma lui bătătorită. O scutură un frison şi înghiţi în sec, simţindu-se ca un şoarece în faţa unei cobre.

Mâna lui Steven părăsi încheietura ca să-i desfacă părul des blondroşcat şi să îşi treacă degetele prin el. Îi mângâie delicat obrazul şi îi şterse transpiraţia adunată pe buza superioară.

Ea se scutură şi încercă să, plece. El însă nu-i permise să se îndepărteze. Îi cuprinse bărbia cu o mână şi îi spuse cu o voce groasă, învăluitoare:

— Eşti o pisică sălbatică sub hainele astea de bibliotecară, Emma Chalmers.

Când ochii ei indigo se măriră de uimire şi de jignire, el zâmbi şi continuă.

— Şi, într-una din zilele astea am să

dovedesc că este adevărat. După ce termină de vorbit, îi trase capul lângă al lui şi începu s-o

sărute încet şi cu tandreţe. Un fior plăcut îi trecu prin ceafă, când el îi atinse colţurile buzelor cu limba, căutând ceva ce ea nu ştia să-i ofere. Simţind cum se aprinde o flacără în adâncul feminităţii ei, Emma renunţă la retragere şi, în schimb, îşi oferi gura lui Steven. El o cuceri imediat cu limba şi, Emma cu un oftat de neajutorare se lăsă să cadă pe el.

— Steven, protestă ea când el o manevră în aşa fel încât să se întindă alături, pe patul din camera oaspeţilor, părul desfăcut înconjurându-i faţa cu şuviţe ca de aramă aurită.

— Dulce, îi spuse el cu un ton somnoros, înainte să-i acopere din nou gura cu gura lui.

Emma se simţea la fel ca atunci când împlinise cincisprezece ani şi deschisese dulapul de băuturi al lui Chloe, îmbătându-se prosteşte cu coniac. Avea impresia că nu mai era ancorată în lumea reală, iar capul i se învârtea.

Când Steven îi acoperi un sân cu o mână

blândă, ea gemu şi îşi lăsă din nou capul pe pernă.

— Bancherul tău te atinge în felul ăsta, Emma?

— Oh, Doamne, şopti Emma mult prea îmbătată de plăcere ca să se mai întrebe de unde ştia Steven de Fulton.

Steven îşi coborî capul şi îi muşcă uşor sfârcul ridicat, iar plăcerea o făcu pe Emma să-şi înfigă călcâiele în saltea, încercând să se ridice pentru a simţi mai bine.

El îi săruta gâtul, muşcându-l uşor, tachinându-i punctul în care se simţea pulsul, în timp ce-i descheia năstureii perlaţi de la bluză.

— Domnule Fairfax!

— N-o să te rănesc, o asigură el încetişor, iar ea îl crezu. Vreau doar să-ţi arăt cine eşti tu de fapt.

El punctase fiecare cuvânt cu săruturi uşoare pe gât şi, când Emma simţi că este dezbrăcată – exceptând cămăşuţa subţire de dedesubt – se lăsă în jos pe lângă trupul ei, până când faţa îi ajunse la nivelul sânilor.

Cu o deosebită tandreţe, el îi descoperi un sân, privindu-l cu admiraţie înainte să-i cuprindă rotunjimea în palmă şi să fi tachineze sfârcul cu limba.

Emma gemu de plăcere, capul mişcându-i-se dintr-o parte în alta a pernei într-un fel de dulce delir, în timp ce el îi adora sânul cu mâna.

Vorbele lui răsunau în mintea ei înfierbântată. Vreau să-ţi arăt cine eşti tu de fapt.

Apoi el îi dezgoli şi celălalt sân şi începu să-l alinte în acelaşi fel ca şi pe primul, încât Emma începu să aibă senzaţia că pluteşte cumva deasupra patului. Când el îi ridică fusta şi îşi puse mâna peste locul

acela moale, unde pantalonaşii erau umezi deja, ea îşi reveni şi, dintr-un salt, se repezi în celălalt capăt al camerei.

Expresia de pe chipul lui Steven arăta înţelegere şi amuzament, în timp ce o privea pe Emma cu un interes nemascat, cum îşi acoperea grăbită pieptul ce îi pulsa violent.

— Ştiu, oftă el cu un zâmbet răutăcios pe buze. Tu nu eşti genul ăsta de fată.

Emma ştia că avea faţa purpurie de jenă şi de furie şi, abia atunci, când oarecum era prea târziu, se gândi să se îmbrace cu spatele întors la Steven.

— În mod categoric nu sunt!

— Ţi-a plăcut, îi zise Steven aşezându-se

pe pernă cu un geamăt. Şi de acum şi până în ziua în care vei fi a mea, o să te întrebi ce altceva ţi-aş mai putea face să simţi.

— Eşti insuportabil de arogat, domnule Fairfax.

— Pe bună dreptate, răspunse el. Apoi avu prostul gust să continue:

eşti toată fierbinte şi umedă şi anumite părţi ale trupului tău se simt teribil de dezamăgite, indiferent dacă vei admite sau nu.

Un protest violent muri înainte de a fi rostit. Tot ce spusese Steven era adevărat şi nu putea nega pentru că ştia că el ar vedea minciuna din ochii ei.

— Emma bibliotecara, spuse el răutăcios.

Apoi începu să chicotească de parcă ar fi găsit ocupaţia ei ca pe ceva grozav de amuzant.

Emma îşi simţea genunchii la fel de moi ca gelatina şi un mic nod în gât, realizând adevărul aspru al cuvintelor lui. Înghiţi cu greu.

— Te supraestimezi, domnule Fairfax, îi zise ea.

Apoi se întoarse pe călcâie şi părăsi camera, trântind uşa după ea. Numai după

ce s-a aşezat pe piatra ei favorită, jos lângă lac, Emma s-a mai liniştit, respiraţia domolindu-i-se. Şi-ar fi dorit să rămână în pat lângă Steven şi chiar să-i permită şi alte libertăţi şi acest lucru o îngrozea. Mai mult decât orice, exceptând bineînţeles găsirea surorilor ei, Emma dorea să fie acceptată ca o femeie decentă şi integră.

Îşi puse mâinile pe obrajii înfierbântaţi. În schimb ea se purtase ca o destrăbălată. Încă mai simţea fierbinţeala gurii lui pe sfârcuri.

Părerile de rău o copleşiră, iar amintirea plăcerii o făcu să-şi încleşteze mâinile pe materialul fustei.

Mult mai târziu, când îşi recăpătă demnitatea, Emma se întoarse în camera lui Steven pentru a se confrunta cu el.

— Cum de ai îndrăznit să mă atingi în felul ăla? îl repezi ea.

El stătea rezemat confortabil pe perne, marcând locul în cartea pe care o citea cu degetul arătător.

— Aşteaptă să vezi şi celelalte feluri în care vreau să te ating, i-o întoarse el.

— În mod sigur nu vei mai avea ocazia, îi spuse ea furioasă. Steven făcu un semn cu

capul spre scaun.

— Stai jos, Emma, îi spuse cu blândeţe. Te rog.

Emma se aşează după ce trase scaunul cât mai departe de pat.

— Încetează să te mai porţi de parcă ai fi fost dezvirginată, sau cam aşa ceva, o certă el cu bun simţ. Nu eşti singura fată căreia i-au fost sărutaţi sânii.

— Te rog, gemu Emma privind în altă parte. Steven râse.

— Mi-ar plăcea să-l întâlnesc pe drăguţul tău, spuse el deschizând din nou cartea. Ochii i se îngustară în timp ce-şi concentra atenţia asupra paginii. Bănuiesc că e probabil un fel de curiozitate.

Jignită, Emma sări din scaun şi se abţinu cu greu să nu-i zboare cartea din mâini.

— Fulton e un gentleman, spuse ea, întrebându-se de ce îl apăra cu atâta înverşunare pe omul de care tocmai se despărţise, cu puţin timp în urmă. Este manierat şi educat şi nu este o „curiozitate”.

Pacientul zâmbi politicos şi întoarse o pagină.

— Nu te-a făcut niciodată să te simţi ca o femeie, spuse el cu obrăznicie. Eşti la fel

de pregătită pentru asta precum o piersică bine coaptă şi prostul nici măcar nu-şi dă seama. Din punctul meu de vedere asta îl face o ciudăţenie, ca şi indianul mumificat pe care l-am văzut odată. El întoarse o altă pagină, încruntându-se gânditor.

Cineva ar face bani dacă l-ar arăta lumii.

Emma ar fi vrut să sară în patul acela şi să-l pocnească zdravăn pe

Steven Fairfax exact peste faţă, dar nu era decât un rănit la urma urmei. Şi, de altfel, nici nu îndrăznea să se apropie de el. Fără vreun alt cuvânt, se învârti pe călcâie şi ieşi, rămânându-i doar satisfacţia de a trânti cu putere uşa, zguduind întreaga casă.

La parter, Emma aşează ibricul pe plită şi rămase acolo plină de furie, până când veni şi Chloe din salonaş.

Privi cu uimire la părul despletit al Emmei şi la fusta mototolită, apoi întrebă:

— Eşti în regulă?

— Nu, răspunse Emma îmbrăţişându-se singură. Nu, nu sunt în regulă:

nu sunt deloc în regulă!

— Pot să întreb ce s-a întâmplat? Arăţi ca atunci când aveai unsprezece sau doisprezece ani şi ţi-ai petrecut întreaga zi

pe insulă.

Emma cunoscu adevărata ruşine atunci când văzu adevărul înscris pe

faţa lui Chloe. Ochii femeii mai în vârstă, verzi ca pajiştea irlandeză, sclipeau de umor şi bunătate.

— De ce, Emma Chalmers, l-ai lăsat pe Steven să te sărute? Şi încă destul de bine, aş zice, după cum arăţi!

— Nu sunt mai bună decât mama! murmură Emma distrusă. Comportarea lui Chloe deveni dintr-odată mai fermă.

Merse până la plită şi cu un degete exersat atinse marginea ibricului, să vadă dacă era suficient de fierbinte pentru ceai.

— E o prostie, răspunse ea, luând un ceainic chinezesc şi o cutie cu ceai indian din bufetul de lângă plită. Tu n-ai abandonat pe nimeni care avea nevoie de tine, aşa cum a făcut ea. Gândeşte-te doar la felul în care îţi cauţi surorile.

Emma se trânti pe un scaun de lângă masă. Nu vedea cum se va putea întoarce la bibliotecă, ţinând cont de starea în care se afla. Mâinile i se strânseră în jurul ceşcuţei delicate pe care Chloe i-o aşezase în faţă, făcuse ceaiul, chiar dacă apa nu era încă

suficient de fierbinte. Gâtul i se strânsese din cauza emoţiilor adunate, iar ea nu putea vorbi despre nimic.

Chloe zâmbi cu multă blândeţe, aşezându-se lângă Emma.

— De ce nu închizi biblioteca până mâine şi nu îţi petreci restul zilei cu ceva frivol? Eşti mult prea serioasă pentru binele tău.

— Ce aş putea face?

Chloe ridică din umeri pe sub şalul roz care completa rochia viu colorată.

— Eu ies cu Big John în după-amiaza asta. Poţi să mergi şi tu cu noi. Gândindu-se la Joellen, Emma se strâmbă.

— Nu, mulţumesc. Tu şi cu Big John nu aveţi nevoie şi de o a treia persoană.

După asta, Emma îşi ascunse repede faţa în palme şi începu să plângă cu sughiţuri.

— Emma, ce s-a întâmplat acolo sus? În mod sigur un singur sărut nu te-ar fi supărat atât de mult!

Şi, pentru prima oară, de când Emma o cunoştea pe Chloe, nu se simţi în stare să se confeseze. Era pur şi simplu prea ruşinată să admită ceea ce-i permisese lui Steven să-i facă – sau cât de mult i-a plăcut.

— O să fii în regulă, spuse ea deodată, ridicându-se din scaun, uitând de ceai.

Odată ajunsă în camera ei, Emma îşi perie şi împleti părul, apoi şi-l strânse în vârful capului într-un coc auster.

Nu-şi mai ciupi obrajii şi nici nu se mai parfumă.

După ce părăsi camera, hotărâtă mai bine să se întoarcă la bibliotecă, decât să rămână acasă şi să-şi amintească mereu cât de uşuratică

fusese, Emma îngheţă în mijlocul holului. Era posedată de o nevoie imperioasă să-l vadă pe Steven, chiar după tot ce-i făcuse.

Se apropie de uşa lui şi atinse clanţa cu mâna, dar curajul i se evaporă. Apoi, după ce se adună un moment, deschise uşor uşa şi păşi înăuntru.

Steven era îmbrăcat în hainele pe care i le cumpărase ea şi era agăţat de cadrul patului cu o mână, încercând să se ridice în picioare. Maxilarul îi era încordat şi ochii îi erau închişi din cauza a ceea ce s-ar putea numi furie neputincioasă şi durere. Şi deşi părea să fi luat cunoştinţă de prezenţa ei, nu-i dădu nicio atenţie.

Speriată, Emma se grăbi să-l prindă de braţ.

— N-ar fi trebuit să te dai jos din pat! îl mustră ea.

Steven se încruntă la ea, de parcă cumva ar fi fost vina ei că el nu se putea mişca după cum îi era voia şi se prăbuşi pe saltea. Se târî înapoi până la perne, livid la faţă din cauza efortului de a se ridica, un muşchi de pe maxilar zbătându-i-se nervos.

Emma se relaxă uşor şi chiar reuşi să zâmbească. Aşa cum se prefăcea că era Guinevere sau Ioana D'Arc când era o fetiţă, aşa se prefăcea acum că era o persoană care nu stătuse niciodată culcată lângă un bărbat şi nici nu permisese să i se desfacă corsajul rochiei.

— Cum te mai simţi? întrebă ea cu acelaşi ton pe care-l folosea în după-amiezile de vară, când, câţiva dintre copiii din oraş veneau şi se aşezau lângă ea pe malul lacului şi ascultau cum le citea poveşti.

El strică totul spunând:

— Nu-mi place cum ţi-ai prins părul. Arăţi ca o fată bătrână. Emma nu se putu abţine să nu riposteze:

— Ţi-a trecut vreodată prin minte că

poate vreau să arăt ca o doamnă bine crescută?

— De ce vrei asta? mormăi Steven, întinzându-se după carte.

— Nu sunt obligată să stau aici şi să fiu insultată! ţipă Emma rănită, pentru că ea dorea să devină o adevărată doamnă. Ca să fiu cinstită, domnule Fairfax, eşti cel mai arogant şi imposibil om!

El zâmbi răutăcios:

— Mi-ar plăcea să-mi spui aşa de acum înainte – în public cel puţin. Domnule Faifax. Se opri ascultând rezonanţa numelui. Da, îmi place chiar foarte mult.

Dacă atunci Emma ar fi avut ceva în mână, ar fi aruncat cu acel obiect în el.

— Nici să nu te gândeşti că o să-ţi mai vorbesc, după toate astea! El râse:

— Vei face cu mult mai mult decât să-mi vorbeşti, miss Emma.

Emma scoase un mic ţipăt de furie şi fugi din nou din cameră, alergând

tot drumul pe hol şi pe scări în jos.

Chloe plecase, dar Daisy se întorsese de oriunde fusese plecată, iar acum pregătea un aluat de plăcintă pe masa din bucătărie.

Râse când Emma dădu buzna în

bucătărie.

— Ce-ai păţit, copilule? Te aleargă necuratu din urmă?

Emma se opri din fugă ca să-şi recapete suflul şi demnitatea.

— Da, răspunse ea. Ştii cumva unde a pus Chloe pistolul domnului Fair… lui Steven?

— Ca de obicei l-a încuiat în sertarul de la dulapul ei. Vrei să i-l dai înapoi?

Emma dădu din cap, apoi se îndreptă spre hol.

— Categoric.

— De ce vrei să faci una ca asta? se agită Daisy, urmând-o afară din bucătărie şi până în budoarul lui Chloe.

Găsind cheia în ascunzătoarea ei obişnuită, Emma descuie sertarul şi ridică formidabilul Colţ 45 din adâncul lui.

— Pentru că sper că se va împuşca singur, răspunse ea veselă. Daisy se trase înapoi spre uşă.

— Miss Emma, pune drăcia aia la loc. Acum. Sau o să te pun pe genunchi şi-ţi dau o mamă de bătaie de n-o să te vezi!

Emma ridică arma şi vru să o aşeze pe un raft cu cărţi în cealaltă parte a camerei. Se întreba cum ar fi dacă ar trage cu arma.

Descoperi asta în ultimul moment, pentru că arma se descărcă, fără niciun ajutor intenţionat din partea Emmei, iar câteva din cărţile lui

Chloe cu coperţile îmbrăcate în piele, explodară într-un singur nor de foi.

Daisy ţipă, la fel şi Emma, care de groază, scăpă arma din mână, aceasta descărcându-se din nou, de data asta rupând un picior de la scaunul favorit al lui Big John.

— Să nu îndrăzneşti să mai atingi obiectul ăla încă o dată! zbieră Daisy când Emma se aplecă să-l ia.

Emma lăsă pistolul pe covor şi îşi îndreptă spinarea, ţinându-şi o mână la gură din cauza şocului. Cele două femei rămaseră la locurile lor un timp îndelungat, prea speriate ca să se mişte, Emma fiind mult prea ocupată să-şi imagineze toate lucrurile îngrozitoare care s-ar fi putut întâmpla.

Fu uluită când îl văzu pe Steven năvălind în cameră complet îmbrăcat cu excepţia cizmelor, scăldat în sudoare din cauza efortului de a coborî în viteză scările. Expresia din ochii lui era sălbatică şi aproape ameninţătoare.

— Ce naiba s-a întâmplat aici? ţipă el.

Emma arătă spre pistol de parcă ar fi fost un şarpe pregătit de atac.

— S-a descărcat de două ori.

Steven se sprijini de colţul dulapului lui Chloe.

— Ridică-l cu mare atenţie şi dă-mi-l mie, îi spuse.

Emma îşi muşcă buza de jos, amintindu-şi ce se întâmplase când avusese arma în mână.

— Poţi s-o faci, o grăbi el. Doar fii atentă să nu atingi percutorul sau trăgaciul.

Emma se aplecă şi-l ridică precaută. Simţea ţeava fierbinte în palmă.

— Aici, îi zise Steven, ţinând palma întinsă.

Emma îi predă arma, iar Steven sprijinindu-se cu spatele de dulap, desfăcu expert magazia pistolului lăsând să-i cadă în palmă ultimele patru gloanţe. Oftă de uşurare, apoi rămase aşa, strângând pistolul în palmă de parcă ar fi fost un pisoi sau un căţeluş.

— Voiam să ţi-l aduc, mărturisi Emma cu o voce mică.

— De fapt, spera să-ţi zbori creierii cu el,

mormăi Daisy, înainte să se întoarcă şi să plece înapoi la bucătărie.

Vocea lui Steven era ciudat de calmă.

— Ce te-a făcut oare să te răzgândeşti, Emma? Data trecută când ţi-am cerut arma asta, ai refuzat să mi-o dai.

Emma îşi trecu nervoasă limba peste buze. Adevărul era că nu era prea sigură de ce dorise să atingă şi să ţină în mână arma aceea teribilă. Bănuia că asta era din cauză că avea o fascinaţie periculoasă faţă de ea, exact ca şi proprietarul armei.

— Răspunde-mi, insistă Steven.

— Nu ştiu, replică Emma.

— Unde e tocul?

Emma se duse grăbită la sertarul rămas deschis şi luă obiectul pe care-l dorea el. Era făcut din piele aspră, crăpată pe alocuri şi, în mod evident uzat.

— Eşti un bandit, nu-i aşa? şopti ea, ţinând încă tocul în mână.

Steven îl luă şi băgă imediat pistolul în el. Îşi pierdea puterile cu fiecare secundă care trecea şi Emma observă că de abia se mai putea ţine pe picioare.

— Asta depinde cu cine vorbeşti, miss Emma. Ea îşi umezi din nou buzele.

— Dă-mi arma, Steven. O s-o pun înapoi

în sertar.

El scutură din cap, refuzând sugestia ei.

— Vrei să mă ajuţi să urc scările?

Emma se apropie de el şi Steven îşi sprijini un braţ de umerii ei.

Nici ea nu îşi ţinea prea bine echilibrul pentru că încă tremura de frică, dar până la urmă reuşi să-l ducă înapoi în cameră.

Acolo, Steven se lăsă să cadă moale în pat, cu pistolul alături de el şi

cu ochii închişi.

— Nu sunt un criminal, miss Emma, spuse el amar. Eşti în siguranţă lângă mine.

„În siguranţă” nu era chiar cuvântul pe care l-ar fi folosit Emma, mai ales după ceea ce făcuseră împreună, dar nu mai avea putere să-l contrazică.

Se auziră ciocănituri puternice la uşa din faţă şi Emma îşi dădu seama că trebuia să fie şeriful şi chiar şi alţi oameni veniţi să afle de ce se trăseseră două focuri de armă în casa lui Chloe Reese.

În ochii căprui ai lui Steven era o privire rugătoare atunci când îi deschise să o privească.

— Dacă n-ai de ales poţi să minţi, o rugă el, dar nu spune nimic despre mine.

Capitolul 5.

Emma îşi netezi părul înainte să deschidă larg uşa din faţă ca să-l întâmpine pe şerif. Cu el, spre marea ei nemulţumire, era şi Fulton cu o expresie de îngrijorare întipărită pe faţă.

— Emma, izbucni omul legii intrând pe lângă ea în casă. Ce s-a întâmplat aici? Eşti rănită?

— Nu, spuse ea încet, închizând uşa. Nimeni n-a fost rănit. Am… am pus mâna pe o armă pe care Chloe o ţinea în dulapul ei. Nu ar fi trebuit s-o ating.

Fulton se apucă de cercetat, târându-l după el şi pe bătrânul şerif. Împreună inspectară cărţile rupte şi scaunul stricat al lui Big John.

— Unde e arma acum? întrebă Fulton cu asprime.

— Am pus-o bine, minţi Emma.

Se simţea ca o proastă după episodul cu împuşcăturile, dar era şi enervată. Îi spusese lui Fulton foarte ferm că ea nu credea că ar trebui să fie la fel de prietenoşi ca înainte, dar el se purta de parcă nimic nu s-ar fi schimbat între ei.

— Vreau s-o văd.

— Ei bine, nu poţi, replică încăpăţânată Emma ridicând din umeri şi dându-se înapoi pentru a se sprijini de dulapul lui Chloe. Nu s-a comis nicio crimă aici. A fost doar un simplu accident, asta-i tot.

— Toate astea sunt cumva legate de nemernicul ăla de vagabond! o acuză Fulton cu faţa roşie de furie.

Bătrânul şerif Woodridge doar îi privea pe rând pe Fulton şi pe Emma.

— N-are nicio legătură, insistă Emma. Dacă mâinile nu i-ar fi fost atât de la vedere, şi-ar fi încrucişat degetele.

Ţi-am spus – a fost un accident.

Fulton se holbă la ea, apoi făcu semn cu degetul spre etajul de

deasupra lor.

— Cred că eu şi şeriful ar trebui să mergem până sus şi să stăm puţin de vorbă cu prietenul tău.

Emma înghiţi cu noduri. Promisese să nu-l menţioneze pe Steven şi n-a făcut-o.

— Atunci, dă-i drumul.

— Doar un afurisit de minut, interveni o voce, iar Emma se întoarse şi o văzu pe Chloe stând în pragul uşii.

Era îmbujorată, iar părul ei de obicei

frumos coafat, era acum ciufulit, de parcă s-ar fi grăbit foarte tare să ajungă acasă.

— Asta-i casa mea şi eu hotărăsc cine şi unde merge.

Şeriful Woodridge, cu ochii lui mici şi şireţi nu era deloc înclinat să se certe cu Chloe. Aşa că îi zâmbi.

— N-am fost chemat, spuse el. Am venit din cauza împuşcăturilor.

Privirea lui Chloe o întâlni pe a Emmei.

— A fost cineva rănit?

Emma doar scutură din cap şi îşi dădu seama că încă tremura.

— Atunci nu văd niciun motiv pentru care voi doi să mai rămâneţi aici, le spuse Chloe şerifului şi lui Fulton.

Bună ziua domnilor şi mulţumesc pentru grija dumneavoastră.

O să trec să te văd mâine după-amiază, îi spuse Fulton Emmei cu un ton insinuant şi se retrase repede, nedându-i timp să protesteze. Şeriful care nu se deranjase să-şi scoată pălăria, îi atinse politicos borul şi plecă după Fulton.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Chloe după plecarea bărbaţilor. Emma îi explică cât de bine putu.

— Ştii foarte bine că tuturor le este

interzis să ţină o armă în mână în casa asta. De ce te-ai atins de obiectul ăla?

În timp ce-şi reamintea expresia îngrijorată din ochii lui Steven atunci când coborâse ca să vadă cine trăsese focurile de armă ceva mai devreme, Emmei îi veni în minte că motivul pentru care o tot bătea la cap să-i dea pistolul, putea fi mult mai serios decât crezuse ea. În mod clar, el se aştepta la necazuri.

— Steven are nevoie să-l aibă la îndemână. Se încruntă gândindu-se la pericolul care-l păştea pe Steven. El e… crede că cineva îl urmăreşte.

Chloe nu părea convinsă pe de-a-ntregul, dar o parte din furia ei se domolise. Merse până la bar şi-şi prepară o băutură tare.

— Cine? Un om la legii? Un alt pistolar? Emma se simţea îngrozitor.

— Nu ştiu!

Chloe oftă şi dădu peste cap băutura. Chiar dacă ea nu primea clienţi

ca celelalte fete, avea foarte mult de lucru la Stardust, iar incidentul o întrerupsese.

— O să-l întreb pe şeriful Woodridge

dacă n-a văzut vreun afiş sau dacă n-a primit vreo telegramă despre un om care să corespundă cu descrierea lui Fairfax, dar nu mă aştept ca prostul ăla bătrân să-l recunoască pe Billy The Kid sau pe Butch Cassidy, darămite pe un bandit care încă nu e faimos.

Şi, deşi părerea ei despre competenţa şerifului nu era mai bună decât cea a lui Chloe, Emma simţi cum i se scurge sângele din obraji la proiectul de a atrage atenţia celorlalţi asupra lui Steven.

— O să plece în curând, spuse ea grăbită. Nu putem să-l lăsăm în pace până atunci?

Deja în drum spre uşă, Chloe se încruntă apoi dădu din cap.

— Cred că da, atâta timp cât nu ne face necazuri. Se opri cu mâna pe clanţa uşii, ochii ei verzi întâlnind privirea Emmei. Vezi să nu te îndrăgosteşti de el, Emma. L-am catalogat pe Fairfax ca pe un om bun, dar cred că ai dreptate, că are nişte necazuri. N-aş vrea să fii prinsă la mijloc în lupta altuia.

Emma plecă ochii, incapabilă să promită că nu-şi va da inima lui

Steven, când aproape că-i dăruise trupul

ei.

— O să fiu atentă, răspunse ea.

După plecarea lui Chloe, Emma îşi dădu seama că nu mai avea deloc chef să se întoarcă la bibliotecă. În schimb, se aşeză la pianul din salon şi începu să cânte un cântecel vechi, pe care ea şi Lily şi Caroline îl cântaseră o dată mai demult împreună.

„Trei flori au răsărit pe-o pajişte
Cu capetele plecate în somnul cel dulce
Margareta, crinul şi trandafirul…”

Când se ridică de pe scaun, se simţea mai singură ca niciodată, dar se calmase şi îşi limpezise mintea.

Tocmai începuse să creadă că va putea face faţă situaţiei, când auzi zvon de ceartă din bucătărie. Grăbindu-se să vadă ce se întâmplă.

Emma o găsi pe Callie la uşa din spate, uitându-se speriată la tigaia cu care o ameninţa Daisy şi la privirea cruntă a acesteia.

— Trebuie să intru, miss Emma, izbucni Callie, când îşi văzu prietena. Miss Chloe mi-a poruncit să vin aici şi să am grijă de omul acela rănit.

Emma se apropie şi se sprijini de spătarul unui scaun, fără să arate care-i

erau adevăratele sentimente. De fapt, chiar zâmbi când îi spuse:

— Daisy, lasă tigaia aia chiar acum şi lasă-mă să vorbesc singură cu

Callie.

Daisy protestă, mormăind ceva în sensul că lumea a decăzut, dacă o femeie decentă este obligată să lase o târâtură să-i intre în bucătărie.

— Ce-ai vrut să spui, că ţi s-a poruncit să „ai grijă” de domnul Fairfax? întrebă Emma politicoasă, ridicând ibricul din spatele plitei.

Callie îşi umezi nervoasă cu limba buzele rujate.

— Ei bine, miss Emma, cred că trebuie să renunţ la clienţii mei de la

Stardust şi să-i ţin companie şi altele de genul ăsta!

Emma turnă apa fierbinte peste frunzele aromate de ceai pe care le pusese în ceainicul ei preferat. Şi deşi manierele şi înfăţişarea ei erau plăcute, ea era prinsă în vârtejul geloziei, care se formase în momentul în care Callie venise cu acea propunere.

— Ce altceva ţi s-a spus să mai faci?

Ochii creionaţi ai lui Callie priveau în jur, de parcă s-ar fi aşteptat să găsească răspunsul scris pe borcanul cu mirodenii sau pe punga de făină.

— Asta-i tot ce a spus miss Chloe, dar cred că dacă el vrea şi puţină distracţie, trebuie să mă îngrijesc şi de asta.

Aşezându-se pe un scaun în faţa lui Callie, cu un zâmbet întipărit pe faţă, Emma o întrebă confidenţial:

— Şi cum anume o să „distrezi” un bărbat ca domnul Fairfax?

Cum i se oferise ocazia să vorbească despre singurul lucru la care se pricepea cel mai bine, Callie îşi dădu fericită drumul la gură.

— Sunt lucruri care plac la toţi bărbaţii, miss Emma – fără să conteze ce fel de oameni sunt.

Emma simţi cum i se colorează obrajii în timp ce turna ceai pentru

Callie şi apoi şi pentru ea.

— Ce lucruri anume?

Când auzi întrebarea, Callie roşi toată pe sub stratul de fard.

— Eşti o doamnă, protestă ea. O doamnă nu vrea să ştie toate lucrurile astea.

— Ba cred că da, replică Emma curioasă,

ridicând ceaşca la buze, dacă doreşte ca soţul ei să nu mai frecventeze Stardust Saloon.

Callie se foi neliniştită în scaun, ezitând să-şi ia cana, deşi era evident că asta dorea.

— Nu sunt prea mulţi bărbaţi în oraş care să facă asta, miss Emma – adică să nu vină la Stardust.

— Prostii, contră Emma. Fulton nu se duce acolo.

Callie îşi înfrânse ezitările în acel moment şi luă o înghiţitură de ceai.

— Spune-mi ce anume le faci, o presă Emma, de le place atât de mult? După ce privi în jur cu grijă, ca să se asigure că Daisy nu se ascunsese pe undeva, gata să se repeadă asupra ei, precum un înger al răzbunării, Callie se aplecă în faţă şi şopti ceva care o făcu pe Emma să-şi deschisă larg ochii de uimire. Îşi aşează ceaşca la loc în farfurioara ei cu un clic zgomotos.

— Nu se poate!

— Ba da, insistă Callie. Şi lor le place.

Emma inspiră adânc. Îşi simţea obrajii în flăcări şi stomacul suspendat undeva în spaţiu, gata să-şi verse conţinutul.

— Dacă faci aşa ceva pentru domnul

Fairfax, Callie Visco, n-am să-ţi mai aduc niciodată nicio carte de la bibliotecă, atâta timp cât trăiesc!

Callie se lăsă pe spate în scaun, cu o expresie de neîncredere şi îngrijorare pe faţă, dar nu spuse nimic.

Însă Emma nu era mulţumită doar cu atât, de vreme ce ea ar fi dorit o promisiune semnată cu sânge.

— Poţi să te întorci la Stardust Saloon, îi zise ea cu răceală. Nu avem nevoie de tine aici.

Auzind asta, Callie îşi scutură pletele blonde.

— Şi să mă dea afară miss Chloe pentru că nu i-am ascultat porunca? Nici nu se pune problema – n-am unde altundeva să mă duc!

— Atunci, se pare că nu prea avem de ales, spuse oftând Emma.

De altfel se simţea ruşinată că avea asemenea sentimente de proprietate asupra lui Steven Fairfax. Cântări cu un ochi gânditor părul neorânduit al lui Callie şi rochia de satin roz.

— Dar totuşi va trebui să facem ceva cu înfăţişarea asta a ta.

Şi aşa s-a făcut că miss Visco i-a fost

prezentată lui Steven o oră mai târziu, îmbrăcată într-o rochie simplă de bumbac, cu faţa ştearsă de farduri şi cu părul acela de un galben strălucitor prins la spate într-un coc de matroană.

Steven o aduse pe Emma în pragul furiei, doar zâmbindu-i lui Callie de parcă ar fi fost îngerul bunătăţii venit să-l salveze dintr-un dezastru.

— Ei, bună ziua, îi spuse el.

Callie îi zâmbi politicoasă privind îngrijorată spre Emma.

— Bună, răspunse ea.

— Domnule Fairfax, spuse Emma formal, aceasta este miss Callie Visco. O să aibă grijă de dumneata, de vreme ce eu sunt atât de ocupată cu biblioteca. Steven închise cartea pe care o citea.

— Aşa cum spui tu, miss Emma.

Însă, Emmei nu prea îi plăcea felul în care el o studia pe Callie.

— Ştiu că pot avea încredere în tine că te vei purta ca un gentleman, mai spuse ea pe un ton acru.

— Şi de unde ţi-a venit ideea asta? replică Steven cu ochi veseli ce se mişcau, puţin şovăitori i se părea Emmei, de pe trupul lui Callie la faţa ei. Emma ştia că va

face foarte curând o criză de gelozie copilărească şi se dispreţui pentru asta. Hotărâtă să nu-i dea lui Steven această satisfacţie, ridică din umeri şi spuse doar:

— Atunci, la revedere.

După aceea ieşi din cameră şi închise uşa cu o mână fermă.

Nu mai avea altceva de făcut decât să se ducă la bibliotecă. O dată ajunsă acolo, cum-necum, Emma nu se putea concentra deloc asupra cărţilor. Gândurile îi tot fugeau înapoi la camera de oaspeţi a lui Chloe, unde Callie, poate chiar în acel moment îi făcea lui Steven ceea ce bărbaţilor le plăcea atât de mult. Gândul o făcu pe Emma să scuipe furioasă iar faţa îi era roşie de mânie atunci când Fulton dădu deodată buzna înăuntru.

— Ţi-am adus un cadou, îi spuse pe un ton, care din punctul lui de vedere era chiar foarte amical.

Scoţându-şi pălăria, el păşi peste cărţile pe care Emma nu le pusese încă înapoi la locurile lor şi îi întinse o cutie albastră satinată.

— Îmi pare rău de mica noastră neînţelegere de mai devreme, Emma. Vrei

să ieşi cu mine la o plimbare diseară, după cină?

Emma privi la cutia cu bomboane de ciocolată, dar n-o acceptă.

— Fulton, mi se pare că am fost de acord să nu ne mai întâlnim un timp.

El aşează cutia pe tejghea şi, deşi nu-şi putea ascunde scrâşnetul dinţilor, părea că face un mare efort pentru a rămâne calm.

— Nu am fost deloc de acord, spuse el rezonabil.

Emma, omul ăsta nu e potrivit pentru tine. E un vânturălume, un vagabond. Nu-ţi poate oferi un cămin, o familie, aşa cum pot eu s-o fac.

Emma se gândi la lucrurile acelea dulci şi plăcute pe care Steven o făcuse să le simtă în braţele lui şi atunci o cuprinse un val de tristeţe. Îşi trecu degetele peste literele unui titlu tipărit în relief, de pe coperta unei cărţi.

— Asta n-are nimic de-a face cu domnul Fairfax, spuse ea încet, cu părere de rău.

Pentru că Fulton avea cel puţin parţial dreptate – Steven nu-i putea oferi viaţa respectabilă după care tânjea ea, iar el probabil nici măcar nu voia să se aşeze la casa lui şi să-şi întemeieze o familie.

Dar puţinele săruturi pe care i le furase Fulton în decursul prieteniei lor, din păcate nu avuseseră nicio reacţie asupra ei. Şi nu se mai putea convinge singură că răceala ei la atingerea lui nu contează. Fulton oftă.

— Sper că-mi vei da ocazia să te fac să te răzgândeşti, draga mea. În fond suntem încă prieteni, nu-i aşa? Sau am devenit duşmani?

Emma scutură din cap.

— Bineînţeles că nu, răspunse ea cu o voce mică, căci deşi Fulton era puţin cam băţos şi foarte hotărât să-şi urmeze calea, Emma îl plăcea.

— Atunci nu ai niciun motiv pentru care să nu accepţi ciocolata, spuse

el oferindu-i din nou cutia.

— Mulţumesc, zise ea, neavând nicio scuză ca să nu accepte.

Callie Visco, gândi Steven, era un bun camarad. Îl ajuta să se ridice din pat, deşi ideea nu era pe placul ei şi îl însoţi o bună parte a după amiezii, escortându-l de-a lungul şi de-a latul încăperii în timp ce el îşi exersa mersul.

Acum, când soarele ajunsese la asfinţit,

el era pe jumătate mort de oboseală. Se trânti recunoscător în pat şi-o lăsă pe Callie să-l acopere cu păturile, ca un copil cuminte. Ea îl mângâie pe frunte cu mâna ei mică, apoi îi netezi părul.

— N-ai vrea puţină distracţie, domnule Fairfax?

El chicoti în timp ce se gândea la felul în care Emma o forţase pe biata târfuliţă să se îmbrace cu rochia aceea de bumbac şi îi făcuse cocul acela de babă.

— Sigur că aş vrea, Callie, răspunse el cinstit, dar nu e decât o singură femeie pe care o doresc.

Un zâmbet viclean curbă buzele lui Callie.

— Miss Emma?

— Aceea, admise Steven cu un oftat, dar să nu-i spui. Vreau ca ăsta să fie micul nostru secret.

Callie se aşează pe scaunul pe care stătea de obicei Emma când îi citea.

Steven descoperi că îi era dor de pisica aceea roşcată şi sălbatică, de temperamentul ei vulcanic, de parcă ar fi fost despărţiţi de o lună şi nu doar de câteva ore.

— Miss Emma a fost tare necăjită,

mărturisi Callie încântată, când am venit aici şi i-am spus că m-a trimis miss Chloe să am grijă de tine.

Steven râse.

— Bine, răspunse el privind prin fereastră la soarele ce părea să se scufunde în lac. Înseamnă că am făcut progrese.

Callie începu să se joace cu o şuviţă de păr scăpată din coc.

— Cred că ar fi timpul să mă întorc la Stardust, domnule Fairfax. El o prinse de mână şi i-o strânse prieteneşte.

— Steven, o corectă el.

Ea părea încântată.

— Steven, atunci. Callie îl privi cu atenţie, îngustându-şi ochii de parcă ar fi avut nevoie de ochelari! Nu prea arăţi ca un om căruia lumea-i spune „Steven”, sau aşa cred eu.

— Şi eu cred la fel, spuse Steven cu blândeţe. Callie, există totuşi ceva ce ai putea să faci pentru mine, dacă nu te superi.

Ochii lui Callie se luminară.

— Ce anume?

— Sunt nişte bani în haina de acolo, ia cât ai nevoie şi cumpără-mi o cutie cu

trabucuri, vrei?

— Şi altceva? întrebă ea şi Steven crezu că aude o notă de speranţă în vocea ei, în timp ce se îndrepta spre haina aşezată pe un scaun lângă fereastră. Steven rânji.

— Da. Cumpără-ţi o batistă sau ceva – ce-ţi place ţie.

Callie privi înapoi spre el, cu banii în mână şi cu o expresie de încântare pe faţă.

— Mulţumesc, Steven – pentru tot.

— Şi eu îţi mulţumesc, răspunse el, aşezându-se mai bine între perne şi închizând ochii.

— Ne vedem mâine, mai spuse Callie, apoi auzi cum se închide uşa în spatele ei.

Emma înţepeni în mijlocul holului, cu ochii măriţi, când o văzu pe Callie părăsind camera lui Steven cu o bancnotă de zece dolari în mână.

— Bună, miss Emma, o salută veselă Callie.

Emmei îi trebui toată stăpânirea de sine ca să n-o înhaţe de păr pe femeia aceea şi apoi să măture scările cu ea.

— Cum se simte domnul Fairfax? întrebă ea cu vocea îngroşată de efortul făcut pentru a nu ţipa. Callie zâmbi.

— E foarte fericit dar şi destul de obosit.

Emma probabil arăta feroce în acel moment, pentru că Callie făcu un pas în spate, apoi se strecură pe scări în jos ca un şoarece de câmp urmărit de o pisică.

După ce aşteptă un moment ca să se reculeagă, Emma ciocăni la uşa camerei de oaspeţi, aşa cum se cuvenea şi era civilizat.

— Intră, strigă Steven din cameră.

Într-adevăr, nu era lătratul lui obişnuit, gândi Emma, părea „foarte fericit”.

Năvăli în cameră şi rămase în picioare lângă pat, cu mâinile în şolduri, ochii ei albaştri fulgerând. El avea pe faţă un zâmbet idiot, apoi, adăugă gaz pe foc căscând fără jenă în faţa ei.

— Obsedatule! şuieră Emma.

— Eşti geloasă, miss Emma?

— Deloc, domnule Fairfax.

— Eu cred că eşti, o contrazise el. Scoţi flăcări pe nări şi Callie trebuie să fie motivul.

Emma ar fi dorit să bată cu piciorul în podea şi să ţipe din cauza frustrării, dar reuşi să se stăpânească. Şi nu spuse nimic pentru că nu găsea niciun argument pe care Steven să nu-l poată spulbera.

Spre surprinderea ei, el îi zâmbi, fără ca

vreun semn de batjocură să apară în ochii sau în zâmbetul lui.

— Ai văzut-o pe Callie ieşind din camera asta cu bani în mână, nu?

— Da! izbucni Emma, scuturând din cap şi mutându-şi coada de pe un umăr pe celălalt.

— Am trimis-o să cumpere trabucuri.

Emma rămas nemişcată.

— Ce-ai făcut?

— M-ai auzit, miss Emma.

Înfigându-şi dinţii în buza de jos, Emma îşi trase un scaun şi se trânti în el.

— Ar fi bine să le aibă la ea când s-o întoarce, îl ameninţă Emma.

— Deci, tot ţii puţin la mine?

— Doar foarte puţin, răspunse Emma repede, ridicându-se şi netezindu-şi fustele.

— O să vedem cât de puţin, îi zise Steven, ochii plimbându-i-se de la buzele ei la sâni şi înapoi, când o să scap de afurisitele astea de bandaje.

— Nu-ţi face prea multe speranţe, domnule Fairfax. Se întâmplă ca interesul meu pentru tine să nu fie altceva decât milă creştinească.

Steven îi aruncă un zâmbet leneş, care-i strânse inima Emmei.

— Din experienţa pe care am avut-o se pare că nu e vorba doar de „Milă creştinească”. Şi asta, în general, nu implică ceea ce am făcut noi împreună.

Emma se înroşi până în vârful urechilor, pentru că nu putea nega că îi permisese lui Steven să-i dezvelească sânii, apoi s-o sărute şi s-o mângâie atât de intim. Şi nici nu putea spune că a obligat-o.

— Nu e nevoie să-mi reaminteşti, spuse ea, împreunându-şi mâinile şi ridicând bărbia.

Se gândi la lucrurile pe care i le spusese Callie despre bărbaţi şi se înroşi şi mai tare.

— Vino aici, o chemă Steven cu blândeţe.

Pistolul acela cumplit era aşezat la îndemână pe noptieră. Emma se întoarse spre uşă.

— Nu, îi răspunse fără suflu.

Dar îşi dorea grozav să se apropie de Steven, să se aşeze lângă el şi să îl lase să o sărute şi să o atingă aşa cum o făcuse odată. El doar zâmbi, dând din umeri şi închise ochii.

Sarcina de a-i duce cina lui Steven, căzu în seama Emmei în seara aceea, de vreme ce Chloe avea treabă la Stardust, iar Daisy

plecase acasă din cauza unei dureri de cap, imediat ce terminase de făcut mâncarea. Şi, deşi Emma îşi tot spunea că ar fi preferat să evite orice

contact cu domnul Fairfax, adevărul era că se simţea oarecum ameţită la gândul că totuşi îl va revedea.

Steven părea liniştit şi suspect de docil când intră ea în cameră, ţinând cu grijă tava. Se asigură că lăsase uşa larg deschisă.

— Ce bine miroase! exclamă el.

Emma era foarte mulţumită. Deşi nu ea gătise plăcinta cu carne şi legume, îşi dori să-şi poată asuma gloria pentru ea însăşi.

— Ridică-te te rog, îi zise ea cu o voce aspră.

Pacientul se ridică cu mare efort şi când Emma îi aşeză tava în poală, nu făcu nici cea mai mică mişcare să-şi ia furculiţa.

— A fost o zi tare lungă, spuse el cu un oftat. Nu sunt prea sigur dacă mai vreau să fac şi efortul ăsta şi să mănânc.

Ea se trânti pe scaunul de lângă pat.

— Dar trebuie să mănânci. Altfel n-o să-ţi recapeţi nicicând puterea. Steven ridică un umăr în semn de dispreţ şi îşi întoarse privirile în altă parte.

După ce respiră o dată adânc, Emma luă furculiţa, tăie o bucăţică din plăcinta lui Daisy, cu crustă rumenă şi crocantă şi o ridică la buzele lui Steven.

El zâmbi insinuant şi îi permise să îl hrănească. Emmei i se părea că de fapt lui chiar îi plăcea acest moment de incapacitate temporară.

Experienţa era ciudat de senzuală pentru Emma, care descoperi că era total captivată de activitatea ei. Când Steven o prinse de mână şi, foarte uşor îi sărută palma, furculiţa îi scăpă dintre degete, căzând cu zgomot pe tavă. Sânii îi fremătau în timp ce respira din ce în ce mai repede.

Steven îşi plimbă buzele pe partea interioară a antebraţului până când ajunse la încheietura cotului. O atinse uşor cu vârful limbii, iar plăcerea pe care o simţi Emma era atât de vie, atât de intensă, încât gemu uşor. Cu ochii aţintiţi în ochii ei, el începu să-i spună încet care erau şi celelalte locuri de pe trupul ei, pe care ar fi dorit să le sărute.

Locuri pe care, era hotărât să le exploreze.

Emma apucă tava şi, cu o mişcare bruscă o luă şi se ridică în picioare,

simţindu-şi corpul cuprins de fierbinţeală.

— Ei bine, spuse ea cu o seninătate care era cu totul falsă – dacă nu îţi mai este foame…

— N-am spus asta, miss Emma, o întrerupse el cu o voce aspră ca peria de sârmă. Doar că nu de mâncare mi-e mie foame.

Numai faptul că strângea tava aceea din toate puterile, o ajută pe

Emma să n-o scape pe podea – cu farfurie, cană, mâncare rămasă, cu tot.

— Ce remarcă scandaloasă!

Steven zâmbi şi se întinse la loc pe perne, cu o mică grimasă de durere.

— Pot să mă gândesc la o grămadă de alte „remarci scandaloase”, îi zise el, dacă vrei să mă asculţi.

Emma era dureros de conştientă de zvâcnirea din încheietura cotului, acolo unde o sărutase Steven. Un număr de alte puncte fragile, cum erau cele din spatele genunchilor şi încheieturile picioarelor o gâdilau ca un fel de răspuns întârziat.

— Noapte bună, domnule Fairfax, spuse ea cu ceea ce îi mai rămăsese din demnitate.

Apoi se întoarse şi ieşi din cameră.

Capitolul 6.

Steven n-a mai văzut-o pe Emma o săptămână întreagă şi, în timp ce căuta să se convingă singur că era mai bine aşa, totuşi, spera s-o vadă în fiecare moment, îşi petrecea zilele umblând prin cameră sprijinit de Callie Visco şi nopţile curăţându-şi 45-ul şi pândind paşii

Emmei pe hol.

El presupunea că era ori prea jenată ca să-l vadă la faţă, ori, îl pedepsea pentru purtarea lui. Şi spera al naibii de mult ca ea să nu-l fi catalogat ca fiind o influenţă rea şi să se fi hotărât să stea cât mai departe de el.

Desigur, gândi el cu amărăciune, probabil a fost o influenţă rea. El a văzut inocenţa din ochii albaştri ai Emmei, la fel ca şi pasiunea şi, experienţa îi spunea că ea nu mai permisese vreunui alt bărbat s-o atingă în felul în care o atinsese el.

Sângele începu să-i fiarbă în vene când luă în considerare şi alte câteva feluri în care ar fu vrut s-o mângâie pe Emma. Şi, la dracu’ se săturase să fie ţintuit în patul acela – mai ales singur.

Era sâmbătă dimineaţă, când reuşi în sfârşit să se ridice singur din pat şi să se îmbrace cu hainele pe care i le cumpărase Emma. Şi, de vreme ce oricum îl durea fiecare mişcare pe care o făcea, în special când se aplecă să-şi pună cizmele, Steven se hotărî să nu mai petreacă nici măcar o zi acolo, aşteptând ca Macon să se apropie de el.

Strângând cu putere cadrul patului, Steven închise ochii din cauza ultimului val de durere ascuţită. După ce îl lăsă, îşi luă centura armei din sertarul noptierei, încercând să şi-o prindă nu prea strâns dar suficient de ferm în jurul părţii de jos a şoldurilor. Apoi traversă camera până la şifonier şi se întinse, cu mare efort, să-şi ia 45-ul din sertarul de sus, cel pentru pălării.

Pentru că îl curăţase atât în timpul nopţilor lungi când Emma îl evitase, Coltul strălucea cu o frumuseţe rece, mortală. Steven îi roti magazia

cu degetul mare, apoi o încărcă cu gloanţele luate din centură. Tocmai învârtea pistolul pe deget, încercând să se reobişnuiască cu el şi cu greutatea lui, când cineva bătu la uşă. Cu rapiditate puse la loc

pistolul în toc.

— Intră.

După atâta timp, el încă spera ca vizitatorul să fie Emma, dar era

Daisy, care îi aducea micul dejun.

— Pleci? îl întrebă ea în felul ei răstit, iar Steven zâmbi şi aprobă din cap. Ar fi bine, fu şi Daisy de acord, aşezând tava pe noptieră. Dar ar fi şi mai bine să mănânci ceva mai-nainte.

Steven era nerăbdător să plece după ce fusese înţepenit în camera aceea aproape două săptămâni, dar nu voia să rănească sentimentele lui Daisy. Dacă ea s-a obosit să-i prepare mâncarea, atunci o va mânca.

— Mulţumesc, îi răspunse.

— Ai de gând s-o vezi pe miss Emma înainte să pleci?

El oftă aşezându-se pe marginea patului şi întinzându-se după furculiţă. Avea ouă prăjite, cârnăciori şi biscuiţi frumos aranjaţi pe farfurie.

— Nu sunt prea sigur. Mă gândeam că poate ar fi mai bine s-o iau din loc fără s-o mai deranjez. Daisy îşi îngustă ochii.

— Te-ai cam giugiulit cu fata asta, nu?

Steven înghiţi o bucăţică de cârnăcior înainte de a răspunde.

— Se poate spune şi aşa, mărturisi el, amintindu-şi de moliciunea caldă a sânilor Emmei şi de felul în care vârfurile lor se întăriseră pentru el, întocmai ca nişte bomboane.

Mâinile muncite ale lui Daisy se odihneau în şoldurile generoase.

— O să fie şi vreun copil?

Steven scutură din cap. Lucrurile nu merseseră atât de departe; nu, copiii Emmei probabil vor semăna cu bancherul acela despre care îi povestise Callie, nu cu el şi gândul acesta îl umplu de tristeţe.

— Nici vorbă de aşa ceva, Daisy, aşa că nu trebuie să te îngrijorezi.

— Ei bine, eu mi-s îngrijorată, insistă Daisy. Miss Emma nu mai e ea însăşi. Nu mai mănâncă şi nu mai doarme noaptea. Şi nu-i numai asta, nu se mai ceartă nici cu mine şi nici cu Chloe atunci când o împungem.

Ceva nu-i în regulă.

Pofta de mâncare îi dispăruse, aşa că Steven lăsă jos furculiţa.

— O să fie bine, promise el cu blândeţe, dar nu era deloc sigur de asta. Anumite femei nu îşi puteau ierta nici cea mai mică intimitate cu un bărbat. Nu dorea ca Emma

să sufere din cauza asta.

— Unde e? întrebă el ridicându-se în picioare.

— La bibliotecă, răspunse Daisy cu un ton care părea să spună că orice idiot şi-ar da seama de asta.

Steven dădu din cap şi-şi luă pălăria şi haina de pe scaun. Amândouă văzuseră şi zile mai bune, toate înainte de explozia de la Yellow Belly Saloon şi el bănuia că ar fi fost o idee bună dacă le-ar înlocui cu unele noi.

— Mulţumesc pentru tot, Daisy, zise el şi când trecu pe lângă femeia aceea grasă o sărută uşor pe obraz. Eşti o bucătăreasă nemaipomenită.

Daisy se lumină la faţă auzind complimentul, apoi redeveni ea însăşi şi îl repezi.

— Hai, pleacă d-aici şi nu-mi mai lua din timp, linguşitorule!

Steven râse şi părăsi camera, cizmele lui bocănind pe hol şi pe scări. Traversând holul mare de jos, deschise uşa din faţă şi fu întâmpinat de o adiere de aer proaspăt, cu aromă de primăvară. Să ieşi din nou afară în aer liber era chiar mai bine decât îşi închipuise el.

Primul drum îl făcu la grajd, unde plăti pentru îngrijirea calului său, un murg pe nume Cherokee. Îşi lăsă şi haina şi calul la proprietarul grajdului şi parcurse drumul scurt până la Stardust Saloon pe jos.

Cu coada ochiului el o văzu pe Emma stând pe trotuarul de lemn în faţa a ceea ce trebuia să fie biblioteca, dar se făcu că nu o vede.

Emma îşi arătase sentimentele destul de clar, ocolindu-l.

Stardust răsuna de râsete şi de muzica pianului, iar fetele lui Chloe în rochiile lor vesele erau pretutindeni. O roşcată într-o rochie de un galben strălucitor era aşezată la pian şi o brunetă în albastru regal stătea cocoţată la capătul barului. Diferite alte păsări ale paradisului stăteau aşezate în poala bărbaţilor ce beau pe la mese şi altele se învârteau în jurul mesei de poker, încurajându-şi prietenii.

Steven nu-şi putu reţine un mic fior, amintindu-şi ce păţise data trecută când se aventurase într-un saloon; era suficient ca un bărbat să renunţe la băutură şi femei pentru totdeauna.

Ochii lui Steven măsurară camera, asigurându-se că Macon şi oamenii lui nu îl

aşteptau acolo, apoi se apropie de bar şi i se adresă brunetei în albastru:

— Unde o pot găsi pe Chloe Reese?

Femeia cea tânără şi drăguţă îi luă pălăria din cap şi o aşează pe capul ei.

— N-ai nevoie de Chloe, cowboy-ule. Ceea ce ai tu nevoie e chiar aici.

Steven rânji.

— S-avem iertare doamnă, dar eu pe Chloe trebuie s-o văd. Bruneta îşi ţuguie buzele roşii şi umede într-un botic drăguţ.

— O.K., dar o să vezi că ea nu primeşte clienţi, nici chiar frumoşi ca tine. Big John Lenahan e singurul bărbat care o atinge pe Chloe.

— Mulţumesc pentru sfat, replică Steven. Scoase o bancnotă mototolită

şi i-o lipi pe genunchiul gol, iar ea se lumină dintr-odată. Şi acum, spuse el uşor, unde e Chloe?

— La etaj în salon, veni prompt răspunsul. Nu poţi să n-o găseşti. Bancnota dispăru în corset, iar când Steven se îndrepta deja spre scări, ea strigă după el: dacă te răzgândeşti scumpule, mă găseşti tot aici. Steven îşi atinse borul pălăriei în semn că a înţeles şi începu să urce scările.

O găsi pe Chloe tronând într-un salon plin de catifele roşii, mătăsuri, fotolii, canapele şi pernuţe. Pe pereţi erau atârnate tot felul de picturi cu nuduri în diferite poziţii mai mult sau mai puţin interesante şi Chloe însăşi era splendidă într-o rochie elegantă de catifea purpurie.

— Ei bine, spuse ea când Steven intră în salon, cu o fluturare a mâinii concediindu-le pe fetele care o înconjurau şi cu care trăncănise până atunci.

Steven îşi scoase pălăria.

— Bună Chloe, o salută el încetişor.

Chloe zâmbi şi arătă spre un scaun din apropiere.

— Stai jos, domnule Fairfax.

El se aşează cu grijă în scaun.

— Încă puţin înţepenit, după cum văd, comentă Chloe zâmbind.

— O să-mi treacă, o asigură Steven, mulţumesc. Cât îţi datorez? Chloe părea de-a dreptul jignită.

— Asta-i o întrebare nepoliticoasă, domnule Fairfax. La dumneata, în sud, oamenii nu au grijă de străinii răniţi?

El zâmbi:

— În familia mea, nu.

Înainte ca Chloe să poată comenta ceva,

o uşă se deschise şi ieşi un client înalt, bine făcut şi blond, cu pălăria într-o mână şi cu cealaltă încheindu-şi neîndemânatic nasturii de la vestă în timp ce se mişca. După el ieşiră imediat nu o femeie, ci două.

Instinctul îi spuse lui Steven cine anume era omul acela, încă înainte să vorbească Chloe.

— Erai foarte curios să-l cunoşti pe domnul Fairfax, Fulton, spuse ea cu un ton nepăsător, iată-l!

Bancherul!

Steven se ridică în picioare nu ca un gest de politeţe, ci pentru ca acel om să nu-l poată privi de sus.

— Fulton Whitney, spuse bancherul prezentându-se singur. Tonul lui era ameninţător.

Steven nu îi întinse mâna şi nici nu vorbi. Se întreba ce fel de mârşav era, dacă mai întâi curta o femeie ca Emma şi apoi petrecea o dimineaţă însorită de aprilie, tăvălindu-se în aşternuturi cu două târfe.

Whitney îşi drese glasul, se ridică pe vârful picioarelor şi apoi se lăsă pe călcâie, când Chloe se ridică de pe canapeaua pe care stătuse cu zâmbetul încă fluturându-i

pe buze.

— Ar fi mai bine să văd cum merg lucrurile pe jos, se scuză ea, apoi plecă.

— Deci, acum bănuiesc că vei pleca, spuse bancherul rupând tăcerea.

Nu cred că unui om ca dumneata îi place să stea prea mult într-un loc. Steven îşi încrucişa braţele.

— Până acum câteva minute aşa gândeam şi eu, răspunse el. Acum nu mai sunt sigur.

Obrajii palizi ai lui Fulton se înroşiră.

— Şi ce motive ai avea să rămâi?

— Doar unul. Numele lui e Emma.

Bancherul îl privi cu un dezgust nedisimulat şi Steven îşi imaginã că trebuie să arate destul de împuţit, luând în considerare toate cele întâmplate. Trecuseră o grămadă de zile de când se bărbierise ultima oară şi două luni de când nu se tunsese.

— Nu eşti destul de bun nici măcar ca să-i lingi pantofii. Steven îşi schimbă expresia cu un zâmbet leneş, enervant.

— Lasă-mă să mă lămuresc, izbucni el. Eu nu sunt destul de bun pentru

Emma, dar tu, logodnicul ei, care de-abia te-ai dat jos dintr-un pat cu două curve

eşti bun?

Din nou faţa lui Fulton se înroşi violent.

— Nu sunt obligat să dau vreo explicaţie cuiva şi, în niciun caz ţie, se burzului el, apoi se întoarse să plece.

Steven era posedat de o furie pe care numai Macon mai era capabil se stârnească. Îl prinse pe bancher de braţ, îl întoarse şi îşi înfipse pumnul în faţa ticălosului.

Fulton ţipă de uimire atunci când se lovi de perete, apoi alunecă uşor în jos cu o mână peste gura însângerată.

— Acum, spuse calm Steven, ştim exact cum stăm unul faţă de celălalt. După asta se întoarse şi părăsi salonul bordelului, coborând încet scările.

Înainte să-l vadă pe Fulton ieşind din camera aceea, era hotărât să încalece pe Cherokee şi să plece, îndreptându-se spre California sau poate Oregon. Mai devreme sau mai târziu cu ajutorul băuturii, al muncii grele şi al femeilor ar fi reuşit să şi-o scoată pe Emma din minte.

Acum totul se schimbase. Nu o putea lăsa idiotului acela ipocrit cu care plănuia să se mărite; iar dacă o lăsa, focul albastru din ochii ei îl va lovi şi va muri într-un viitor nu prea îndepărtat.

Afară, în aerul proaspăt, el traversă strada spre magazinul general.

Dacă voia să stea în Whitneyville pentru un timp, avea nevoie de bani. Şi de vreme ce nu îndrăznea să-i trimită o telegramă bunicului său la New Orleans – oamenii lui Macon probabil că aşteptau un asemenea mesaj – va întreba în jur de o slujbă. Magazinul părea un loc la fel de bun ca oricare altul pentru a începe, mai ales că negustorii cunoşteau pe toată lumea, pe mile întregi în jur.

Emma îşi muşcă buza de jos şi se ascunse în intimitatea rece şi umbroasă a bibliotecii. Doar faptul că îl văzuse pe Steven o zguduise, dar privindu-l cum intra în Stardust Saloon, aproape că fusese doborâtă.

Se strecură înăuntrul bibliotecii goale doar pentru un moment, înainte ca nevoia de a şti să o împingă din nou pe trotuar şi în josul străzii, până la uşile batante ale localului lui Chloe. Privi cu oroare cum Steven se îndepărtează de o nemernică în rochie albastră şi cum urcă scările spre etajul infam.

Emma încercă să respire adânc şi îşi

aşează o mână peste inima ce îi bubuia în piept. Era tot ce putea face ca să nu-l urmărească pe Steven pe scările acelea şi să fi ceară o explicaţie despre ce credea el că face acolo.

Mândria şi gelozia dădeau o luptă aprigă în Emma, dar mândria câştigă în cele din urmă. Muşcându-şi buzele ca să nu plângă, se forţă să se întoarcă la bibliotecă.

În următoarea oră, Emma fu conştientă de fiecare ticăit al ceasului şi de fiecare bătaie a inimii. Oftă de uşurare şi uimire, când uşa se deschise şi Steven intră înăuntru.

Însă el avea neruşinarea să mai şi rânjească în timp ce îşi scotea pălăria.

— Bună, miss Emma.

Emma simţi cum fierbinţeala i se urca dinspre sâni spre obraji.

Şaizeci de minute întregi se scurseseră de când îl văzuse urcând scările la Chloe şi fuseseră tocmai suficiente pentru ceea ce făcuse el.

Când ea nu vorbi, Steven merse până la biroul în spatele căruia se afla şi îşi puse pălăria pe ea.

— N-ai de gând să mă saluţi? Ea îl privi cu asprime.

— Cred că „la revedere” ar fi mult mai potrivit situaţiei, nu crezi?

El se întinse, atât cât îi permiteau coastele şi îi apucă cu blândeţe coada împletită într-o mână.

— E ca şi focul, murmură el. Eşti foarte frumoasă, miss Emma.

— Chiar sunt? îl tachină Emma, cu dulceaţă în glas.

Spune-mi, domnule Fairfax, cum aş putea eu să mă compar cu fetele de la Stardust?

Zâmbetul lui era ameţitor.

— Dacă ceea ce am făcut cu o săptămână în urmă este un indiciu, atunci e clar că această comparaţie e în favoarea ta.

Emma roşi aducându-şi aminte şi îşi întoarse capul, dar Steven îi întoarse bărbia cu o mână şi o forţă să-l privească din nou.

— De asta m-ai evitat Emma? Din cauza a ceea ce s-a întâmplat? Toată viaţa ei, Emma îşi dorise să fie decentă şi respectabilă.

Şi ce-a făcut? L-a lăsat pe primul pistolar venit în oraş să o facă să se poarte precum o târfă şi asta în numai câteva zile.

— Da, lua-te-ar naiba! izbucni ea, cu

ochii plini de lacrimi de furie. Încă ţinându-i bărbia cu mâna, Steven dădu ocol tejghelei.

— Ar fi mai bine să te obişnuieşti să mă vezi, îi zise el răguşit, pentru că am de gând să mai rămân pe aici o vreme. Emma înghiţi nodul din gât.

— Parcă spuneai că te urmăreşte cineva…

— Poate că a venit timpul să-l las să mă găsească, răspunse Steven cu buzele aproape lipite de buzele ei.

Sărutul lui o înmuie, nemaifiind în stare să-l împingă, indiferent cât de mult ar fi vrut s-o facă. Se supuse, aşa cum păţea numai alături de Steven, iar alte câteva săruturi îi îndepărtară furia şi îi luară respiraţia. Era prinsă între Steven şi biroul bibliotecii, iar asprimea şi forţa lui o făcură să se agaţe de el, să închidă ochii şi să se predea furtunii de senzaţii pe care o provoca atingerea lui.

În momentul în care el o eliberă şi făcu un pas în spate, ea era din nou turbată de furie. În fond, putea intra oricine în bibliotecă şi să o prindă sărutându-l pe domnul Fairfax – şi dacă asta s-ar fi întâmplat.

Emma ar fi fost complet distrusă.

— Văd că lucrurile nu s-au schimbat

prea mult, mormăi el luându-şi pălăria. Bună ziua, miss Emma.

Emma ţipă uşor şi i-ar fi pus piedică dacă nu i-ar fi fost frică să nu-i rupă vreun picior. Nu că ar fi deranjat-o să-l rănească, dar exista posibilitatea ca Chloe să-l ia din nou acasă. Obrajii i se înroşiră.

— Ieşi!

Ochii căprui ai lui Steven străluceau de încântare.

— Cred că aşa ar fi mai bine. Felul în care te agăţai de mine acum câteva momente… ei bine, s-ar putea să nu te poţi stăpâni şi să profiţi de un bărbat.

Emma se întinse după o carte grea cu care să-l pocnească, dar nu era niciuna în apropiere, aşa că doar îi arătă uşa cu un deget tremurător.

El chicoti şi, fără un cuvânt îi întoarse spatele şi ieşi din bibliotecă fluierând. Emma era atât de furioasă că nu putea sta locului niciun moment. Când îl văzu pe Steven intrând în frizerie, se apucă să verifice

enciclopediile.

Apoi, îşi puse în ordine fişele şi registrul, dar tot rămăsese prea mult timp până la

închidere.

Un fluviu de vizitori târzii a fost salvarea Emmei, iar la ora cinci fix, puse totul în ordine şi ieşi pe uşă.

Când trecu pe lângă ferestrele băncii îl văzu pe Fulton.

Stătea la biroul lui, cu capul plecat deasupra unui bilanţ, dar, probabil că o simţise trecând, pentru că îşi ridică privirea şi zâmbi trist.

Emma îl salută distant cu capul – simplă politeţe fără de care nu se putea – şi se grăbi mai departe pe trotuar.

Din păcate, Fulton ieşi după ea şi o strigă din uşa băncii, aşa încât a fost forţată să se oprească şi să se întoarcă. Braţele îi erau strânse în jurul cărţii pe care o alesese pentru cititul de seară.

— Aş dori să iei cina cu mine în seara asta, strigă el cu vesela convingere că ea va accepta imediat.

Emma veni circumspectă spre el ca să nu fie nevoită să-şi strige refuzul în auzul întregului oraş.

— Fulton, îi spuse ea pe un ton moderat, am mai discutat deja despre treaba asta. Şi ţi-am spus că după părerea mea, petrecem mult prea mult timp împreună.

El părea mai mult enervat decât dezamăgit.

— Am crezut că ai renunţat la prostia asta de acum. O să vin să te iau la şapte şi vom cina la hotel.

Deşi simţea că pocneşte de mânie, Emma reuşi să se controleze.

— Te rog să nu te deranjezi domnule Whitney. Cinez singură şi mă retrag devreme.

Terminând ceea ce avusese de spus, se întoarse să-şi vadă de drum. Degetele lui Fulton se înfipseră în braţul ei, destul de tare ca să-i lase vânătăi, iar când Emma îl privi uimită în ochi, se sperie de mânia rece pe care o văzu acolo.

— Să nu faci greşeala să crezi că voi renunţa atât de uşor, Emma, şuieră el, pentru că n-am să renunţ.

În timp ce se îndepărta, Emma îşi freca braţul plină de nedumerire şi supărare. Neliniştea începu să i se cuibărească în inimă.

Când ajunse acasă, toate gândurile legate de Fulton i se risipiră, pentru că îl găsi pe Steven Fairfax aşteptând în marele salon. Se tunsese şi se bărbierise, pantalonii şi cămaşa erau noi şi arăta atât de bine,

încât genunchii i se înmuiară.

— Nu mai eşti binevenit în casa asta, îi zise ea politicoasă.

Deşi zâmbetul nu îi fugi de pe buze, Steven îşi scoase totuşi vechea pălărie de pe cap.

— Aşa te porţi tu cu un cetăţean cu frica legii din Whitneyville, miss

Emma?

— Dacă aş întâlni vreunul, răspunse Emma băţoasă, în mod sigur l-aş trata cu politeţe.

Steven râse.

— Eşti ca o mică pisică afurisită, îi zise el apropiindu-se de ea. Şi aproape că-mi vine să te sărut din nou.

Palmele Emmei se umeziră amintindu-şi de ultimul sărut.

— Chiar nu te deranjează deloc faptul că eu aparţin unui alt bărbat? El se opri la un pas de ea, răsucindu-şi pălăria în mâini.

Era mai mult un tic, îşi dădu seama Emma, decât nervozitate, aşa cum li se întâmpla celorlalţi bărbaţi.

— Tu nu-mi aparţii decât mie, replică el cu o voce joasă şi înceată şi am dovedit-o de mai multe ori.

— De ce ai venit aici? Scuipă Emma cuvintele, simţindu-se frustrată sub toată înfăţişarea ei calmă.

— Pe de o parte, pentru că am uitat să-ţi mulţumesc pentru că ai avut grijă de mine cât timp am fost rănit, răspunse Steven.

Emma ştia că trebuia să mai urmeze şi altceva. Îşi încrucişă braţele şi pufni:

— Şi pe de altă parte?

El întinse o mână şi îi trasă conturul buzelor cu vârful unui deget.

— Pe de altă parte, miss Emma, continuă el şi, deşi ochii îi zâmbeau, gura îi era serioasă, voiam să te anunţ că îmi vei ţine companie mie de acum încolo şi nu bancherului.

Capitolul 7.

— Nu se poate, zise Emma. Nu avem absolut nimic în comun. Privirea lui trecu leneşă peste ea, aprinzând focul sub pielea Emmei. Căldura era sufocantă, de parcă hainele îi ardeau.

— Oh, ba da, o contrazise el rezonabil, privind cu luare aminte la pian, bibliotecă, la tapiţeria de mătase a mobilei şi la vechiul ceasornic.

Multe căsnicii fericite au fost întemeiate

pe pasiune.

Emma se luptă să îşi păstreze calmul. Deodată îşi dori ca Steven să nu ghicească că avea vreun dubiu în ceea ce-l privea pe Fulton.

— Cred că asta e ceea ce îmi oferă domnul Whitney, spuse ea liniştită. Ţi-l reaminteşti pe domnul Fulton Whitney, nu-i aşa? El este omul la care obişnuiai să te referi numindu-l „bancherul”. El este genul acela stabil şi de încredere, cu perspective excelente şi o casă frumoasă.

Nu ar fi fost nevoie să înşire toate aceste lucruri, pentru că un pistolar nu se putea compara cu aşa ceva; dar mesajul transmis fu la fel de eficient de parcă ar fi fost transmis de Uniunea Vestică.

Emma îşi dădu seama de asta după felul în care se încordase obrazul

proaspăt ras al lui Steven.

— Bancherul nu e destul de bun pentru tine, spuse el admirând una din ciobăniţele din porţelan chinezesc, din colecţia lui Chloe.

Mărturisirea lui aspră o ameţi pe Emma, la fel cum o ameţea şi aroma de colonie pe care o adusese cu el.

Steven distrusese intimitatea salonului în care Emma se simţise întotdeauna atât de liniştită şi în siguranţă.

— Dar tu eşti? îl chestionă ea, ridicând o sprânceană.

— Da.

— Eşti un rătăcitor, un bandit, un bărbat rău. Privirea lui Steven n-o părăsi pe a ei.

— Până acum n-am avut niciun motiv să mă aşez undeva. Şi nu sunt un bandit. Şi nu sunt niciun bărbat rău.

— Eşti căutat – ai admis asta chiar tu însuţi, că cineva te urmăreşte ca să te omoare.

El oftă, obidit.

— Bine, e adevărat – sunt căutat de cei din Louisiana. Dar sunt nevinovat.

— Criminalii îşi declară întotdeauna inocenţa, spuse Emma încăpăţânată, deşi, undeva în adâncul inimii ei ştia că Steven nu ar fi încălcat de bunăvoie legile – totuşi ar fi vrut să ştie de ce anume fusese acuzat.

Zâmbetul acela ameţitor apăruse iar.

— Îţi pierzi vremea încercând să mă descurajezi, miss Emma. Odată ce m-am hotărât că vreau ceva, nu renunţ cu una cu două. Chiar de-ar dura până când o îngheţa iadul, tot îţi voi face curte aşa cum se

cuvine şi am să-ţi dovedesc că eşti făcută pentru mine. Emma îşi puse mâinile în şolduri.

— Nu numai că eşti cel mai arogant şi imposibil om pe care-l cunosc… Numai că înainte ca Emma să-şi poată termina fraza, în cameră îşi făcu apariţia şi Chloe.

— Bună, Emma, o salută ea cu căldură, trecând prin cameră cu o mişcare graţioasă de mătase şi voaluri de un verde strălucitor, ca să îşi toarne ceva de băut. Domnule Fairfax, spuse ea cu un ton rece şi oarecum întrebător.

Spre bucuria Emmei, aplombul lui Steven se cam şifonase odată cu apariţia lui Chloe.

— Îmi pare bine să te văd din nou, reuşi el să spună.

Amintindu-şi că probabil Steven o întâlnise pe Chloe ceva mai devreme la Stardust Saloon, Emma îşi cam pierdu răbdarea.

— Voiai să-mi mulţumeşti că te-am îngrijit, spuse ea abrupt, înroşindu-se la faţă. Tuşi şi îşi îndreptă umerii. Acum mi-ai mulţumit, domnule

Fairfax. Să-ţi fie de bine şi adio.

Chloe privea scena cu interes de după bar, cu un bol de coniac într-o mână, fără să intervină.

— Nu adio, miss Emma, îi spuse Steven tărăgănat, privirea lui obraznică oprindu-se pe sânii ei un moment, ca pentru a-i reaminti că s-a bucurat de ei fără niciun protest din partea ei. Aşa cum am spus, voi fi pe aici.

După ce termină de vorbit, îşi înclină uşor capul în direcţia lui Chloe, îşi puse pălăria şi ieşi. Emma ieşi şi ea după el.

— Eşti un vagabond! Ar trebui să călătoreşti!

El chicoti şi îşi sprijini un umăr de unul din stâlpii albi ai verandei.

— Ai dreptate. Ar trebui să plec şi să uit că am văzut oraşul ăsta de lângă lac. Dar am de gând să rămân aici, miss Emma. El se îndreptă şi, dintr-odată păru străbătut de o idee nouă. Acum că tot vorbim de oraş, cred că aş avea nevoie de o fişă la bibliotecă.

— N-am spus nimic!

Izbucni Emma încrucişându-şi braţele şi căutând un mod politicos de a-l refuza şi de-al opri să mai treacă pe la bibliotecă şi s-o sărute din nou. De câte ori o atingea, ei îi venea tot mai greu să reziste seducţiei lui. –

Nu poţi împrumuta cărţi dacă nu ai o adresă, adăugă plină de speranţă.

— Ei bine, miss Emma, răspunse Steven cu o privire răutăcioasă, se întâmplă să am una. Stau în cabana administratorului de la ferma lui

Big John Lenahan.

Emma deschise gura uimită, apoi o închise la loc.

— Dar nu poţi lucra pentru Big John cu coastele tale rupte! protestă ea, când îşi reveni oarecum din uimire.

Cum vei călări?

— Mă bucur că eşti îngrijorată pentru bunăstarea mea, replică Steven cu o voce tare, menită să se audă până la gardul pe unde se învârteau două femei, care se prefăceau că nu observă că Emma Chaimers stătea de vorbă cu străinul acela despre care se spuneau atâtea.

— Aş vrea să pleci şi să mă laşi în pace!

Emma se îndreptă spre uşă şi balamalele scârţâiră ascuţit atunci când o deschise.

Steven rânji ameninţător.

— Aşa cum am spus şi mai înainte, miss Emma – o să mă tot vezi de acum încolo. De fapt, am să vin să te văd cât de repede pot.

Una din perdele se mişcă în spatele lui

Steven şi Emma se îndreptă:

oare cine îi spiona – Chloe sau Daisy? Apoi, disperarea o împinse să mintă:

— Mi-e teamă că nu s-ar cuveni. Vezi tu, am de gând să mă logodesc cu

domnul Whitney foarte curând.

Steven îi luă o mână, o ridică la gură şi îi sărută încheietura. Se comporta de parcă ea nu ar fi spus nimic.

— Noapte bună, miss Emma, îi spuse el amabil. Vise plăcute.

În noaptea aceea era lună plină, lumina ei reflectându-se în apa neagră a lacului. Emma stătea încordată lângă Fulton, privind la jocul tăcut de lumini şi umbre, urându-se singură pentru că acceptase plimbarea cu omul acela.

Nu era tocmai sigură de ce o făcuse, dar bănuia că era cumva din cauza lui Steven Fairfax.

În ciuda judecăţii, toate gândurile şi sentimentele Emmei se îndreptau spre omul nepotrivit.

Fulton părea nervos, iar cizmele lui scârţâiau pe pietrişul de lângă mal, în timp ce mergeau anevoios. El încercase să o ia de mână, dar Emma avusese grijă să stea la

distanţă.

— Îmi închipui că eşti uşurată acum, când pistolarul acela a plecat din casă, spuse el cu un ton strident.

Emma îl privi, sperând că el nu va observa emoţiile contradictorii de pe faţa ei. Da, era bucuroasă că Steven plecase din casă, dar îi era îngrozitor de dor de el. Aşa că, răspunsul ei a fost doar parţial neadevărat.

— O să fie mult mai uşor, acum că el a plecat.

Şi mult mai dificil, gândi pentru sine.

— N-a spus nimic despre mine? întrebă Fulton pe un ton ciudat. Emma întoarse capul pentru a-şi ascunde zâmbetul care îi înflorea pe buze.

— Doar că tu nu eşti bărbatul potrivit pentru mine, răspunse ea cu o voce înceată, gânditoare.

Fulton se îmbăţoşă imediat.

— Şi ce altceva?

Emma îşi întoarse nedumerită privirea spre faţa lui Fulton.

— Nimic, spuse ea. De ce mă întrebi? El oftă şi îi evită privirea.

— Aşa, fără niciun motiv.

Emma îşi încrucişă braţele şi privi mai

departe, la apa luminată de lună. Fulton îi ascundea ceva, dar ea nu avea chef să-l descoasă. De fapt, nu voia să vorbească deloc.

Însă Fulton insista şi o anunţă solemn.

— Azi am primit o telegramă de la mama şi de la tata. Vor veni acasă într-o săptămână.

— Înţeleg.

Fără nicio avertizare, el se întinse şi o apucă de braţ, forţând-o să se

Întoarcă spre el.

— Nu cred că înţelegi, îi zise el grăbit. Emma, trebuie să ne hotărâm acum. În seara asta. În felul ăsta voi putea să te prezint mamei ca un fapt împlinit.

Uimită, Emma îşi trase braţul din încleştarea lui.

— Fulton, ţi-am spus…

El îşi puse un deget pe buzele ei.

— N-o spune. Emma, ştiu că mama te intimidează, dar ca soţie a mea te va accepta, ştiu că te va accepta.

Durerea pe care o simţi Emma era probabil vizibilă în ochii ei, atunci când îl privi pe Fulton, dar dacă el o văzu, nu reacţionă deloc. Probabil că el ar ascultă-o

dacă ar atinge subiectul din punctul lui de vedere, mai degrabă decât din al ei.

— Fulton, sunt multe de spus despre mine şi… Mâinile lui o înşfăcară de umeri.

— Nu-mi pasă, Emma, şopti el.

Şi, pentru prima dată observă că buza lui inferioară era tăiată şi uşor umflată.

Îi atinse rana cu blândeţe.

— Ce s-a întâmplat?

Din nou ochii lui îi evitară pe ai ei.

— Nimic pentru care să te îngrijorezi, draga mea, răspunse el. Acum, ascultă-mă. Trebuie să ne căsătorim imediat!

— Nu pot să fac asta, îi spuse Emma nenorocită.

— Ştiu că femeile îşi doresc o cununie la biserică, dar…

— Nu ăsta e motivul. Fulton, nu te iubesc. Ar fi o greşeală îngrozitoare să ne căsătorim.

El încă o ţinea de umeri şi o scutură furios.

— Vei avea în curând şi sentimente tandre, îţi promit. Hai să fugim în seara asta să ne căsătorim!

Emma se eliberă din strânsoarea lui.

— Nu pot.

— Atunci e adevărat ce spunea toată

lumea despre tine şi Fairfax? Întrebarea era atât de directă, încât Emma se blocă.

— Bănuiesc că depinde de ceea ce s-a spus, replică ea cu tristeţe. Apoi, strângându-şi mai bine şalul în jurul ei, se îndreptă spre casă.

Fulton nu mai avea de ales decât să o urmeze.

El se opri la marginea peluzei, luând-o din nou de braţ.

De data aceasta, strânsoarea lui era mult prea puternică, să se mai poată elibera.

— Nu-mi pasă chiar de ar fi adevărat, izbucni el. Mă auzi, Emma? Nu-mi pasă. Încă te mai doresc mai mult decât mi-am dorit ceva

vreodată! Emma oftă.

— Şi ce anume s-a spus? întrebă ea pregătită pentru tot ce era mai rău.

Mâna lui Fulton îi eliberă braţul şi el îşi lăsă capul în jos.

— Că ţi-ai petrecut nopţile în camera lui.

Obrajii Emmei se aprinseră, dar îşi ridică bărbia.

— Asta-i o minciună.

Un zâmbet strălucitor lumină faţa lui

Fulton.

— Ştiam eu că minţeau.

Vinovăţia o lovi pe Emma precum un pumn invizibil.

— Şi te-ai mai căsători cu mine dacă ţi-aş spune că zvonurile sunt adevărate?

Fulton dădu din cap.

— Nu e niciun secret că sunt pregătit pentru lanţurile căsniciei. Sunt gata să trec peste orice ca să te am.

Luminile casei străluceau ca aurul în întuneric şi Emma tânjea să fie acolo, departe de Fulton şi mult prea generoasa lui iertare. Dar unde s-ar putea duce ca să se îndepărteze de ea însăşi?

Răspunsul nu se întrezărea nicăieri. Steven era un vagabond, un om căutat. Curând el se va plictisi sau îl va apuca dorul de ducă şi va pleca fără ea, în ciuda protestelor lui că nimic nu l-ar putea întoarce din drum atunci când îşi fixa un obiectiv.

— Dacă nu vrei să te căsătoreşti cu mine acum, atunci promite-mi că vei merge la balul de sâmbăta viitoare cu mine.

Era un element ciudat în cererea lui Fulton.

În timp, reflectă Emma, ar putea să-l

uite pe Steven Fairfax cu totul. De acum încolo va trebui să aibă mare grijă de viitorul ei şi, de altfel, dorea să-l descurajeze şi pe el s-o mai hărţuiască mereu.

— Voi cumpăra câţiva metri de material şi de mâine o să mă apuc să-mi cos o rochie nouă, îi zise ea găsind rezolvarea şi vom merge la bal ca prieteni. Părinţii tăi vor veni acasă până la sfârşitul săptămânii, nu-i aşa?

Fulton vru să spună ceva, apoi se opri.

— Da, răspunse el în final.

Emma o porni pe scările ce duceau la veranda întunecoasă. Bucătăria era chiar alături.

— Aşteaptă, spuse Fulton şi urcă şi el pe trepte, până când faţa lui ajunse la acelaşi nivel cu a ei. Cu pălăria în mână o sărută uşor pe gură.

Emma aştepta senzaţia delicioasă pe care o simţise atunci când şi

Steven o sărutase în acelaşi fel, dar aceasta nu apăru.

Nu simţi nici dezgust, nu simţi nimic, doar un mic fior de uşurare atunci când Fulton se retrase părând foarte încântat de el însuşi.

El îi luă mâna, ochii strălucindu-i în lumina lunii.

— Am putea dormi în seră… Emma deschise uşa din spate.

— Noapte bună, Fulton, îi zise ea ferm, apoi se grăbi să intre în casă.

Chloe era în bucătărie sorbind dintr-o cană cu cacao fierbinte, dar Emma nu se opri să trăncănească cu ea aşa cum făcea de obicei. Doar fugi pe scările de serviciu şi se încuie în camera ei.

Steven ar fi preferat să ia cina cu ceilalţi oameni, ca să-i cunoască mai bine, în schimb era aşezat la masa lui Big John. Stătea exact în faţa prietenoasei fiice de şaisprezece ani a văduvului, Joellen.

— Nu e uşor să găseşti un om cu referinţele tale, spuse Big John în timp ce-şi umplea farfuria pentru a doua oară cu un munte de cartofi piure.

Porecla lui era dată pe merit, căci era de mărimea unui urs grizzly, dar

Steven observă că trupul lui era musculos, nu gras.

— Probabil că te-ai îngrijit de vite aproape de când te-ai născut.

Steven zâmbi, evitând eforturile lui

Joellen de a-i atrage atenţia şi luă o înghiţitură de vin, înainte să răspundă.

— Cam imediat după război.

Paharul lui Joellen se răsturnă, împrăştiind vinul roşu peste faţa de masă de in alb.

— Oh, sunt atât de neîndemânatică! se plânse ea, iar Steven îşi muşcă buzele încercând să nu râdă de încercarea ei de a le atrage atenţia.

Big John făcu un semn cu capul şi bucătăreasa lor mexicană, Manuela, se grăbi să intre, bombănind în spaniolă în timp ce o împingea deoparte pe fiica casei, pentru a şterge pata roşie de pe masă cu colţul şorţului.

— Lasă asta, Manuela, ordonă încet Big John.

Aruncându-i o privire neagră şi încărcată de reproş lui Joellen, Manuela se grăbi să părăsească camera.

Joellen îşi îndreptă întreaga baterie a ochilor săi mari asupra lui

Steven, în timp ce se aşeza la loc pe scaun cu un fel de demnitate jignită. Era probabil cel mai drăguţ copil pe care îl văzuse vreodată Steven, căci ea exact asta şi era – o copilă.

— Ai luptat în război, domnule Fairfax? întrebă ea, părul alb-auriu strălucindu-i pe umeri.

Steven îşi împinse scaunul în spate.

— Da.

Joellen ridică o sprânceană perfect arcuită.

— De partea învinşilor?

— Da, după opinia majorităţii, fu de acord Steven, luptându-se să îşi ascundă zâmbetul. Desigur, bunicul meu jură că Sudul se va ridica din nou din ruine şi are puse deoparte un stoc de bancnote confederate pentru această ocazie.

Big John rânji şi-i oferi lui Steven un trabuc, pe care acesta îl acceptă cu recunoştinţă.

— Sub cine ai luptat, tinere?

— Job Stuart, răspunse el.

Lui nu-i plăcea să vorbească despre război, aşa cum le plăcea multor bărbaţi. Din punctul lui de vedere ar fi fost mai bine să fie uitat.

— Cel mai grozav călăreţ din toată armata, reflectă Big John.

Steven aprobă fără nicio întrebare.

— Zilele trecute am fost în oraş s-o văd

pe Emma Chalmers la bibliotecă, interveni Joellen şi asta îi aduse atenţia pe care o căutase toată seara. Amândoi, Steven şi tatăl ei o priveau cu interes. Voiam să împrumut o carte şi ea s-a purtat urât cu mine, continuă Joellen. Dar am pus-o la punct şi i-am reamintit că nu e altceva decât o orfană. Big John nu-şi ascunse dezgustul:

— Să ştii, Joellen, îi zise el cu răbdare, că n-a fost prea frumos din partea ta.

Privirea lui Joellen se mută asupra lui Steven. Ochii îi erau pe jumătate închişi atunci când îl întrebă:

— Şi dumneata ce crezi?

— Eu cred că Emma Chalmers este cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

Joellen se înroşi ca racul.

— Doar nu te gândeşti să te însori cu ea sau altceva – e aproape logodită cu Fulton Whitney!

— O să vină vremea când ea nici măcar nu-şi va mai reaminti numele lui, spuse Steven şi când se ridică de pe scaun, se ridică şi Big John, întinzându-i mâna puternică şi bătătorită de muncă.

Băgând trabucul în buzunarul de la cămaşă, Steven strânse mâna fermierului,

apoi se scuză şi plecă.

Nu făcuse nici jumătate din drumul spre căsuţa în care îl cazase Big

John, când Joellen îl prinse din urmă. Era îmbrăcată într-o fustă de călărie, cizme negre, înalte şi o bluză albă ce strălucea în lumina lunii la fel ca şi părul…

— Eşti supărat pe mine? întrebă ea, încercând să facă aceiaşi paşi mari ca şi Steven. Pentru ceea ce am spus despre Emma Chalmers?

— Nu.

— Să ştii că n-o să se mărite cu tine, spuse ea repede.

Ea vrea să trăiască într-o casă mare, ca şi familia Whitney.

— Chiar aşa? întrebă Steven privind la cerul înstelat.

— Vrea şi bani şi respectabilitate. Nu se va mărita niciodată cu un administrator de fermă.

Steven ajunsese la uşa cabanei şi nedorind s-o invite pe Joellen înăuntru, deşi se părea că ea asta aştepta, îi spuse abrupt:

— Noapte bună!

Buza de jos a lui Joellen ieşi în afară, apoi se întoarse şi o porni furioasă înapoi.

Steven chicoti în timp ce o privea cum se întorcea spre casa mare cu veranda largă şi cu tufişurile ei de trandafiri agăţători. Apoi îşi scoase chibriturile din buzunarul vestei, se aşeză pe trepte şi îşi aprinse trabucul primit de la Big John. Gândurile lui se întoarseră imediat la Emma şi la felul în care se lipise de el, moale şi caldă atunci când o sărutase ultima dată.

Pufăi din trabuc, gânditor, câteva momente. Se întreba dacă ea era chiar atât de fraieră încât să se mărite cu bancherul acela cu faţa ca o budincă.

Emma era încăpăţânată şi probabil că se gândise că Whitney ar putea să-i ofere ceea ce dorea ea – bani, respectabilitate, siguranţă. Această dorinţă a ei ar putea-o conduce într-un pat greşit şi Steven n-avea de gând să lase să se întâmple una ca asta.

Stinse trabucul şi intră în casă, unde nu se sinchisi să mai aprindă lampa. Lumina lunii intra pe fereastră, luminând practic fiecare colţişor al casei cu o singură cameră.

După ce aruncă ceea ce mai rămăsese din trabuc în sobă, Steven îşi scoase hainele şi se trânti pe patul dublu ce domina încăperea.

Îşi păstră 45-ul la îndemână pe saltea şi se linişti. Adânc, în fiinţa lui, îl putea simţi pe Macon apropiindu-se, dar de data asta nu va mai fugi. Avea un motiv să rămână şi să se lupte, un motiv să rişte tot şi obosise să privească mereu peste umăr. Indiferent de ce se va întâmpla, el avea de gând să rămână acolo.

Coastele îi erau încă bandajate şi încă îl dureau ca naiba când făcea o mişcare bruscă. Se întoarse încet pe o parte ca să poată vedea uşa încuiată. În momentul în care închise ochii, mintea i se întoarse la Emma. Şi-o imagină întinsă lângă el, pielea ei goală fiind la fel de moale ca şi mătasea şi oftă din adâncul sufletului. Ar fi dat tot ce avea, inclusiv 45-ul şi bogăţia ce îl aştepta în Louisiana, ca s-o aibă acolo lângă el, în patul acela.

Şi în pofida durerilor din coaste şi din suflet, Steven era obosit şi în mai puţin de un minut adormi.

Aşa cum i se întâmpla adesea în vis, se regăsi din nou în Louisiana.

De data asta stătea pe o pajişte verde, înconjurat de ceaţa dimineţii şi cu un pistol de duel în mână. Oponentul lui era fiul

bastard al lui Macon, Dirk.

— „Nu!” protestă Steven cu voce tare, dar cuvântul nu-l scoase din coşmar. Putea simţi patul pistolului în mână şi moliciunea ierbii sub tălpile cizmelor. Toate simţurile îi erau alertate.

Dirk, de abia trecut de douăzeci de ani, nu era mai mare decât Steven. Micuţ, cu părul şi ochii negri la fel ca şi tatăl său, era invidios şi gelos pe afecţiunea dintre Steven şi Cyrus. Pistolul îi tremura în mână iar faţa îi era contorsionată de ură.

Glonţul trecu la mare distanţă de Steven, făcând un ping răsunător când se lovi de trunchiul unui copac din depărtare.

— Dă-i drumul! strigă Dirk ca un nebun. Împuşcă-mă! Steven scutură din cap.

— Pleacă de aici, Dirk, îi spuse încet, grav. Hai să uităm de toate astea.

— N-o să uit niciodată, zbieră Dirk în timp ce secondantul lui îi înmâna un alt pistol. O iubeam pe Mary – şi tu ştiai al naibii de bine, câine ticălos ce eşti! Şi totuşi ai vârât-o în patul tău!

Niciun munte de negări şi explicaţii nu l-ar fi convins pe nepotul său ca Mary venise în patul lui la Fairhaven, după ce el adormise.

Nici măcar nu ştiuse că era acolo, până când Dirk nu dăduse buzna înăuntru, cerând satisfacţie.

Privind la cel de al doilea pistol de duel, ce tremura furios în mâna lui

Dirk, Steven ştiu că nu va avea din nou noroc. Cu părere de rău, ridică propria armă şi îşi împuşcă nepotul în umărul stâng.

Dirk căzu, cu un geamăt de furie şi durere pe buze, sângele pătrunzându-i cămaşa.

Steven înmânână arma secondantului şi se apropie de fiul fratelui său, strivind iarba sub tălpi. Un doctor, un străin cu pelerină şi pălărie înaltă, tăia deja cămaşa însângerată.

— De ce nu m-ai ascultat? se răsti Steven privind în ochii lui Dirk. Dar atunci Dirk era pe jumătate conştient. Se strâmbă la Steven şi închise ochii, faţa albindu-i-se precum hârtia.

Steven simţi nişte mâini puternice pe umeri şi privind în spate îl văzu pe cel mai bun prieten al său şi secondant, Garrick Wright.

Vocea lui Garrick părea să răsune pe pajiştea izolată, deşi vorbea încet.

— Hai să mergem. Acum s-a terminat.

Încet, şovăitor, Steven se ridică din nou

în picioare. Când vorbi, cuvintele îi erau adresate doctorului:

— Va fi în regulă?

Bătrânul privi în sus spre Steven cu ochii lui de culoarea oţelului. Roua de dimineaţă îi umezise mustaţa căruntă.

— Oamenii ca Dirk nu sunt niciodată „în regulă”, replică el. Nu sunt niciodată mulţumiţi dacă nu se iau la bătaie cu toată lumea şi nu-şi provoacă singuri moartea.

Steven înghiţi cu greutate.

— Atunci, o să moară?

— Nu de data asta, răspunse doctorul.

Şi Steven se întoarse şi plecă, ca să înceapă visul din nou. Întotdeauna se repeta, mereu şi mereu, într-o singură noapte, sau în fiecare noapte la rând, după cum îi era cheful.

Emma aşteptă până când doamna Birdwell deschise magazinul la ora nouă, luni dimineaţă. Se duse imediat la raftul ţesăturilor, de parcă alegând materialul şi cosându-şi o rochie pentru balul de sâmbătă, ar fi putut să aranjeze totul în viaţa ei.

— Am crezut că ai şi deschis biblioteca

până acum, ciripi doamna
Birdwell, aranjând marfa pe tejghea.

Pe faţa grăsuţă avea o expresie ciudată, de parcă ar fi ştiut un secret important şi scandalos.

— Îmi iau o zi liberă, o anunţă Emma, privind cu plăcere la felul în care doamna Birdwell îşi ridică ochelarii pe nas până când ramele îi ajunseră la frunte.

— Şi acum o să-mi spui că nu te duci nici la tren! Emma scutură din cap.

— Oh, nu, am un teanc de afişe care aşteaptă la gară. În clipa în care aud fluieratul trenului, mă şi îndrept într-acolo.

Doamna Birdwell se prefăcu a fi prietenos interesată.

— Nu crezi că ar trebui să renunţi să le mai tot cauţi pe surorile acelea ale tale? în fond, sunt sigur ori măritate, ori moarte, după atâta timp.

Emma, care examina un cupon de mătase verde ca apa, îl lăsă pe masă ca să se întoarcă şi s-o privească pe doamna Birdwell încruntată.

— Lily şi Caroline s-ar putea să se fi măritat – au crescut şi probabil sunt femei frumoase acum – dar nu sunt moarte. Aş fi ştiut dacă vreuna dintre ele ar fi murit.

Doamna Birdwell aprobă uşor din cap, aparent neîndrăznind să o întrebe cum de ar putea să ştie un asemenea lucru.

Emma, nefiind nici ea sigură cum ar fi ştiut, dar cu convingerea fermă că ar fi simţit aşa ceva, ridică cuponul de mătase şi îl duse la tejghea, unde îl trânti fără menajamente.

— Aveţi cumva şi dantelă pentru aplicaţii? N-o văd pe nicăieri. Negustoreasa se strâmbă jignită, apoi deschise un sertar al tejghelei.

— Albă sau ecru? pufni ea.

— Ecru, răspunse Emma ascunzându-şi zâmbetul. Şi câteva din cele mai bune papiote cu fir de mătase, de asemenea.

— Ai vreun model? întrebă doamna Birdwell întorcându-se cu un metru de dantelă ecru şi două papiote de mătase verde. Emma dădu din cap.

— Mi-am comandat unul de la un magazin special, cu câteva luni în urmă.

Doamna Birwell se simţea grozav de ofensată.

— Ştii, eu şi domnul Birdwell încercăm să aprovizionăm magazinul cu tot ceea ce îşi poate dori un om, se plânse ea. Nu înţeleg

de ce trebuie să faci comenzi în altă părţi.

— Trebuie să fie o rochie specială, răspunse dulce Emma. Nu e în fiecare seară câte un bal la hotelul Lacul de Cristal.

Ochii mici ai doamnei Birdwell se îngustară în spatele ochelarilor.

— Nu-mi pot imagina ce o să spună Combina Whitney, când o să afle cu cine se întâlneşte fiul ei, mormăi ea.

Emma zâmbi distantă şi scoase banii din poşetă ca să plătească cumpărăturile.

De departe se auzi fluieratul trenului. Emma ştia din experienţă că mai dura ceva până să ajungă în gară, trenul având încă de ocolit lacul.

Aşteptă răbdătoare ca doamna Birdwell să-i măsoare mătasea şi să facă socoteala.

Cincisprezece minute mai târziu, cu cumpărăturile împachetate în hârtie maro şi legate cu sfoară, Emma ajunse la gară.

Domnul Lathrop îi făcu un semn cu mâna în timp ce cobora din tren.

— Alte afişe? întrebă conductorul când ea ajunse lângă el. Ea îi înmână teancul de afişe proaspăt tipărite.

— Iată-le, spuse ea zâmbind. Vreo veste? El scutură din cap.

— De data asta nu. Îmi pare rău, miss

Emma.

Dezamăgirea Emmei fu la fel de profundă ca întotdeauna, dar se risipi repede. Era întotdeauna un tren următor şi încă unul după aceea. Într-una din zilele astea, cineva care le cunoştea pe Lily sau pe Caroline o să vadă unul dintre afişe.

După ce schimbă câteva amabilităţi cu domnul Lathrop şi după ce se plimbă printre călători căutând feţe cunoscute, Emma o porni spre casă. Acolo ea întinse materialul pe masa cea mare din bucătărie, prinse tiparul cu ace şi începu să-şi croiască rochia.

Până la prânz, termină cu croitul şi surfilă şi marginile materialului ca să nu se destrame.

Era afară, în curtea din spate, aşezată în leagănul pe care i-l făcuse

Big John Lenahan când avea unsprezece ani, privind la apele strălucitoare ale lacului, când simţi cum o pereche de mâini masculine îi înconjurară talia.

— Vrei să te împing? întrebă Fulton.

Emma nu ar fi mărturisit nimănui dezamăgirea simţită. Se forţă să zâmbească.

— Nu, mulţumesc, răspunse ea. Ce cauţi

aici? E mijlocul zilei.

— Nici nu există moment mai potrivit ca să te prind singură.

El prinse frânghiile leagănului şi le răsuci în aşa fel încât Emma să stea cu faţa la el. Ochii lui priveau flămânzi la sânii, talia şi şoldurile femeieşti.

— Hai să mergem în seră, Emma. O să te fac să-l uiţi pe pistolarul ăla, o dată pentru totdeauna.

Emma înghiţi în sec şi se forţă să zâmbească.

— Care pistolar? întrebă ea, încercând să-i dovedească că l-a şi uitat pe

Steven Fairfax.

Capitolul 8.

Emma fredona încetişor în timp ce aranja decolteul de la noua rochie de mătase. Seara era destul de răcoroasă, aşa că se făcuse foc în căminul din salon şi o ceaşcă cu ceai fierbinte şi dulce aştepta lângă cotul ei. Un ciocănit autoritar se auzi la uşa din faţă şi, bănuind cine era la uşă, înţepeni. Rămase aşezată rigid pe scaunul ei, când Daisy se duse să răspundă chemării imperioase.

— Te caută cineva, miss Emma, o anunţă

menajera cu o bună dispoziţie neobişnuită.

Inima Emmei palpita când se ridică din scaunul ei – cu partea de sus a rochiei de mătase în mână – şi îl văzu pe Steven intrând pe uşa salonului, cu pălăria în mâini.

Hainele lui, grosolane, bune pentru un fermier, erau curate.

În plus, avea la el şi pistolul, atârnat în jos pe şold, în felul acela în care îl purtau pistolarii.

— Bună, Emma, spuse el cu un zâmbet, când ea nu reuşi să scoată un sunet.

Ea se lăsă din nou pe scaun şi Steven merse lângă foc, sprijinindu-se cu o mână de cămin.

— Culoarea aia ţi se potriveşte, observă el, vorbind de mătasea cea verde din poala ei.

Emma se întoarse la cusătura ei.

— Mulţumesc foarte mult, spuse ea rece.

Nu-l invitase pe Steven să se aşeze pentru că nu voia ca el să stea mult. Nu dorea decât să şi-l scoată din minte.

— Nu vrei să afli de ce am venit?

Emma se forţă să-i întâlnească privirea.

— Nu, răspunse ea. Nu vreau.

El chicoti, fără să-l deranjeze deloc nepoliteţea ei.

— O să mergem sâmbătă la un picnic, o anunţă el.

Emma îndurase tot ce se putea îndura de la insolenţa lui Steven

Fairfax. Îl privi cu obrajii îmbujoraţi.

— Mi-e greu să cred că aşa ceva este posibil. Am fost de acord să merg la bal cu Fulton sâmbătă seară.

Steven oftă.

— Deci tot te mai vezi cu bancherul, nu?

— Pe cuvânt că eşti insuportabil, izbucni Emma uimită.

Şi nu merg la niciun picnic cu tine, acum sau altă dată!

Mătasea fâşâi între degetele ei încleştate şi aproape că se înţepă cu acul. Pot să sper că m-am făcut în sfârşit înţeleasă.

El zâmbi.

— Zău că înţeleg ce încerci să-mi spui, miss Emma. Nu sunt de acord cu tine, asta-i tot.

Emma lăsă în jos rochia la care cosea şi se ridică din scaun.

— Şi de unde Dumnezeu ţi-a venit ideea că treaba asta contează, indiferent dacă eu

şi cu tine ne înţelegem sau nu?

Ochii lui străluceau de ironie şi umor atunci când o privi.

— Eşti într-adevăr o frumuseţe, miss Emma – un fel de premiu pe care orice bărbat visează să-l câştige. Eu o să te câştig şi când o s-o fac, intenţionez să te am bine şi des!

Un tremur de furie stăpânită şi dorinţă o traversă pe Emma.

— Ce trebuie să fac ca tu să pleci şi să mă laşi în pace? şopti ea împreunându-şi mâinile de parcă s-ar fi rugat.

Steven o atrase spre el fără să se mişte, fără să întindă mâna. Înainte să îşi dea seama ce se întâmplă, Emma stătea lângă cămin, privind în sus, la faţa lui. El îi atinse foarte uşor buzele cu degetul, stârnind o furtună de foc în toată fiinţa ei.

— Mergi cu mine la picnic, îi spuse el încetişor. După aceea, dacă tot vei mai dori ca eu să plec, aşa voi face.

Ochii Emmei se măriră. Avea o speranţă dar mai simţea şi un fel de neîncredere.

— Vrei să spui că vei încăleca pe cal şi vei părăsi Whitneyville? Vei renunţa şi la slujba de la ferma lui Big John?

— Corect, răspunse aspru Steven,

răsucind pe deget o şuviţă din părul

roşcat al Emmei. Dacă vei putea să-mi spui că nu mai vrei să mă vezi niciodată după ce se termină picnicul nostru, voi pleca definitiv.

Emma îşi muşcă buzele şi îşi duse o mână la piept ca pentru a-şi domoli bătăile inimii.

— Dar balul…

— Ne vom întoarce la timp. Cu mult înainte ca tu să pleci la bal.

În pieptul Emmei se luptau prudenţa şi dorinţa de aventură. Şi aşa cum i se întâmplă ori de câte ori acel om era alături de ea, dorinţa de aventură învinse.

— Bine, oftă ea resemnată. Dar mă aştept să te ţii de cuvânt. Îşi îndreptă un deget spre el. Nu există cale de întoarcere dacă spun că nu; nu vreau să te mai văd vreodată.

El îşi lăsă capul în jos şi o sărută uşor, chinuitor pe buze.

— Ai cuvântul meu de onoare, îi spuse el printre atingerile uşoare ale buzelor.

Emma îşi dorea cu disperare ca el s-o îmbrăţişeze şi s-o sărute, îşi dorea să se facă una cu trupul lui şi să se piardă în

plăcerea sălbatică pe care i-o producea atingerea lui. Dar ca s-o spună de-a dreptul nu s-ar fi cuvenit, în special în asemenea circumstanţe.

— Noapte bună, domnule Fairfax, îi zise ea cu o voce tremurătoare. Steven râse şi-şi aruncă pălăria pe un scaun, apoi o trase lângă el.

Inima începu să-i bată din nou cu furie şi căldura i se urcă dinspre stomac spre piept, la intimitatea contactului dintre ei – Emma îi putea simţi masculinitatea tare ca piatra presând carnea moale a coapsei ei.

— Domnule Fairfax, protestă ea. Trebuie să insist…

Vorbele îi fură curmate de cucerirea caldă şi umedă a gurii lui. Limba lui îi atinse colţurile buzelor şi, când acestea se desfăcură, el o invadă.

Emma gemu şi se predă încetul cu încetul, în timp ce el îi gusta dulceaţa. Când sărutul se termină, camera se învârtea atât de tare, încât abia se mai ţinea pe picioare, iar Steven o aşeză încetişor pe cel mai apropiat scaun.

— Ne vedem sâmbătă, miss Emma, îi spuse el chicotind uşor.

— Du-te direct în iad, domnule Fairfax,

replică Emma fără suflu, neîndrăznind să-i întâlnească ochii.

Dar ştia că va merge la picnic şi el de asemenea.

Chloe veni şi ea în salon aproape în momentul în care uşa de la intrare se închise în urma lui.

— O să am grijă să luaţi cu voi şi un coşuleţ cu mâncare, zise ea fără să ascundă că nu a auzit toată conversaţia lor.

Emma îşi culese rochia de pe podea, luă acul în mână şi începu să coasă furioasă.

— Dacă ai ţine cât de cât cu mine, Chloe Reese, mi-ai interzice să mai

stau cu acel bărbat chiar şi un minut, darămite o zi întreagă! Chloe râse.

— Şi m-ai asculta dacă aş face-o?

Privirea pe care i-o aruncă Emma era spăsită.

— Nu, răspunse ea cinstit. Probabil că nu.

Cu ochii ei verzi scăpărând de amuzament, Chloe se îndreptă spre scaunul de lângă cel al Emmei.

— Felul în care te sărută, mă face să mă gândesc la Big John. Acum există şi în viaţa ta un bărbat.

Emma oftă stânjenită, la gândul că Chloe fusese martoră la un asemenea moment intim. Dar gardianul ei îi oferise o şansă de a schimba subiectul, pe care nu avea de gând să o piardă.

— De ce nu te măriţi cu Big John? Este clar că îl iubeşti!

Fustele de tafta ale lui Chloe foşniră plăcut când se aşeză pe scaun şi îşi încrucişă picioarele lungi.

— Domnul Lenahan este un om mândru, răspunse ea pe un ton trist.

Nu vreau ca oamenii să-şi bată joc de el pentru că s-a însurat cu o târfă.

Privirea Emmei se ridică spre faţa lui Chloe.

— Dar nu eşti – tu nu…

— Dar aş fi putut, Emma. Oamenii mă privesc de parcă aş face-o.

Ştiind ce suferise şi ea de-a lungul anilor din cauza ocupaţiei lui Chloe, Emma nu putu spune nimic.

— Dar te-a cerut vreodată? întrebă ea cu acul ridicat.

Chloe zâmbi.

— Oh, da, o dată sau de două ori.

— Eu cred că ar trebui să te căsătoreşti cu el, o anunţă Emma cu multă siguranţă în

voce. Şi spânzură-i pe toţi cei care sunt împotriva acestei căsătorii!

— Şi eu cred că ar trebui să stai cât mai departe de Fulton Whitney. Nu e corect Emma, să-l foloseşti pe unul împotriva celuilalt, aşa.

Emma îşi muşcă buzele şi se apucă mai departe de cusut. Mai avea mult de lucru dacă voia s-o poarte sâmbătă seara.

— Cine spune că mă folosesc de cineva? Chloe izbucni într-un râs sănătos.

— Eu spun!

Chloe era o femeie vioaie, încă frumoasă în ciuda vârstei avansate

— Aşa cum credea Emmaşi era deşteaptă.

Nu era de mirare că un om bun precum Big John Lenahan o dorea de soţie.

— Bănuiesc că tu gândeşti că dacă nu te legi cu Whitney o să rămâi fată bătrână – învârtindu-te pe lângă bibliotecă şi aşteptând fiecare tren cu un

teanc de afişe şi când o să ai nouăzeci de ani.

Uimită, Emma îşi lăsă mâinile să i se odihnească în poală.

— O spui de parcă ai gândi că n-o să-mi

mai găsesc niciodată surorile. Ochii lui Chloe se îmblânziră.

— N-am vrut s-o spun în felul ăsta, zise ea uşor. O să le găseşti până la urmă, dacă mai există dreptate pe lume.

Emma era uşurată auzind ceea ce gândea Chloe şi reuşi chiar să zâmbească.

— De ce îţi displace atât de mult Fulton? Încep să cred că eşti chiar încântată că mă duc la un picnic cu un bandit – aşa cum spuneai chiar tu, un om care e probabil doar la un pas de un mare necaz.

— Motivele pentru care nu îl plac pe Fulton mă interesează doar pe mine, replică Chloe. Ai vedea şi tu ce-i în neregulă cu el dacă ţi-ai deschide mai bine ochii. Şi, mi-am schimbat părerea despre întâlnirile tale cu domnul Fairfax, pentru că Big John spunea că este solid ca o stâncă. De fapt, cred că el ar putea scoate la lumină o parte a ta pe care noi ceilalţi n-am văzut-o până acum.

Reflectând la felul în care răspunsese la săruturile lui Steven, Emma îşi lăsă ochii în jos.

— Ar fi mai bine ca partea aia să fie lăsată în pace, zise ea, simţind în acelaşi timp dorinţă şi ruşine.

— Prostii, spuse repede Chloe, îţi

aparţine la fel de mult ca şi părul acesta arămiu şi ochii albaştri. Eşti o femeie de acum, Emma şi este timpul să încetezi să te mai comporţi ca o şcolăriţă. Sunt îngrozită de cealaltă Emma, se gândi ea.

— Mama mea avea o parte pasională, observă ea cu voce tare, care a dus-o la dezastru şi a făcut-o să se despartă de propriii ei copii.

— Era prea slabă, insistă Chloe.

Emma îşi reaminti cât de uşor o putea subjuga Steven.

— Probabil că şi eu sunt slabă.

— Numai în privinţa unui singur bărbat, cred eu, fu replica lui Chloe. Se ridică din scaun şi căscă cu poftă.

Mă bag în pat acum. A fost o zi lungă.

— Noapte bună, spuse Emma ridicându-se şi ea. Chloe o sărută pe obraz.

— Noapte bună, dragă Emma. Şi nu sta trează jumătate din noapte, învinuindu-te singură pentru că un cowboy îţi poate înmuia genunchii.

Asta înseamnă doar că eşti o femeie sănătoasă şi normală, asta-i tot. Emma se gândi că prezbiterienii nu ar fi deloc de acord cu punctul ăsta de vedere, dar nu spuse nimic. Se aşeză doar la loc pe scaun

şi se apucă din nou să-şi coasă rochia pentru bal.

Vitele erau încă împrăştiate pe tot cuprinsul fermei şi Big John Lenahan privea cu interes cum Fairfax împărţea oamenii la adunat. Acest tânăr era un conducător înnăscut, în ciuda felului domol în care vorbea şi a manierelor de gentleman. Şi, deşi câţiva oameni nu voiau să-i recunoască autoritatea, totuşi nu îndrăzneau să treacă peste cuvântul lui.

Fairfax era tocmai pe punctul de a încăleca pe propriul lui cal, când Big

Joh îl strigă.

El se întoarse, îşi împinse bătrână pălărie pe ceafă şi rămase în picioare lângă calul său privind cum se apropia fermierul.

— Armata tocmai a cerut vreo două sute de capete de vite, îi zise Big

John bătându-se peste buzunarul cămăşii unde pusese telegrama. Ce-ai zice să conduci tu convoiul?

Fairfax era sincer interesat, dar părea şi puţin şovăitor de asemenea.

— Unde?

— Spokane, în statul Washington, răspunse Big John.

Armata le va lua de acolo şi le va duce spre Fort Devereaux.

— Asta-i cam la zece zile de aici, cugetă Fairfax.

— Poate ceva mai mult de două săptămâni, fu de acord şi Big John. În fond două sute de vite şi vreo două căruţe cu provizii nu se pot mişca la fel de repede ca un singur om călare.

Fairfax încuviinţă din cap şi Big John îşi dădu seama că nu spusese nimic nou pentru acel om.

— În ordine, când vrei s-o pornim?

Big John îşi scărpină ceafa. Nu-l mânca, dar era obiceiul lui să se scarpine atunci când gândea.

— Duminică dimineaţă, zic eu. Sper ca Dumnezeu să ne ierte că vom munci în ziua sfântă.

— Câţi oameni?

— Doisprezece oameni buni cred că ţi-ar ajunge. Poţi să-i alegi tu, desigur.

Fairfax dădu iar din cap.

— Bine, zise el, iar cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile ca să pecetluiască înţelegerea.

În timp ce Big John se îndrepta înapoi spre biroul lui şi spre lucrul cu hârtiile pe

care-l ura, îşi permise să se gândească la dorinţa lui, aceea ca Steven Fairfax să se îndrăgostească de Joellen şi să se căsătorească cu ea.

Nu avea decât şaisprezece ani, desigur, dar nu era ceva deosebit ca o fată atât de tânără să se mărite şi numai Dumnezeu ştia cât de mult ar vrea să lase pe altcineva să îşi asume responsabilitatea de a avea grijă de ea.

Dar Big John era un realist şi îl auzise pe Fairfax exprimându-şi admiraţia pentru Emma cu o seară în urmă.

Dacă John Lenahan ştia ceva despre oameni şi anii îl învăţaseră destule, atunci bibliotecara aceea mică şi drăguţă ar trebui să se pregătească pentru destule necazuri.

Steven înjură când se ridică cu greutate în şa. Ultimul lucru afurisit de care mai avea nevoie acum, era un drum de două săptămâni până în statul Washington. Din câte o cunoştea pe Emma, era posibil ca atunci când s-o întoarce s-o găsească gata măritată cu bancherul ăla de rahat la care părea să se gândească atâta.

Călărind în urma oamenilor pe care-i trimisese la adunatul vitelor, Steven se

întreba dacă n-ar fi trebuit să-i spună Emmei că l-a văzut pe Fulton cu fetele lui Chloe.

Chiar înainte de a-şi duce gândul până la capăt, îşi dădu seama că procedase corect nespunând nimic. Erau câteva lucruri pe care o femeie trebuia să le înveţe singură, în legătură cu bărbaţii, în loc să le audă de la alţii.

Mintea lui Steven se îndreptă către Macon; fratele lui era un ticălos neobosit şi inflexibil şi, fără îndoială se apropia tot mai mult de orăşelul acela. Totuşi, era posibil să nu se oprească în Whitneyville deloc.

Steven îndemnă uşor calul, care o luă la fugă de-a lungul păşunii înverzite. Se puteau vedea în depărtare vârfurile înzăpezite ale munţilor, cu trecătorile lor masive.

O să-i lipsească orăşelul acesta atunci când va trebui să-l părăsească. Dar totul va fi cum nu se poate mai bine, dacă îl va însoţi şi Emma atunci.

Săptămâna trecu mult prea repede pentru liniştea Emmei, dar rochia era gata şi atârna pe un umeraş în şifonierul ei, un lucru splendid de mătase lucioasă şi

dantelă. Daisy era în bucătărie aranjând coşul cu mâncare pentru picnic, când coborî Emma, îmbrăcată cu o rochie albă de in brodată cu trandafiri roz micuţi.

— Încheie-mi şi mie nasturii te rog, spuse ea întorcându-se cu spatele la

Daisy.

— Las că-ţi închei eu nasturii ăştia, murmură Daisy, care nu-şi putea ascunde amuzamentul văzând-o pe Emma atât de bine dispusă. Doar să ai grijă ca tânăru cowboy să nu-i descheie din nou.

Emma se îmbăţoşă.

— Daisy! Cum poţi să spui una ca asta?

— N-am fost mereu bătrână şi grasă, croncăni Daisy. Nu, dom'le, odată am fost şi eu tânără aşa ca tine. Acum, ai grijă de maniere şi poartă-te

ca o doamnă, că de nu o să-ţi rup funduleţu.

— Aiurea! exclamă Emma, dar zâmbea când se întoarse cu faţa la Daisy, fustele fâşâind la fiecare mişcare.

Cum arăt?

— Ca un crin imperial, răspunse Daisy îmbrăţişând-o. Doamne, dar eşti o frumuseţe, copilă – nu-i de mirare că tinerii

încearcă să te pună jos în caprifoi!

Zâmbetul Emmei se ofili, întrebându-se cum va putea să-i reziste lui

Steven Fairfax, dacă vor fi singuri şi el o va săruta.

Dar Daisy râse văzând expresia ei şi o bătu uşor pe obraz.

— Hai, nu mai fi atât de nervoasă acum – tipu' care o să reuşească, bănui că va fi cel potrivit pentru tine.

Ca să-şi mai alunge temerile, Emma se îndreptă spre masă. Şi privi în coşul cel mare pentru picnic. Văzu o plăcintă, un pui întreg – bine rumenit – salată rece de cartofi şi câteva cornuri, specialitatea lui

Daisy. O privi pe bucătăreasă uimită.

— Daisy, mergem doar la un picnic, nu avem de gând să stăm două săptămâni în sălbăticie.

Daisy se încruntă şi o ameninţă cu degetul pe Emma.

— Nimeni n-o să spună că fata mea nu are destulă mâncare, o certă ea, închizând subiectul.

Scoase o carafă de limonadă din răcitor, umplu o sticlă cu capac, apoi o puse şi pe aceasta în coş.

— Şi ce-ai de gând să faci când domnu'

Fulton Whitney o să audă de drăcovenia asta?

— Nu e drăcovenie, protestă Emma, apropiindu-se de oglinda mică prinsă în spatele uşii şi ciupindu-şi obrajii ca să pară mai roşii. E doar un picnic şi nimic mai mult – toată treaba e perfect inocentă.

Daisy chicoti scuturându-şi trupul enorm.

— Cred că tot aşa i-a spus şi Eva lu' Adam: „Toată treaba e perfect inocentă".

Însă, înainte ca Emma să poată răspunde, se auzi un ciocănit la uşa din faţă. Emma fugi prin casă până la holul de la intrare unde se opri destul de brusc şi îşi aranjă părul, care era împletit ca de obicei. După aceea îşi ciupi obrajii din nou, dar, atunci când deschise uşa expresia de pe faţa ei era una de demnitate rece.

Steven îi zâmbi de parcă ar fi putut să vadă prin ea.

Era bine îmbrăcat, dar pe sub haină se putea observa umflătura pe care o făcea 45-ul.

— Bună, miss Emma, o salută el scoţându-şi pălăria cea nouă.

— Domnule Fairfax, replică ea păşind în spate pentru a-i permite să intre.

Acolo, în semiobscuritatea holului, el scoase din buzunarul vestei o cutiuţă şi i-o întinse.

— Asta-i pentru tine.

Emma îşi lungi gâtul să privească mai bine cutiuţa. Înainte să-şi aducă aminte că nu era politicos să se uite la lucrurile pe care le ţineau oamenii în mână.

— Nu trebuia, îi spuse ea.

Ochii lui Steven străluceau, parcă râzând tăcuţi.

— Dar ţi-am adus-o, replică el.

— E adevărat, răspunse Emma luându-i cutiuţa dintre degete şi rupând ambalajul.

Pacheţelul conţinea o sticluţă mică de parfum franţuzesc adevărat şi ochii Emmei se rotunjiră atunci când o văzu. Scoţând dopul de cristal, duse cadoul acela minunat la nas şi îl mirosi. În mod sigur nici raiul nu mirosea mai frumos.

— Mulţumesc, suflă ea, uimită că un cowboy putea face cadou ceva atât de elegant şi costisitor.

Nici chiar Fulton, cu toţi banii lui, nu venise niciodată la ea cu ceva atât de extravagant. Steven zâmbi.

— Cu multă plăcere, miss Emma. Şi

acum, mai mergem la picnicul ăla sau nu?

Emma îl conduse în spatele casei.

— Daisy ne-a pregătit un coş enorm.

— Ei bine, atunci o să avem o grămadă de mâncare, draga mea, pentru că şi eu am luat un coş plin de la hotel.

Emma se întoarse şi îl privi mirată.

— Dar doamna este aceea care aduce întotdeauna mâncarea.

— Asta nu-i tocmai corect, de vreme ce domnul a fost acela cu propunerea, replică Steven zâmbind.

Daisy încă se mai învârtea prin bucătărie când intrară ei, iar când îl văzu pe Steven, îşi îndreptă lingura de lemn spre el:

— Eu am crescut copilu' ăsta ca să fie o fată bună, îl ameninţă ea. Nu cumva să-i faci ceva, mă auzi?

Începutul unui zâmbet strâmba buzele lui Steven, dar el reuşi să se abţină.

— Da, doamnă.

Emma se întinse după coş, dar mâna lui Steven o opri.

— Nu o să avem nevoie şi de ăsta, declară el politicos.

Apoi, pentru ca să audă şi Daisy, adăugă: am luat şi eu un coş de la hotel.

Spre surprinderea Emmei, un zâmbet

larg se întinse pe faţa neagră a

lui Daisy.

— Atunci voi da mâncarea asta reverendului Hess. Băiatu’ ăla e mereu flămând.

Emma nu protestă. Mâncarea era ultimul lucru la care se gândea în ziua aceea însorită de început de mai şi, de altfel, îi plăcea pastorul. Îşi luă şalul colorat pe care şi-l croşetase cu două ierni în urmă şi şi-l puse nervoasă pe umeri.

— Cred că ar fi mai bine s-o facem şi pe asta.

Steven râse şi îşi puse o mână pe spatele ei ca să o conducă spre uşa din faţă. Dar zâmbetul lui era pentru Daisy.

— Ai grijă şi nu flirta prea mult cu reverendul, o avertiză el. Bucătăreasa izbucni în râs.

— Mai bine ai pleca chiar acum din casa mea.

Steven zâmbea încă atunci când închise uşa şi o conduse pe Emma de-a lungul verandei, în jos pe scări şi până la poartă. Un cal şi o şaretă, fără îndoială închiriate de la Big John Lenahan, aşteptau la umbra arţarilor lui Chloe.

Emma îl privi lung, în timp ce el deschidea poarta ca să poată trece.

— Se vede bine că Daisy n-a învăţat până acum să nu se încreadă într-un ticălos cu miere pe limbă, remarcă ea.

Steven o prinse de talie şi o ridică fără prea multă blândeţe până la scaunul de piele al şaretei.

— Dacă asta-i ce gândeşti, îi spuse el cu asprime împingându-şi pălăria pe spate şi privind în sus spre ea, ce crezi că faci venind la un picnic cu mine?

Emma se simţi încântată că reuşise să-i rănească mândria.

— Ştii foarte bine ce fac, răspunse cu o voce înţepată, pe care o folosea şi atunci când era o fetiţă la şcoală şi ceilalţi copii o chinuiau cu întrebările despre afacerile lui Chloe. Îmi onorez partea de sfârşit a înţelegerii noastre. Tot te voi detesta şi la sfârşitul picnicului, iar tu vei pleca pentru totdeauna din oraşul ăsta, aşa cum ai promis.

Râjetul lui era absolut diabolic.

— Sau, i-o întoarse el, mă vei ruga să rămân. De fapt, eu mă aştept să mă rogi foarte frumos, miss Emma.

Rămase câteva momente privind la faţa

ei roşie de furie, râse din nou, apoi ocoli şareta, se urcă pe locul lui şi luă hăţurile.

— Şi unde mergem? întrebă ea băţoasă, strângându-şi mai bine şalul în jurul ei. În curtea bisericii? Şi mai e un loc bun şi în jos, pe Cold

Creek, de asemenea.

— Şi ce ţi-a venit să-mi sari în ajutor, aşa dintr-odată? O ironiză

Steven, mimând uimirea şi îndemnând calul spre centrul oraşului.

În următoarele două minute, dacă nu întorcea la dreapta, urmau să

treacă chiar prin faţa lui First Teritorial Bank.

Emma îl prinse de braţ, dar îi dădu drumul imediat când simţi duritatea ca de granit a muşchilor lui.

— Nu vreau ca Fulton să ne vadă! protestă ea cu o şoaptă disperată, deşi oricum credea că acesta avea spion pretutindeni.

— Mi-e teamă că ne va vedea, se lamentă Steven fără convingere, în timp ce treceau de ultima cotitură care ar fi putut s-o salveze pe

Emma de anumite priviri, îmi pare rău,

miss Emma, dar nu s-a menţionat nimic despre evitarea bancherului tău, în înţelegerea noastră.

Emma privi în jos la praful drumului, gândindu-se că probabil şi-ar rupe piciorul dacă ar sări din şaretă, fără să mai pună la socoteală faptul că şi-ar strica rochia favorită, îşi încrucişă braţele.

— În mod special încerci să mă compromiţi.

— Oh, nu miss Emma, o asigură suav Steven, atingându-şi borul pălăriei un moment. Încă nici n-am început cu asta.

Emma îşi ţinea braţele încrucişate peste piept şi privea drept înainte.

— N-o să-ţi duc lipsa atunci când vei pleca, zise ea rece. De fapt, voi sărbători momentul.

Tocmai treceau prin faţa lui, First Teritorial Bank şi Steven salută pe cineva din interiorul băncii. Emma nu îndrăzni să se uite să vadă cine era, dar obrajii i se înroşiră şi ea bătu furioasă cu piciorul în podeaua de lemn a şaretei.

Ca să înrăutăţească şi mai mult lucrurile, Steven se îndrepta exact spre centrul oraşului, oprind atunci când ajunseră la baza pontonului unde ancora

vasul poştal, când nu-şi făcea rundele pe lângă celelalte comunităţi mici situate pe Lacul de Cristal. Vasul era acolo, plutind pe valurile albastre, motorul cu abur pufăind şi mârâind.

— Ce…? începu furioasă Emma când Steven puse frâna la roţi, sări din şaretă şi luă coşul de picnic din spatele scaunului.

Cu un zâmbet larg pe faţă, întinse mâna spre Emma.

Ea mai degrabă l-ar fi muşcat decât să-l lase s-o ajute, dar îşi aduse aminte de târgul făcut şi îşi lăsă mâinile într-ale lui.

Se îmbarcară pe vasul poştal ştiind că cel puţin o jumătate din oraş îi privea de la ferestre sau de pe trotuare, Emma simţind cum privirile lor îi ardeau spatele. Iar până la sfârşitul zilei, Fulton va fi un maniac furios.

Vasul se îndepărtă uşor de ponton, traversând lacul spre micuţa aşezare Onion Crek, care era formată din trei case, o privată şi o şcoală cu o singură clasă.

— Mneaţa, miss Emma, o salută căpitanul micuţei ambarcaţiuni.

Tom Filmore era unul dintre puţinii oameni care o trataseră cu respect pe

Emma, chiar înainte ca Fulton să se îndrăgostească de ea.

— Frumoasă zi pentru picnic.

Emma se gândi să-l roage pe Tom s-o ducă înapoi la ţărm, dar în final, le întoarse spatele, şi lui şi lui Steven, şi rămase morocănoasă lângă balustradă, privind spre insula din mijlocul lacului. Era un loc încântător şi ea şi Chloe o vizitaseră de multe ori când ea era doar o fetiţă, ca să facă picnicuri şi să prindă peşti care se topeau în gură după ce îi pregătea Daisy.

Surpriza o copleşi pe Emma, când vasul vira deodată spre mijlocul lacului. De vreme ce nu existau case pe insulă, se întoarse consternată şi îl văzu pe Tom în cabina de comandă, îndreptând vasul spre malurile ei.

Steven se sprijinea de uşa cabinei de comandă, vorbind cu comandantul. Apoi se întoarse zâmbind spre ea, de parcă nu i-ar fi distrus deja reputaţia.

— Nemernicule! îl acuză ea printre dinţi. Ai făcut totul special ca să fiu văzută cu ţine de toată lumea – inclusiv Fulton!

Steven îşi arcui sprâncenele, cu o expresie de uimire contrafăcută.

— Să nu-mi spui că domnul Whitney munceşte la conturile lui într-o zi frumoasă

ca asta! îşi scoase pălăria şi se lovi cu ea peste picior, ca pentru a se pedepsi singur, dar zâmbetul de pe buzele lui era insolent.

Îmi cer scuze, miss Emma. Mereu uit că yankeii ăştia habar n-au cum să se bucure de viaţă.

Emma simţi cum o înăbuşă furia. Îşi dorea din toată inima să-l pocnească, dar asta n-ar fi dovedit decât că el avea dreptate.

În tăcere, ea îşi întoarse faţa de la el spre insula pe care atunci când era mică o numea prosteşte

„Grădina Edenului”.

Şi, ceva ce avea rădăcini în viitor, dar şi în trecut, reverberă în inima ei, precum clinchetul unui clopoţel vrăjit.

Capitolul 9.

Joellen Lenahan stătea cu o mână înfiptă în şold şi cu buza de jos ieşită ameninţător în afară.

— Unde e? întrebă ea.

Big John nu-şi ridică ochii din hârtiile la care lucra.

Doar stătea aşezat acolo în spatele biroului său impozant, cu capul plecat şi în mâna dreaptă strângând un creion.

— Cine, dragă? întrebă el destul de politicos.

Joellen însă îşi dorea întreaga lui atenţie. Bătu cu piciorul încălţat în cizmă costisitoare în podea şi el îşi înălţă capul.

Ochii lui albaştri reflectau uimire şi plictiseală.

— Unde e domnul Fairfax? insistă ea, stând în faţa biroului masiv.

— Ai izgonit, nu-i aşa? O să plece cu afurisitul ăla de convoi de vite! Big John oftă şi lăsă jos preionul.

— Stai jos, Joellen, îi zise el cu o voce calmă.

Joellen se lăsă să cadă furioasă pe scaunul de piele şi îşi încrucişă braţele peste sânii frumoşi. Îşi privea tatăl cu ochii mari şi plini de lacrimi. Era îmbrăcată cu o bluză de un alb strălucitor, cu un decolteu cochet şi o fustă pantalon de călărie de catifea verde. Cea mai mare glorie a ei, părul acela blond care era moştenire rămasă de la străbunii ei scandinavi, îi cădea liber pe umeri până la coate. O fundă verde îl ţinea uşor pe spate, îndepărtându-i-l de pe faţă. Şi toată această ţinută doar ca să impresioneze un biet admirator.

— Se pare că ai uitat, punctă tatăl ei şovăitor, ceea ce ne-a spus

Steven Fairfax. Şi anume, că şi-a pus ochii pe miss Emma Chalmers. Joellen era îngrozită.

— Stricata aia mică şi şleampătă care are grijă de bibliotecă? El doar se distrează cu ea, asta-i tot.

Big John dădu din umerii lui puternici:

— Miss Emma încearcă să se poarte aşa cum se cuvine şi se îmbracă aşa cum ar trebui să se îmbrace o doamnă, dar nu e şleampătă.

Joellen, nici pe departe.

Însă miss Lenahan nu era deloc în dispoziţie să asculte un recital despre virtuţile acelei femei îngrozitoare.

Aşa că împinse conversaţia într-o altă direcţie.

— Dacă Steven s-a încurcat cu ea, asta-i numai din cauză că ştie că ea e accesibilă şi urmăreşte şi el ceea ce ştie că poate obţine cu uşurinţă.

Când va dori să se căsătorească, îşi va alege un cu totul alt fel de femeie.

Două pete mari, roşii, apărură în obrajii tăbăciţi ai lui Big John, iar ochii i se înăspriră. În acel moment, Joellen îşi dădu

seama că întrecuse măsura.

— Nu vreau să mai aud niciun cuvânt împotriva Emmei, spuse el încet. Acum, du-te de aici şi nu-l mai urmări pe Fairfax – mă auzi?

Nici măcar Joellen nu îndrăznea să treacă peste ceea ce spunea Big

John, când avea privirea aceea în ochi. Aprobă din cap supărată.

— Şi pleacă cu convoiul?

— Da, răspunse tatăl ei aplecându-şi capul peste hârţoagele acelea infernale. Şi acum du-te la treburile tale şi lasă-mă şi pe mine să-mi văd de ale mele.

Joellen se ridică din scaun şi ieşi din biroul lui Big John. Nu înţelegea

de ce îl trimitea pe Steven cu convoiul, în fond de abia venise acolo, era un om nou.

Dar dacă Steven trebuia să plece, existau destule metode de a rezolva şi această problemă. Cu un zâmbet pe faţă, Joellen ieşi încrezătoare din casă şi se îndreptă spre grajduri.

Noua ei iapă, veni tropăind pe lângă gardul padocului ca s-o întâmpine, strălucitoare în lumina soarelui de primăvară.

Coada şi coama animalului aveau culoarea smântânii proaspete.

Urcându-se pe scândura de jos a gardului, Joellen se întinse să mângâie botul ca de catifea al calului.

— Bună, Songbird, îi spuse ea.

Songbird nechează în semn de răspuns şi Joellen uită cu totul de

Steven şi Emma Chalmers şi de convoiul de vite – cel puţin pentru moment.

Vasul poştal ajunse lângă pontonul putred care se întindea peste apele strălucitoare şi Tom Fillmore opri motorul.

Steven lansă coşul de picnic peste bord pe docul crăpat, apoi sări şi el după coş. Avea un zârhbet insolent care i se reflecta şi în priviri, atunci când îi întinse mâna Emmei.

Ea inspiră adânc. Prinzându-şi fustele rochiei cu amândouă mâinile, aruncă o privire la apa ce se zărea între bordul vasului şi ponton. Dacă până atunci n-avusese idee despre ce însemna o condamnare, acum începea să întrevadă. Se uită la Steven şi răspunse privirii lui prietenoase cu o privire de ură neîmpăcată.

— N-am cum să cobor ca o doamnă de

pe vasul ăsta, îi spuse ea.

Şi tocmai când începuse să creadă că ar putea exista o cale de ieşire din situaţia îngrozitoare în care se băgase, că poate nu va fi nevoită să-şi petreacă ziua cu Steven Fairfax până la urmă, Tom Fillmore veni cu o pasarelă veche şi stricată.

O aşeză cu grijă peste bordul vasului până la doc, se asigură că e stabilă şi zâmbi, îngustându-şi ochii din pricina soarelui.

— Vă rog, miss Emma, spuse el mândru, oferindu-i mâna ca să se sprijine de el.

Resemnată, Emma se sprijini de mâna lui şi se urcă pe pasarelă. Steven o apucă imediat de braţ şi ea păşi teafără pe pontonul crăpat.

În momentul imediat următor, vasul poştal porni din nou motorul, plecând mai departe în drumul său spre Onion Creek, lăsând-o pe

Emma singură cu domnul Fairfax pe insulă. Nu înţelegea de ce

Dumnezeu acceptase să facă acest lucru periculos şi privi nervoasă spre oraş.

Se vedea destul de clar că erau o mulţime de oameni adunaţi pe

docuri – însă Emma nu putea să-şi dea

seama cine anume din cauza distanţei şi a strălucirii apei, dar ştia de ce se adunaseră acolo.

În mai puţin de douăzeci de minute, toată lumea din Whitneyville va afla că Emma Chalmers era acolo pe insulă, singură cu un pistolar.

— Nu are rost să priveşti înapoi, miss Emma, îi spuse Steven cu o voce groasă, răguşită.

Emma se forţă să-i întâlnească ochii, dar nu putu spune nimic.

Era ceva în el care o făcea să-şi piardă suflul şi îi încetinea bătăile inimii.

Steven o luă de braţ.

— Ar fi mai bine să plecăm de pe pontonul ăsta înainte să se rupă sub noi, îi zise el practic.

Emma se dezmetici din reverie. Se întoarse şi îi făcu cu mâna vasului poştal. Intenţiona să se întoarcă înapoi în Whitneyville, înainte ca totul să se piardă, dar Tom înţelese greşit semnul ei. Îşi flutură şi el mâna spre ea, apoi se întoarse la cârma lui.

Cu degetele strânse în jurul cotului ei, Steven o conduse peste pontonul ce scârţâia şi gemea sub greutatea lor, până la ţărm.

Pietricelele minuscule scârţâiau sub tălpile Emmei în timp ce înainta pe plajă lângă Steven, spre partea interioară a insulei.

Nervozitatea o făcea să zâmbească prea mult şi să vorbească pe un ton mai ridicat decât cel obişnuit.

— Nu putem să ne facem picnicul pe ponton?

Steven continua să meargă pe malul înverzit, trăgând-o şi pe Emma după el, care primi în loc de răspuns o privire de dispreţ moderat şi o uşoară scuturare a capului.

La câţiva metri în faţa lor se ridicau ruinele unei case: două ziduri înnegrite de vreme şi un cămin. O creatură mică îşi făcuse cuib în vatra căminului şi iarba răsărise printre scândurile rămase din podea.

— Cine a locuit aici? întrebă Steven, încetinindu-şi mersul, acum că se îndepărtaseră de mai.

Emma se controlă să vadă dacă nu i se despletise părul.

— Nişte fermieri. Nu ştiu cum îi chema.

Steven îi eliberă mâna şi rămase să privească rămăşiţele casei, ca pentru a-şi le întipări în memorie.

— Probabil că ar fi plăcut să locuieşti aici – doar un bărbat cu soţia sa şi poate şi vreo doi copii.

— Ar fi cam singuratic, contră Emma. Şi, de altfel, tu nu ştii cum e locul ăsta în timpul iernii – îngheaţă zdravăn pe alocuri. Oamenii ar putea rămâne aici sechestraţi şi săptămâni la rând.

Ea se cutremură la gândul ăsta, deşi în aerul călduţ de mai bâzâiau

albinele.

— Îmi închipui că îşi găseau de lucru, spuse încet Steven.

Emma roşi şi îşi coborî privirea, incapabilă să nu se imagineze pe ea şi pe Steven într-o asemenea situaţie.

— Îmi închipui, fu şi ea de acord.

Steven aşează pe jos coşul de picnic şi eliberă din nou mâna Emmei ca să ridice de jos doi dintre parii gardului.

Ridicându-şi fustele ca să nu se agaţe în rămăşiţele gardului.

Emma reuşi să treacă în cealaltă parte. Steven ridică imediat coşul de jos şi o urmă.

— Şi cam cât de departe mai trebuie să mergem? vru să ştie Emma. Majoritatea oamenilor preferă să se aşeze lângă apă, ştii

şi tu.

El zâmbi.

— Le place? Ei bine, mai întâi vom inspecta insula şi apoi vom alege un loc.

Emma se gândi la mulţimea de oameni adunată pe pontonul din

Whitneyville. Numai cerul ştia ce speculaţii făceau acum.

— Fulton s-ar putea să vină încoace chiar în momentul acesta, îl avertiză ea, doar pentru cazul în care domnului Fairfax îi veneau anumite idei, iar ea era foarte sigură că asta se şi întâmpla.

Zâmbetul lui îi confirmă părerea.

— Nu trebuie să-ţi faci griji din cauza lui, miss Emma.

El nu s-ar confrunta nici cu propria lui bunică, decât dacă ar fi sigur că e pe patul de moarte.

Obrajii Emmei se înroşiră în timp ce îl urma pe Steven, strivind sub tălpi iarba deasă, printre pinii şi stejarii înalţi.

— Am înţeles insinuarea ta că Fulton ar fi un laş, zise ea. E un om foarte drăguţ.

Deodată Steven se opri chiar în mijlocul pajiştei.

Emma, care tocmai căuta şi alte argumente în favoarea lui Fulton, se ciocni

de el – tare.

Pentru un moment lung, Steven o ţinu lipită de el, fără ca măcar să-şi folosească braţele. Nu, privirea din ochii lui o atrăgea, o făcea să simtă cum ceva cald i se împrăştia prin vene.

— Dacă e un om atât de drăguţ, cugetă el cu o voce de abia şoptită, atunci cum se face că tu eşti aici cu mine?

Emma fu atât de încurcată de întrebare şi de răspunsul evident, încât doar privi în sus spre faţa lui Steven.

Se simţea ca un şoarece de câmp privind în ochii unui motan.

— Ei bine? O îmboldi Steven, cu buzele apropiate la un fir de păr de ale ei.

Venindu-şi în fire în ultima secundă, Emma se dădu brusc înapoi.

poşeta lovind-o dureros peste coapse.

— Sunt aici cu tine pentru că am făcut un târg, domnule Fairfax, izbucni ea. Ai promis că vei părăsi Whitneyvilleul pentru totdeauna, îţi aminteşti?

— Dacă aşa vei dori tu, punctă Steven, apoi se întoarse şi o porni din nou prin sălbăticia insulei, trăgând-o şi pe Emma după el.

Într-un final, aleseră o colină înverzită pe partea opusă

Whitneyville-ului. Aveau o privelişte frumoasă asupra lacului şi nu prea departe de ei, o aglomerare de plopi şi stejari ce formau un fel de potcoavă. Copacii adăposteau în interiorul potcoavei o pajişte, unde o mulţime de margarete albe cu centrul galben precum aurul piraţilor se ondulau în suflul brizei.

Privindu-le, Emma uită de toate necazurile.

— Trebuie să fie câte una pentru fiecare înger din rai, suflă ea.

Steven care întinsese deja pătura pentru picnic, veni lângă ea. Îşi puse uşor mâinile pe umerii ei şi se aplecă şi o sărută uşor pe ceafă.

— Însă astăzi ele toate aparţin unui singur înger – ţie.

Ea se întoarse să-l privească, iar mâinile lui alunecară natural în jurul taliei ei. El îşi aruncă pălăria pe pătură, dar părul îi rămase presat şi

Emma nu rezistă să nu i-l atingă cu degetele de la o mână.

— De ce a trebuit să vii în Whitneyville şi să fii rănit în explozie? întrebă ea moale.

Viaţa era atât de simplă înainte să te întâlnesc – ştiam precis ce gândesc despre orice.

O umbră de zâmbet apăru pe faţa lui Steven.

— Şi acum?

— Sunt zăpăcită, Steven. În ultimele trei luni mi-am petrecut aproape tot timpul cu un bărbat şi acum, priveşte-mă, stau într-un ocean de margarete cu altul.

El îi mângâie buzele cu buzele lui.

— Dacă asta te ajută cu ceva, miss Emma, să ştii că şi eu sunt la fel de încurcat: ca şi tine. Acum câteva săptămâni nu-mi doream decât să mă mişc. Acum, parcă aş avea plumb în cizme.

Emma ştia ce avea să se întâmple dacă nu se îndepărta, aşa încât cu ultima fărâmă de voinţă îi întoarse spatele lui Steven şi o luă la fugă printre margarete cu braţele întinse înainte. Nu alergă mai mult de câţiva metri, când se împiedică de ceva şi căzu rostogolindu-se.

Râdea când se opri din rostogolire. Înainte ca ea să poată începe procesul greoi de a se desface din fuste şi de a se chinui să se ridice din nou în picioare, Steven îngenunchease lângă ea.

El întinse o mână şi îi atinse părul.

— Dumnezeule din ceruri, cât de frumoasă eşti! şopti el. Cine eşti tu, Emma? De unde ai venit?

Ea zâmbi, deşi îşi simţea stomacul parcă suspendat, aşa cum mai simţise odată, de mult, când s-a dat cu sania pe un deal înzăpezit. Vorbind încet, cu vorbele întretăiate de mici suspine, începu să-i povestească cum mama ei hotărâse că trei fiice înseamnă prea multă bătaie de cap şi cum le-a trimis în vest cu un tren al orfanilor.

Gâtul i se strânse când continuă să-i povestească despre cum fusese despărţită mai întâi de Caroline, apoi de Lily.

Steven se întinsese în aşa fel încât practic se sprijinea de coapsele ei, dar nu era nimic ameninţător în mişcarea lui. El ascultase fiecare cuvânt pe care îl spusese Emma cu interes neprefăcut şi cu o simpatie ascunsă. Când ea termină, începu şi el să-i povestească de copilăria şi adolescenţa lui de copil bastard al unui nobil rural şi al amantei sale.

Primul sărut veni cât se poate de natural, la fel cum un râu se întâlneşte cu

afluenţii săi.

Emma ştia că era pierdută, dar spre cinstea ei, se sprijini în mâini şi încercă să se tragă în spate, mişcarea însă doar deplasându-i decolteul până la nivelul sfârcurilor.

Oprindu-i evadarea prin presiunea genunchilor, Steven se întinse şi culese o singură margaretă din mulţimea care-i înconjura. Ţinând-o de codiţă, el trecu uşor petalele albe de-a lungul curbelor de sus ale sânilor ei.

Emma tremura, chiar dacă căldura aceea ciudată, de acum familiară începuse să pulseze undeva în adâncul ei.

Respiraţia i se acceleră, făcând ca pieptul să i se ridice şi să coboare sub privirile lui Steven.

El o mângâie cu margareta de la baza bărbiei şi până în jos, în decolteu şi sfârcurile Emmei se întăriră pe sub rochie.

Floarea îi atinse buzele, făcând un cerc complet în jurul lor. Latura senzuală din natura Emmei, bine ascunsă sub masca demnităţii înainte ca acel bărbat să apară în viaţa ei, preluă total controlul. Capul i se lăsă pe spate ca şi cum o mână invizibilă ar fi tras-o de păr, iar sânii i se eliberară din

cuşca de material.

Emma îşi veni în simţiri după această întâmplare, dar, înainte să se poată acoperi, margareta lui Steven se aşează pe vârful tare şi începu să se rotească precum un titirez de catifea. Senzaţia a fost una de abandon delicios şi latura sălbatică din Emma preluă din nou comanda.

Ea îşi arcui gâtul şi îşi înfipse amândouă mâinile în iarbă, când Steven îi atinse şi celălalt sfârc în acelaşi fel.

El se aplecă peste ea şi îi căută gura, întunecând soarele cu umbra lui. Buzele Emmei se deschiseră doar la o uşoară apăsare din partea lui şi

limbile lor se împreunară precum perechile de îndrăgostiţi. Degetele lui împinseră cu blândeţe în jos rochia până când îi eliberă sânii cu totul. Ea îşi simţi trupul încordându-se sub atingerea lui, dar nu mai era cale de întoarcere. Îi aparţinea lui Steven în acel regat al margaretelor şi legile lui erau absolute.

Într-un târziu el îi eliberă gura, deşi mâinile îi erau încă aşezate pe sânii ei. Degetul lui mare îi mângâia sfârcul, cucerindu-l cu blândeţe.

— Unde e parfumul? întrebă el răguşit.

Emma clipi incapabilă să vorbească din cauza gâtului uscat.

— Parfumul? Oh – e în poşeta mea…

— Vreau să te dai cu el, îi spuse Steven.

Ea era zăpăcită, nerăbdătoare. Ridică o mână ca să-i arate micuţa poşetă atârnată de talie şi mişcarea ar fi făcut-o să cadă pe spate dacă

Steven n-ar fi susţinut-o de umeri.

Cu degete neîndemânatice, găsi sticuluţa de cristal şi o trase afară. Faţetele cristalului prinseră lumina soarelui, transformând-o în toate culorile curcubeului.

Steven o aşează pe Emma cu blândeţe pe covorul de margarete şi luă micuţul flacon din mâna ei. Ea îl privea oarecum nedumerită, când el scoase dopul şi îl atinse uşor de punctul în care se simţea pulsul pe gâtul ei. Mirosul plăcut îi ajunse până la nări şi Emma închise ochii pentru a savura această nouă plăcere.

Steven se întinse lângă Emma şi sărută locul pe care tocmai îl parfumase, cu o mână aşezată obraznic pe pieptul ei gol. Ea îşi înghiţi suspinul, cu ultima fărâmă de mândrie rămasă în locul acela ascuns al

inimii ei.

Apoi parfumul atinse locul sensibil de după urechea dreaptă şi, ca şi mai înainte, buzele lui urmară aroma.

Ce mai rămăsese din mândria ei zbură şi gemetele se auziră nestingherite. O altă faţetă a personalităţii ei – partea în care ea nu era altceva decât fiica unei destrăbălate – puse stăpânire total pe ea. Când dopul de cristal se opri între sâni, Emma era cuprinsă de fierbinţeală. Îşi arcui spatele şi sfârcurile i se ridicară obraznice spre cer. Îşi băgă degetele în părul lui Steven, conducându-i capul spre ceea ce dorea ea să-i ofere.

El îi ridică fustele şi jupoanele în jurul taliei, îi ridică genunchiul drept şi îl îndepărtă pe cel stâng. Prin materialul pantalonaşilor, mângâie joncţiunea aceea umedă ce se pregătea pentru el.

— Ascultă-mă, îi zise abia respirând, ţinându-i bărbia cu o mână. Am să te iau când vei fi gata, Emma Chalmers şi-o să te fac femeie odată pentru totdeauna. Dacă ai vreo obiecţie, ar fi mai bine să vorbeşti acum cât încă mă mai controlez şi mă mai pot opri.

Emma îşi muşcă buza de jos, aşteptând

ca mândria s-o salveze de la soarta pe care trupul ei o aştepta cu atâta ardoare.

— Bine atunci, spuse Steven cu un ton de finalitate blândă, apoi începu să-i desfacă şireturile de la pantofi.

Soarele de primăvară îi încălzea faţa şi pieptul în timp ce ea stătea întinsă într-un câmp de margarete, eliberându-se de haine, articol cu articol. Curând, stătea în faţa lui Steven fără nimic altceva decât pistruii pe care Dumnezeu îi împrăştiase pe trupul său precum un praf auriu.

Steven se dezbrăcă şi el şi se aşează lângă ea pe patul de flori, cu o mână aşezată pe pântecele ei. Celălalt braţ şi-l trecuse pe sub umerii ei şi degetele lui se jucau cu coada împletită.

Emma ţipă uşor când el îi luă pămătuful cozii şi îi perie fiecare sân cu el. Ea îşi întinse atunci mâinile şi rupse margarete pe care apoi le aşează dinaintea lui ca pe o ofrandă.

Apoi el începu să-i frământe un sfârc între arătător şi degetul mare, până când Emma, cuprinsă de plăcere, îşi uită inhibiţiile şi îl rugă fără cuvinte să îşi apropie gura de ea. El îi ascultă rugămintea şi se apropie grăbit şi lacom, mâna care era

sub umerii ei, coborând-o uşor şi ridicându-i şoldurile.

Îşi mută buzele uşor spre celălalt sân pe care începu să-l alinte cu atâta pricepere, încât Emma începu să-şi mişte capul dintr-o parte în cealaltă cuprinsă de un dulce delir. Când mâinile ei se întinseră spre el încercând să-l tragă cât mai aproape, să-şi lase greutatea pe ea, el începu să-i sărute uşor pântecul, aruncând-o într-un vârtej de senzaţii catifelate, apoi se întoarse în aşa fel încât să stea între picioarele ei.

Emma simţi cum mâinile lui îi mângâiau interiorul pulpelor, aproape scoţând-o din minţi. Îşi simţea bătăile inimii în gât, pe limbă şi chiar pe buze.

— Steven, se rugă ea, fără să ţină seama că nici măcar nu ştia ce anume voia.

El îi atinse părul mătăsos dintre picioare şi degetul începu să-i mângâie în cercuri senzuale micul boţ de carne tare.

Emma ţipă uşor şi îşi întoarse privirile spre cer, pierzându-se în albastrul său blând.

— Te rog…

Însă nicio rugăminte nu părea să fie suficientă, pentru că îl văzu pe

Steven scuturând din cap.

— Nu încă, scumpo. Nu înainte să fii pregătită.

Emma aproape că plângea de frustrare, când el se întinse lângă ea cu capul între picioarele ei, gustând din nectarul din care nu mai gustase niciun alt bărbat.

În dorinţa ei Emma tresări, coapsele ei ridicându-se şi coborându-se

Înainte şi înapoi, fără vreun anume model sau motiv. Şi Steven o conduse pe drumul plăcerii până când ea ajunse aproape de cer, strigându-şi triumful, iar el savură şi ultimul ei oftat de plăcere, înainte să o aşeze cu blândeţe pe spate pe pământul moale.

Orbeşte, de abia respirând, ea îşi întinse mâinile spre pieptul lui gol. Apoi descoperi sfârcurile masculine, mici şi tari şi începu să le mângâie. Geamătul lui Steven o încântă.

Apoi îşi lăsă mâinile să i se odihnească pe spatele lui, atunci când el se aşeză între picioarele ei şi nu era niciun fel de frică în ea, ci doar aşteptare.

O sărută uşor, apoi îi şopti:

— O să doară o singură dată. Dar după asta nu va mai exista decât plăcerea.

Emma îl crezu mai ales cu spiritul şi mai

puţin cu trupul.

Nimic nu mai exista pentru ea, cu excepţia lui Steven şi a ei însăşi şi patul lor de margarete.

Prima dată când îl simţi, a fost pentru ea o surpriză care a făcut-o să ţipe uşor. Steven se opri şi o linişti cu cuvinte tandre şi o sărută până când ea se relaxă din nou.

El gemu şi înaintă iar şi Emma simţi cum ceva din interiorul ei se opune, apoi cedează. Steven se opri din nou şi rămase sprijinit în coate, până când ea trecu peste momentul acestui sacrificiu. De abia după aceea se lăsă cu totul înăuntrul ei.

Emmei nu-i venea să creadă în mărimea şi puterea şi căldura lui, aşa încât îşi împinse durerea undeva în spatele minţii, predându-se cu totul plăcerii.

Steven îi şopti numele şi se retrase încet, spre marea disperarea a Emmei. Exact înainte să se separe, el intră din nou adânc în ea şi frecarea era exact ca întâlnirea dintre petrol şi foc.

Emma îşi arcui spatele şi i se dărui lui Steven, dorindu-şi mai mult şi mai mult. El îi îndeplini dorinţa, dar cu o încetineală chinuitoare, oprindu-se din când în când pentru a o săruta pe sâni, pe buze, pe lobii

urechilor. O savura ca pe o prăjitură şi când ea crezu că nu mai poate îndura şi alte amânări, el o simţi şi o ridică în timp ce el îngenunchea. Ea se cutremură la splendoarea posesiunii lor totale.

Părul i se desfăcuse din coadă şi îi aluneca în şuviţe în jurul feţei.

El îi prinse obrajii în palme şi o sărută cu duritate, pentru că, amândoi erau sălbatici în acele momente, iar limba lui îi mângâie gura şi buzele înainte să-i şoptească:

— Frumoasa mea tigroaică cu ochi albaştri…

Emma începu să se ridice şi să coboarea deasupra lui, iar geamătul lui de plăcere o umplu de încântare. Ar fi vrut să-şi strige exaltarea, dar

nu mai avea suflu pentru aşa ceva, ci doar se agăţă mai strâns de umerii lui Steven şi continuă să-l călărească.

Se legăna deasupra lui şi lângă el şi îi simţea transpiraţia în timp ce el se îndrepta spre ceva ce Emma nu putea înţelege.

Propria ei culme a plăcerii o luă prin surprindere, atacând-o în timp ce îl poseda. Ea îşi lăsă capul pe spate ca să o strige

cerului, în timp ce focul îi cuprindea coapsele.

Fiecare senzaţie se intensifică atunci când Steven îi cuprinse un sân cu gura.

El o sărută până când ceva se întâmplă în interiorul lui, îl făcu să îşi ridice capul şi să-şi îndrepte umerii precum un armăsar. Mâinile lui se încleştară pe coapsele Emmei strângându-le în timp ce el se încorda violent. Ea simţi cum căldura lui se întindea în interiorul ei şi îşi lăsă fruntea pe umărul lui, ascultându-i bătăile grăbite ale inimii. Ca să se ridice sau să rămână în aceeaşi poziţie era prea mult pentru ei, aşa că se prăbuşiră pe patul de flori cu braţele şi picioarele încolăcite.

Mult timp niciunul dintre ei nu se mişcă.

Apoi Steven se ridică într-un cot, culese o margaretă şi o înfipse în părul Emmei. Şi continuă astfel până când îi acoperi tot capul cu flori albe.

Degetele lui de pe păr se întinseră firesc spre sâni şi Emma oftă atunci când el reîncepu cu mângâierile.

— Vreau să văd cum savurezi plăcerea, tigroaică mică, îi zise el răguşit, mutându-şi degetele de pe sâni spre coapse.

Pentru că el era regele ei, cel puţin

atunci şi în acel loc, Emma îşi desfăcu picioarele pentru el.

Dinţii i se înfipseră în buza de jos, atunci când el îi descoperi mugurele ascuns şi începu să se joace cu el.

Steven se aplecă şi îi muşcă uşor buzele, dar după aceea rămase să privească diferitele expresii ale feţei ei, care se schimbau de la o secundă la alta.

Când degetele lui o pătrunseră, Emma nu mai ştia ce să facă cu mâinile. Le ridică de pe pământ şi le trecu peste sâni, apoi pe umerii lui

Steven.

El i le aşează din nou pe sâni, iar ea simţi cum sfârcurile întărite îi înţepau palmele.

— Steven, şopti ea, numele lui fiind şi o plăcere şi o rugăminte.

El îşi continuă lucrul cu degetele şi, în curând, şoldurile Emmei de abia mai atingeau pământul, iar Steven îi urmări pasiunea reflectată pe faţă până când se risipi. Ea se linişti şi îşi întoarse capul într-o parte, incapabilă să îl privească. El îi sărută uşor gâtul.

— Să nu-ţi fie ruşine, tigroaico, îi şopti el. Nu e nimic mai frumos decât o femeie

care se dăruieşte unui bărbat.

Ochii Emmei erau plini de lacrimi atunci când se forţă să-i întâlnească privirea.

— Şi dacă ea nu este altceva decât o jucărie frumoasă pentru bărbatul acela?

Steven îi găsi pantalonaşii şi i-i trecu cu blândeţe peste glezne, pulpe şi coapse. Ea îşi ridică mijlocul ca el să-i poată trage până la talie.

— Dacă-mi doream o jucărie, miss Emma, îi zise el cu asprime, m-aş fi dus la Stardust şi mi-aş fi lăsat banii acolo.

Emma se ridică în picioare şi începu să-şi tragă jupoanele, întoarsă cu spatele la Steven.

— Daisy spunea întotdeauna că bărbaţii nu cumpără vaca atunci când pot obţine laptele gratis, îi spuse ea şi oftă.

Steven o apucă de braţ şi o întoarse cu faţa la el. Îşi pusese şi el pantalonii dar pieptul îi era încă gol.

— Ai măcar cea mai mică idee de cât de frumoasă eşti aşa cu părul ciufulit şi plin de margarete?

— În mod deliberat schimbi subiectul! îl acuză Emma cuprinsă de remuşcări pentru ceea ce făcuse.

— Bine, lătră Steven. Mă voi căsători cu

tine în clipa în care ajungem înapoi în Whitneyville!

— Ei bine, este al naibii de generos din partea ta, ţinând cont că niciun bărbat n-o să mai vrea să se însoare cu mine! ţipă Emma în timp ce bibliotecara lua locul tigroaicei.

Ea se tot învârtea în mijlocul oceanului de margarete, căutându-şi în zadar pantofii.

Într-un târziu, Steven curmă căutările ei zadarnice, găsindu-i şi ţinându-i sus.

— Spune-mi să plec, Emma, îi zise el, când ea se apropie încercând să-şi recupereze pantofii. Asta era înţelegerea noastră, îţi aminteşti?

Emma se opri şi îl privi. Aşa furioasă cum era pe omul acela, aşa folosită cum se simţea, totuşi nu putea pronunţa cuvintele care ar fi pus capăt necazurilor şi care, poate i-ar fi permis să mai salveze ceva din visele ei.

El îi cuprinse bărbia cu o mână, obligând-o să-l privească în ochi

— Spune-mi, ordonă el.

Capitolul 10.

— Rămâi, îi şopti Emma, ca răspuns la ordinul lui. Vreau să rămâi. Satisfăcut,

Steven desfăcu coşul de picnic care îi fusese împachetat la hotel şi începu să scoată diferitele feluri de mâncare, încercând s-o

tenteze pe captiva lui.

Emma încercă, dar n-avea poftă de mâncare, nu după ceea ce făcuse. Stătea aşezată pe pătură, cu capul plecat, cu buza de jos prinsă între dinţi, părul despletit acoperindu-i sânii şi spatele. Frumoasa ei rochie albă era plină de praf şi de iarbă, iar şireturile de la pantofi, nu erau încă legate.

Steven nu spuse nimic şi nici nu încercă să afle ceea ce simţea ea.

În schimb găsi un pieptene în poşeta ei şi începu să-i descurce părul cu blândeţe.

— Poate că femeile din Whitneyville aveau dreptate în privinţa mea, murmură ea cu disperare, petalele de margarete căzând în jurul ei ca o ploaie.

— S-ar putea să aibă dreptate în anumite privinţe, răspunse Steven. Dar sunt cu totul greşite în ceea ce te priveşte. Era ceva mângâietor în felul în care mâinile lui îi umblau prin păr, deşi câteodată o trăgea cam tare. Spune-mi Emma, chiar ai de gând să te măriţi cu bancherul?

În acel moment realiză Emma că el a

compromis-o doar ca s-o împiedice să se căsătorească cu Fulton şi că el nu avea de gând să-i ofere nimic durabil. Se îmbăţoşă.

— Da, răspunse ea ca să i-o plătească, deşi ştia mai de mult că nu va fi niciodată doamna F.W. Whitney.

Steven începu să-i împletească părul, dar mişcările mâinilor lui erau ceva mai dure acum.

— Trebuie să duc o cireadă de vite în statul Washington, pentru Big

John, îi zise el supărat. Voi lipsi vreo două săptămâni probabil. Vreau să-mi dai cuvântul tău că nu vei face nicio prostie cât sunt plecat. Emma era încă furioasă şi se simţea folosită şi manipulată.

— Nu îţi promit nimic, Steven Fairfax.

El îi prinse vârful cozii cu o agrafă luată din poşetă, apoi se aşează în faţa ei cu picioarele încrucişate ca un indian.

— Dacă te măriţi cu bărbatul nepotrivit, vei regreta până la adânci bătrâneţi, o avertiză el cu o voce joasă. Nu va trece o zi – sau o noapte

— Fără să-ţi aminteşti cum a fost când am făcut dragoste într-un câmp de margarete şi-ţi vei dori mai mult ca orice să fie la fel şi cu el. Dar nu va fi la fel, Emma –

indiferent cât de mult ţi-ai dori.

Ea ştia că ceea ce îi spusese el era adevărat şi asta făcea lucrurile şi mai rele.

— Când se întoarce vasul poştal după noi? întrebă ea, evitând privirea lui Steven.

Mişcarea mâinilor lui îi spuse că îşi verifica ceasul pe care îl purta în buzunarul vestei şi putu vedea cum i se mişcă haina, lăsând să se vadă

Coltul ce se odihnea în tocul lui.

— Într-o oră, răspunse el şi se ridică de pe pătură.

Emma nu-şi ridică ochii până când el nu se întoarse cu un braţ de margarete. Îngenunche în spatele ei din nou, iar când ea încercă să se mişte, el o opri încercuindu-i pieptul cu un braţ.

Ea ţipă uşor şi îşi lăsă capul să-i cadă pe umărul lui.

El chicoti şi o mângâie câteva momente, apoi începu să înfigă margarete în coada împletită până când în loc de păr părea să aibă flori. Când termină îi puse coada pe un umăr şi veni în faţa ei ca s-o admire.

Pentru că nu şi-l putea imagina pe Fulton făcând un asemenea gest şi pentru că probabil îşi ruinase viaţa, Emma începu

să plângă.

Steven zâmbi şi îi şterse lacrimile cu vârful degetului.

Apoi luă o bucată de pui prăjit din coş şi i-o ridică la buze.

La început ea rezistă, apoi cu foamea odată stârnită, începu să muşte din pui. Steven o hrăni încet, sistematic şi era atâta senzualitate în acest ritual, încât Emma aproape îşi dori să fie posedată din nou. Cine s-ar fi gândit că un bărbat ar fi putut s-o seducă doar punându-i flori în păr şi hrănind-o ca pe un copil?

— Steven… şopti ea.

El îi zâmbi cu blândeţe.

— Ştiu tigroaico. Dar eşti prea rănită pentru aşa ceva.

Degetele lui îi mângâiară uşor obrajii, înfiorând-o. O să am eu grijă de tine când mă întorc din statul Washington.

Aroganţa lui o forţă pe Emma să îl provoace.

— Şi dacă până atunci mă mărit cu altcineva?

— N-o să te măriţi, răspunse el cu încredere şi îi dădu jos rochia de pe umeri până când îi dezgoli sânii cu totul. Îi mângâie fiecare sân în parte până când

sfârcurile se întăriră şi se ridicară, apoi o acoperi din nou.

Vei aştepta…

Obrajii Emmei erau roşii când se apucă să strângă mâncarea şi să o pună la loc în coş, doar ca să-şi facă de lucru. Cu un mare efort, îşi întoarse mintea de la plăcerea pe care o simţise şi îl întrebă:

— Cine te urmăreşte, Steven. Oare cine vrea să te omoare?

— Nimeni important, răspunse el, privind-o de parcă fiecare mişcare a ei îi producea o mare bucurie.

— Am dreptul să ştiu, zise ea, deşi ştia că nu avea niciun fel de drepturi în ceea ce îl privea pe acel bărbat.

Ea nu era altceva decât o sclavă în regatul lui, destinată să facă numai ceea ce dorea el. În fond, de-abia o avusese la cheremul lui într-un câmp cu margarete şi o făcuse să se poarte ca un animal sălbatic. Steven oftă.

— Într-o bună zi o să-ţi povestesc. Dar acum nu e încă momentul. Ea se aşeză, renunţând să mai strângă coşul de picnic şi pufni:

— Şi până atunci mă însoţesc cu un

criminal! El râse.

— Asta e ceea ce faci, miss Emma? Te însoţeşti?

Dacă ar fi putut chema un duh în acel moment şi şi-ar fi putut pune o dorinţă, aceea ar fi fost puterea de a-l domina pe Steven la fel cum şi el o dominase pe ea. Probabil că vreo zână care trecea pe acolo i-a auzit dorinţa, pentru că dintr-odată şi-a amintit de secretul pe care i-l spusese Callie atunci în bucătărie, despre ceea ce le plăcea bărbaţilor. Şi o oră însemna o grămadă de timp.

În coş exista un bidonaş cu apă şi Emma îl scoase.

Steven se încruntă nedumerit când ea se întoarse cu faţa spre el şi, fără nicio jenă îşi scoase partea de sus a rochiei. Când îi mângâie buzele cu vârful roz al unui sân, el rezistă cât de mult putu, apoi gemu şi îl prinse cu gura.

În timp ce ea se juca cu el, Steven se lăsă uşor pe spate şi Emma găsi cu degetele catarama de la centura pistolului. O desfăcu cu greutate iar Steven gemu când o simţi cum cade. După asta, îi descheie nasturii de la pantaloni.

El o prinse de mână un moment

încercând s-o oprească, apoi degetele i se relaxară şi se ocupă mai departe de sânul ei.

Ea îi găsi bărbăţia, o eliberă şi o mângâie până când se întări şi se ridică mândră în mâna ei. Când îşi dădu seama că Steven trecuse de punctul de unde nu mai putea da înapoi, ea îi lăsă pantalonii mai în jos pe coapse.

Cu apa rece din bidon udă un şerveţel şi îl spălă cu blândeţe şi fără să se grăbească. Steven îndură totul, dar strigă răguşit când buzele ei se închiseră în jurul lui în final.

Ea îl necăji şi îl tentă până când îl aduse în pragul delirului, murmurând vorbe fără sens şi abia atunci ea se îndreptă lovindu-l uşurel.

— Să nu-ţi fie teamă domnule Fairfax. O să am grijă de tine când te întorci din statul Washington.

A trebuit să treacă un moment că vorbele ei să penetreze prin ameţeala lui. Şi când el în sfârşit înţelese, înjură şi se apucă să-şi ridice pantalonii.

Cu un zâmbet, Emma îl opri. Se aplecă din nou asupra lui şi începu să-l sărute din nou.

— Doamne, Emma, strigă el, măcar ai

idee de ceea ce-mi faci?

Dar ea era prea ocupată să-l savureze şi să se bucure de momentul ei preţios de putere, ca să-i mai şi răspundă.

Fulton privea furios de pe trotuar cum vasul poştal făcea manevre complicate pentru a acosta la ponton. Nu era el singurul care privea

Într-acolo; jumătate din oraş privea din diferite puncte de observaţie. Ăsta era lucrul cel mai rău dintre toate.

Rochia Emmei era şifonată şi înverzită din cauza ierbii, observă el, în timp ce Fairfax o ajuta să coboare. Şi avea margarete înfipte în păr, de parcă ar fi fost o prinţesă dintr-o poveste. Chiar şi de la distanţă

— Cam două sute de metri sau cam aşa ceva – Fulton putu vedea că ochii ei albaştri erau obosiţi şi aveau o expresie visătoare, în timp ce obrajii îi erau îmbujoraţi.

Stăpânindu-şi nevoia de a ucide, Fulton îşi frecă bărbia, gândindu-se că nu era nicio îndoială în privinţa a ceea ce se întâmplase pe insula aceea infernală din mijlocul lacului. Fairfax o compromisese pe Emma şi

o făcuse cu mare plăcere.

Dar Fulton era un om care ştia să privească şi partea proastă şi partea bună a unei situaţii. Dacă Emma s-a dat lui Fairfax, însemna că oamenii din oraş aveau dreptate.

Era doar o stricată cu sânge fierbinte şi o femeie de genul ăsta era mult mai bună în patul unui bărbat, în fiecare noapte a săptămânii decât dacă ar fi fost o mare doamnă.

Ea s-ar putea preta chiar şi la jocurile care lui îi plăceau atât de mult. Lui Fulton începu să-i fiarbă sângele în vene. El o voia pe Emma la cheremul lui, ca s-o întindă goală în pat, în fiecare noapte, pentru plăcerea lui. O dorea atât de mult, încât se va căsători cu ea în pofida a ceea ce făcuse cu pistolarul acela.

Şi gândurile acestea îl făcură să se întărească pe sub pantalonii costumului gri, impecabil. Până în ziua aceea el o tratase pe Emma ca pe o doamnă. Acum, realiză el, obiectivul putea fi atins doar cu puţină presiune din partea lui şi, de abia mai putea aştepta până să o prindă singură şi să-şi exercite drepturile.

Aşteptarea îi dădu puterea să ignore

umilinţa publică la care îl supusese ea şi găsi chiar motive de bucurie pentru că mama sa nu era acolo ca să vadă ce noră va avea.

Respirând adânc, Fulton se întoarse şi se îndreptă înapoi spre bancă, ignorând privirile de simpatie sau de bucurie. Erau momente când era preferabil ca un bărbat să se prefacă că afară e întuneric beznă atunci când soarele străluceşte pe cer.

În seara aceea, sala mare de mese de la Cristal Lake Hotel a fost transformată în sală de bal. Peste tot fuseseră agăţate panglici colorate şi, pentru prima dată locul acela mirosea a flori proaspete şi ceară de albine. O mică trupă de muzicieni cu nasul roşu şi ochi sticloşi cântau muzică de dans, cocoţaţi pe o platformă aşezată într-un capăt al sălii. Numai că locul acela devenise atât de înfierbântat şi atât

de plin de mirosurile trupurilor asudate şi al parfumurilor folosite, încât evantaiul de fildeş al Emmei era inutil.

Stătea deznădăjduită lângă Fulton, în rochia ei cea verde, făcută special pentru această ocazie, dorindu-şi să nu fi fost de

acord să vină escortată de el. Voise să-i facă în ciudă lui Steven şi acum seara părea interminabilă. Emma privea la aglomeraţia de oameni căutându-l, deşi era sigură că nici măcar el nu era atât de nesimţit încât să apară în public după evenimentele petrecute în ziua aceea.

— Arăţi minunat în seara asta, îi şopti Fulton, respiraţia lui caldă cu iz de alcool atingându-i obrazul.

Mâna lui o căuta pe a ei, i-o prinse şi i-o strânse o idee cam prea tare.

— Mu – mulţumesc, murmură Emma.

Îşi dădea seama cu amărăciune de greşeala pe care o făcuse; acum îi va fi şi mai dificil să-l îndepărteze pe Fulton.

— Am o surpriză pentru tine, continuă Fulton, aproape frângându-i degetele.

Emma nu se putu abţine să nu suspine.

— Ce? întrebă ea temătoare, simţind apropierea dezastrului.

— O să vezi, fu răspunsul lui criptic.

Fulton îi zâmbi cu indulgenţă, deşi ei i se păruse că văzuse şi o umbră de animozitate în ochii lui, apoi se îndepărtă spre fundul camerei şi se urcă pe platforma muzicaţilor.

Probabil din cauză că cel puţin jumătate din oamenii aflaţi în sală îi datorau bani,

toată lumea se opri şi îi acordară lui Fulton întreaga lor atenţie în timp ce el zâmbea jovial.

— Am de făcut un anunţ foarte important, spuse el, şi Emma simţi cum i se scurge sângele din obraji. Miss Emma Chalmers şi cu mine ne vom căsători înainte ca vara să se termine.

Emma îşi ţinu respiraţia şi închise ochii în timp ce un murmur de speculaţii se ridica din mulţime. Acesta a fost urmat de o explozie de aplauze cumva şovăitoare şi, în timp ce femeile se retrăgeau vorbind între ele, bărbaţii se înghesuiau să-i strângă mâna lui Fulton.

Emma simţi că i se face rău. Numai Dumnezeu mai ştia cât de hotărât era Fulton când dorea să obţină ceva, indiferent de obiecţiile ce s-ar fi putut ridica; dar de această dată depăşise orice măsură.

Însă el venea spre ea cu un aer cuceritor, o prinse de braţ şi o împinse spre uşă.

— Haide, Emma dragă, îi spuse el printre dinţi. Este timpul să fim puţin şi singuri.

Furia o îneca pe Emma.

— Te vei întoarce acolo sus, domnule

Whitney, şi le vei explica tuturor că doar ai glumit. Pentru că nu va avea loc nicio cununie!

Degetele lui se înfipseră adânc în carnea ei şi ea văzu din nou umbra aceea de ostilitate din adâncul ochilor lui.

— Am fost deja umilit o dată pe ziua de azi, îi zise el împingând-o în faţa lui de parcă nu ar fi putut să meargă şi singură. Şi nu am de gând să mă mai umilesc încă o dată.

Emma privi îngrijorată în jur, negăsind pe nimeni care să-i sară în ajutor. Big John Lenahan nu sosise încă şi Chloe evita asemenea adunări. Emma nu mai avea la cine să apeleze.

Fulton îi trecu braţul pe sub braţul lui şi o împinse spre ieşire. Mişcările lui erau mai aspre decât înainte şi Emma îi simţi violenţa ascunsă.

Apoi, în momentul următor îşi spuse că doar i s-a părut.

Tocmai voia să-i spună despre Steven, chiar acolo pe trotuar în faţa hotelului, când sosi şi Big John Lenahan, frumos îmbrăcat şi conducând trăsura aceea elegantă care aparţinuse răposatei neveste.

Era acompaniat de Joellen şi de Steven.

Fiica fermierului purta o rochie albastră ca şi cerul care strălucea în lumina lunii şi făcea ca rochia Emmei să pară şleampătă. Se agăţă de

Steven când el o ajută să coboare.

Joellen o văzu pe Emma în acelaşi moment în care o văzu şi Steven. Emma înţepenise lângă Fulton.

— Cine l-a invitat pe ăsta? întrebă cu o voce acră.

— E un dans public, punctă Big John afabil, salutând-o pe Emma cu o înclinare a capului.

El era unul din cei aproximativ trei oameni din Whitneyville, care nu se simţeau intimidaţi de puterea lui Fulton. Emma era aproape sigură că Chloe îi sugerase lui Big John că ar trebui să-l ia cu el pe noul administrator la adunare, ca să se poată obişnui cu oamenii din oraş. Intenţia ei fusese desigur aceea de a abate atenţia Emmei de la Fulton.

Bancherul fierbea pe sub zâmbetul cordial pe care i-l oferea lui Big

John. Privirea Emmei se întoarse de la cel care o escorta, la zâmbitoarea Joellen şi în final la Steven, care o studia cu atenţie.

Ei i se părea că se vede reflectată în ochii aceia căprui, zăcând goală într-un câmp de margarete.

— Vă rog să-mi permiteţi un dans cu miss Emma, bubui vocea lui Big

John, care zâmbea cu prietenie.

Chiar şi în cele mai rele circumstanţe, Emma avea un zâmbet cald pentru Big John. Se mişcă cu graţie la braţul lui, intrând din nou în sala de bal, lăsându-i pe Fulton, Steven şi Joellen pe trotuar.

— Îţi mărturisesc că sunt puţin nelămurit, miss Emma, îi zise John

Lenahan partenerei sale în timp ce se mişcau pe podea în paşi de dans. Am crezut că ai terminat cu Fulton Junior.

Big John fusese întotdeauna drăguţ cu Emma în timpul vizitelor lui la

Chloe, iar ea ajunsese să îl privească ca pe un tată.

— Am terminat, răspunse ea, realizând de abia atunci că partenerul ei o condusese în spatele sălii de dans.

Ieşiră afară în noaptea înstelată şi Emma îi fu recunoscătoare pentru briza răcoroasă ce bătea dinspre lac şi pentru acele momente de intimitate relativă. Oamenii se

tot holbaseră la ea încă de când începuse dansul.

— Sunt atât de confuză, mărturisi Emma, apoi începu să plângă. Big John o luă în braţele lui puternice.

— Hai linişteşte-te micuţo, nu trebuie să te simţi prost. Lui Junior o să-i treacă destul de repede.

Emma îşi trase batista din mânecă şi îşi suflă nasul cu zgomot.

— Da, dar mie o să-mi treacă? Se văită ea. E adevărat că nu-l iubesc, dar cine sunt eu să fac atâtea mofturi?

Fermierul râse.

— N-aş putea spune că pierzi mare lucru despărţindu-te de Whitney, dragă Emma.

— Doar respectabilitatea, spuse Emma smiorcăindu-se. Şi o casă a mea şi copii.

Big John îi ridică bărbia cu o mână.

— Respectabilitatea trebuie să vină de undeva din interiorul tău, miss

Emma. Nimeni nu ţi-o poate da.

Emma îşi şterse ochii cu batista umedă. Big John avea dreptate, chiar dacă ea nu voia s-o admită. Respectabilitatea nu era o onoare pe care cineva o putea oferi unei alte persoane. Trebuia câştigată.

Îi zâmbi tristă prietenului ei.

— Ştii, nu o să fie deloc uşor. Fulton este un om insistent.

— Calea cea dreaptă s-ar putea să nu fie cea mai uşoară, dar e întotdeauna cea mai bună, replică Big John.

Dacă ar fi venit de la altcineva, aceste cuvinte ar fi putut părea preţioase şi neconvingătoare. Însă din partea lui, ele păreau solide ca o stâncă.

Emma inspiră aerul nopţii şi îi păstră aroma în plămâni un moment lung înainte să-l dea afară.

— Cred că m-am îndrăgostit de domnul Fairfax, spuse ea repede şi ceea ce tocmai mărturisisese o surprinse chiar mai mult decât pe Big

John.

De fapt, el nu părea deloc luat prin surprindere, ci doar dădu din cap şi zise:

— Cred că ar fi mai bine să intrăm iar în sală, miss Emma. Junior nu mă îngrijorează, dar nu mi-ar plăcea să fiu duşmanul domnului Fairfax.

Emma luă braţul lui Big John şi el o conduse spre uşă.

— Ţi-a spus oare el vreodată de ce – sau de cine – fuge?

— Nu, miss Emma, răspunse fermierul deschizând uşa. După părerea mea, îţi va spune ţie, dar asta doar atunci când va fi el pregătit. Emma îl urmă pe Big John pe uşă şi dădu nas în nas cu Fulton care era în culmea agitaţiei. Pentru un moment cumplit, crezu că Steven îi povestise ce se întâmplase pe insulă şi se cutremură de oroare şi uşurare. Apoi îl văzu pe Steven dansând cu Joellen şi, instinctiv îşi dădu seama că el îi lăsase ei acea sarcină neplăcută.

— Te-am căutat peste tot, se plânse Fulton, deşi îi zâmbea lui Big John. Am crezut că ţi s-a făcut rău, sau aşa ceva.

Emma scutură din cap:

— Mă simt bine, Fulton. Dar trebuie să stăm de vorbă.

— Desigur, draga mea, îi spuse el rece, conducând-o din nou spre uşa din faţă.

Pe Emma începu s-o cuprindă panica atunci când Big John dispăru în mulţime. În acel moment, Steven, care se uita peste capul blond strălucitor al lui Joellen, îi prinse privirea şi asta o îmbărbătă. Ştia că nu mai putea trăi în minciună, nici chiar o zi în plus.

— Despre ziua de azi…

El însă o opri în mijlocul frazei împingând-o pe uşă afară şi urcând-o în cea mai apropiată şaretă...

— Fulton, aşteaptă! ţipă ea, dar el nu o băgă în seamă şi se întinse după hăţuri.

O explozie de aplauze răsună din sala de bal.

— Stai! strigă ea din nou.

Era adevărat că dorea să vorbească cu Fulton undeva unde să nu-i audă nimeni, dar nu-i plăcea nici cum se purta şi nici graba lui de a fi singur cu ea.

Fulton eliberă frâna şi ar fi pornit, dacă Steven n-ar fi apărut brusc, apucând caii de căpăstru şi oprindu-i.

— Cred că doamna vrea să rămână aici, spuse el tărăgănat.

Maxilarul lui Fulton ieşi în afară din cauza violenţei pe care o simţea, dar când privirea îi căzu pe umflătura de pe şoldul lui Steven

— Omniprezentul 45 – lăsă hăţurile jos. Bancherul înghiţi în sec.

— Ai făcut destule, Fairfax. Lasă-ne în pace.

Steven se apropie şi întinse o mână spre Emma, pe care ea o acceptă uşurată şi speriată în acelaşi timp.

— Miss Chalmers îmi este datoare cu un dans, spuse el calm, apoi îi întoarse spatele lui Fulton şi o conduse pe Emma în sala de bal.

Ea se lovi de pieptul lui tare atunci când el o trase în poziţie de vals.

dar Emma nu-şi făcea iluzii că acel contact fusese accidental.

Mai degrabă fusese un fel de a-i aminti de cele întâmplate în ziua aceea. Îl privi neajutorată în ochi.

— Voiai să pleci undeva, miss Emma?

Ea oftă şi încercă să se elibereze din strânsoarea lui, dar el nu îi permise.

— Aveam de gând să-i spun lui Fulton adevărul despre cele întâmplate astăzi, îi zise ea într-un târziu. O dată totul lămurit, cred că ar fi fost mai mult decât bucuros să mă conducă acasă.

El îşi ridică sceptic o sprânceană, dar nu spuse nimic. Emma însă îşi pierduse răbdarea.

— Lasă-mă să plec, Steven.

— Domnule Fairfax, o corectă el spre mirarea ei.

— Cum?

— Ţi-am spus mai demult, îi zise el

strângând-o mai bine în braţe ca să nu poată fugi, în public vreau să mi te adresezi cu „domnule Fairfax”. Poţi să-mi spui Steven în intimitate.

Emma de abia se stăpâni să nu-l calce pe picior.

— Bine, dar e şi arogant şi de modă veche! şuieră ea. Steven dădu din umeri.

— Atunci eu sunt de modă veche. Despre partea arogantă vom discuta mai târziu.

Emma se strâmbă dezgustată.

— Chiar vorbeşti serios, nu-i aşa? El încuviinţă uşor din cap.

— Da.

— Ei bine, eu nu am de gând să procedez în acest fel! El ţâţâi din buze.

— Hai, Emma, doar mă cunoşti acum, ca să nu mă mai provoci aşa. Asta nu te va duce nicăieri.

Emma începu să respire din ce în ce mai greu şi asta nu din cauza dansului.

— Am şi aşa destule pe cap şi fără ordinele tale stupide, domnule

Fairfax.

Steven privi spre Fulton care îi urmărea din cadrul uşii, cu ochii atât de aprinşi de mânie, încât păreau doi tăciuni fierbinţi.

— În plus, continuă el cu un oftat de

suferinţă, voi fi foarte mulţumit dacă nu vei pleca în toiul nopţii cu un om ca Whitney Fulton. Şi nici măcar să nu te mai gândeşti la o eventuală căsătorie cu el.

— Nu-mi amintesc să fi primit o ofertă mai bună din partea ta, punctă

Emma cu amărăciune. El chicoti.

— Şi nici nu vei primi, scumpo. În schimb, ai să primeşti tot ce ai tu nevoie.

Emma l-ar fi pocnit în acel moment dacă nu i-ar fi fost teamă că ar fi provocat o scenă de care să se vorbească apoi ani în şir.

— Poate că încă doresc să mă căsătoresc cu Fulton. Te-ai gândit măcar la posibilitatea asta? Poate că el va înţelege şi mă va ierta pentru ceea ce am făcut cu tine. Steven izbucni în râs.

— Să te ierte? Niciun bărbat nu iartă aşa ceva, miss Emma, poate doar dacă e idiot. Recunoaşte, şansele tale de a deveni o Whitney din

Whitneyville sunt mult prea mici ca să mai poată fi luate în considerare.

Din fericire, muzica încetă în acel moment, iar Emma se retrase din braţele lui Steven şi se îndreptă spre Fulton, care

stătea lângă sora pastorului care era fată bătrână.

— Fulton! exclamă Emma cu greutate, luându-l de braţ. Trebuie să vorbeasc cu tine. Chiar acum.

Fulton la început păru furios, apoi surprins şi în cele din urmă mulţumit.

— Bine, draga mea.

De data aceasta, în loc să o scoată afară, se strecurară în holul întunecos ce ducea spre bucătăria hotelului.

Prin fereastra largă a holului, Emma observă că luna se ridicase pe cer, între First Teritorial Bank şi Stardust Saloon, părând să se rostogolească deasupra străzii.

Craterele şi lanţurile muntoase din ea se asemănau cu venele de pe capul unui copil. Dar, nu era timpul să admire luna, pentru că Fulton în mod clar avea alte idei. El o apucă pe Emma de braţ şi o răsuci cu faţa la el.

— Ce fel de joc mai faci acum? o întrebă cu asprime. Emma se cutremură.

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, îi spuse ea încercând să se îndepărteze puţin, pentru că Fulton era aplecat deasupra ei şi stătea atât de aproape încât îi putea auzi ticăitul ceasului peste zgomotele şi muzica din sala de bal.

— Ce? izbucni el.

Emma încercă să se strecoare pe lângă el, dar fără folos. Fulton stătea neclintit pe locul lui, respirându-i în faţă.

— Dacă ai vrea să faci doar un pas în spate…

Fulton rămase exact acolo unde era şi, cu un geamăt îşi înclină capul şi începu s-o muşte de lobul urechii.

— Nici nu ştii de când doream să te prind singură.

— Nu suntem singuri, punctă Emma, începând să realizeze că ar putea avea dificultăţi teribil de neplăcute cu Fulton. Întregul oraş e în camera de alături, îţi aminteşti?

— Nu ne vor auzi din cauza zgomotului.

Emma se furişă pe sub braţul lui Fulton şi fugi cu răsuflarea tăiată în cealaltă parte a holului.

— În numele Cerului, Fulton Whitney, ai de gând să mă asculţi?! El îşi trecu mâinile prin părul lins.

— Foarte bine, Emma, răspunse el cu un oftat. Te ascult.

— Trebuie să-ţi spun că azi, am fost pe insulă la un picnic cu Steven

Fairfax, răbufni Emma. Fulton aprobă din cap.

Emma îşi muşcă buzele, căutând în minte cuvintele potrivite pentru a-i spune lui Fulton adevărul şi pentru a-l face să plece de lângă ea fără să fie răutăcios.

— Vezi tu, eu şi domnul Fairfax am stat de vorbă şi, ei bine, era acolo şi un câmp de margarete…

Fulton nu îi privea faţa, ci se uita la pieptul ei. Şi ea ar fi jurat că el no asculta.

— Margarete?

Emma auzea larma celorlalţi şi muzica veselă ce răsunau din sala de bal. Se întreba dacă Steven era din nou în braţele lui Joellen, sau aştepta pe undeva pe aproape.

— Nu-i nevoie să-mi spui ce s-a întâmplat, îi şopti Fulton, trecându-şi vârful degetelor de la baza gâtului ei şi până sub bărbie. Mi-am dat seama şi singur.

Capitolul 11.

— Ţi-ai dat seama?

Emma nu era tocmai surprinsă; doar îşi închipuise că probabil întregul oraş avea o idee destul de clară despre ceea ce se petrecuse pe insulă. Ceea ce o uimise fusese reacţia lui Fulton.

Nici nu s-a retras scârbit şi nici n-a izbucnit furios. El pur şi simplu stătea acolo, cu trăsăturile ascunse de întuneric, vorbindu-i cu o voce joasă şi egală.

— Tu şi pistolarul?

Emma privi în jos şi aprobă din cap.

— Da.

— Pe insulă, astăzi, clarifică el totul cu calm.

De abia atunci sesiză Emma furia stăpânită cu greu sub purtarea lui calmă.

— Da, răspunse ea din nou.

Numai Dumnezeu ştia că ea nu avea nici cea mai mică dorinţă să-l rănească pe Fulton, dar el totuşi nu avea niciun drept asupra afecţiunii sau a loialităţii ei.

Mâinile lui Fulton se încleştară pe mâinile ei, dar nu era un contact prietenesc. Degetele lui o strângeau atât de tare, încât durerea aproape că îi amorţea braţele.

— De ce? izbucni el. De ce l-ai lăsat – l-ai lăsat să te aibă, când mie mi-ai permis cu mare greutate să te ţin de mână? Dumnezeule Mare, Emma, ne întâlnim de luni de zile şi doar acum câteva zile mi-ai permis să te sărut!

Ea încerca în zadar să îşi elibereze

mâinile.

— Mă doare, şopti ea.

— Spune-mi de ce! ţipă Fulton, mărind presiunea asupra mâinilor ei, până când Emma crezu că o să leşine de durere.

— Pentru că îl iubesc! ţipă Emma disperată, cuprinsă de o frică teribilă. Te rog – lasă-mă în pace…

El îi dădu drumul după ce îi strânse mâinile încă o dată.

— Îl iubeşti, spuse el. Este un vagabond, un bandit – un pistolar! Şi tu îl iubeşti?

Emma era prea speriată în acel moment ca să vorbească sau să se mişte.

— Să te ia naiba! şuieră Fulton şi, dintr-odată o înşfăcă iarăşi, de data aceasta de talie.

O strânse cu duritate lângă el şi ea îi simţi dorinţa, dar sentimentul nu era asemănător cu cel pe care-l încercase lângă Steven. Acesta era înspăimântător.

— Fulton! scânci ea şi începu să se lupte pentru a se elibera, cu atâta înverşunare, încât nu mai avea putere să mai şi strige după ajutor.

El o strivi de perete şi începu să-i ridice fustele, când Emma reuşi să tragă suficient aer în plămâni. Dar înainte ca ţipătul să

iasă, Fulton îi acoperi gura cu gura lui, strivindu-i buzele şi invadând-o cu limba. Din nou, nu simţi nimic din căldura dulce pe care o simţea în braţele lui Steven. Însă născută fiind în suburbiile aspre din Chicago, crescută de o femeie care cunoştea pericolele ce le puteau ameninţa pe tinerele doamne, Emma ridică un genunchi şi îl lovi dur pe Fulton. Lovitura îl făcu să o elibereze. Apoi se lăsă în genunchi gemând.

Îl privi cum se rostogolea pe o parte, respirând cu greu şi cu ochii măriţi de durere şi furie. Emma nu mai văzuse niciodată această faţă a lui, nu bănuise niciodată brutalitatea rece, ascunsă sub masca aceea de om obişnuit.

Îndreptându-şi umerii şi netezindu-şi fustele, Emma se forţă să plece încet, ascunzându-şi teama, aşa cum ar fi făcut şi în faţa unui câine

care mârâia. Primul ei impuls şi cel mai puternic era s-o rupă la fugă, dar se stăpâni.

Când se reîntoarse în sala de dans, era pe jumătate convinsă că îl va găsi pe Steven aşteptând-o. În loc de asta, el o învârtea pe Joellen în jurul ringului, zâmbindu-i şi

râzând de ceva ce ea tocmai îi povestea. Pentru Emma seara fusese dezastruoasă. Fără să privească nici în stânga nici în dreapta, se îndreptă spre uşa din faţă şi ieşi în aerul proaspăt al nopţii de primăvară.

Muzica părea s-o urmărească în josul străzii şi suprafaţa lacului argintată de lumina lunii n-o mai linişti ca de obicei. Ajungând în siguranţa grădinii lui Chloe, Emma se lăsă să cadă în leagănul ascuns în umbră şi lăsă frâu liber emoţiilor adunate în sufletul ei.

Îşi dăruise inima, ca şi trupul de altfel, unui om care nu-i putea oferi nimic altceva decât abandon senzual. Şi Fulton, un om pe care îl plăcuse şi în care avusese încredere, o trădase în cel mai urât fel. Visele ei despre o viaţă respectabilă, o căsnicie solidă, o familie fericită, fuseseră toate zdrobite.

Lacrimile nu-i răcoreau obrajii încinşi de ruşine. Plină de greaţă, Emma îşi strânse braţele în jurul ei şi începu să se legene. Cu toate eforturile, nu era cu nimic mai bună decât mama ei, iar cel care reuşise să-i fure virtutea era un bărbat frumos şi linguşitor.

Mâna care o apucă de cot, o făcu să ţipe uşor, pentru că nu auzise obişnuitul scârţâit

al porţii sau sunetul paşilor pe potecă.

Trase aer în piept ca să ţipe, dar cu o secundă înainte ca sunetul să-i iasă de pe buze, Steven se aşează lângă ea, ieşind din umbră în lumina ce ieşea pe fereastra salonului.

— I-ai spus! exclamă el.

Emma îşi eliberă braţul. Se săturase să fie trasă şi împinsă.

— Da, oftă ea. Şi n-a primit bine veştile.

— N-aş putea spune că-l învinovăţesc, replică Steven cu un mormăit de abia perceptibil. Însă zâmbetul lui strălucea în întuneric şi Emma simţea cum se topeşte la căldura lui. Unui bărbat nu-i place să piardă o femeie de genul tău.

Ea se lăsă pe spătarul leagănului, de parcă ar fi vrut să scape din puterea lui, dar el se trase şi mai aproape de ea.

— Steven, sunt foarte obosită.

El o întrerupse cu un sărut care o făcu să-i înconjoare gâtul cu braţele şi să ofteze din adâncul sufletului.

Degetele de la picioare i se chirciseră în pantofii de dans şi când limba lui Steven îi mângâie colţurile gurii, buzele i se desfăcură singure pentru el. În acelaşi timp, el îşi ridică mâna de pe talia ei ca să-i

cuprindă sânul, cu degetul mare mângâindu-i uşor sfârcul.

Căldura se împrăştie în venele Emmei şi ea îşi dori să se întindă în leagănul acela şi să se predea lui Steven fără rezerve.

Dar, la fel de brusc cum începuse sărutul, Steven îi şi puse capăt, ţinând-o pe Emma la distanţă de el, în aşa fel încât lumina de la fereastră să-i cadă pe faţă. O studie un moment lung, apoi îi aşeză vârful arătătorului exact în locul pe care îl atinsese şi Fulton ceva mai devreme.

— Ce s-a întâmplat?

Emma închise un moment ochii, apoi îl privi pe Steven drept în faţă.

— Fulton a devenit – super prietenos.

— Superprietenos? O luă peste picior Steven cu zâmbetul pe buze. Emma clipi din ochi în semn de aprobare, apoi privirea îi căzu pe tocul pistolului.

— Nu-ţi scoţi niciodată obiectul ăla? El rânji.

— Ba da, doamnă, replică el amuzat. Îl scot atunci când mă culc.

Îi mângâie uşor părul ca pentru a memora senzaţia produsă de acel gest. Trebuie să plec cu convoiul mâine devreme.

Am venit să-mi iau rămas-bun.

Deşi Emma ştia că se va întoarce în vreo două săptămâni, se întristă de parcă ar fi plecat pentru totdeauna.

Totuşi preferă să se prefacă nepăsătoare.

— Nu e nevoie să crezi că asta mă deranjează, minţi ea. Voi fi bucuroasă să văd că pleci.

Steven chicoti.

— Cred şi eu, fu el de acord. Dar îndrăznesc să spun, miss Emma, că vei fi bucuroasă şi când mă vei vedea înapoi. Poate te duc iar pe insulă şi o să te am din nou în câmpul cu margarete.

Obrajii Emmei se colorară din nou pentru că el îi provoca o mulţime de senzaţii doar reamintindu-i plăcerea sălbatică pe care i-o provocase pe insulă în ziua aceea, îşi muşcă buza de jos îl privi dezamăgită.

— Două săptămâni nu înseamnă un timp îndelungat, cugetă el încet, trăgând-o din nou lângă el şi sprijinindu-şi bărbia pe creştetul ei.

De altfel, când mă voi întoarce va fi deja vară.

Emma se cutremură gândindu-se la săruturile şi mângâierile lui Steven, în

căldura mijlocului de an.

— O să fie mai bine pentru tine data viitoare, continuă Steven, mângâindu-i încet spatele. Nu va mai fi nicio durere. Doar plăcere atât cât vei putea suporta.

Emma privi în sus spre el, întrebându-se dacă el ştia că extazul pe care i-l dăruise fusese atât de intens încât aproape că durea.

— Nu poţi să rămâi? şopti ea. Nu poate pleca altcineva cu convoiul de

vite?

El scutură din cap, apoi se aplecă şi o sărută uşor pe buze.

— Fii pregătită, îi zise el, pentru că atunci când mă întorc acasă, am de gând să te iau oriunde te găsesc.

Apoi o lovi uşor cu palma pe umăr, îşi puse pălăria şi plecă fluierând. Emma se ridică din leagăn şi rămase în picioare pe verandă cu pumnii strânşi, sângele pulsându-i cu putere în vine. Steven dorea ca ea să se gândească la el în timpul cât va fi plecat şi se asigurase cu săruturile şi cuvintele lui.

Îşi dori să-l poată scuipa pentru aroganţa lui, dar ştia că următoarele două

săptămâni şi le va petrece gândindu-se unde se va afla când se va întoarce Steven şi ce va face ea. Şi ce lucruri minunate îi va face el ei.

Răsucindu-se pe călcâie, Emma se grăbi să intre în casă şi să păşească neauzită în marele salon, unde îi prinse pe Chloe şi pe Big John în mijlocul unui sărut. Ei se despărţiră fără prea mare grabă la apariţia Emmei.

— Bănuiesc că veţi fi amândoi bucuroşi să vă spun că Fulton şi cu mine probabil nu vom mai vorbi vreodată, îi anunţă ea.

Chloe îl privi pe Big Johrt, apoi se îndepărtă de el pentru a se apropia de Emma…

— Atunci nu vei deveni o Whitney din Whitneyville?

Emma se gândi la tot ce ar fi putut avea dacă l-ar fi iubit pe Fulton, doar dacă el nu s-ar fi purtat ca un nemernic.

Nu o deranja că-şi sacrificase hainele frumoase, conacul şi călătoriile în Europa – partea asta nu era dificilă pentru că trăise destul de îndestulat şi alături de Chloe. O durea că sacrificase invitaţiile la ceaiurile de după-amiază după care tânjea şi un loc de onoare în stranele bisericii. Şi zâmbetele

calde cu care ar fi întâmpinat-o celelalte neveste tinere când le-ar fi întâlnit pe drum sau în magazine.

Chloe citi durerea de pe faţa ei şi o prinse de mâini.

— Scumpa mea, îmi pare rău.

Emma îşi reaminti episodul cu Fulton, din holul întunecat al hotelului.

— Nu cred că aş fi suportat să mă atingă, mărturisi ea, uitând pentru un moment de prezenţa lui Big John.

Chloe o sărută uşor pe frunte.

— Du-te la culcare şi uită toată seara asta.

Privirea Emmei trecu la Big John, care o privea cu dragostea unui tată, apoi se apropie de el şi îl sărută.

— Noapte bună.

Ajunsă în camera ei, Emma îşi scoase hainele şi îşi puse un halat. Apoi, luându-şi o cămaşă de noapte curată din dulap, coborî pe scările de serviciu şi intră în camera de baie. O baie fierbinte o va face să se

simtă mai bine.

După ce încuie cu grijă uşa, Emma umplu cada cu apă fierbinte şi adăugă şi ceva din sărurile parfumate pe care Chloe i

le dăruise de

Crăciun. Aerul se umplu de aroma florilor sălbatice.

Emma îşi strânse părul într-un coc, păşi în cadă, apoi se scufundă încet în apă. Amintirea felului în care Steven făcuse dragoste cu ea în câmpul acela de flori, îi umplu mintea. Îşi aminti cum răspunsese ea şi obrajii i se îmbujorară.

Închise ochii şi îşi lăsă mintea să zboare înapoi la apartamentul acela micuţ şi aglomerat din Chicago, unde ea, Caroline şi Lily trăiau împreună cu mama lor, Kathleen.

O putea vedea pe Kathleen la fel de clar ca şi cum în acel moment s-ar fi aflat în faţa ei, cu părul negru ciufulit şi ochii ei căprui strălucitori. Oh, da era o frumuseţe – atunci când nu era beată.

Şi bărbaţii se adunau în jurul ei, dornici să-i cumpere mătăsuri şi băutură, orice îşi dorea.

Emma şi surorile ei încercau să nu-i stea în cale când era cu un bărbat în apartament, dar magazinele erau închise de multe ori şi nu existau locuri unde s-ar fi putut duce. Patul lui Kathleen era separat de cel pe care îl împărţeau ele printr-o perdea de pânză şi, practic în fiecare noapte

se puteau zări prin pânza subţire umbre care se contopeau, apoi se despărţeau.

Bărbaţii plecau de obicei înainte de răsăritul soarelui.

Câţiva dintre ei aveau chiar amabilitatea să facă focul înainte de a pleca şi, întotdeauna lăsau bani pe masă.

Câteva zile lucrurile mergeau bine. Kathleen le cumpăra fructe proaspete şi chiar carne de vacă pe care Caroline o gătea cu varză şi, câteodată mergeau toate patru la câte un spectacol cu dansatori şi jongleri şi oameni care mâncau foc.

Dar după aceea, Kathleen se lăsa cuprinsă de disperarea aceea ciudată, care o făcea să cheltuiască şi ultimii bănuţi pe coniac şi se îmbăta atât de tare încât nici măcar nu se mai putea urca în pat.

În timpul acelor perioade, Caroline trebuia s-o îngrijească pe mama lor ca pe un bebeluş.

Când a apărut soldatul, totul luă o altă turnură. Kathleen spunea că este îndrăgostită şi că avea să se căsătorească cu Matthew

Harrington. Viaţa urma să se schimbe pentru ele toate.

Ei bine, reflectă Emma cu un oftat,

Kathleen a avut cu siguranţă dreptate din punctul ăsta de vedere. Odată cu venirea lui Matthew

Harrington, în uniforma lui albastră, au venit şi mai multe schimbări.

Kathleen nu mai voia să facă altceva decât să bea şi să stea cu

Matthew în spatele perdelei. Caroline îi luă banii din buzunarele

pantalonilor, ca să poată cumpăra câte ceva de mâncare.

— Vrea să mă atingă, îşi reaminti Emma că îi spusese lui Caroline într-o zi întunecoasă de iarnă, în timp ce se plimbau pe o străduţă, cu Lily la câţiva paşi înaintea lor.

— Matthew? întrebase Caroline cu ochii ei căprui plini de îngrijorare. Atunci nu avea decât opt ani, dar după ce murise bunica, avea toate grijile şi responsabilităţile unei femeun toată firea. Ce-ţi spune?

— Încearcă să mă facă să mă aşez în poala lui, când mama nu e prin preajmă.

Caroline s-a înfuriat.

— Să nu te mai apropii de el, o avertiză ea.

După cum a fost să fie, n-au trebuit să-şi

mai facă griji, pentru că a doua zi, când proprietarii magazinelor atârnau cadouri de Crăciun în vitrine, Kathleen le-a anunţat hotărârea ei. Matthew voia ca fetele să plece în vest cu ceva ce se numea trenul orfanilor, teoria lui fiind că ele se vor simţi mai bine în spaţiile largi, deschise decât în oraş, iar Kathleen credea că era o idee bună.

Emma închise ochii amintindu-şi cum micuţa Lily, de numai şase ani, a plâns şi a implorat-o pe mama lor să nu le alunge, i-a promis că o să fie fetiţă cuminte şi că va lustrui şi cizmele lui Matthew, dacă Kathleen le-ar lăsa să rămână acolo.

Genele Emmei se umeziră de lacrimi. Unde era Lily acum? Era fericită? Le căuta şi ea pe surorile ei aşa cum făcea şi Emma? Avea părul ei aceeaşi culoare auriuargintie? Mai trăia oare?

Emma îşi şterse ochii cu dosul mâinii şi îşi întoarse gândurile spre sora ei mai mare, Caroline. Simţea cu certitudine că aceasta supravieţuise, pentru că ea era cea mai puternică şi cea mai descurcăreaţă dintre ele trei. Şi ea le căuta; Emma simţea asta în fiinţa ei. Într-o zi, gândi Emma, se vor regăsi una pe alta din nou şi vor afla şi

răspunsurile la întrebările lor.

Şeriful Woodridge îmbătrânise. Admitea asta în sinea lui în timp ce era aşezat în spatele biroului de la închisoare şi îşi scărpina mâncărimea de sub borul pălăriei.

Era bucuros că nu fuseseră probleme la dans, în seara aceea. Câteodată, câţiva dintre băieţi se încingeau după câte o bucăţică mai bună şi începea bătaia. Nu mai era în stare să facă faţă problemelor, mai ales când tinerii erau şi destul de îndemânatici cu pistoalele.

Pentru a-şi alunga gândurile acelea neplăcute, şeriful deschise sertarul biroului. Era plin cu scrisori şi afişe cu oameni căutaţi, pe care el nu le citise niciodată. Dar într-una din zilele astea va trebui să se uite puţin şi pe ele.

Hotărât, scoase afişele, le duse la sobă şi le îndesă înăuntru. Era gata-gata să facă acelaşi lucru şi cu scrisorile, când îl opri sentimentul de vinovăţie. Era una acolo, într-un plic albastru elegant, cu litere scrise de mână pe faţă. Şi nici nu era acolo de prea mult timp. Doar de vreo săptămână sau două.

Curiozitatea învinse lenea şi şeriful Woodridge deschise cu o unghie plicul şi scoase o singură foaie de hârtie.

„Pentru şeriful din Whitneyville, statul Idaho” era scris cu litere mărunte.

„Sunt în căutarea surorilor mele, Emma şi Caroline Chalmers, care au fost separate de mine cu treisprezece ani în urmă…”

Şeriful împături scrisoare şi îşi scărpină bărbia. Emma Chalmers…

Era roşcata aceea pe care o crescuse Chloe Reese, dacă nu se înşela. Băgă scrisoarea la loc în plic, gândindu-se că ar trebui să meargă până la casa lui Chloe şi s-o livreze.

Cheltuise toată leafa, dar avea gura uscată. Un păhărel din whisky-ul acela pe care îl ascunsese în camera lui, din casa domnişoarei Hoggins, ar fi fost tocmai bun.

Şi fiind un convins al zicalei că un bărbat n-ar trebui să facă azi ceea ce putea fi amânat până mâine, Woodridge aruncă plicul înapoi în sertar.

Vechea trăsură se legăna şi se scutura

pe drumul de ţară, întunecat. Joellen Lenahan stătea cât mai aproape de Steven.

— Mă simt în siguranţă lângă tine, atâta timp cât ai Colţul acela, îi zise ea trecându-şi braţul pe sub braţul lui.

Ascunzându-şi un zâmbet, Steven lovi uşor caii cu hăţurile, îndemnându-i să meargă mai repede.

— Câţi ani ai tu, Joellen? întrebă el, ştiind foarte bine că avea şaisprezece.

Dorea s-o facă să se gândească la diferenţa dintre ei, fără s-o spună direct.

— Voi împlini şaptesprezece ani peste şase luni şi jumătate, răspunse ea.

Steven chicoti dar nu comentă nimic.

— Asta înseamnă că am doar trei ani mai puţin decât Emma Chalmers, cugetă Joellen.

Din nou, Steven nu spuse nimic.

— Crezi că ea e mai drăguţă decât mine? Steven oftă.

— Cred că e mai drăguţă decât orice femeie încă în viaţă.

Joellen îşi retrase braţul şi se aşeză în cealaltă parte a trăsurii.

— Te-ai îndrăgostit de ea?

— Poate.

— Ei bine, nu te poţi căsători cu ea,

pentru că deja are pe altcineva cu care se mărită.

Steven nu se obosi să-i spună lui Joellen cum stăteau lucrurile.

Oricum nu era treaba ei. Joellen interveni din nou.

— Ştiu că tu crezi că sunt tânără, dar eu – ei bine – eu înţeleg cum merg lucrurile. Cum trebuie să fie între un bărbat şi o femeie şi altele de felul ăsta.

Conversaţia era incitantă, iar Steven se îndoia că Big John ar fi aprobat întorsătura care o luase.

— Oh?! exclamă el cu un zâmbet în voce.

— Am experienţă, mărturisi Joellen.

— Atunci e o adevărată ruşine, răspunse Steven. O fată frumoasă ca tine ar trebui să se păstreze pentru un anume bărbat.

Joellen nu mai spuse nimic şi rămase tăcută cale de vreo jumătate de milă. Apoi continuă.

— Ei bine, nu sunt chiar foarte experimentată. Dar am fost sărutată. Steven zâmbi în întuneric.

— Înţeleg.

— Chiar crezi că există un anume bărbat pentru mine?

— Pun rămăşag şi pe ultimul bănuţ.

— Poate că l-am şi găsit deja, murmură Joellen.

Steven văzu în depărtare luminile fermei. El trebuia s-o ducă pe

Joellen în faţa uşii şi să o lase acolo, aşa cum îl rugase Big John. Îşi îndemnă caii să meargă mai repede.

— Chiar aşa?

Mâna ei se vârî din nou sub braţul lui, iar ea îşi aşează şi capul pe umărul lui.

— Mi-e teamă să stau singură în casa aceea mare. Ştii că tata va rămâne la miss Chloe până mâine dimineaţă.

Dacă vreunul din muncitorii de la fermă se furişează înăuntru şi mă violează?

Însă lui Steven nu-i plăcea turnura pe care o luaseră gândurile ei.

— Big John s-a gândit că o să fii în siguranţă, zise el. Poţi să încui uşile.

— Vreau să dormi şi tu cu mine în casă, insistă Joellen. În felul ăsta nimeni nu va putea…

— Voi dormi în patul meu, Joellen.

— Vreau ca tu să mă protejezi.

Steven oftă.

— Nu.

— Aş putea să stau eu – în cabana ta.

— Atunci Big John ar veni după mine cu biciul mâine dimineaţă şi nu l-aş putea învinovăţi.

Joellen oftă în timp ce trăsura intra pe porţile deschise şi se îndrepta spre casă.

— N-aş fi crezut niciodată că eşti un laş, domnule Fairfax.

Răbdarea lui Steven ajunsese la limită. Nu lovise niciodată o femeie la mânie, dar era grozav de tentat s-o întoarcă cu fundul în sus pe fata de lângă el şi să-i tragă câteva scatoalce. Opri trăsura în faţa casei lui

Big John, puse frâna şi coborî. Şi în tot acest timp nu scoase niciun cuvânt.

Doar gemu atunci când coborând-o pe fată din trăsură coastele îi protestară.

Luminile străluceau prin geamurile de la parter şi uşa de la intrare era deschisă. Apăru şi menajera, o siluetă în pragul uşii, cu mâinile strânse în şorţ, bolborosind ceva în spaniolă. Era clar că nu dorea ca Joellen să-şi mai piardă timpul cu pistolarul cu care venise.

Joellen se ridică pe vârful picioarelor şi-l sărută pe Steven pe obraz.

— Noapte bună, domnule Fairfax. Şi îţi mulţumesc pentru o seară minunată.

Steven îşi îngustă ochii când menajera

veni legănându-se pe alee, purtându-se ca o găină care-şi adună puii sub aripi pentru a-i feri de ploaie.

Niciun indian renegat sau vreun cowboy beat nu ar fi intrat în casa aceea ca s-o violeze pe Joellen Lenahan, nu dacă era întreg la minte.

Pentru că încă îl dureau coastele, Steven se urcă cu grijă în trăsură şi o conduse încet spre hambar. După ce deshămă caii, se îndreptă încet spre căsuţa lui. Când trecu pe lângă cabana celorlalţi muncitori, văzu că luminile erau încă aprinse, dar nu se opri ca să se alăture jocului de cărţi care probabil se desfăşura înăuntru.

Avea nevoie de somn.

Odată intrat în camera lui, scăpără un chibrit ca să aprindă lampa, apoi îşi atârnă pălăria în cuier. Avea un ibric cu cafea pe sobă, dar era rece şi tare şi se strâmbă gândindu-se ce gust trebuia să aibă.

Îşi scoase haina şi cămaşa şi se spălă cu apa rece pe care o turnă din găleată într-un lighean emailat. Merse la uşă ca să arunce apa folosită, cu periuţa de dinţi încă în gură, când ochii îi căzură pe o fereastră de la etaj din casa cea mare. Era singura luminată şi se zărea o siluetă frumoasă mişcându-se

după perdele.

Fiind şi el om, Steven privi la micul spectacol câteva secunde.

Joellen se dezbrăca şi probabil ştia că el o privea.

Cu o jumătate de zâmbet, Steven scutură din cap, aruncă apa şi intră în casă. Pantalonii îl cam strângeau, dar nu de Joellen era vorba, nu la ea se gândea, ci la miss Emma Chalmers, goală în lumina caldă a soarelui primăvăratic.

Încuie uşa, stinse lampa şi după ce-şi puse pistolul pe noptieră, de unde putea să-l ia cu uşurinţă, îşi desfăcu centura. O puse deoparte, îşi scoase cizmele şi îşi dădu jos pantalonii apoi se vârî în pat.

Nu putea să nu se gândească cum ar fi fost dacă ar fi avut-o pe Emma lângă el, moale şi catifelată şi plină de dorinţă. Rezultatul a fost o durere pe care nu avea cum să şi-o aline.

Steven îşi puse mâinile sub cap şi privi în tavan, imaginându-şi cum ar fi fost dacă totul ar fi fost în regulă la New-Orleans, dacă ar fi putut s-o ducă pe Emma la Fairhaven şi să trăiască acolo împreună.

El merse chiar mai departe, gândindu-se

la copiii pe care i-ar fi putut avea şi cum s-ar juca pe peluzele verzi şi în sala de bal.

Oftă din greu, singur în întunericul camerei. Nu-i putea cere Emmei să-şi petreacă viaţa mutându-se dintr-un oraş în altul, văzându-şi bărbatul cum scoate pistolul la cel mai mic zgomot sau la o mişcare bruscă. Ea merita o casă şi o familie. Merita pacea.

Louisiana îl chema cu o voce şoptită, seducătoare, dar Steven nu intenţiona să-i dea atenţie. Cu sau fără Emma, în mai puţin de treizeci de zile după ce ar fi pus piciorul peste graniţa ei, ar fi fost spânzurat.

Capitolul 12.

Mugetul vitelor adunate spărgea liniştea zorilor, împreună cu blestemele cowboylor şi nechezatul cailor. Fumul de tutun şi al focurilor de lemne îngreuna aerul, împletindu-se cu mirosul de mâncare, de bălegar şi de sudoare.

Steven simţea cum îl cuprinde o anume emoţie la gândul că va pleca cu convoiul, chiar dacă într-un fel ar fi preferat să stea cât mai aproape de Whitneyville şi de Emma.

Când îşi auzi numele strigat, îşi întoarse

calul şi îl văzu pe Big John

Lenahan îndreptându-se spre el. Fermierul era încă îmbrăcat în hainele de la petrecere, deci îşi petrecuse într-adevăr noaptea în oraş.

Steven îşi petrecu piciorul drept peste şa şi sări uşor pe pământ.

Durerea din coaste îl făcu să se strâmbe.

— Gata de plecare? îl întrebă Lenahan foarte bine dispus.

Primul impuls al lui Steven a fost să răspundă: „Da, şir”, dar se răzgândi şi doar îşi înclină capul. În ziua în care părăsise armata generalului Lee, jurase că nu se va mai adresa în felul acesta vreunui alt bărbat din nou, cu o singură excepţie: bunicului său, Cyrus Fairfax.

— Vom porni la drum odată cu răsăritul soarelui.

John se uita la cireada de vite cu o privire de proprietar mândru.

— Nu mă deranjează să-ţi spun, Fairfax – mi-aş dori să fac şi eu această călătorie. Însă, cumva, de-a lungul anilor, fără să-mi dau seama, am îmbătrânit.

Mai mult din obişnuinţă, aproape fără să se gândească, Steven îşi scoase pistolul din

toc, îi verifică magazia şi îl puse din nou la loc.

— Încă ai putea să conduci un convoi dacă ar fi nevoie, răspunse

Steven privindu-l cu simpatie.

Big John scoase o pungă cu tutun şi un pacheţel cu foiţe din buzunarul hainei elegante şi se apucă să-şi răsucească o ţigară între degete.

El şi cu Steven merseră în tăcere până la gardul împrejmuitor, unde rămaseră să privească cum răsărea soarele peste brazii înalţi din depărtare.

Într-un târziu, Big John suflă fumul în aerul curat şi vorbi primul.

— De fapt, ştim amândoi de ce nu mai conduc convoaiele de vite. La naiba, sunt bogat.

Steven chicoti.

— Ăsta-i un motiv suficient de valabil ca să n-o mai faci, fu şi el de acord.

Lenahan îl studie gânditor cu ochii săi albaştri, iscoditori.

— Când mă uit la tine, Fairfax, am sentimentul că văd doar ceea ce vrei tu să arăţi. Eşti un administrator grozav, dar tu n-ai fost născut pentru felul ăsta de viaţă, nu-i aşa?

Steven scoase mănuşile de piele din buzunarul pantalonilor şi începu să şi le tragă pe mâini.

— Bănuiesc că majoritatea oamenilor nu sunt exact ce par a fi, zise el, evitând privirile lui Big John.

Fermierul continuă să fumeze, privind la vitele agitate, pregătite pentru drumul spre Spokane, în vest.

— Am multă experienţă în a citi oamenii, spuse el uşor.

Te-am văzut de multe ori cum priveai peste umăr şi mai e şi Coltul acela al tău mereu pregătit. Ce fel de necazuri ai şi cum pot să te ajut?

— Mi-ai dat o slujbă. E suficient.

— Nu de slujbă aveai tu nevoie, constată John. Ai acces la bani – chiar la foarte mulţi bani, aş zice.

Steven oftă. Dacă mai exista cineva pe pământ, în afara Emmei, căruia să dorească să-i spună adevărul, acela era Big John Lenahan. Dar, pleca cu convoiul de viţe în câteva minute şi nu era suficient timp pentru explicaţii.

Şi chiar dacă nu era dispus să-i spună lui Big John „şir”, el îl respecta. Părerile lui

Lenahan erau importante pentru el.

— Când mă întorc, zise el, vom sta de vorbă.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile şi Steven încălecă din nou. Cu un fluierat îi adună pe ceilalţi, şi cu un cuvânt îi aduse la tăcere. Îi arătă fiecăruia ce loc avea lângă cireadă şi vorbi răstit cu cei doi căruţaşi.

Frank Deva, un om micuţ cu o mustaţă neagră căzută peste buze, cu o haină de piele murdară şi cu dinţi îngălbeniţi de tutun urma să fie pe post de cercetaş – călăuză, pentru că el cunoştea bine locurile dintre Whitneyville şi Spokane.

Cu multe strigăte şi blesteme şi chiar câteva focuri de armă, cireada fu pusă în mişcare. De sub copitele a două sute de vite începu să se ridice praful şi, deşi era călare, Steven putea simţi fierbinţeala pământului în fiecare os şi muşchi al trupului. Se întoarse jumătate de drum înapoi în partea stângă a cirezii şi puţin mai departe de ea, de unde putea supraveghea şi animalele şi oamenii care le mânau.

Cele două căruţe veneau la distanţă în urma lor.

Convoiul trecea pe lângă Wiitneyville, dar la o distanţă de un sfert de milă sau cam

aşa ceva. Steven se întrebă dacă Emma era trează şi asculta mugetul vitelor şi tropăitul celor opt sute de copite, fără să mai pună la socoteală caii şi catârii care trăgeau căruţele. Deva îi întrerupse şirul gânduirilor.

— Cred că putem ajunge la Shake River până la căderea nopţii, dacă tragem tare, zise cercetaşul ţipând ca să se facă auzit peste zgomotul convoiului.

Hărmălaia era enervantă la început, dar Steven ştia din experienţă că în câteva zile nu-l va mai deranja.

— Atunci o să tragem cât de tare putem, strigă el. Cu cât mai repede amărâtele astea cu urechi strâmbe ajung problema armatei în loc să fie problema mea, cu atât voi fi mai fericit.

Deva rânji, apoi îşi atinse borul pălăriei soioase în semn de salut.

Un moment mai târziu, el şi micuţul ponei pe care-l călărea galopau cu mult înaintea cirezii.

Cu un şuierat şi fluturându-şi pălăria, Steven conduse înapoi la cireadă vreo jumătate de duzină de vite rătăcite.

Soarele încă nu se ridicase bine pe cer şi deja cămaşa i se lipea de piept şi era umedă

la subraţe. Praful era atât de dens încât te orbea şi te sufoca.

Steven zâmbi. Convoiul o pornise la drum.

Emma era trează în lumina zorilor, întinsă în pat, cu păturile trase sub

bărbie, ascultând zgomotul îndepărtat al cirezii în mers şi protestele bietelor animale care erau mânate departe de păşunile lor.

Steven pleca şi era foarte probabil să nu se mai întoarcă. Putea foarte bine să plece mai departe şi să şi-o scoată cu totul din minte pe miss

Emma Chalmers.

Pe Emma o cuprinse disperarea, în timp ce încerca să îşi imagineze viitorul fără Steven Fairfax. Un nod i se urcă în gât şi lacrimile îi umeziră genele.

Înghiţi cu greutate şi refuză să plângă. Dacă nu l-ar mai revedea pe domnul Fairfax ar fi mult mai bine, îşi spuse singură. Să se lase sedusă într-un câmp de margarete, nu era tocmai felul în care ar fi trebuit să se poarte o bună creştină.

Va veni înapoi, reflectă Emma tristă. Dar nu era deloc sigură de asta. Desigur, Steven

îi luase virginitatea şi o îmbătase de plăcere, dar nu-i făcuse nicio promisiune serioasă.

Se ridică şi se întinse după mica fotografie în care erau ea, Lily şi

Caroline, şi care stătea întotdeauna pe noptieră. Cu vârful unui deget atinse imaginea lui Lily, apoi pe cea a lui Caroline, întrebându-se unde erau şi dacă iubeau şi erau iubite şi ele.

Îşi amintea că Lily era delicată, dar foarte hotărâtă. Ea avea nevoie de un bărbat care să ştie când s-o protejeze şi când să stea deoparte, lăsând-o să-şi urmeze calea.

Caroline avea capul solid şi era independentă şi, probabil că nu avea deloc nevoie de un bărbat. Emma credea că şi sora ei mai mare avea sângele la fel de înfierbântat ca şi al ei şi, de vreme ce nu avea nevoile unei femei slabe, avea probabil nevoie de cineva pe care să îl îngrijească şi să îl transforme într-un fel de canal al pasiunii ei.

Punând fotografia la loc, Emma se înroşi. Dacă surorile ei, Caroline şi

Lily, ar şti cât de repede i-a cedat lui Steven Fairfax, ar fi dezamăgite de ea. Ar

crede că este la fel ca şi Kathleen, sălbatică şi destrăbălată şi total lipsită de auto-control.

Se lăsă înapoi pe perne şi începu să se gândească din nou la mama şi la surorile ei, dar fără folos. Nu mai avea loc în mintea ei pentru altcineva decât pentru Steven. El şi obiceiul lui prost de a o scoate din ea însăşi şi apoi de a o readuce din nou în fire.

Fără să vrea, totuşi Emma adormi din nou şi începu să viseze că nu era singură…

Cămaşa de noapte i se ridicase în talie, dar ea n-o îndreptă. Steven se urcase lângă ea în pat, gol şi puternic şi zâmbea în timp ce se apleca s-o sărute.

Trupul ei avea aceeaşi senzaţie pe care o avusese şi pe insulă. Picioarele i se desfăcură şi un val de căldură trecu peste ea atunci când

el o atinse.

Se scutură, ştiind că visa, dar incapabilă să se trezească, un geamăt scăpându-i printre buze.

Steven îi scoase cămaşa de noapte şi o aruncă lângă pat, expunându-i sânii şi pântecul aerului şi luminii.

Emma îşi ordonă sieşi să se trezească şi

să se îmbrace, dar fără niciun rezultat. O altă parte a ei preluase controlul – partea aceea care guverna visele de amândouă felurile, somn şi trezie. Curând spatele i se încordă şi ea ţipă uşor când Steven îşi băgă faţa în gâtul ei în timp ce o mângâia, apoi simţurile i se liniştiră. Obrajii i se îmbujorară şi ea se trezi cu o tresărire, uimită să descopere că Steven nu era acolo.

În acela momente, pierderea lui era atât de apăsătoare, încât gâtul i se strânse şi ochii i se umplură de lacrimi.

Când începu să respire normal şi inima i se linişti, Emma se dădu jos din pat, îşi puse papucii şi halatul şi se grăbi să coboare la parter. Era un drum lung, dar ei îi displăcea teribil să folosească oala de noapte. Nu se întâlni nici cu Daisy şi nici cu Chloe, ceea ce într-un fel era un lucru bun. Amândouă erau femei inteligente şi o cunoşteau pe Emma mai bine decât oricine altcineva din lume. O singură privire aruncată spre ea şi ar fi ştiut ce anume visase.

Când se întoarse înapoi în cameră, Emma îmbrăcă repede o rochie de bumbac, apoi îşi împleti părul într-un coc potrivit unei zile de duminică. Chiar dacă nu intenţiona să meargă la biserică, Emma era

credincioasă în felul ei şi dorea ca Domnul să vadă că se îmbrăcase înainte să apară în faţa lui pentru consolare.

Odată aranjată, Emma coborî pe scările principale şi ieşi prin uşa din faţă bănuind că Daisy era deja în bucătărie, preparând cafea proaspătă pentru Chloe.

Afară, era o zi minunată de primăvară, însorită şi înmiresmată de liliacul înflorit.

Un strat strălucitor de narcise înflorise în faţa porţii şi briza susura printre frunzele arţarilor plantaţi pe stradă.

De la depărtare, Emma auzi dangătul încet şi grav al clopotelor de la biserică.

Pentru un moment o cuprinse tristeţea. Ce bucurie ar fi fost să fie o membră a acelei biserici, să stea în cor şi să cânte vechile şi îndrăgitele imnuri din tot sufletul ei. Dar Emma Chalmers nu era binevenită acolo unde Emma Whitney ar fi fost primită cu braţele deschise. Când ajunse la colţ, se întoarse spre lac şi coborî pe poteca mărginită de copaci până la ţărmul stâncos.

Apele aveau în lumina soarelui o strălucire albastră ca de cristal iar păsările ciripeau în pomi. Insula se ridica în mijlocul lacului, înverzită

şi… maiestuoasă, precum o catedrală.

Emma îşi scoase pantofii şi îşi băgă picioarele în apa rece. Acolo, în locul acela frumos şi singuratic se simţea ea aproape de Dumnezeu.

Vorbea cu una dintre surorile ei, aşa cum făcea câteodată când era prea descurajată; trecându-şi degetele pe pietrele lustruite, apoi trecându-şi şi tălpile peste ele.

— E un lucru îngrozitor atunci când un bărbat te poate urmări chiar şi în vis şi face dragoste cu tine acolo, spuse ea, vorbind cu Caroline, pentru că ea era cea mai mare dintre ele trei. Se opri ca să-şi adune gândurile, apoi continuă.

Sper că nu crezi că am greşit îndrăgostindu-mă de un străin. Dar e atât de chipeş şi, când încep să mă gândesc la domnul Fairfax, nu mai pot să judec deloc. Mă poate învârti în jurul degetului la fel de uşor ca şi acel îngrozitor 45 al lui. Şi, ştii ce a spus că se va întâmpla când se va întoarce, Caroline?

Emma se întoarse din nou pe plajă şi se aşează pe un trunchi de copac tăiat de mult.

— În caz că nu am menţionat, continuă ea, el spunea că are de gând să facă

dragoste cu mine oriunde se întâmplă să mă găsească. Ei bine, poţi să pui rămăşag că exact aşa va face. Se poate întâmpla oriunde. Şi asta nu-i nici măcar cea mai rea parte: nu cred că voi putea să-l refuz.

Mohorâtă, Emma îşi propti un cot de un genunchi şi îşi lăsă bărbia în palmă. Apa le oferea ochilor ei, un spectacol ameţitor.

— De fapt, ştiu că nu voi fi în stare să-l refuz. Lacrimi neaşteptate tulburară spectacolul apei. Of, la naiba, Caroline, aş dori ca el să fie acum aici.

Păsările continuau să cânte şi valurile lacului se loveau uşor de ţărm. Cu toate ciripelile şi zgomotele din jurul ei, Emma simţi şi auzi: vocea milostivului Dumnezeu. Un sentiment adânc de împăcare şi siguranţă se pogorî asupra ei.

Rămase multă vreme pe trunchiul acela, gândind, visând şi sperând. Apoi Emma îşi puse din nou pantofii în picioarele pline de nisip şi se îndreptă spre casă. Daisy probabil gătise deja micul dejun şi ei îi era foame.

Cireada ajunse la Snake River la ora patru în acea după-amiază. După ce se consultă cu Frank Deva, Steven hotărî să

traverseze râul înainte să facă tabăra pentru noapte.

Steven simţise resentimentele oamenilor de la început, acum le văzu clar reflectate în ochii lor. Într-un fel înţelegea comportarea lor – în fond el venise de nicăieri şi fusese angajat administrator, în timp ce

mulţi dintre ei lucraseră pentru Big John de un deceniu sau chiar mai mult. Oricum nu avea de gând să le explice ce calificări avea; el era şeful lor şi asta era tot ce conta.

Dădu ordin să se mâne vitele peste râu, când unul dintre oameni îşi întoarse calul şi scuipă în pământ.

— Noi nu traversăm p-aci, zise el. Era un bărbat înalt, murdar, cu păr blond şi ochi duri. Două sau trei mile în josu râului, apa e mai puţin adâncă.

Steven sări din şa direct pe pământ, la fel şi cel care protestase. Celălalt bărbat privea tăcut la înfruntarea dintre cei doi.

— Vom trece chiar pe aici, spuse Steven încet.

— Nu dom’le. Nu ştiu să înot. Nu vreau să-mi iau riscul ăsta.

— Atunci ar fi bine să te întorci la fermă şi să-ţi iei simbria. Riscurile fac parte din

slujba asta.

Faţa bătută de vânturi a cowboy-ului se contorsionă de ură.

— Eu nu-s un laş, dacă asta-i ce vrei să spui. Nu dom'le, Lem Johnson nu-i un laş nenorocit.

Exasperat, Steven cercetă feţele pline de praf şi sudoare ale celorlalţi oameni. Pe cer se vedeau formându-se nori negri, ameninţători, iar aerul era nemişcat, încărcat de electricitate, aşteptând furtuna.

— Mai are cineva ceva de spus contrar ordinelor mele? întrebă el.

Nimeni nu răspunse, dar cu colţul ochiului îl văzu pe Johnson apropiindu-se.

Aşteptă până în ultimul moment, apoi îl pocni pe cowboy în stomac cu pumnul drept. Johnson scoase aerul din plămâni, apoi se aruncă spre Steven. Acesta îi pară primul pumn, însă al doilea îl nimeri cu un upercut în bărbie.

Johnson era poate speriat de apa adâncă, dar în niciun caz nu era un fricos. Lovitura fusese aproape la fel de puternică precum lovitura unui catâr şi, Steven bănuia că îşi pierduse şi vreo doi dinţi.

Asta îl înfurie şi se aruncă pe Johnson, agăţându-se în cădere de urechile cowboy-

ului ca de mânerele unui plug.

Neluând în seamă durerea de coaste, Steven se apucă să-l bată pe

Johnson cu un fel de furie rece. Nu-l deranja deloc dacă primea şi el lovituri destul de puternice.

Când se ridică în picioare, Johnson rămase jos. Stătea întins pe pământ murmurând:

— Dumnezeu să te bată, – cu lupta ta murdară…

Steven îşi găsi pălăria turtită. O lovi de coapsă scuturând-o de praf şi şi-o puse din nou pe cap.

— Mai e vreunul din voi, yankeilor, căruia să-i fie frică de apă?

Întrebă el aspru.

Nimeni nu răspunse. Oamenii pur şi simplu se întoarseră şi se risipiră fiecare la treaba lui, în timp ce Johnson se ridica în picioare, se scutura de praf şi se urca pe cal.

— O să vedem noi ce-o să zică Big John de cum l-ai tratat tu pe bătrânu’ Lem Johnson, ameninţă el. O să vedem noi.

Traversarea nu a fost uşor de dirijat pentru Steven, cu două sute de vite, două

căruţe şi unsprezece cowboys călare, la care trebuia să se gândească, dar a fost dusă la capăt cu bine şi bărbaţii îşi aşezară tabăra de noapte de cealaltă parte a râului.

S-au adunat lemne şi s-a făcut un foc mare. Bucătarul chinez s-a apucat imediat să pregătească cina.

Dispoziţia oamenilor se mai îmbunătăţise şi devenise chiar prietenoasă. Cu toate astea, Steven îşi ţinea ochii bine deschişi.

Experienţa – şi-n timpul războiului şi după aceea – îl învăţase să se aştepte la lucruri imprevizibile.

Bucătarul pregătise fasole şi biscuiţi după ce soarele apusese şi avea mulţi clienţi. În timp ce jumătate din oameni mâncau, cealaltă jumătate aduna cireada. Steven mâncă cu cel de-al doilea grup, dădu înapoi farfuria la căruţa bucătărie şi merse în spatele ultimei căruţe ca să se uşureze.

Era în mijlocul procesului când auzi, foarte clar, un strănut în interiorul căruţei. Încruntându-se îşi termină treaba şi se încheie la pantaloni.

După cum credea el, toţi oamenii ori erau lângă cireadă, ori îşi terminau mâncarea.

Ridicând copertina din spatele căruţei, privi cu atenţie înăuntru.

Era întuneric, deşi lumina focului licărea şi lumina pânza cu care era acoperită căruţa.

— Cine e acolo? întrebă el nerăbdător.

Dacă era ceva pentru care el nu avea timp, acela era vreun greiere care-şi găsise adăpost acolo, sau altceva de genul ăsta.

Răspunsul a fost un alt strănut şi văzu cum o umbră se mişca încet pe lângă copertină.

Instinctiv, Steven îşi scoase pistolul şi îl armă.

— Ar fi mai bine să spui cum te cheamă şi ce cauţi aici! ameninţă el.

— Nu trage! strigă o voce de femeie.

Steven dezarmă pistolul şi îl puse înapoi în toc. Ar fi recunoscut vocea aceea oricând.

— Joellen? Ce naiba cauţi tu aici?

Ea reuşi să ajungă la marginea căruţei. Şi, deşi Steven nu-i putea vedea faţa, ştia că plânge. De asemenea, era foarte clar şi că tremura de frig şi de frică.

— Am vrut să fiu cu tine, zise ea în timp ce Steven o dădea jos, strângând din dinţi din cauza durerii ascuţite din coaste. Ştiu că

dacă am petrece un timp împreună, ţi-ai da seama că sunt femeia perfectă pentru tine.

El înjură şi, ar fi plecat dacă ea nu ar fi plâns.

— Nu ţi-ai luat nici măcar o haină? o întrebă el privind la bluza ei albă, delicată şi la fusta pantalon neagră, la fel de subţire.

Joellen scutură amărâtă din cap şi izbucni:

— N-am crezut că o să am nevoie – în fond e aproape vară. Dar când am traversat râul, a intrat apa în căruţă şi m-am udat.

Steven înjură din nou şi îşi trecu o mână prin păr. Era prea târziu ca s-o traverseze pe Joellen din nou peste râu; şi ea probabil ar face pneumonie dacă ar încerca. Şi nu ştia dacă putea avea încredere în oameni ca să o lase singură cu ei.

— Ţi-e foame? o întrebă el.

— Da, suspină ea.

Steven o prinse cu asprime de mână şi o trase lângă foc. Ochii oamenilor care făceau de pază se opriră la ea, apoi se priviră unii pe alţii. Şi, deşi nimeni nu îndrăznea să comenteze ceva în prezenţa lui Steven, atmosfera era încărcată. Prezenţa lui Joellen printre ei era primejdioasă.

Ca să mai înrăutăţească lucrurile vântul

se înteţi şi începu să şi tune, speriind cireada. Furtuna, care Steven sperase să treacă de ei, era gata să izbucnească.

O aşează pe Joellen pe un butuc lângă foc şi plecă la căruţa bucătărie să fi aducă fasole şi biscuiţi. Îi întinse farfuria de email albastru şi privi în jurul sau la oameni, să vadă dacă îndrăznea vreunul să comenteze ceva.

— Mănâncă! lătră el şi când Joellen ridică lingura cu o mână tremurătoare, luă pătura de pe locul în care plănuise să doarmă şi i-o puse pe umeri.

Primul care îndrăzni să vorbească a fost Frank Deva:

— Tatăl ei va scoate flăcări pe nări când o să vadă că a dispărut. Steven îşi putea imagina reacţia lui Big John. Era suficient să-şi închipuie ce-ar face el dacă ar fi fost vorba de fiica lui. Se întreba în care om, dacă era vreunul, să aibă încredere s-o ducă pe Joellen la fermă a doua zi dimineaţă, în timp ce convoiul ar fi plecat mai departe.

Vreo doi băieţi chicotiră, gândindu-se că furia lui Big John se va îndrepta spre Steven Fairfax.

Steven privi la fata care stătea tremurând în faţa focului.

Şi, deşi niciodată nu atinsese o femeie la mânie, inclusiv pe cea pe

care era acuzat că o omorâse cu mâinile goale, simţi un impuls imperios să fi tragă câteva curele pe spinare.

Se îndepărtă de fată şi de impulsul pe care-l simţea şi se duse la bucătar să-l roage să-i împrumute un set de haine. Sing Cho era singurul bărbat din tabără ale cărui haine i se potriveau oarecum lui

Joellen.

Când termină de mâncat, Joellen se întoarse la căruţa în care se ascunsese toată ziua şi se schimbă într-o cămaşă neagră de mătase şi pantaloni. În timp ce ea era în căruţă, Steven reaşează oamenii în tabără şi se hotărî să n-o lase pe Joellen nesupravegheată. Motivul era simplu: asta era ceea ce ar fi dorit să facă administratorul său dacă ar fi avut-o pe fiica lui în grijă.

Joellen îşi ţinea capul plecat când se reîntoarse lângă Steven, iar el avu sentimentul neplăcut că, dacă i-ar fi ridicat bărbia ar fi văzut triumf în ochii ei. Şi pentru că nu voia să-i biciuiască fundul acela micuţ, nu-i privi faţa. Începu să cadă o

ploaie uşoară, răpăind pe copertinele de pânză ale căruţelor şi strigând focul. Steven o trase pe Joellen după el când se duse să-şi scoată haina lungă de pânză groasă din sacul cu haine. O puse pe ea şi o ajută să urce în şa, înainte să încalece şi el în spatele ei.

— Mă duci înapoi? întrebă ea, vorbind tare pentru a acoperi zgomotul furtunii şi mugetul vitelor.

— Nu în seara asta, răspunse Steven, cu un ton aspru.

Ar fi dat tot ce avea ca s-o aibă pe Emma în faţa lui şi nu pe Joellen care nu aducea decât necazuri.

— Atunci unde mergem?

— În caz că încă nu ai observat, miss Lenahan, avem o cireadă de vite aici. Şi nu le place deloc când tună şi fulgeră.

Ploaia se înteţise, udând părul lui Steven, cămaşa şi pantalonii.

Îi dăduse lui Joellen haina lui şi, în acelaşi timp se resemnase cu pierderea ei. Nimic din educaţia lui nu-l pregătise să lase o doamnă

— Mai ales când acea doamnă era doar cu puţin mai mare decât un copilsă sufere de frig în timp ce el era îmbrăcat călduros.

După asta, Joellen se resemnă să rămână tăcută în faţa lui, încă tremurând. Steven bănuia că plânge şi, deşi nu putea face nimic pentru ea, îi părea rău. Nu era decât un copil, care ar fi trebuit pedepsit şi apoi trimis la culcare.

Când un fulger brăzdă cerul, calul lui Steven se cambră şi câteva vite o luară la fugă, speriate de strălucirea lui.

Steven porni după ele, mulţumit că Joellen ştia să călărească destul de bine, ca să se menţină în şa. Nu avea niciun ajutor pentru că şi ceilalţi oameni erau la fel de ocupaţi cu partea lor de vite.

Timp de o oră şi ceva furtuna continuă să crească tot mai ameninţător. Când un trăsnet căzu la cincisprezece metri în faţa lor, calul lui Steven se sperie. Ca să recâştige controlul asupra calului, era dificil cu Joellen în cale şi când calul muşcă zăbala, nu mai avu cum să-l oprească.

Animalul începu să alerge înnebunit şi nu se opri decât atunci când era deja epuizat, într-o pădure de pini. Steven descălecă blestemând furios şi se apucă să-i verifice picioarele şi copitele. Şi, de vreme ce noaptea era întunecoasă, a fost nevoit s-o

facă mai mult pe pipăite.

Calul părea să fie în regulă, deşi era transpirat şi respira cu greutate. Steven o trase cu brutalitate pe Joellen jos din şa şi o duse la adăpostul relativ al copacilor.

— Stai aici, ţipă el, sau jur pe Dumnezeu că vei avea urma mâinii mele pe fund şi când o să ai nouăzeci de ani.

Joellen era ciudat de supusă.

Steven calmă calul cât de bine putu, apoi, folosind chibriturile din buzunarul hainei lui pe care o purta Joellen, reuşi să facă un foc mic sub pomi.

Şi el şi Joellen se strânseră cât mai aproape de căldura lui.

— Unde suntem? Găsi în sfârşit Joellen curajul să-l întrebe.

Calul lui Steven era mort de oboseală, ploaia cădea cu furie în jurul lor, iar cireada era probabil la mile întregi depărtare de ei.

— În mijlocul sălbăticiunii.

În depărtare urlă un coiot şi Steven putu mirosi frica calului, precum şi a lui şi a lui Joellen.

— Lupi, şopti ea şi el îi văzu ochii dilataţi la lumina focului.

Steven nu se obosi s-o liniştească, era prea furios.

Priponi calul de un copac şi mai puse ce lemne găsi pe focul care de abia pâlpâia. Când îşi termină treaba văzu că Joellen îl aştepta, ţinând haina desfăcută.

— Aici, îi zise ea. Nu e corect să-ţi fie frig. E vina mea că am ajuns aici. Steven n-avea de gând să nege dar scutură din cap, refuzând haina. Joellen i-o puse totuşi pe umeri, apoi se strânse şi ea lângă el.

— Sărută-mă, îl rugă ea.

Steven privi în jos spre ea, dar nu se îndepărtă pentru că ştia că amândoi aveau nevoie unul de căldura celuilalt.

Fără ea puteau muri.

— Nici în iad n-aş face asta, replică el cu o voce aspră.

Ea îşi lăsă obrazul pe pieptul lui şi căscă, iar el îşi aminti că nu era decât un copil. O parte din furia lui dispăru, fiind înlocuită de un sentiment părintesc.

— Sunt atât de obosită, oftă ea.

Şi Steven era epuizat. De fapt, de abia mai putea să-ţi ţină ochii deschişi. Fără să-i răspundă, o întinse pe Joellen pe pământ lângă foc, apoi se întinse şi el luând-o în braţe, amândoi înfăşuraţi în haină. Joellen oftă satisfăcută şi se băgă şi mai tare în

Steven.

— Miss Emma Chalmers o să fie ca o pisică turbată când o să audă de treaba asta, zise ea.

Veştile vor ajunge cu siguranţă la urechile Emmei.

Cowboys-ii erau la fel de bârfitori ca nişte cucoane bătrâne şi administratorul care şi-a petrecut noaptea cu fiica şefului era un subiect grozav. Steven închise ochii şi se rugă ca Emma să-l iubească suficient de mult ca să creadă adevărul.

În timpul nopţii rămase alături de Joellen sub haină, ridicându-se doar din când în când ca să adauge lemne pe foc. La un moment dat aţipi şi visă că el şi cu Emma erau căsătoriţi şi că trăiau la Fairhaven, fără frica legii. Se trezi şi văzu că era întins lângă o altă femeie şi singurătatea îl copleşi.

Se retrase de lângă Joellen şi, până dimineaţă privi mohorât la foc.

Capitolul 13.

Steven şi Joellen se întoarseră în tabără tocmai când bucătarul chinez terminase cu prepararea micului dejun.

Unii oameni îi priveau deschis, în timp

ce alţii făceau un efort vizibil să fie subtili. Joellen se purta ca o mireasă care abia se ridicase din patul nupţial, dar Steven simţea dureri în fiecare os şi muşchi al trupului.

În afara coastelor rupte, lupta cu Johnson din ziua ce trecuse şi o noapte petrecută pe pământul rece şi tare, îl scoseseră cu totul din formă.

Joellen coborî de pe cal fără să mai aştepte ajutor din partea lui

Steven şi se îndreptă spre foc.

— Şunca asta miroase grozav! exclamă ea.

Niciunul dintre cowboy nu-i vorbi, dar unul dintre ei se ridică şi o lăsă să se aşeze pe o oală întoarsă.

Un altul îi aduse o farfurie cu ouă şi şuncă, pe care ea le mâncă mulţumită.

Steven nu avea deloc poftă de mâncare. După ce îi privi cu luare aminte pe oamenii adunaţi în jurul focului, îşi luă o cană din căruţa-bucătărie şi îşi turnă singur cafea. Lichidul acela fierbinte era îngrozitor la gust, dar îl mai remontă un pic.

— Vrei să mănânci ceva, Steven? ciripi Joellen cu tonul intim al unei soţii. Era încă îmbrăcată cu haina lui şi îl privea peste umăr.

În loc să-i răspundă, Steven o privi cu asprime, vărsă cafeaua pe pământul noroios şi se prefăcu că n-o mai bagă în seamă.

— Ăsta este un convoi cu vite, nu o călătorie de plăcere, strigă el. Hai să mişcăm vitele alea.

— O să călătoresc cu tine, îl informă Joellen încă mestecând.

— Vei călători împreună cu bucătarul, îi replică Steven.

Pentru un moment, buza de jos a lui Joellen ieşi în afară, apoi se retrase.

— Bine, scumpule, spuse ea cu o voce sonoră.

Oamenii se grăbiră să-şi termine mâncarea şi să încalece, dar toate astea nu-l păcăliră pe Steven. Erau atenţi la fiecare cuvânt schimbat între el şi între fata şefului.

O prinse zdravăn de braţ când ea încercă să se caţere în căruţa lui Sing

Cho.

— Spune-le că nu s-a întâmplat nimic. Joellen îşi flutură genele dese spre el.

— Bine Steven, spuse ea cu un ton dulce, care se auzi în toate colţurile taberei. Dacă aşa vrei tu, am s-o fac.

Steven privi cu greutate la oameni şi

observă că majoritatea îl priveau cu interes.

— Nu s-a întâmplat nimic, izbucni el.

Văzu amuzamentul şi neîncrederea din ochii lor, amestecate cu un licăr de invidie. În fond, Joellen era o fată drăguţă, chiar şi după ce pletrecuse noaptea pe pământul tare, învelită cu o haină veche.

Scuipând înjurături murdare, Steven încălecă şi îşi mână calul spre cireadă. Mergeau spre nord, acum că traversaseră râul şi, Spokane era încă la cinci sau şase zile de mers.

Poneiul lui Frank Deva se apropie de murgul lui Steven.

— Domnule Fairfax?

Expresia de pe faţa lui Steven arăta că aştepta să audă ceea ce avea de spus cercetaşul.

— Vom trece pe lângă un oraş, azi, în jur de ora patru după-amiază.

Nu e mare lucru de capul lui, dar are un oficiu telegrafic.

Pentru prima dată de când o găsise pe Joellen ascunsă în căruţa cu provizii, Steven zâmbi. Îi va telegrafia lui Big John îndată ce va ajunge în orăşel şi o va instala pe tânără doamnă într-o cameră de hotel, unde îl va aştepta pe tatăl ei.

— Mulţumesc, spuse el atingându-şi borul pălăriei. Deva râmji şi o porni mai departe.

Ziua a fost lungă şi apăsătoare. Plouase puternic în timpul nopţii şi drumul era noroios. De două ori căruţa cu provizii s-a împotmolit şi a trebuit trasă din noroi, iar pe la prânz o jumătate de duzină de războinici Sioux au apărut în vârful unei coline. Păstrau distanţa, dar oamenii erau nervoşi, de vreme ce încă vreo sută de războinici puteau

fi prin apropiere, în afara vederii lor.

— Ce facem cu escorta? întrebă Frank Deva când se întoarse să călărească din nou lângă Steven.

— S-ar putea să vrea doar vite, replică el.

— Sau fata, zise Deva.

Steven scoase Coltul din toc, îl verifică pentru a zecea oară.

— Poate că ar fi mai bine să merg să schimb câteva cuvinte cu ei. Ochii lui Deva se măriră şi mustaţa i se zbârli.

— Singur?

— Contez pe tine să mă însoţeşti, Frank, răspunse Steven ascunzându-şi zâmbetul.

Cercetaşul tuşi, apoi scuipă.

— Sunt încă un bărbat tânăr, domnule Fairfax. N-am de gând să-mi las ciolanele să putrezească, nu încă. Şi tu vrei să înfrunt o bandă de Sioux-i, aşa, cu mâna goală?

Steven încă privea la indieni.

— Cred că vom avea necazuri dacă aşteptăm să vină ei la noi, răspunse el.

După asta îşi îndemnă murgul spre panta colinei, lăsându-l pe Deva să se hotărască dacă vine cu el sau nu.

Nu fu surprins când auzi poneiul lui Deva tropăind pe panta stâncoasă a colinei în spatele lui.

Trei din cei şase războinici porniră să-i întâmpine. Erau cu toţii pictaţi şi erau înarmaţi cu securi iar Steven cunoscu un moment de frică – dar nu pentru că ar fi putut fi omorât sau scalpat. Gândul că nu ar mai revedea-o niciodată pe Emma îl speria.

Conducătorul micuţului grup se desprinse de escortă cu ochii strălucind ciudat, de ură amestecată cu speranţă.

Toracele lui semăna cu o scândură de spălat rufele iar stomacul îi era concav. Şi vorbea engleza misionarilor.

— Vreau vite, spuse el.

Steven oftă şi îşi lăsă mâna să i se

odihnească pe oblâncul şeii. Cu mâna liberă îşi împinse pălăria pe ceafă.

Şi, în ciuda felului leneş în care se purta, era pregătit să scoată Coltul în orice moment.

— Vă vom da cinci capete, spuse el rezonabil.

Sioux-ul fusese luat pe nepregătite. Privi în spate spre tovarăşii lui care păreau pregătiţi să fi scalpeze.

Indianul deveni lacom.

— Vreau femeie.

Cu un zâmbet uşor, Steven scutură din cap.

— Nu te pot lăsa s-o iei. Ea aparţine unui şef puternic. Şi, de altfel, va

trebui s-o baţi de două ori pe zi, timp de un an înainte să fie bună de ceva.

— Care şef? vru să ştie indianul, care continua să privească în vale la căruţa bucătarului. Părul auriu al lui Joellen era probabil ceea ce îl atrăgea.

— Numele lui e Big John Lenahan.

Ochii negri se îngustară ameninţător. Se lăsă o tăcere suspectă şi era clar că omul cel roşu gândea că totul era un bluf.

— Vei găsi marca lui pe fiecare din vitele

alea de acolo, spuse Steven prietenos. Deva, arată-i semnul de pe calul ăla pe care îl călăreşti.

În spatele lui, Steven auzi tropăitul copitelor pe pietre, în timp ce

Deva îşi manevra poneiul în aşa fel încât să se vadă bine J-ul şi L-ul arse pe flancul lui.

Indianul era satisfăcut şi privea flămând la vite. Dacă felul în care arăta el era un indiciu, restul tribului probabil că de-abia supravieţuise iernii.

— Zece vite, zise el bravând din nou.

Steven îşi dădu seama atunci că nu mai erau şi alţi indieni de cealaltă parte a colinei şi se simţi uşurat. Zâmbetul însă nu i se clinti.

— Şase, contră el.

Indianul îşi ridică palmele îndoindu-şi degetele mari în palmă.

— Şase, repetă Steven, scuturând din cap. Şi vi le aducem noi. Dacă încercaţi să vă apropiaţi de cireadă va fi o baie de sânge.

Tonul vocii i se ridică uşor atunci când îi vorbi lui Deva. Nu cred că e nevoie să-ţi spun că probabil o să-ţi pierzi buclele dacă te apuci să cobori panta asta în galop.

Coboară uşor şi spune-le băieţilor să aleagă o jumătate de duzină din cele mai bune vite.

Îl auzi apoi pe Deva întorcându-se şi coborând încet dealul. Un nou sentiment de admiraţie se născu în Steven atunci pentru cercetaş; pentru că un om trebuia să fie foarte curajos ca să nu intre în panică şi să nu-şi îmboldească la galop calul.

Indianul privea din nou gânditor spre Joellen şi spre căruţa bucătarului.

— Ea femeie rea?

Steven se stăpâni să nu se întoarcă să privească şi el spre fată. După cum o ştia, probabil că stătea pe banca căruţei, pe jumătate goală, făcând semne cu amândouă mâinile.

— Femeie rea, confirmă el.

Cele şase vite fuseseră separate de cireadă; Steven le putea auzi urcând pe colină, Deva fluierând şi ţipând în urma lor.

După ce vitele fură predate indienilor Sioux, Steven oferi o mână conducătorului indian, ţinând-o ridicată în felul în care văzuse că procedau cercetaşii şi călăuzele.

Palmele lor se atinseră şi degetele mari se întrepătrunseră uşor.

— Mi-a făcut plăcere să fac afaceri cu

voi, zise Steven după strângerea de mână.

Atingându-şi borul pălăriei, se întoarse şi o porni în josul dealului cu

Deva lângă el.

Cireada pornise mai departe, dar patru oameni rămăseseră în urmă, urmărind întâlnirea. Când Steven ajunse lângă ei, văzu respectul în ochii lor.

— Voi băieţi chiar n-aveţi nimic de făcut? întrebă el.

Scuturând din cap şi rânjind încântaţi, cowboy-ii îşi îmboldiră caii ca să prindă din urmă cireada. Căruţa de provizii se scutura mergând încet în faţa lor, iar Joellen îi privea printr-o gaură făcută în copertina din spate.

Deva privi peste umăr la indienii care tocmai se retrăgeau şi şuieră uşor.

— A trecut ceva timp de când nu m-am mai întâlnit cu o hoardă ca asta. Crezi c-o să-i mai vedem?

Steven scoase o basma din buzunarul de la şold şi îşi şterse gâtul. Până atunci nici nu-şi dăduse seama că era transpirat tot.

— Vor fi ocupaţi cu sărbătorirea vreo zi sau două, dacă suntem norocoşi. Oricum, trebuie să ne ţinem ochii bine deschişi. S-ar putea să le placă gustul cărnii de vacă.

Cu asta, cei doi bărbaţi îşi îndemnară caii la galop, închizând breşa dintre ei şi cireadă.

Ochii lui Joellen erau la fel de mari ca nişte monede de un dolar, când

Steven se apropie de căruţa bucătărului. Şi se aşezase din nou pe banca din faţă.

— Mi-ai salvat viaţa, îi zise ea visătoare.

— I-am implorat să te ia, replică Steven.

Apoi uită de fată şi plecă mai departe. Nu se mai întoarse câteva ore bune, până când Deva nu-i spuse că oraşul Rileyton era peste o mică colină din apropiere.

Faţa lui Joellen se lumină toată când el o luă din căruţă pe calul lui. Ea călărea într-o parte, aşezată în faţa lui pe şa.

— Ţi-a fost dor de mine, nu-i aşa? întrebă ea zâmbind într-un fel ciudat.

Steven mesteca un băţ de chibrit.

— Cam la fel de mult cum mi-e dor de indienii aceia care au şters-o cu şase din vitele tatălui tău, răspunse el îndemnându-şi murgul spre colina împădurită.

Joellen îl privi cu o expresie jignită.

— Dar suspini după miss Emma, bănuiesc.

El îşi mută chibritul în cealaltă parte a gurii şi îşi ascunse un rânjet.

— Bănuiesc că da.

— Ei bine, probabil că în acest moment flirtează cu domnul Whitney!

— Probabil, fu el de acord.

Joellen observă în sfârşit că ei mergeau într-o parte şi cireada în altă parte.

— Unde mă duci?

— În oraş. Am de gând să-i telegrafiez tatălui tău şi să-ţi iau o cameră la hotel.

Ochii ei albaştri se umplură de stele argintii.

— Vrei să-i telegrafiezi tatălui meu ca să-i ceri oficial mâna mea, cugetă

Joellen. O să te însori cu mine.

— M-am gândit că mai degrabă te omor, replică Steven. Obrajii lui Joellen se împurpurară.

— Ei bine, va trebui să te însori cu mine, Steven Fairfax – mi-ai compromis numele!

— Am să-ţi compromit fundul dacă n-ai de gând să taci, astfel încât să pot ajunge în oraş. Nu te-am atins deloc, doar am împărţit haina şi tu o ştii foarte bine.

— Dar tata nu ştie, zise Joellen cu un zâmbet ca de pisică care tocmai a mâncat un canar. Şi nici cowboy-ii aceia, sau domnul Deva, sau Sing

Cho. Ei sunt martorii mei că tu mi-ai furat virginitatea.

Steven oftă şi rămase tăcut. Ajunseră în vârful colinei şi începură să coboare încet de cealaltă parte. Un drum îngust pornea de la poalele colinei spre un orăşel ce se zărea în depărtare. Spiritul lui Steven se mai învioră puţin când văzu firele de telegraf şi fumul ce ieşea din coşuri.

Oficiul telegrafic din Rileyton se afla în magazinul general, după spusele băiatului care păzea oile de la marginea oraşului şi, Steven se îndreptă direct spre el.

În timp ce el compunea mesajul pentru Big John, Joellen se îndreptă fericită spre raionul de rochii, pipăindu-le cu mâinile ei murdare. Încercând din toate puterile s-o ignore, Steven se întoarse spre tejghea şi spre amabila fată bătrână care se afla în spatele ei. Aceasta avea părul strâns zdravăn la spate, arătând precum coaja de ceapă şi dinţii din faţă îi erau ieşiţi în afară.

— Există un hotel în Rileyton, nu-i aşa?

Obrajii fetei bătrâne se îmbujorară de parcă Steven i-ar fi cerut să danseze goală pe tejghea.

— Oarecum. Mama mea ţine o pensiune.

Pe Steven îl încerca durerea de cap. În

afară de asta, îi era foame şi îl dureau toţi muşchii.

— Şi unde o pot găsi pe mama dumitale, întrebă el nerăbdător şi care-i numele ei?

Până când el reuşi să adune suficiente detalii pe care să i le transmită lui Big John, Joellen alesese o rochie albă, decoltată, plină de dantelă şi volănaşe.

— Aş putea purta asta la nunta noastră, spuse ea strălucind pe sub stratul de praf de pe faţă.

Fata bătrână gemu când văzu degetele acelea murdare pe rochia aceea albă ca zăpada.

— N-o să fie nicio cununie, la naiba! izbucni Steven. Lacrimi mari umplură ochii ei albaştri.

— E aşa un ticălos, îi zise ea fetei bătrâne. Mă târăşte după el în pustietate, face dragoste cu mine, apoi spune că nu mai vrea să se însoare.

Domnişoara de după tejghea ţipă uşor şi îşi duse o mână la pieptul plat. Ochii ei priveau furioşi faţa lui Steven.

El întinse un deget spre Joellen.

— Să nu îndrăzneşti să mai scoţi un cuvânt, pisică turbată ce eşti. Nici un singur

cuvânt.

Joellen dădu înapoi încă ţinând în braţe rochia, iar Steven se întoarse la mesajul său către Big John. La sfârşit îi transmise simplu că Joellen era bine şi că stătea în singura pensiune din Rileyton. Apoi adăugă că el trebuie să plece mai departe cu cireada.

— Vă rog să treceţi asta în nota de plată a tatălui meu, spuse Joellen senină, punând rochia albă pe tejghea.

Numele lui este John Lenahan.

Steven o ignoră şi transmise mesajul omului de la telegraf împreună cu banii pentru el.

— V-aş rămâne îndatorat, dacă veţi avea grijă ca domnişoara Lenahan să ajungă cu bine la pensiune.

Fata bătrână înghiţi în sec şi aprobă din cap.

— Să nu îndrăzneşti să mă părăseşti după tot ce mi-ai făcut acolo în întuneric! ţipă Joellen când Steven se îndrepta deja spre uşă.

El îngheţă pentru un moment, apoi se întoarse să o privească uimit.

Două matroane impozante se adunaseră în spatele ei, precum o gardă. Apoi el îi zâmbi şi îi spuse cu o voce caldă.

— În regulă, scumpo, îi întinse el mâna. Haide, vino şi o să ne căsătorim.

Joellen aruncă rochia pe tejghea şi alergă spre el. El o prinse de mână fără să le dea atenţie celor două femei şi o trase afară.

— Există un lucru pe care va trebui să-l înveţi, dacă ai de gând să fii soţia mea, îi spuse el. Eu sunt şeful şi eu dau ordinele.

Ea clipi încântată şi oftă.

— Da, dragule.

Lângă zidul biroului de unde puteai cumpăra pământ era sprijinită o bancă şi Steven se îndreptă spre ea.

— Ai văzut bătaia de ieri, când Lem Johnson n-a vrut să traverseze râul? Joellen dădu din cap.

— Eram ascunsă în căruţa cu provizii şi am văzut totul. Ai fost grozav.

— Dacă ai văzut ce s-a întâmplat, atunci ştii că nimeni nu-mi încalcă ordinele ca apoi să scape nevătămat. Şi nici nu îngădui celorlalţi oameni să spună minciuni despre mine.

Joellen înghiţi în sec dar tot încăpăţânată părea. Steven avea de gând s-o dezveţe de asta.

Se aşeză pe bancă, o prinse pe Joellen de încheietura mâinii şi o trase peste picioarele lui. Ea era atât de uimită, încât, pentru un moment, rămase cu zâmbetul pe buze.

Dar când privi în spate peste umăr şi văzu cum cobora palma lui

Steven, ţipă înainte să simtă durerea.

Palma lui pocni satisfăcător, aşa că Steven îşi continuă treaba. Joellen ţipa şi se agita, mai mult de furie decât de durere, dar el îi ţinea picioarele bine prinse între pulpele lui, continuând s-o bată.

Pe stradă treceau încet căruţe trase de cai sau de catâri, dar se părea că celor din ele puţin le păsa de ceea ce se întâmpla între Steven şi Joellen. De fapt, Steven îi mai dădu vreo cinci scatoalce bune lui Joellen înainte să-i dea drumul.

Când privi la faţa ei mânjită de lacrimi, el se simţi oarecum vinovat, dar foarte puţin.

— Monstrule! Sadicule! Nu m-aş mărita cu tine chiar dacă ai fi de zece ori mai bogat decât tata! Striga Joellen cu pumnii strânşi de-o parte şi de alta a trupului.

În câţiva ani, când se va maturiza, va deveni o nevastă grozavă, se gândi Steven.

Apoi se ridică şi îşi puse mănuşile cu un oftat.

— La revedere, Joellen, îi zise. Apoi, scoţând din buzunarul vestei portofelul, trase din el o banconotă de douăzeci de dolari. Asta te va ţine până ajunge aici Big John.

Pentru un moment, ea păru că vrea să-l scuipe în faţă.

Dar după aceea, în ultima secundă, Joellen înşfăcă banii din mâna lui.

— Te urăsc! ţipă ea.

Steven încă zâmbea în timp ce se îndepărta. În şase luni, Joellen Lenahan nu numai că nu-l va urî, dar, nici măcar nu-şi va aminti de numele lui.

* * *

Grăbită, Emma se plimba printre două rafturi cu cărţi, punând la loc câte un volum pe ici şi colo. Fusese o zi surprinzător deplină şi ea era

nerăbdătoare să ajungă acasă. O ardeau picioarele şi-şi dorea să-şi scoată pantofii şi ciorapii şi să se răcorească în apa lacului.

Se întoarse la birou ca să mai ia o serie de cărţi, când, observă că bătrânul şerif Woodridge ezita în faţa geamului librăriei,

dacă să intre sau nu.

Cu un zâmbet, Emma se îndreptă spre uşă şi o deschise, deşi librăria se închisese pentru ziua aceea.

— Bună şerifule. Vrei să împrumuţi o carte?

— Nu, voiam să-ţi spun ceva, răspunse el scuturându-şi capul. Doar că zilele astea, toate îmi zboară din minte.

Emma spera foarte sincer că nu va avea loc nicio crimă serioasă în

Whitneyville înainte ca şeriful să se pensioneze. Dădu din umeri şi se întoarse să închidă uşa din nou. Dar, pe când se îndrepta spre biroul ei, îi veni în minte că poate bătrânul văzuse vreun afiş cu numele lui

Steven pe el. Sau poate chiar un portret al lui.

Se încruntă şi privi nervoasă spre stradă, dar şeriful Woodridge plecase.

Resemnată, Emma luă un alt teanc de cărţi în braţe şi se întoarse spre rafturi.

Tresări când auzi deschizându-se din nou uşa bibliotecii, pentru că se gândea la Steven. Nu putea să nu-şi amintească de avertismentele lui că va face dragoste cu ea, oriunde se va afla în momentul acela.

Dar era mult prea devreme că Steven să se fi întors.

Şi îşi dădu seama că avusese dreptate, când, ieşind de după un raft se ciocni de Fulton.

— Aş vrea să ştii că mi-am petrecut ultimele trei zile în pat, o informă el aranjându-şi haina, cu pungi cu gheaţă pe… cu pungi cu gheaţă. Emma îşi lăsă ochii în jos şi îşi muşcă buzele, ca el să nu-i poată observa zâmbetul ce-i înflorea în colţul buzelor.

— Îmi pare rău că ai fost rănit Fulton, îi zise ea când îşi reveni, dar nu trebuia să te porţi aşa de rău.

Emma continuă să aranjeze cărţile în rafturi cu Fulton pe urmele ei.

— Va fi numai vina ta dacă nu o să avem copii, continuă el oarecum dezumflat.

Emma îi aruncă o privire scurtă în timp ce punea o carte la locui ei.

— Oricum nu vom avea copii, îi reaminti ea. Nu ne vom căsători.

— Eu cred că te pripeşti cu treaba asta, Emma.

Ea îşi continuă treaba, ferindu-şi ochii de data asta.

— De ce mă vrei, când ştii despre

Steven?

— Aşa cum am mai spus, Fairfax nu e decât un vagabond. O să-ţi frângă inima dacă îi dai ocazia, Emma.

Odată toate cărţile aranjate, ea se întoarse spre el cu mâinile în

şolduri.

— Fulton, nu m-ai ascultat cu atenţie. M-am dat lui. Eu şi cu Steven am făcut dragoste.

Fulton închise ochii strâns pentru un moment.

— Nu spune asta.

— E adevărat, insistă uşor Emma şi nu se putu abţine să nu-i atingă braţul, pentru că Fulton părea atât de lovit, îmi pare rău, adăugă ea, dar e adevărat.

— Nu-mi pasă, insistă Fulton. Ochii îi străluceau prea tare în timp ce vorbea cu repeziciune. Pot să te fac să-l uiţi. Dacă m-ai lăsa să te îmbrăţişez, să te sărut, dacă m-ai lăsa să-ţi fac lucrurile pe care el… Emma dădu înapoi, dar în spatele ei era un zid de cărţi. Se încordă toată când Fulton o apucă de umeri, amintindu-şi ce speriată fusese când Fulton încercase să profite de ea, cu câteva seri în urmă.

— Nu ţi-aş face niciun rău pentru nimic în lume, îi zise el cu o voce spartă.

— Te rog, şopti Emma.

Şovăitor, el îi dădu drumul, dar tot stătea mult prea aproape. Apoi respiră adânc.

— Ai terminat aici? Te conduc până acasă. O să fie ca în timpurile vechi, de dinainte să apară el – o să vezi.

— Nu cred că e o idee tocmai bună, spuse Emma întorcându-se să plece.

Fulton însă o apucă de braţ şi o întoarse cu faţa spre el.

— Poate vrei să fiu dur, ţipă el. Aşa e, Emma? Cowboyul acela îşi ia singur ce-şi doreşte, în loc să ceară ca un gentleman?

Emma simţi cum i se înroşesc obrajii. Îşi eliberă braţul din strânsoarea lui şi cu mult efort reuşi să se abţină să nu-l plesnească peste faţă.

— Nu cred că mai avem ce discuta, spuse ea aspru. Te rog să pleci înainte să-l chem pe şerif.

Fulton râse.

— Zău aşa, Emma. Nu poţi să mă ameninţi cu ceva mai bun decât cu bătrânul Woodridge?

Ea se dădu cu un pas în spate.

— Mă înspăimânţi.

Imediat, faţa lui Fulton îşi schimbă expresia. Era toată numai tandreţe şi înţelegere.

— Nu te-aş răni niciodată. Te iubesc. Acum, ia-ţi lucrurile şi încuie locul ăsta. Vreau să te conduc până acasă.

Să iasă afară unde mai erau şi alţi oameni i se păru mai sigur Emmei, decât să rămână singuri în bibliotecă.

— Bine, răspunse ea şi când se întoarse, el o lăsă să plece.

Îşi luă poşeta şi şalul de sub birou, împreună cu cartea cea nouă sosită cu ultimul transport în trenul de dimineaţă.

Ca de obicei, Emma fusese la gară cu afişele ei şi, tot ca de obicei nu era nicio veste despre Caroline sau Lily. Când ea şi Fulton plecară de la bibliotecă, se simţi puţin descurajată. El o aştepta răbdător să încuie uşa şi să bage cheia în poşetă.

— Am putea lua cina la hotel, sugeră Fulton. Emma scutură din cap.

— Atunci măcar ia-mă de braţ, zise el întinzându-i-l. Ea se prefăcu că nu îl auzise.

— Mai ai veşti de la mama ta? întrebă ea, îndreptând discuţia pe un teren mai

sigur.

Fulton oftă.

— Mi-e teamă că nu se simte tocmai bine, răspunse el. Ea şi tata au hotărât să mai amâne călătoria înapoi spre casă din Europa.

Merseră un timp în linişte şi Fulton rămase în faţa porţii lui Chloe după ce o deschisese pentru Emma şi o lăsase să treacă.

Ea îi zâmbi recunoscătoare lui Daisy, care era pe trepte şi scutura un covor. Menajera îl privi ameninţător pe Fulton în timp ce Emma se strecură în casă. Înăuntru, ea fugi în sus pe scări până în camera ei, unde aruncă neglijentă pe pat şalul, cartea şi poşeta. După ce se schimbă într-o rochie veche de in coborî în bucătărie şi ieşi din casă pe uşa din dos.

Soarele încă strălucea pe cer deşi era destul de târziu, iar Emma se simţea mai încinsă ca niciodată. În umbra copacilor care mărgineau partea lui Chloe din ţărmul lacului, se aşeză pe iarbă şi îşi dezlegă pantofii. După ce îi scoase şi îi puse deoparte, îşi scoase şi ciorapii şi îi aruncă peste pantofi.

Tocmai voia să se îndrepte spre apă,

când îi trecu prin cap că şi restul corpului; era la fel de încins. Cu o mişcare bruscă îşi scoase şi rochia, apoi intră în apă în pantalonaşi şi cămăşuţă.

Sunetul scos de un bărbat care îşi dregea glasul o făcu să se întoarcă, cu braţele încrucişate peste sânii care se vedeau prin muselina subţire.

Era un străin, un bărbat bine îmbrăcat, cu părul negru. Era ceva foarte cunoscut la ochii lui căprui.

— Domnişara Emma Chalmers, presupun, zise el uşor, ridicându-şi puţin pantalonii în timp ce se aşeza pe trunchiul copacului tăiat, locul preferat al Emmei.

Emma nu putu decât să dea încet din cap, cu faţa aprinsă de jenă. Era şi speriată, dar nu doar pentru ea. În omul acela simţea o asemenea ameninţare, cum nu mai întâlnise până atunci.

Străinul scoase o pipă din buzunar şi şi-o aprinse.

Un inel cu diamant îi strălucea pe degetul mic al mâinii stângi, prinzând în faţetele sale lumina apusului.

— Mi s-a spus că tu m-ai putea ajuta să găsesc un om pe care îl caut. Numele lui

este Steven Fairfax.

Capitolul 14.

Emma aproape se învineţise de frig, aşa cum stătea acolo în lenjeria de corp. Tremurând toată – ignorându-l pe cât putea pe străinul acela – se îndreptă spre rochia de in care era întinsă pe un tufiş de afine şi şi-o trase peste cap.

Acum că în sfârşit era decent acoperită, deveni mai stăpână pe sine.

Şi, cu ochii îngustaţi îl studie mai bine pe bărbatul care venise după ea atât de neaşteptat. Putea fi un şerif al Statelor Unite, sau un vânător de capete venit după Steven să-l vadă spânzurat, sau, poate intenţiona să-l ucidă chiar el.

— Cine sunteţi dumneavoastră? întrebă ea.

El părea amuzat, iar atunci când vorbi, ea îi observă accentul sudist.

— Ţi-am spus deja. Sunt doar un biet călător care caută un prieten pierdut.

Emma nu crezu nici măcar un cuvânt. Nu era nimic pentru care să-ţi fie milă de acel om şi nu era prietenul lui Steven. Şi, de vreme ce ar fi trebuit să se apropie de el ca să-şi ia pantofii şi ciorapii, rămase în

picioarele goale.

— Şi de unde ţi-a venit ideea că l-aş cunoaşte pe domnul Fairfax? El zâmbi indulgent şi îi aruncă pantofii şi ciorapii.

— Se vorbeşte tare mult prin oraş despre voi doi.

Obrajii Emmei ardeau atunci când se aşeză pe o piatră ca să se cureţe de nisip înainte de a-şi pune ciorapii.

— A plecat, spuse ea. Cred că se îndreaptă spre est, de fapt. Spre

Chicago.

Emma era o mincinoasă lamentabilă şi văzu imediat că străinul n-o credea.

Cu toate acestea, zâmbetul lui era prietenesc.

— Mi-am luat o cameră la hotel, zise el scuturându-şi pipa de tocul cizmei. Dacă mai auzi ceva în plus despre Steven, ar fi un lucru înţelept din partea ta să-mi spui şi mie.

Emma tresări.

— Cine eşti dumneata? întrebă ea din nou. Şi ce vrei?

El oftă, statura lui masivă fiind pe jumătate ascunsă în umbră.

— Numele meu e Macon Fairfax, răspunse el şovăitor.

Şi îl caut pe Steven pentru că mi-a omorât fiul. Statul Louisiana vrea să vorbească cu el de asemenea despre uciderea unei tinere femei pe

nume Mary McCall.

Emma simţi cum i se scurge toată vlaga din ea. Se aşează din nou pe piatră.

— Crime? Nu cred!

— Puţin îmi pasă ce crezi tu, miss Chalmers, îi zise calm Macon Fairfax. Tot ce vreau e să se facă dreptate şi, dacă vei fi deşteaptă, mă vei ajuta.

După ce termină ce avea de spus, el se întoarse şi urcă malul, fără mai mult zgomot decât făcuse atunci când venise.

O mie de emoţii o năpădiră pe Emma. Îşi aminti de ataşamentul lui

Steven faţă de acel Colţ 45 şi se cutremură. Oare chiar a omorât doi oameni?

Emma decise că nu era posibil. Steven era un bărbat dur şi hotărât, dar un criminal nu ar fi putut s-o înflăcăreze aşa cum o făcuse el atunci când se iubiseră. Şi focul acela încă îl simţea în ea. Ridicându-şi fustele, Emma urcă repede malul şi fugi spre spatele casei.

După ce-şi legă pantofii şi îşi netezi

părul, se grăbi spre biroul şerifului. El era plecat, dar Emma intră prin mica poartă de la gărduleţul de lemn ce-i înconjura biroul şi dulapul cu dosare.

În colţ era o sobă şi, de unde stătea ea, putea vedea gratiiie singurei celule a închisorii din Whitneyville. Niciun prizonier nu fusese închis acolo de când o ştia Emma.

Ea păşi în spatele biroului ca să se uite mai bine la afişele prinse alandala pe perete. Erau vechi şi îngălbenite, cu colţurile îndoite.

Butch Cassidy, Blak Jack Ketchum, Billy The Kid. Dar nimic despre

Steven Fairfax şi niciun desen al feţei pe care ea o cunoştea atât de bine. Emma încă nu era liniştită, de vreme de afişele acelea zăceau acolo de atâta timp. Privi pe fereastră să vadă dacă nu vine cineva, apoi deschise sertarul de la biroul şerifului Woodridge.

Înăuntru era un plic albastru adresat anonim şerifului din Whitneyville… pe care ea îl puse cu grijă deoparte şi un teanc de afişe. Uitând că venise în fugă, Emma se aşează în scaunul şerifului şi citi cu atenţie fiecare afiş în parte.

Totuşi, nu găsi nimic care să aibă vreo

legătură cu Steven. Emma puse afişele la loc în sertar şi îl închise încet.

Steven era într-un mare pericol şi ea trebuia să facă ceva ca să-l ajute. Dar ce anume?

* * *

În momentul în care rămase singur în camera de hotel, Macon Fairfax încuie uşa şi se prăbuşi pe marginea patului murdar, cu capul plecat şi cu mâinile înfipte în păr. Ura şi amărăciunea îl rodeau pe dinăuntru ca

nişte şobolani. Steven se distrase cu femeia aceea roşcată, superbă, văzuse el bine asta în ochii ei şi gândul îl făcu pe Macon să dorească să vomite. Dirk şi Mary putrezeau în gropile lor, în timp ce nepotul bastard al lui Cyrus Fairfax trăia, bucurându-se de nişte bucăţele dulci precum miss Emma Chalmers.

Macon se îmbărbătă aşa cum făcea de obicei – şi-l închipui pe fratele lui vitreg atârnând la capătul ştreangului, cu faţa aia frumoasă a lui învineţită şi cu ochii ieşiţi din orbite. Doamne, cât de mult voia moartea lui Steven.

Respiră adânc şi se ridică în picioare.

Avea peste patruzeci de ani acum; prea bătrân ca să mai hăituiască criminali prin toată ţara.

Nu domnule, ar fi trebuit să stea acasă, tăvălindu-se prin aşternuturi cu amanta lui, sau chiar cu nevastă-sa, Lucy.

Simţea nevoia acută să bea ceva şi sticluţa de argint pe care o avea în buzunar era goală. Gândindu-se la Emma Chalmers şi la cum l-a minţit, zâmbi şi descuie uşa.

Câteva minute mai târziu, Macon intra prin uşile de la Stardust Saloon, pentru a doua oară în ziua aceea. La prima vizită, aflase şi el de asocierea lui miss Chalmers cu Steven, de la o târfă de acolo pe nume Callie Visco.

Plătise ceva în plus pentru acele câteva cuvinte, după ce ea îşi făcuse meseria.

Sallon-ul făcea afaceri bune. Era un loc elegant, cu podele de lemn şi cu tot felul de afişe pe care scria Nu scuipaţi!

Mesele erau acoperite cu feţe de masă verzi şi mai erau şi câteva picturi ciudate pe pereţi. Un pian cânta încet o muzică de fundal şi aerul era saturat de fumul de ţigară.

Privind în jur, Macon descoperi un bărbat înalt şi blond, aşezat la o masă de

lângă fereastră, cu o sticlă de whisky pe jumătate plină în faţa lui. Tipul arăta de parcă i-ar fi fost milă de el însuşi, iar Macon ştia din experienţă că autocompătimirea dezlega limba unui bărbat.

Se îndreptă spre masa aceea şi zâmbind spre bărbatul de acolo, îi întinse mâna.

— Macon Fairfax, se prezentă el.

— Fairfax?

Numele părea să nu-i placă acelui dandy şi, Macon se felicită singur pentru norocul lui.

— Îmi daţi voie? întrebă el, deja trăgând scaunul.

— Sigur, răspunse mohorât beţivul, turnându-şi încă un pahar cu whisky. Acesta purta o pălărie asortată cu costumul lui elegant, dar arăta caraghios cu ea dată pe ceafă în felul acela.

— Numele dumneavoastră?

— Fulton Whitney.

Macon făcu un semn să li se aducă o altă sticlă şi puse o monedă de aur pe masă, pentru a-l face pe Whitney să priceapă că nu era un sărăntoc.

— Arăţi ca un om nefericit, domnule Whitney.

Whitney oftă melodramatic. În mod clar era beat, dar îşi mai turnă un pahar pe care îl dădu peste cap.

— Ea e cea mai frumoasă bucăţică din oraşul ăsta şi eu am pierdut-o.

O târfă îmbrăcată într-o rochie scurtă, purpurie, îi aduse lui Macon whisky-ul şi un pahar, iar când el nu îi dădu nicio atenţie, plecă pufnind indignată.

— Cine e ea? întrebă Macon. Whtiney râgâie neceremonios.

— N-ai de unde s-o ştii, fiind străin de oraş. Ea e bibliotecara – miss

Emma Chalmers. Îl privi pe Macon din nou, încercând să-şi limpezească privirea împăienjenită. Ai spus cumva că numele tău e Fairfax?

Macon încuviinţă din cap. Emma, afurisita aia mică de care auzise mai întâi de la Callie Visco şi pe care apoi o urmărise până la lac.

Zâmbi amintindu-şi cum o privise în timp ce-şi scotea rochia şi, apoi când intrase în apă.

— Da, răspunse el repede. Macon Fairfax. Sunt din Louisiana şi îl caut pe fratele meu, Steven. Observă cum se schimbă expresia lui Whitney când pronunţă

numele acela. Vezi tu, este căutat pentru două crime.

Aş vrea să cad la înţelegere cu el şi să îl conving să se întoarcă acasă. Whitney lovi cu pumnul în masă, sticlele clătinându-se şi lovindu-se una de alta.

— Ştiam eu. Şi doar i-am spus Emmei că e un bandit bun de nimic, dar ea nu m-a crezut.

— Fratele meu vitreg este foarte apreciat de femei, admise Macon cu regret. Cred că a încornorat jumătate din soţii New Orleans-ului. Whitney râgâi din nou.

— Desigur, dacă o să-l găseşti, o să-l iei înapoi în Louisiana.

— Mort sau viu, fu de acord, rezemat de spătarul scaunului şi cu degetele mari prinse în buzunarele vestei.

Miss Emma poate că o să înceapă să se poarte aşa cum vrei tu, el odată plecat. O femeie ca asta are nevoie de un bărbat în pat. Obrajii lui Whitney se înroşiră şi, pentru un moment ochii i se limpeziră.

— Da, spuse el, dar vorbea cu o viziune a minţii lui, nu cu Macon. Da. Macon ar fi pus la bătaie întregul Fairhaven că Whitney o avea deja

tare. Acesta, destul de nesigur se ridică în picioare şi evidenţa era destul de vizibilă în partea din faţă a pantalonilor.

— Trebuie să mă duc la etaj, mormăi el. Macon zâmbi.

— Înainte să pleci, mai spune-mi un lucru prietene, asta ca să câştigăm amândoi ceea ce vrem. Unde îl pot găsi pe fratele meu?

— S-a angajat la Big John Lenahan ca administrator. Conduce un convoi de vite în nord, la Spokane.

— Mulţumesc, replică Macon turnându-şi o altă băutură. Îl privi pe Whitney cum se împleticea pe scări în sus.

O târfă era pe cale de a fi asaltată de dandy-ul oraşului, gândi el. Şi, probabil că nenorocitul nu-şi va scoate nici măcar pantalonii.

Macon îşi termină băutura în linişte. În minte avea şi el câteva viziuni ale lui. Cum era aceea cu miss Chalmers în apă, cu nimic altceva pe ea decât o cămăşuţă şi chiloţeii aceia de dantelă care îi ajungeau până deasupra genunchilor.

Văzuse umbra feminităţii ei la întretăierea coapselor şi umflăturile sfârcurilor prin muselina aceea subţire.

Altceva decât dorinţa de răzbunare se mişcă înăuntrul lui Macon

Fairfax în acele momente – voluptatea. Se foi în scaun, căutându-şi o poziţie mai confortabilă, gândindu-se cum ar fi fost să o întindă pe roşcata aceea afurisită în iarba grasă şi s-o aibă acolo pe malul lacului.

Ea trebuia să fie una din alea care terminau greu şi pe timp îndelungat, cu o mulţime de zgomote, indiferent dacă acceptaseră posesiunea sau nu.

Pieptul lui Macon se strânse dureros. Doamne, ce triumf ar fi s-o aibă pe Emma şi să fie sigur că Steven va afla fiecare detaliu.

Oftă. Trebuia doar să aibă răbdare, asta era tot. Odată Steven prins

— Şi nu era atât de prost să creadă că ar fi putut s-o facă singur; avea vreo jumătate de duzină de oameni care-l aşteptau în afara oraşului îşi putea întoarce atenţia spre afurisita aia mică cu care bănuia că fratele lui se iubise.

În local exista şi o târfă roşcată, care stătea cocoţată pe pian, picioarele ei goale bălăngănindu-se deasupra podelei şi căreia Macon îi făcu semn cu degetul. Ea zâmbi, sări de pe locul ei, veni şi se aşează lângă el.

* * *

Emma se învârtea prin camera ei, plină de teamă şi confuzie. Trebuia să-l găsească pe Steven şi să afle dacă chiar îşi omorâse propriul nepot şi pe o femeie numită Mary McCall. Şi trebuia să-l avertizeze.

Luă din dulap o fustă pantalon împreună cu o bluză cu mâneci lungi din flanel uşor şi îşi schimbă hainele. Îşi trase în picioare cizme înalte şi îşi

prinse coada într-un coc, ca să n-o deranjeze. Apoi luă treizeci de dolari din sertarul secret de pe fundul cutiei de bijuterii şi o porni pe scări în jos.

Nu intră în bucătărie până când nu se asigură că Daisy nu era acolo. Când intră, nu rămase decât ca să-şi ia o felie de pâine şi un măr.

Mestecă pâinea până ajunse la verandă, unde era agăţată într-un cui o haină groasă, veche, ce aparţinea grădinarului. Odată cu căderea nopţii, afară va fi frig. Băgând mărul în buzunar, Emma îşi puse haina şi se grăbi să coboare treptele din spate.

Începuse să se însereze, dar ea totuşi încercă să nu atragă atenţia în timp ce se îndrepta spre centrul oraşului.

Ajungând la grajdul de unde se puteau

închiria cai, închirie repede o mânză şi o şa de la un grăjdar apatic, pe care îl chema Henry. Emma nu era o călăreaţă experimentată şi era disperată, pentru că dorea ca Henry s-o ajute să urce în şa.

— Sper că n-ai de gând să ieşi din oraş, miss Emma, îi zise omul de vârstă mijlocie. Avea o burtă proeminentă şi trăsăturile îngroşate.

Există tot felul de nenorociţi şi de bandiţi în afara oraşului.

Emma încercă să-şi stăpânească un fior. Nu îşi putea permite să se gândească la primejdii; viaţa lui Steven depindea de cât de repede îl putea ajunge ea.

— Ai grijă să nu spui la nimeni că am trecut pe aici, Henry, la nimeni, mă auzi?

Henry dădu din cap şovăitor.

— Da, doamnă, dar cred… Emmei îi veni o idee.

— Am nevoie de o armă. Ai vreuna?

— Doar un pistol mic pentru iepuri, răspunse Henry. Dar n-ai nevoie de nicio armă…

— Ba da, am nevoie, insistă Emma, căutându-şi banii în buzunarul hainei. Scoase o bancnotă de cinci dolari.

— Uite Henry! Asta-i ce-ţi dau pentru că-

ţi folosesc pistolul şi suficiente gloanţe. Şi o să-ţi dau arma înapoi când mă întorc.

Ochii mici şi decoloraţi ai lui Henry se măriră când îi auzi propunerea.

— Şi eu pot să păstrez cei cinci dolari? Emma aprobă din cap.

— Fiecare cent. Ei, ce zici de asta, Henry?

El părea că nu-şi poate desprinde privirea de la bani.

Cinci dolari însemna foarte mult pentru el, probabil mai mult decât câştiga într-o săptămână.

— Lui miss Chloe n-o să-i placă deloc treaba asta, se opuse el.

— Miss Chloe nu trebuie să ştie nimic, spuse Emma.

Se simţea vinovată că trebuia să se ascundă de protectoarea şi cea mai bună prietenă a ei, dar ştia că Chloe nu i-ar fi permis să plece după Steven, dacă ar fi ştiut ce avea de gând.

Tentaţia înăbuşind orice scrupul, Henry se răsuci pe călcâie şi dispăru în grajd. Se întoarse câteva minute mai târziu, cu un pistol în toc. Era mai mic decât pistolul lui Steven şi avea şi ţeava mai scurtă.

Emma îi dădu cei cinci dolari şi îşi puse centura pistolului aşa cum văzuse că o purta şi Steven. Apoi dădu pinteni calului, având grijă să meargă pe străzi lăturalnice şi să evite centrul oraşului.

Urmele se vedeau clar, pentru că două sute de vite nu trec fără să lase urme şi la căderea întunericului, Emma era deja departe pe drumul ei.

Se opri doar atunci când nu mai putu vedea nimic şi atunci ea şi cu mânza se adăpostiră sub un pâlc de copaci cu ramuri dese. Nu făcu foc şi nu avea de mâncare decât mărul pe care îl luase de acasă. Î l împărţi cu calul şi petrecu o noapte înfiorătoare, stând în capul oaselor, aşteptând să răsară soarele.

În momentul în care se lumină de ziuă, Emma era deja călare.

Când ajunse la un mic pârâu, se opri şi se spălă pe faţă şi pe mâini şi adăpă şi calul. Când reuşi să ajungă la Snake River, era deja obosită şi speriată, dar nu avea de ales, trebuia să-şi continue drumul.

Spera ca Chloe şi Daisy să nu fie prea îngrijorate – în graba ei uitase să le lase un bileţel – şi se ruga să nu fie văzută de vreun indian sau vreun bandit.

Traversarea râului a fost îngrozitoare şi pentru Emma şi pentru mânză, dar au reuşit să iasă pe celălalt mal şi s-o pornească mai departe.

După-amiaza târziu, zări fumul ce venea dinspre un orăşel plin de case cu coşuri care fumegau. Aşa că îşi îmboldi calul obosit să meargă mai repede.

Rileyton era o aşezare micuţă, cu un magazin general şi un mic restaurant. Emma îşi duse calul la grajdul de închirieri şi îl lăsă acolo ca să se odihnească şi să mănânce ovăz proaspăt. Apoi îşi netezi părul, care i se desfăcuse de mult din coc, dar care era încă împletit, şi intră în restaurant.

Fu asaltată de mirosuri îmbietoare, care îi făcură stomacul să-i ghiorăie de foame. O femeie îndesată, cu părul negru, îmbrăcată într-o rochie grosolană de bumbac şi cu un şorţ dinainte, o privea suspicioasă.

— Nu primeşti nimic de mâncare aici dacă nu plăteşte mai întâi, fu salutul ei cordial.

Emma era prea înfometată ca să mai protesteze.

— Am bani, spuse ea, scoţând o bancnotă de cinci dolari ca să fi dovedească.

Imediat femeia zâmbi, arătându-şi dinţii mari şi albi ca laptele.

— Ei bine, atunci te rog să te aşezi, domnişorico. Ce-ai vrea să mănânci?

Emma comandă pui fript cu sos special şi devoră totul până la ultima bucăţică. După asta mâncă o bucată de plăcintă cu cireşe şi bău o cană de cafea cu frişcă şi cu mult zahăr. Îndreptându-se spre uşă, se lovi de nimeni altcineva decât Joellen Lenahan.

— Ce faci aici? întrebă Emma.

Joellen arăta la fel de proaspătă ca florile de primăvară în rochia ei uşoară şi albă.

— Aş putea să te întreb şi eu pe tine acelaşi lucru, spuse ea băţoasă. Emma oftă şi privi amărâtă la bluza şi fusta murdare de praf şi la haina veche de pe ea. Era bucuroasă că Steven nu era acolo să vadă contrastul dintre ele.

— Sunt aici pentru afaceri, răspunse ea.

— Ba îl urmăreşti pe Steven Fairfax, o corectă răutăcioasă Joellen, împreunându-şi braţele albe peste pieptul frumos. Dar asta n-o să te ajute cu nimic. Imediat ce tata ajunge aici, am să-i spun că eu şi cu

Steven am petrecut noaptea împreună.

O să-l biciuiască până o să-l omoare când o să afle.

Emma înghiţi în sec, spunându-şi singură că trebuie să fie calmă.

— Ai petrecut o noapte cu Steven? Însă, cu toate eforturile ei, cuvintele ieşiră înăbuşite de mânie.

Joellen aprobă din cap triumfătoare.

— A fost foarte romantic. Doar noi doi, singuri, înveliţi cu haina lui. Bineînţeles, inevitabilul s-a întâmplat. Se opri ca să ofteze. Totuşi, în final totul a mers prost. Steven Fairfax este o brută şi n-ai decât să-l iei tu.

Emma nu ştia dacă să creadă sau nu povestea lui Joellen şi, de altfel, nici nu conta. În clipa aceea nu se gândea decât că trebuie să-l găsească pe Steven şi să-l pună în gardă că fratele lui vitreg avea de gând să-l ducă – înapoi la New-Orleans viu sau mort. Orice altceva nu avea importanţă.

— Mulţumesc, spuse ea îndreptându-se spre grajd.

— Aşteaptă! strigă Joellen după ea. Nu mi-ai spus ce faci aici. Emma nu privi înapoi.

— La revedere, Joellen, răspunse ea. Fiica fermierului alergă după ea.

— Nu trebuie să pleci, Emma o rugă ea. Tata nu vine aici decât peste câteva zile, pentru că acum e ocupat, iar pensiunea e un loc îngrozitor, cumplit de plicticos… Emma scutură din cap.

— N-am timp să stau să-ţi ţin companie, Joellen. Îmi pare rău.

— Am minţit, recunoscu Joellen, încă mergând alături de Emma. Steven n-a făcut dragoste cu mine. De fapt, ieri m-a bătut exact pe strada principală, în văzul tuturor.

Ascunzându-şi zâmbetul, Emma se opri şi se întoarse cu faţa la Joellen.

— Ce vrei de la mine? întrebă ea rezonabilă.

— Vreau să rămâi până vine tata să mă ia.

În mod incredibil, îi era greu s-o refuze pe Joellen. Nu era decât o ticăloasă, dar totuşi un copil în ciuda înfăţişării ei de femeie.

— Nu pot, spuse încetişor Emma. E foarte important să plec mai departe.

Joellen îşi îndreptă ţinuta, indignată că cineva îndrăznea să-i refuze cererea apoi se întoarse şi plecă maiestuoasă spre pensiune. Emma spera că fata va fi în

siguranţă în acea pensiune chiar dacă se plictisea, apoi oftă şi îşi continuă şi ea drumul spre grajd.

Micuţa mânză, despre, care Henry îi spusese că o cheamă Smiley, era odihnită şi gata de plecare. După ce mai cumpără mere de la magazinul general, împreună cu o cutie cu chibrituri şi o pătură pe care o rulă şi o legă în spatele şeii, Emma porni din nou pe urmele convoiului.

Ea şi cu Smiley făcură un drum lung, dar până la apusul soarelui, tot nu văzu convoiul. Emma era cutremurată la gândul că ar putea să petreacă o altă noapte pe pământul tare şi, în loc de cină să mănânce mere, când văzu în depărtare fumul de la un coş în partea de vest.

Sperând să găsească nişte oameni prietenoşi, o întoarse pe Smiley în direcţia din care venea fumul.

După vreo jumătate de oră găsi locul cu pricina. Era o cabană mică de buşteni, avea pui de găină în curte şi un hambar mare în spate. Două fetiţe mici, îmbrăcate în costumaşe de joacă şi şorţuleţe de bumbac, alergară s-o întâmpine pe Emma.

— Eşti femeie sau bărbat? o întrebă cea mai mică dintre ele. Nasul îi curgea şi

feţişoara îi era acoperită de praf şi fulgi.

— E femeie, proasto, spuse cea mare. Era aproape replica exactă a fetiţei mai mici, doar că era mai înaltă.

— Uită-te la coada ei.

— Ar fi putut fi indian, fu argumentul zdrobitor.

— Eu n-am văzut niciodată vreun indian cu părul roşu şi nici tu, veni replica.

Emma zâmbi.

— Numele meu e Emma Chalmers.

— Eu sunt Tessie, spuse fetiţa mai mare şi aceasta este surioara mea, Sallie Lee.

Emma descălecă cu grijă. Nu se vedea niciun adult prin preajmă şi ea începu să se întrebe dacă nu cumva fetiţele erau singure.

— Mămica voastră e pe aici?

— Noi nu avem mămică, răspunse Tessie. Dar avem totuşi tătic. S-a dus să vâneze iepuri.

Emma nu se simţea deloc în largul ei.

— Şi când se întoarce?

— Atunci când o să prindă un iepure, replică Sallie Lee.

— Credeţi că aş putea să-i dau calului meu puţină apă?

— Sigur, îi răspunse Tessie generoasă.

Se vedea bine că era încântată să aibă musafiri. E un pârâu în spatele hambarului şi avem şi o privată dacă ai nevoie.

Emma zâmbi.

— Mulţumesc, le zise şi le oferi două mere scoase din buzunare.

Cele două fetiţe arătau bine îngrijite, dar ochişorii lor se luminară când văzură merele acelea roşii şi lucioase.

Le acceptară grăbite, cu mulţumiri zgomotoase, apoi le băgară în buzunarele şorţuleţelor. Ciripeau vesele când Emma îşi conduse mânza la pârâu.

În timp ce Smiley se adăpa cu apa rece şi curată a pârâului care cobora de pe un deal micuţ acoperit de copaci, Emma auzi în depărtare un foc de armă şi zâmbi.

Tăticul fetiţelor tocmai prinsese un iepure. Se întoarse lângă cabană ca să-l aştepte.

Nu mult după aceea, în raza ei vizuală apăru un bărbat de statură medie, ducând într-o mână o puşcă şi un iepure în cealaltă.

Era îmbrăcat cu nişte pantaloni uzaţi, o cămaşă care fusese cândva albă, cizme scâlciate şi cu o pălărie pleoştită pe cap.

— Tăticule, ea e Emma, fugi Tessie să-i spună.

— Ne-a dat mere, strigă şi Sallie Lee.

El o privi pe Emma pe sub borul pălăriei pleoştite şi zâmbi. Când se mai apropie, Emma putu vedea că avea ochi albaştri, prietenoşi şi păr des castaniu.

— Jeb Meyers, zise el în loc de introducere. Ţi-aş întinde mâna, dar… Emma privi la iepure şi la puşcă şi îi zâmbi şi ea, chiar dacă vederea animalului mort îi făcea greaţă.

— Emma Chalmers, se prezentă şi ea. Tocmai mă întrebam dacă aş putea petrece noaptea în hambarul dumneavoastră.

— Veţi petrece noaptea în casă, spuse el arătând spre cabană. Eu voi dormi în hambar.

Plăcându-l pe Jeb Meyers la fel de mult ca şi pe fetiţele lui, Emma îl

urmă spre casă. El îşi puse bine puşca, apoi plecă la pârâu ca să cureţe şi să scoată blana iepurelui.

Când se întoarse, Emma stătea în iarba înaltă cu Sallie Lee şi cu Tessie, arătându-le cum să facă coroniţe de margarete. Şi, de vreme ce acolo nu erau margarete, foloseau păpădii.

— Soţia dumitale este plecată? întrebă

politicoasă Emma, când Jeb se lăsă pe vine lângă ele ca să admire coroniţa făcută din florile acelea galbene, firave.

Ea nu le întrebase pe fetiţe, gândindu-se că nu ar fi fost corect.

— Bethie a murit în ianuarie trecut, răspunse Jeb răguşit, ferindu-şi ochii.

— Îmi pare rău, replică Emma.

Jeb o privi câteva secunde, apoi spuse:

— Mulţumesc. Acum ar fi mai bine să pun iepurele ăsta pe foc, dacă vrem să mai şi cinăm în seara asta.

— Te-aş putea ajuta, se oferi Emma.

— Ştii să găteşti? Emma oftă.

— Nu.

Jeb Meyers râse auzind-o.

— Ei bine, atunci ar fi mai bine să continui cu ceea ce faci, replică el, apoi se îndreptă spre casă.

Sallie Lee îşi puse coroniţa de păpădii pe cap şi îşi îndreptă umerii.

— Eu sunt regină peste Montana! exclamă ea.

— Tu nu eşti regină şi asta nu-i Montana, punctă Tessie.

Emma râse şi le îmbrăţişă pe amândouă, dar inima ei plângea pentru aceşti copii, pentru tatăl lor cel politicos şi pentru mama

lor pierdută.

Se întreba cum o fi arătat Bethie Meyers.

Mai târziu, în seara aceea, după ce fetiţele terminaseră de mâncat şi fuseseră trimise la culcare, Emma îl ajută pe Jeb la strânsul vaselor.

— Trebuie să fie destul de singuratic pe aici, spuse ea. El o privi cu îngrijorare.

— Este. Şi este şi periculos. Şi ce naiba faci tu, călărind prin pustietăţile astea de una singură?

Emma oftă.

— Încerc să prind din urmă un convoi de vite, răspunse. Ea nu voia să spună mai mult şi Jeb n-o forţă.

— Poţi să dormi acolo, îi zise el arătând spre un pat dublu, aşezat lângă perete. Nu e nevoie să-ţi faci griji – eu voi sta în hambar unde mi-e locul – dar vreau ca tu să încui bine uşa. Pentru liniştea dumitale. Emma se simţi cuprinsă de un sentiment ciudat, dulce-amărui, că în alte circumstanţe, ar fi putut să-şi ducă viaţa cu acest om.

— Mulţumesc, îi spuse.

Ochii lui îi studiară faţa un moment, de parcă ar fi avut şi el gânduri asemănătoare.

— Noapte bună, îi mai spuse, apoi plecă şi Emma încuie uşa în urma lui aşa cum fusese sfătuită.

Nu pentru că îi era teamă de Jeb Meyers, ci pentru că se temea de indieni şi de bandiţi.

Emma se trezi devreme în dimineaţa următoare, înaintea copiilor.

Stătu de vorbă cu Jeb în hambar în timp ce el o înşeua pe Smiley şi, după ce îi mulţumi gazdei sale pentru cină şi pentru patul cald, Emma porni la drum.

La amiază, transpirată şi obosită şi foarte flămândă, Emma urcă un deal împădurit şi, de cealaltă parte, în vale, văzu convoiul. Inima începu să-i bată cu putere, când îl remarcă pe Steven de la distanţă, fluierând şi ţipând la vite. Tocmai era pe cale să coboare şi să-i anunţe prezenţa, când, un alt cal se materializă lângă mânza ei şi un braţ puternic o prinse de gât. Un pistol o apăsa în piept…

— Ar trebui să fii fericită că sunt atât de nerăbdător să-l văd pe bastardul acela de frate al meu, îi şuieră în urechi o voce cunoscută.

Dacă n-ar fi fost aşa, drăguţă miss Emma, te-aş fi întins în iarbă şi m-aş fi

distrat puţin cu tine.

Capitolul 15.

Frank Deva fluieră ascuţit pentru a-i atrage atenţia lui Steven şi când acesta privi spre el, îi arătă spaţiul ce se întindea în spatele lor. Steven îşi întoarse calul şi simţi cum i se opreşte inima, ca apoi să înceapă să bată din nou cu putere.

Emma venea călare spre el, cu o haină veche pe ea şi o fustă de călărie. Părul începuse să i se desprindă din coada împletită şi forma un halou roşietic în jurul feţei palide. În spatele ei, călare pe acelaşi cal, era Macon. Şi lumea se opri în acel moment. Steven nu mai putea auzi mugetul vitelor, fluierăturile şi ţipetele cowboyslor, nechezatul cailor. Tot ce ştia şi tot ce era, fiecare simţ al lui, se concentrase pe faţa Emmei.

Automat îşi întinse mâna după pistol şi îl mişcă în toc ca să se asigure că nu se va agăţa de nimic, dacă ar fi fost nevoit să-l scoată.

Când se apropiară la mai puţin de douăzeci de metri unii de alţii, Steven putu vedea că Emma avea mâinile legate şi că Macon ţinea un pistol cu ţeava lipită de

gâtul ei.

Macon zâmbi, arătându-şi dinţii albi care păreau să fie echipamentul standard în familia Fairfax.

— Bună Steven, zise el. Nu ne-am mai văzut de mult.

Privirea lui Steven era fixată pe faţa Emmei. Era palidă şi avea ochii măriţi, dar părea nevătămată.

— Dacă i-ai făcut ceva, îi spuse el fratelui său, te omor.

— Nu i-am făcut nimic, răspunse încet Macon. Păstrez treaba asta până după ce tu vei atârna la capătul ştreangului.

Emma se întoarse în şa pentru a-l privi pe Macon, apoi imediat îşi întoarse iar privirile întrebătoare spre Steven. Îl durea să ştie că el se întreba dacă îşi dăruise trupul unui criminal.

— Las-o să plece, Macon, spuse el încet. Macon râse şi trase siguranţa pistolului.

— Nu eşti într-o poziţie care să-ţi permită să dai ordine, Steven. Am în buzunar un mandat de arestare pe numele tău, semnat de un judecător federal. Tot ce am de făcut este să merg în cel mai apropiat oraş şi să-i spun şerifului de tine şi vei face

drumul înapoi în Louisiana în lanţuri, dar am s-o ţin pe micuţa doamnă aici, ca un fel de asigurare, ca să nu am vreun fel de accident neprevăzut.

Steven privi în spate peste umăr şi îl văzu pe Deva şi trei cowboy cu pistoalele în mâini, pregătiţi să-l apere.

— Lăsaţi armele jos, le zise el resemnat.

— Că tot vorbim de asta, interveni Macon, tu de ce nu-l arunci pe al tău? Chiar acum!

Pistolul lui Macon apăsa cu putere pe carnea Emmei; orice mişcare bruscă putea să-i zboare creierul.

— Uşurel, suflă Steven, desfăcându-şi centura pistolului şi lăsând-o să cadă în praf. Îşi ridicase mâinile la înălţimea umerilor, cu palmele desfăcute.

După ce savură victoria un moment, Macon lăsă în jos pistolul de la gâtul Emmei şi îl băgă înapoi în toc. Ea închise ochii, respirând uşurată. Steven ar fi vrut să-i spună că va fi totul în regulă, că era inocent, că nu va lăsa pe nimeni să-i facă vreun rău, cu armă sau fără. Dar îi era teamă că Macon s-ar fi simţit obligat să-i dovedească contrariul.

Mai mult decât îndrăznise Steven să

spere, Macon deveni deodată curajos, mult prea încrezător în el. Coborî din şa ca să-l înfrunte pe fratele său vitreg.

În spatele lui, cu mâinile încă legate Emma sări şi ea din şa, fixându-l pe Steven cu privirea. Încă nu vorbea.

Steven şi-ar fi vândut şi sufletul ca s-o poată lua în braţe s-o liniştească, dar, nu-şi putea permite luxul ăsta.

— Deci m-ai găsit, îi spuse fratelui vitreg. Ţi-a luat destul timp. Macon zâmbi amar.

— Mi-ai omorât fiul. Te voi băga şi eu pe tine în mormânt.

Sudoarea curgea pe faţa acoperită de praf a lui Steven în mici pârâiaşe

sinuoase. Îşi ridică o mână ca să se şteargă pe bărbie şi mişcarea lui crea exact gradul dorit de neatenţie din partea lui Macon. Aşa că Steven îşi lovi fratele vitreg cu toată forţa cu dosul mâinii, trântindu-l în praf. Înainte ca fratele său să poată trage, Steven îşi recuperă Coltul, pe care îl îndreptă spre pieptul lui Macon.

Emma alergă la Steven şi el o înconjură cu braţul un moment, înainte să-i dea drumul. Cum avea mâinile legate la spate,

ea se împiedică puţin.

— Aruncă pistolul, îi ordonă Steven fratelui său.

Acum, Macon era cel care transpira. Şovăitor, îşi trase pistolul din toc cu două degete şi îl aruncă în praf. Steven îl lovi cu piciorul, îndepărtându-l de Macon, apoi dădu Coltul lui unuia dintre oamenii din spate. Frank Deva tăie frânghia cu care erau legate mâinile Emmei. Macon se ridică în picioare când văzu că Steven îl înfruntă neînarmat. Era un moment pe care îl doriseră amândoi, încă din ziua în care Steven pusese piciorul pentru prima dată Fairhaven.

— Steven, nu! ţipă Emma.

El o ignoră şi le spuse oamenilor săi fără să fi privească:

— Nimeni nu intervine, indiferent de ce se întâmplă.

După asta începu să-i dea târcoale lui Macon precum o panteră care şi-a încolţit prada.

Macon ridică pumnii şi îşi scoase în afară bărbia. Mâinile lui Steven rămaseră relaxate în părţi, dar erau pregătite să se închidă în jurul gâtului lui Macon.

Un timp îndelungat, cei doi oameni doar

se priviră unul pe altul, fiecare aşteptându-l pe celălalt să dea prima lovitură. Macon cedă primul şi lovi zdravăn mijlocul lui Steven.

Durerea îi trecu prin coaste ca un cuţit ascuţit, dar Steven zâmbi. Tocmai primise avizul de care avusese nevoie. Îl pocni pe Macon cu pumnul drept şi îl aruncă cu câţiva metri în spate pe pământul tare.

Macon se ridică din nou, cu ochii strălucind de ură şi cu un cuţit mic şi ascuţit în mână. Lama lui strălucea în lumina soarelui.

Steven zâmbi.

— Întotdeauna am spus că eşti un fiu de căţea ticălos, îi zise el, învârtindu-se din nou în jurul lui Macon.

Privirile lor erau prinse una de alta, dar Steven ştia precis unde era cuţitul în orice moment.

În cele din urmă, Macon se plictisi de jocul acela şi se întinse spre

Steven, trasând un arc de cerc cu lama cuţitului.

Îl lovi pe Steven în braţ, chiar înainte ca acesta să îl lovească cu piciorul. Mâneca lui Steven se înroşi de sânge.

Dacă era vreo durere în braţ, Steven nu

era conştient de ea.

Îl trase pe Macon mai aproape de el şi îl lovi puternic cu genunchiul în testicule.

Macon urlă şi căzu în genunchii cu capul plecat şi cu mâinile aşezate protector peste organele rănite. Steven ceru pistolul şi lipi ţeava de gâtul fratelui său.

— Cum te simţi aşa, cu pistolul în gât? se răsti el.

Dacă n-ar fi privit şi Emma, Steven l-ar fi rănit mult mai serios pe fratele său. Însă aşa, doar îi administră o doză de sperietură din ceea ce simţise şi Emma, apoi îl lăsă îngenuncheat acolo în praf, în timp ce el îşi recupera centura pe care o prinse la loc. Deva luă pistolul lui Macon şi cuţitul însângerat fără să comenteze.

Emma se grăbi spre Steven cu ochii măriţi de oroare şi teamă şi cu gâtul contractat.

— Eşti rănit…

Steven de abia atunci simţi durerea şi aceasta îl ameţi precum o băutură tare. Îşi băgă o mână în părul Emmei.

— O să fie în ordine, spuse el răguşit.

— Ai nevoie de un doctor. El scutură din cap.

— Dacă va fi nevoie, o să mă coasă bucătarul.

Faţa Emmei păli şi ea îşi lăsă fruntea să cadă pe umărul lui.

— Ce se întâmplă, Steven? E adevărat ce-a spus fratele tău? Chiar ai omorât doi oameni?

Steven nu putea răspunde la aceste întrebări printr-un simplu da sau nu, aşa că nu răspunse deloc. Îl privea pe Macon, deşi braţul lui era în jurul Emmei, ţinând-o aproape de el.

— Ridică-te, îi spuse.

Macon se ridică cu greu în picioare. Faţa îi era plină de ură şi, în plus, în ciuda durerii pe care trebuia s-o simtă, era şi încântat.

— Nu poţi câştiga, Steven, şuieră el ştergându-şi sângele din colţul gurii.

Nu mă poţi opri să mă duc direct la primul şerif, decât dacă mă ucizi. Şi tu n-o s-o faci. Nu în faţa atâtor martori.

Steven simţi pe faţă privirile rugătoare ale Emmei.

— Mai târziu, îi spuse el. O să-ţi explic mai târziu.

Emma se agăţă de Steven, sigură că se va prăbuşi dacă îi dădea drumul. Privind în

sus la faţa lui, văzu un zâmbet resemnat care o înspăimântă.

— Trebuie să duc vitele astea armatei, la Spokane.

După ce termin cu toată treaba asta, mă voi întoarce la New-Orleans şi voi rămâne la proces ca să fiu judecat.

Emma simţi cum i se crapă pământul de sub picioare.

Se prinse de vesta murdară a lui Steven cu amândouă mâinile şi îşi dori

ca el să spună că e inocent, dar el rămase tăcut.

— Şi ce facem cu femeia, şefule? întrebă unul dintre cowboy. Nu putem s-o luăm cu noi tot drumul până la Spokane.

Steven privi ia Emma, apoi la Macon.

— Sunt al naibii de sigur că nu pot avea încredere în fratele meu. Emma rămâne cu mine.

Emma era oarecum jignită că Steven luase o asemenea decizie fără să o consulte, dar, în cele din urmă văzu raţiunea ei. Nu putea pleca pe drumuri cu Macon Fairfax pe urmele ei. Macon scuipă furios.

— Doar nu te aştepţi să am încredere în tine, nu? În minutul în care mă întorc cu

spatele, vei fugi din nou.

Steven îşi scutură capul încet, cu tristeţe.

— M-am săturat de fug, zise el, strângând talia Emmei cu braţul nevătămat. M-am săturat.

Macon îl privi ameninţător.

— Am o jumătate de duzină de oameni cu mine. O să te urmăresc.

— Bine, răspunse Steven, apoi îi întoarse spatele lui Macon, trăgând-o şi pe Emma după el şi ajutând-o să se urce pe calul lui.

Se urcă şi el, iar ea îl simţi tresărind. Ştia că probabil îl dureau coastele ca şi rana de cuţit căpătată în timpul luptei şi ea şi-ar fi dorit să-l poată mângâia.

În afară de asta şi alte emoţii îşi făceau loc în inima ei.

Avea nevoie să-l audă pe Steven spunând că era inocent, că n-a omorât niciodată pe nimeni. Şi, până atunci, el nu spusese nimic de genul ăsta. Convoiul îşi continua drumul mai departe şi Steven îşi îmboldi calul pe urmele lui.

Cowboy-ii care rămăseseră să îl ajute la nevoie, îl flancară ca nişte gărzi înarmate.

Când ajunseră din urmă căruţa bucătarului, Steven vorbi cu Sing Cho, care

îşi îndreptă catârii spre un loc bun de oprire. În timp ce ceilalţi o porniră mai departe, Steven şi Emma se opriră.

Emma privi în spate şi îl văzu pe Macon plecând, copitele calului lui ridicând mici noi de praf. Se gândi la micuţa mânză pe care o închiriase din Whitneyville şi speră ca

Macon şi oamenii lui s-o ducă înapoi.

Bucătarul chinez bodogănea pe limba lui în timp ce tăia mâneca lui Steven ca să vadă ce era cu rana de dedesubt. Era lungă şi lată şi Emma îşi întoarse capul la vederea ei, încercând să-şi stăpânească valul de greaţă.

Sing Cho arătă spre un pâlc de copaci din apropiere.

— Mergem acolo. Nevoie să facem foc.

Steven aprobă din cap mohorât şi se urcă din nou pe cal, trăgând-o şi pe Emma în spatele lui. Ea îşi încolăci braţele în jurul taliei lui şi îşi lăsă obrazul pe spatele lui lat şi musculos. Îi venea să plângă, dar lacrimile nu curgeau.

Când ajunseră la copaci, Sing Cho puse frâna la căruţă şi îi dădu Emmei un lighean. Arătând spre râul din apropiere, îi spuse:

— Adu apă.

Emma fu bucuroasă să-l asculte. Ajungând la râu, văzu o mulţime de păsări învârtindu-se deasupra apei limpezi precum cleştarul. Pietrele de pe fundul ei străluceau ca nişte bijuterii, reflectând razele soarelui.

Umplu ligheanul şi se grăbi să se întoarcă.

Bucătarul aprinsese deja focul şi Steven era aşezat pe o oală întoarsă, privind cu atenţie cum chinezul îi lega un garou deasupra tăieturii ca să oprească sângerarea.

Omul cel micuţ cu codiţa lui lungă, bine întinsă pe spinare, făcu semn cu capul spre foc.

— Pune în oală şi mai adu.

Fără să pună întrebări, Emma turnă apa aceea rece în oala de lângă foc şi plecă din nou la râu.

Când se întoarse, oala era deja suspendată în pirostrii deasupra flăcărilor şi Steven bea whisky direct din sticlă.

— Unde e? şopti Emma.

Steven rânji. Era murdar din cap până-n picioare şi asta o făcu pe Emma să-şi reamintească de ziua aceea în care l-a ajutat să facă baie acasă la Chloe.

— Sing Cho? îşi pregăteşte undiţele de cusut.

— Cum poţi să fii atât de calm?! întrebă Emma tremurând, gândindu-se la acul care se va înfige în carne.

El dădu din umeri.

— Dacă neliniştea mi-ar opri sângerarea şi mi-ar lipi carnea la loc, atunci m-aş agita şi aş tremura de frică, replică el. Tu te simţi bine.

Emma?

Ea se gândi un moment, apoi aprobă din cap.

— Ar fi trebuit să rămâi în Whitneyville, acolo unde ţi-e locul, cugetă el cu voce înceată, în timp ce chinezul se întorcea cu un ac şi catgut pentru cusut.

Emma păşi în spate şi îşi puse mâinile în şolduri.

— Aha, acum începe, ţipă ea. Morala. Încercam doar să te avertizez, Steven.

— Domnule Fairfax, o corectă el cu un zâmbet.

Emma ar fi vrut să-l sugrume.

— Domnule Fairfax, cedă ea morocănoasă.

Sing Cho părea să fie surd la conversaţia

lor. Era ocupat să cureţe rana folosind apa din oală şi o pânză moale.

— Probabil ţi-am salvat viaţa, sau cam aşa ceva, continuă Emma.

— Viaţa mea n-ar valora nimic fără tine, replică Steven înainte să mai tragă o duşcă din sticlă. Şi puteai să dai peste vreun grup de indieni războinici aşa cum am dat noi alaltăieri. Sau bandiţi. Şi, chiar şi aşa, eşti al naibii de norocoasă că Macon nu te-a violat. Nu-i un om cu sentimente prea delicate, în caz că n-ai observat.

Sing Cho înnodă gânditor catgutul şi privi cu atenţie la tăietura adâncă de pe braţul lui Steven.

— Nu-mi vine să cred, zise Emma, simţind cum îi zboară calmul. Am făcut tot drumul ăsta ca să te ajut şi tu mă cerţi ca pe un copil!

— Aproape că-mi vine să te pun peste genunchi şi să-ţi trag câteva peste fund.

Steven mai luă o gură de whisky, mormăind mulţumit după ce o înghiţi.

— N-ai să îndrăzneşti.

Steven se strâmbă când acul trecu prima dată prin carne.

— Întreăb-o pe Joellen Lenahan despre asta.

Emma nu mai privi din nou la rană pentru că ştia că i s-ar face rău. Tot ce putea face ca să-l ajute pe Steven era să-i distragă atenţia de la durere şi, dacă asta însemna o ceartă, atunci ceartă avea să fie.

— Eu nu sunt o copilă de şaisprezece ani, punctă Emma. Şi, dacă tot vorbim de asta, să ştii că nu mi-a plăcut deloc să aud că ţi-ai petrecut noaptea cu ea.

Steven se strâmbă din nou şi mormăi un blestem, în timp ce Sing Cho îşi continua treaba.

— Aşa cum ai zis, miss Emma, e doar o copilă. N-am atins-o şi tu ştii asta afurisit de bine.

Emma ştia, dar tot era geloasă. Joellen se culcase lângă Steven, probabil foarte aproape de el şi adăpostită în braţele lui şi ăsta era un privilegiu pe care Emma şi-l rezervase numai pentru ea. Simţindu-se dintr-odată încălzită, îşi scoase haina de lână de pe ea şi o aruncă pe pământ.

— Ai sărutat-o?

Steven reuşi să zâmbească şi să se strâmbe în acelaşi timp.

— Şi ce dacă am făcut-o?

— O să-ţi scot ochii, iată ce o să fac, ţipă Emma furioasă.

Cu mâinile în şolduri se plimba nervoasă încoace şi încolo prin faţa lui. Fusta pantalon şi bluza îi erau murdare şi şifonate, faţa îi era plină de praf şi coada i se desfăcuse. Dar nu mai dădea un ban pe asta. Steven râse, apoi gemu de durere. Era foarte palid sub stratul de

sudoare şi praf şi o tăietură mică din colţul ochilor îi sângera. Hainele lui ar fi avut mare nevoie să fie spălate şi călcate.

— După ziua pe care am avut-o, nu m-ar mira s-o faci şi pe asta, răspunse el. Inima Emmei tresări. Ar fi vrut să-l izgonească pe bucătar, să-l ia pe Steven în braţe, să-l mângâie şi să-i îngrijească rănile chiar ea. Dar ştia că probabil ar leşina dacă ar trebui să-i coasă carnea tăiată. Ochii i se umplură de lacrimi şi îşi întoarse capul ca să le ascundă.

— Vorbeşte cu mine, Emma, îi spuse Steven încet.

Trebuie să mă gândesc la altceva decât la acul ăsta care intră şi iese din braţul meu.

Emma îl privi nervoasă pe Sing Cho.

— Este adevărat ce-a spus Macon? Ai omorât doi oameni? Steven nu părea prea

impresionat.

— Asta-i ce-a spus el?

— Da, izbucni ea. Era obosită şi tristă şi avea nevoie de o baie. Voia să se întoarcă acasă şi să-l ia şi pe Steven cu ea. Mi-a spus că i-ai omorât fiul. Şi o femeie.

— Şi îl crezi?

Emma înghiţi în sec.

— Nu ai negat.

Steven îşi muşcă buzele şi închise ochii în timp ce Sing Cho făcea ultima cusătură. Imediat după aceea, chinezul înşfăcă sticla din mâna lui Steven şi turnă din ea generos peste rană.

Steven scoase aerul din plămâni şi sări în picioare, apoi dădu drumul unui val de blesteme. Sing Cho se dădu înapoi, dar faţa lui rămase impasibilă când întâlni privirile lui Steven, cu o căutătură senină şi imperturbabilă.

— Acum punem bandaje, spuse el liniştit.

— La dracu', asta s-o crezi tu, ţipă Steven. Nu te apropia de mine! Emma se repezi în apărarea lui Sing Cho. Îl apucă pe Steven de braţul teafăr şi spuse repede:

— Trebuia să pună alcool pe tăietură – ca să prevină infecţia. Steven oftă din greu

şi se aşează din nou pe oală.

În timp ce Sing Cho scotocea prin geanta lui mare după bandaje, Emma se spălă pe mâini în ceea ce mai rămăsese din apa pe care o adusese de la râu. Se spălă şi pe faţă şi frigul o făcu să se înfioare.

— Fac eu asta, spuse ea când Sing Cho se apucă să bandajeze braţul lui

Steven.

Steven dădu din cap spre el.

— Du-te înainte după convoi. Vom veni şi noi imediat după tine.

Sing Cho mormăi nemulţumit şi o privi pe Emma cu coada ochiului.

Apoi, se întoarse şi se urcă în căruţa lui luând şi geanta cu el.

— Puteai să-i mulţumeşti măcar, îl mustră Emma, în timp ce se apucă să-i bandajeze rana.

— Uită-te la mine, îi zise el răguşit.

Emma îşi ridică ochii spre faţa lui şi înghiţi în sec. Era atât de bine să fie din nou alături de el, în pofida tuturor piedicilor, încât aproape îi venea să plângă.

— Ce cauţi aici?

— Ţi-am mai spus, răspunse ea cu greutate, legând uşor bandajul. Voiam să te

avertizez că fratele tău vine după tine…

El se ridică şi o conduse în spatele unui pâlc de copaci şi tufişuri, unde se aşează pe un butuc. Apoi o trase şi pe ea, aşezând-o călare pe un picior.

— Ţi-ai asumat nişte riscuri imense, miss Emma. Vreau să ştiu de ce. Emma îşi coborî privirea.

— Pentru că te iubesc, domnule Fairfax, răspunse ea cu o voce spartă.

Steven rămase tăcut un timp atât de îndelungat, încât Emma se temu că o va izgoni. Când în sfârşit avu din nou curajul să-şi ridice ochii, fu uimită să vadă că el zâmbea.

— Mă iubeşti?

— Da, Dumnezeu să mă apere, oftă Emma. Apoi îi încolăci gâtul cu braţele. Te iubesc atât de mult, încât mă doare.

— Chiar dacă nu eşti sigură dacă sunt sau nu un criminal? Emma dădu tristă din cap.

El râse şi sunetul râsului lui era un sunet vesel, plin de încântare. O îmbrăţişă pe Emma şi o sărută zgomotos pe gură.

— Dacă n-aş şti că băieţii ăia vor povesti întâmplarea în jurul focului de tabără ani buni de acum încolo, te-aş avea chiar acum.

Ea ar fi răspuns din toată inima, dar îşi închipui că îşi putea ascunde sentimentele faţă de Steven.

El îi ridică bărbia cu o mână.

— Te iubesc, îi zise cu fermitate.

Emmei îi fusese teamă că nu va auzi niciodată acele cuvinte din partea lui. Totuşi, se încordă toată când simţi cum mâna lui îi desfăcea nasturii de la fustă.

— Steven, se plânse ea. Tocmai spuneai – cowboys-ii… El îşi băgă mâna în fustă şi apoi pe sub pantalonaşi.

— Nu pot vedea de copaci, murmură el lângă buzele ei.

Emma gemu uşor pentru că se simţea atât de bine când el o atingea în locul acela cald şi umed dintre picioare.

— Desfă-ţi bluza, îi spuse el în timp ce continua să o mângâie uşor, într-un ritm încet, care-i făcea sufletul să tresalte.

Emma de abia mai putea respira.

— Dumnezeule Mare, Steven…

— Fă aşa cum ţi-am spus, Emma, îi zise Steven trasându-i conturul buzelor cu vârful limbii.

Gura Emmei se deschise pentru el, aşa cum se întâmpla şi cu o altă parte a trupului

ei.

Se apucă să-şi desfacă nasturii bluzei cu degete tremurătoare.

— Ridică-ţi cămăşuţa, îi ordonă Steven când termină cu nasturii.

— Steve…

— Fă-o!

Ea îşi dezgoli sânii şi se lăsă pe spate cu un geamăt.

Steven luă un sfârc în gură şi îl supse în timp ce îl mângâia cu limba. Emma oftă neajutorată şi îşi lăsă capul pe spate.

Degetele lui intrau şi ieşeau din ea, în timp ce degetul mare îi mângâia boţul tare, ascuns în acea deltă a feminităţii ei. În acelaşi timp, trăgea lacom din sânul ei.

Corpul Emmei începu să salte sălbatic în timp ce-i călărea mâna.

— Steven, şopti ea disperată. Oh, Steven…

El se mută la celălalt sân, continuând mişcarea plăcută a degetelor între pulpele ei. Picioarele Emmei se încordară şi îşi mişcă sălbatic corpul atunci când contracţiile acelea delicioase începură undeva în interiorul ei. Ţipă şi îşi arcui spatele, predându-se fără rezerve mâinilor şi gurii lui Steven.

Când totul se termină, ea îşi lăsă fruntea pe umărul lui, încercând să-şi recapete suflul. El o mai mângâie o dată, vrând parcă să se asigure că îl va dori din nou în curând, apoi îşi retrase mâna. Conştiincios, el îi încheie nasturii de la fustă, îi trase cămăşuţa peste sfârcurile tari şi încă umede şi îi încheie bluza.

Emma se îndoia că va putea să-l mai privească în ochi, când, el îşi înfipse degetele în părul ei şi îi presă gura de gura lui. Sărutul era la fel de meşteşugit şi de plăcut ca şi momentele prin care de abia trecuse!

— De ce ai făcut asta? întrebă ea după aceea.

— De ce te-am sărutat, sau de ce te-am făcut să-mi călăreşti mâna? Obrajii Emmei se împurpurară.

— Amândouă.

— Zilele următoare vor fi dure. El îi vorbea blând şi vocea îi era răguşită de emoţie. Vreau ca tu să-ţi aminteşti, indiferent de ce se va întâmpla, că mă iubeşti şi că lucrurile astea dintre noi au fost foarte, foarte bune.

Emma îi privi faţa cu ochi îngrijoraţi şi nedumeriţi.

— Steven, te rog spune-mi că Macon a minţit.

— Vom vorbi despre asta mai târziu, când vom avea mai mult timp. Acum, trebuie să prindem din urmă convoiul.

Inima Emmei se strânse. Se vedea bine că Steven îi ascundea ceva şi ea ştia prea bine despre ce anume era vorba.

— Steven, te rog! îl imploră ea.

El o aşează pe picioare şi se ridică să plece şi în urma lor nu mai rămaseră decât nişte bucăţele de lemn înnegrit.

Steven merse până la malul râului şi se aplecă deasupra apei, iar când se întoarse, faţa şi mâinile îi erau curate. Tot mai avea barba nerasă şi părul ciufulit acolo unde îşi trecuse Emma degetele prin el.

— Hai să mergem, îi zise el de lângă murg, întinzând o mână spre Emma. Ea îl lăsă să o ajute să urce în şa şi închise un moment ochii atunci când feminitatea ei moale luă contact cu pielea dură. Încălecând în spatele ei, Steven îşi aşează obraznic mâinile peste sâni, de parcă ar fi fost proprietatea lui. Respiraţia lui era caldă atunci când trecu pe lângă urechea ei.

— Ţi-am spus că o să te iau oriunde te

găsesc, îi aminti el. Asta-i tot ce-am putut face.

Emma era încă scuturată de fiori plăcuţi.

— Unii oameni ar spune că nu eşti un gentleman.

— Puţin îmi pasă, răspunse el, îndemnându-şi calul spre norul de praf pe care îl lăsa în urmă convoiul.

Au fost nevoiţi să meargă repede, ca să-i prindă din urmă pe ceilalţi, iar Emma simţea că fiecare por al capului îi era acoperit de praf când, într-un final ajunseră. Îl putea simţi chiar şi între dinţi.

Steven manevra calul printre vitele care se îndepărtau de cireadă, fluierând şi fluturând pălăria la fel de uşor de parcă Emma nu ar fi fost şi ea călare în faţa lui. În momentele mai calme, el îi povestea Emmei despre Fairtiaven, casa lui din Louisiana, îi spuse câţi copii şi-ar dori să aibă şi unde şi-ar avea fiecare locul. Apoi îi promise că atunci când vor ajunge la Spokane, o să închirieze o cameră la hotel şi o va arunca în pat pentru o noapte şi o zi întreagă.

Emma era deja încinsă de nerăbdare şi frustrare, când se opriră pentru a face tabăra de noapte, lângă graniţa cu un alt stat.

Vitele mugeau în noapte şi cowboys-ii vorbeau între ei, încercând să nu se holbeze la Emma, care era incapabilă să stea locului.

Bucătarul aprinse focul şi se apucă să prepare biscuiţi, ostropel şi cafea. Emma se oferi să-l ajute, dar Sing Cho scutură din cap şi o goni cu şorţul ca pe un pui de găină. Steven era ocupat cu pregătirea drumului de a doua zi împreună cu cercetaşul şi nu-i aruncă mai mult de o privire fugară.

Un sentiment ciudat de singurătate o copleşi pe Emma în timp ce

privea la primele stele apărute pe cer.

Ea îi dăruise inima lui Steven Fairfax şi el nici măcar nu încerca să se disculpe de acuzaţiile aduse împotriva lui.

Ar fi putut deveni doamna Fulton Whitney, cu tot statul Idaho la picioarele ei. Acum era femeia unui bandit, dându-se lui fără ruşine. Steven plănuia să se întoarcă în Louisiana ca să fie judecat şi Emma intenţiona să meargă cu el. Indiferent de ce se va întâmpla, ea va fi alături de el. Respiră adânc. Dar dacă Macon avea dreptate? Dacă trebuia să vadă că omul pe care-l

iubea era luat la închisoare şi apoi spânzurat?

Avea ochii plini de lacrimi atunci când simţi mâinile lui Steven pe umeri.

— Este timpul să stăm de vorbă, îi zise el uşor, escortând-o în afara taberei, în intimitatea nopţii înconjurătoare.

Merseră până la frontieră, care era paralelă cu un râu sălbatic, până când ieşiră din vederea celorlalţi şi Steven o aşeză pe Emma pe o buturugă de lângă apă. El se sprijini de un copac şi îşi încrucişă braţele, privind în jos spre ea.

— Te iubesc, îi spuse din nou.

Pământul din jurul lor strălucea argintiu sub lumina lunii.

— Ştiu, răspunse încet Emma, privindu-l în ochi.

Îşi tot aduna curajul de ore întregi pentru a-i pune întrebarea care o frământa. Şi asta pentru că simţea nevoia disperată să afle răspunsul.

— Ţi-ai omorât nepotul şi pe fata aceea, Steven?

El rămase tăcut un timp îndelungat. Apoi îi răspunse răguşit.

— Într-un anume fel, da.

Capitolul 16.

Emma înlemnise precum buturuga pe care era aşezată, cu mâinile strânse în poală şi cu ochii fixaţi pe faţa umbrită a lui Steven. Şi, în ciuda înfăţişării ei senine, în forul ei interior fierbea.

Steven se lăsă pe vine la poalele unui mesteacăn înalt şi îşi încrucişă braţele. Privirea lui o întâlni pe a ei, îmbărbătând-o parcă, dar nu mai spuse nimic. Părea că încerca să-i memoreze trăsăturile, ca şi cum s-ar fi gândit că n-o va mai vedea vreodată. Emma nu mai putu suporta.

— Spune-mi de ce, Steven, murmură ea. Spune-mi cum de-ai putut… să-ţi omori propriul nepot…

— Eu am tras focul care a pus capăt vieţii lui Dirk, izbucni Steven, lăsându-şi capul pe spate ca să privească un moment la cerul înstelat.

— Cel puţin, indirect.

Emma nu spuse nimic, dar ochii ei îl rugau să continue.

Steven oftă şi îi întâlni din nou privirea, apoi îşi puse încet o mână pe

umărul ei.

— Fiii nelegitimi se pare că sunt un

obicei pentru familia Fairfax, îi zise el, dar cuvintele lui nu o calmau pe Emma.

Macon avea numai vreo şaisprezece ani când l-a procreat pe Dirk cu una din tinerele doamne din cercul lui de prieteni.

Fata a murit la naştere şi familia ei a adus pruncul la Fairhaven, lăsând să se înţeleagă destul de clar că Dirk va ajunge la orfelinat dacă familia lui Macon îl respinge.

Macon era el însuşi doar un copil şi era dispus să-l lase pe Dirk să meargă la orfelinat. Tatăl meu a fost de acord, dar bunicul meu, Cyrus, nici n-a vrut să audă ca un Fairfax să fie crescut în altă parte, decât în casa de care aparţinea de drept. El a insistat ca bebeluşul să crească la Fairhaven, iar cuvântul lui era lege. De altfel, încă e lege. Oricum, Dirk a crescut ca un membru al familiei, cu drepturi depline.

Când am venit şi eu acolo, după moartea tatălui meu, el şi Macon erau destul de-apropiaţi. Şi Dirk era îndrăgostit de o tânără femeie din oraş, pe care o chema Mary McCall.

Steven se opri ca să studieze din nou cerul. Părea că îşi adună curajul din stelele împrăştiate peste tot deasupra capetelor lor.

— Mary începuse să mă placă pe mine,

după cum s-a văzut mai târziu.

Eram încurcat cu altcineva pe vremea aceea şi nu i-am dat atenţie. Am crezut că doar flirtează, aşa cum făceau majoritatea celor de vârsta ei.

Emma descoperi că se întreba cum o fi fost femeia aceea cu care era el „încurcat”. Voia să-i afle numele şi dacă Steven o iubise sau nu, dar tăcu din gură.

— Evident, Mary era mult mai serios implicată decât bănuiam vreunul dintre noi. I-a spus lui Dirk câteva minciuni foarte iscusite – că eu şi cu ea ne întâlneam în secret, că eram intimi, că plănuiam să fugim împreună. Şi aşa nu eram tocmai binevenit la Fairhaven şi poveştile lui Mary au făcut ca situaţia să devină imposibilă.

Ascultând, Emmei îi părea rău pentru Steven şi, într-un anume fel ciudat şi pentru Mary. Ştiind cum e să-l iubeşti pe Steven, simţi o durere ascuţită în inimă doar imaginându-şi cât de mult ar suferi dacă el ar îndepărta-o.

Îşi puse mâna pe mâna lui, care era încă pe umărul ei şi îl încurajă să continue cu o mişcare a capului.

— Dirk era amărât. De câte ori dădeam unul peste celălalt, fie acasă, fie în oraş, el

ori se holba încruntat la mine, ori încerca să mă provoace la bătaie. L-am ignorat cât de mult s-a putut. Într-un final animozitatea lui pătrunsese în fiecare ungher al vieţii mele. Puteam pleca, dar

New-Orleans-ul era casa mea. Şi, de altfel, îmi plăcea Fairhaven-ul şi

Îl iubeam pe bunicul.

El se opri şi-şi frecă bărbia ţepoasă, iar Emma observă angoasa din ochii lui.

— Într-o noapte, la un club, Dirk m-a provocat la duel.

Bineînţeles, puteam refuza, dar nu am fost în stare s-o fac. Deci, Dirk şi cu mine ne-am înţeles asupra orei şi locului şi, a doua zi dimineaţa devreme, ne-am prezentat amândoi acolo împreună cu secondanţii noştri. El adusese pistoalele de duel ale bunicului. În timp ce eu luptam în război, Dirk învăţa la o şcoală din Anglia. Ştiam că nu avea nicio şansă împotriva mea într-un duel adevărat şi, deşi nu eram prea apropiaţi, nu doream să-l omor.

Steven oftă apoi continuă.

— Am trecut prin toate formalităţile şi se vedea bine pe faţa lui Dirk că nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să mă omoare. L-am

lăsat pe el să tragă primul foc, iar el m-a ratat cu aproape şase metri, aşa cum bănuisem eu că se va întâmpla. Era ca un om nebun – urla blesteme şi mă provoca să-l împuşc.

Nu dădeam un ban pe onoarea mea, dar ştiam că mă va urî şi mai mult dacă îl lăsam să plece ca un învins, aşa că l-am împuşcat.

La tresărirea bruscă a Emmei, Steven îi ridică bărbia cu o mână şi îşi scutură capul.

— Nu l-am omorât, nu atunci. L-am lovit doar deasupra cotului stâng – am crezut că asta nu-l va răni prea rău.

Emma îşi trecu nervoasă vârful limbii peste buze.

— Ce s-a întâmplat atunci?

— Era un doctor chiar lângă noi şi s-a apucat să-l îngrijească pe Dirk.

Eu am plecat cu secondantul meu. Dirk a strigat după mine tot felul de insulte până când m-am îndepărtat şi am dispărut din vederea lui.

— A murit?

Steven oftă din greu şi scutură din cap.

— Nu atunci. Dar rana s-a infectat şi braţul ar fi trebuit amputat din umăr. Dacă Dirk înainte doar mă urâse, acum dorea să-mi înnoade măruntaiele. O dată mi-a spus

că ar fi fost mai creştinesc din partea mea dacă l-aş fi omorât pe „câmpul de onoare”, cum îi spunea el. Expresia de pe faţa lui Steven era una de amărăciune profundă.

— A început să bea chiar mai mult decât de obicei, apoi a descoperit opiumul. Cam tot pe atunci, Mary nu-l scăpa nicio zi din ochi.

Într-o noapte, după o ceartă zdravănă cu Cyrus, s-a dus la Operă.

În mijlocul unei arii s-a ridicat în picioare şi şi-a zburat creierii pe toţi pereţii cu un 38.

Emma se ridică imediat în picioare şi îi înconjură cu blândeţe talia lui

Steven.

— Doamne! murmură ea.

Steven îşi sprijini un moment fruntea de fruntea ei, respirând neregulat cu ochii închişi.

— Macon, oricum mă considera un fel de străin, de vreme ce eram fiul amantei tatălui său. Moartea lui Dirk i-a dat un motiv mult mai bun ca să mă urască.

Emma îl sărută uşor pe buze şi continuă să-l strângă lângă ea.

— Şi Mary?

Steven gemu uşor şi fu scuturat de un frison când briza rece suflă dinspre râu.

— S-a hotărât să mă ceară pe mine de bărbat, de vreme ce Dirk fusese scos din circulaţie. Câteva luni mai târziu a venit la mine în timpul unui bal şi mi-a cerut să mă căsătoresc cu ea.

Eu nu am vrut s-o fac să se simtă prost, aşa că i-am spus pe cât de blând am putut că va trebui să-şi caute în altă parte un soţ.

S-a înfuriat şi a făcut o scenă. A început să ţipe că trebuie să mă căsătoresc cu ea pentru că am compromis-o.

Aşa cum ţi-am mai spus, n-am atins-o niciodată; poate doar când mai dansasem cu ea ocazional. Bănuiam că era însărcinată cu copilul lui

Dirk şi-mi părea rău pentru ea.

Steven se opri să respire şi-şi trecu o mână prin păr.

— Dacă după război nu m-aş fi întors la Fairhaven, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Ea şi cu Dirk probabil s-ar fi căsătorit şi ar fi avut o casă plină de copii.

Am vrut să o protejez de un viitor scandal, aşa că m-am scuzat faţă de gazde şi m-am oferit s-o conduc pe Mary acasă.

Ea era toată numai zâmbet, gândindu-se

că mi-am schimbat părerea şi că până la urmă îi voi pune inelul în deget. În loc de asta, în timp ce ne îndreptam spre casa ei cu trăsura, i-am spus că nu puteam să mă însor cu ea pentru că n-o iubeam. M-am oferit să am grijă ca ea şi copilul să fie asiguraţi, în cazul în care purta copilul nepotului meu. Ea a început să plângă şi să spună că viaţa îi era ruinată şi că nici n bărbat decent n-o s-o mai vrea.

Nu ştiam cum s-o liniştesc, de vreme ce nu-i puteam da singurul lucru pe care îl dorea ea, aşa că am lăsat-o în faţa casei tatălui ei şi eu am plecat la club să joc cărţi şi să beau câteva pahare.

În ziua următoare, Mary a fost găsită strangulată în camera ei. Părerea generală era că eu o omorâsem pentru ca ea să nu poată spune lumii că urma să nască copilul meu. Am plecat din New-Orleans cu câteva minute înainte ca şeriful să vină să mă aresteze.

Emma îi înconjură gâtul cu braţele.

— Sunt sigură că cineva te-ar fi crezut – bunicul tău, de pildă.

Prietenii tăi.

— Am descoperit că aveam mai puţini

prieteni decât credeam, răspunse

Steven, mişcându-şi buzele lângă fruntea ei. Şi chiar dacă Cyrus este de zece ori mai tare decât Macon şi cu mine luaţi la un loc, tot n-ar fi putut face faţă întregului Orléans.

Emma credea povestea lui Steven, deşi nu ştia dacă asta era din cauză că era purul adevăr sau pentru că ea îl iubea atât de mult.

— Vreau să merg şi eu cu tine, Steven, îi spuse ea. Voi rămâne lângă tine indiferent de ce s-ar întâmpla.

Spre surpriza şi durerea ei, Steven scutură din cap.

— Nu. Tu vei merge în Whitneyville, nu în Louisiana.

Până când nu-mi voi reabilita numele, nu am nimic să-ţi ofer. Şi, de altfel, dacă sunt condamnat şi nu sunt acolo să te apăr de Macon?

Pe Emma o trecu un fior, pentru că ştia că Steven putea fi la fel de bine achitat, dar şi găsit vinovat şi spânzurat, ţinând cont că adversarul lui era Macon, un om hotărât să se răzbune.

— Dacă nu mă iei cu tine, te voi urma oricum până la New-Orleans şi dacă nu mă

crezi, aşteaptă şi-ai să vezi!

Nu voi accepta să fiu lăsată deoparte, Steven.

Un muşchi de pe faţa lui Steven se încordă de mânie stăpânită; dar el ştia că Emma nu glumise.

— Bine, atunci vom face un compromis. Ne vom căsători când vom ajunge la Spokane. Asta te va proteja cumva de Macon, dar tu Emma, dacă mă spânzură, nu aştepta înmormântarea. Macon nu glumea – în minutul în care o să mor, el te va lua în pat, fie că vrei, fie că nu vrei. Emma era răscolită pe dinăuntru. Era cu adevărat îndrăgostită, din tot sufletul, pentru prima dată în viaţa ei.

Şi căsnicia lor putea dura doar cât un proces pentru crimă. Ochii i se umplură de lacrimi. Îl îmbrăţişă pe Steven şi mai strâns şi privi în sus spre faţa lui.

— N-o să fie nicio înmormântare, domnule Fairfax, îi zise ea furioasă. Cel puţin nu înainte de patruzeci sau cincizeci de ani!

El îi sărută fruntea.

— Promite-mi că vei părăsi New-Orleans-ul în aceeaşi zi, dacă verdictul este împotriva noastră. Trebuie să fiu sigur că

nici măcar nu te vei mai întoarce la Fairhaven pentru lucrurile tale, Emma. Îmi dai cuvântul tău de onoare?

Emma aprobă din cap morocănoasă.

— O să câştigăm, insistă ea.

— Mizez totul pe asta, replică Steven.

Apoi o sărută pătimaş pe Emma, care dorea să facă dragoste cu el chiar pe locul în care stăteau. Simţea nevoia să fie cât mai aproape de

el, simţea nevoia să fie total absorbită de pasiunea ei pentru el, ca să nu se mai gândească la faptul că era posibil ca foarte curând să se despartă pentru totdeauna.

Începu să-i desfacă nasturii de la cămaşa transpirată şi plină de praf, în timp ce ochii lui străluceau în întuneric. El se prefăcu a fi şocat.

— Miss Emma!

Ea îi desfăcu cămaşa şi îşi trecu palmele peste pieptul solid şi păros.

— Vreau să mă iubeşti, Steven. Vreau copilul tău să crească în mine. El gemu şi închise ochii un moment, când ea îi găsi sfârcurile şi începu să le mângâie uşor cu degetele mari.

— Emma, sunt cu convoiul de trei zile…

Ea îşi puse vârful limbii pe unul dintre sfârcurile brune, gustând praful şi sudoarea şi pe Steven, fără să-i pese.

Era delicios.

— Fă dragoste cu mine, zise ea din nou. Aici şi acum.

Ochii lui Steven păreau nişte focuri atunci când o privi şi, în spatele lui, râul strălucea în lumina lunii şi a stelelor precum o panglică fermecată. El îi trase cămaşa din fusta-pantalon şi începu să-i desfacă nasturii. Ajungând la cămăşuţă, trase în sus materialul delicat până când îi dezgoli sânii.

Emma oftă de plăcere când degetele lui trecură uşor peste sfârcuri, pregătindu-le. Degetele ei deja se grăbeau să desfacă nasturii de la fustă, iar în următorul moment păşea în afara ei. Apoi îşi scoase cizmele una câte una.

— O să fie mult mai confortabil pe pământ, murmură Steven, cu buzele aproape de un sân, răsuflarea lui trecând peste vârful întărit.

— Nu vreau să fiu aşezată confortabil, suspină Emma atunci când gura lui se închise peste unul din sfârcuri. Vreau să fiu posedată, nu sedusă.

— Atunci aşa să fie, răspunse el şi, trăgându-i pantalonaşii îi scoase şi îi aruncă în iarbă.

Apoi îşi scoase şi el centura pistolului şi îşi descheie pantalonii.

Emma simţi asprimea copacului atunci când se sprijini cu spatele de el şi când Steven se împinse în ea, înăbuşindu-i ţipătul cu gura lui.

În timp ce o săruta, coapsele lui executau un ritm constant, bărbăţia lui intrând până în adâncurile feminităţii ei.

Când Steven nu se mai putu abţine, se desprinse de gura ei cu capul pe spate şi ochii închişi. Mâinile lui se prinseră de trunchiul copacului şi fricţiunea dulce pe care o genera deveni mai intensă cu fiecare moment Emma gâfâia, incapabilă să-şi recapete suflul. Întreaga ei fiinţă şi fiecare simţ erau fixate pe ceea ce făcea. Ea şi cu Steven mai

făcuseră dragoste, dar în noaptea aceea se contopeau nu doar pe viaţă, ci pentru eternitate. Totul se termină într-o fisiune de căldură, invizibilă pentru ochi, dar orbitor de strălucitoare pentru spirit. Steven muşcă uşor buzele Emmei în timp ce ea gemea

încet capitulând, corpul ei lovindu-se de al lui. El îşi băgă faţa în gâtul ei şi gemu în timp ce se elibera de sămânţa bărbătească.

Amândoi uitaseră de cowboys şi de cireadă. După câteva momente, Steven îşi ridică pantalonii, o luă pe Emma în braţe şi o duse până pe malul râului. Acolo o aşează în iarba moale, o spălă cu blândeţe cu apa rece şi curată. Experienţa avea o senzualitate a ei proprie şi Emma zăcu ameţită până când Steven se duse să-i caute fusta şi cizmele. Le aduse la malul râului şi o îmbrăcă încet. Când îl sărută, Emma îşi puse mâna pe braţul lui şi simţi cum îi curgea sângele îmbibând bandajele. Ochii i se măriră alarmaţi, iar Steven zâmbi şi o sărută din nou, fără să se grăbească să meargă şi să i se îngrijească rana. Dar Emma nu se putea gândi la altceva. Îşi încheie grăbită bluza, o băgă în fustă şi se ridică în picioare.

Ţinându-l pe Steven de mână îl trase înapoi în tabără.

Nu le dădu nicio atenţie bărbaţilor care-şi mâncau cina lângă foc şi îl obligă pe Steven să se aşeze în partea din spate a căruţei bucătarului. Îl lăsă acolo cât timp ea se duse să-l găsească pe Sing Cho şi să-i

ceară apă fierbinte şi alte bandaje.

Steven stătu liniştit în timp ce ea lucra – la lumina unei lămpi cu petrolca să oprească sângerarea. Apoi, spălă şi inspectă rana.

— Câteva cusături s-au rupt, se agită ea pe lângă Sing Cho, care stătea şi îi dădea ordine ajutorului său.

— Nu trebuia călăreşte, boscorodi Sing Cho. Nu trebuia mâne vite, mai zise şi se întoarse ca să-şi aducă geanta din căruţa cu provizii.

— Nu trebuia făcut copii, murmură Steven, aplecându-se spre Emma care se foia îngrijorată, sărutând-o pe vârful nasului.

Emma roşi, amintindu-şi cât de destrăbălată fusese – ea seducătoarea şi Steven sedusul. Era probabil vina ei că i se rupseseră cusăturile.

— Taci din gură! zise ea scoasă din minţi de îngrijorare şi simţindu-se vinovată.

El rânji.

— Sper că am pus un copil în tine în seara asta, îi spuse el cu o voce care era puţin cam prea tare pentru liniştea Emmei.

Ea îşi lăsă ochii în jos, sperând acelaşi lucru şi chiar mai mult.

Dorea copilul, dar avea nevoie şi de Steven să o ajute să-l crească. Avusese atâtea pierderi în viaţa ei:

bunica, mama, Lily, Caroline. Nu putea să-l piardă şi pe Steven; gândul era de neconceput.

— Nu putem merge la New-Orleans, şopti ea. Trebuie să fugim – să o luăm de la capăt în altă parte…

El îşi puse un deget pe buzele ei tocmai când se întorcea şi Sing Cho cu acul acela înfricoşător şi cu un mosorel de catgut.

— Vreau dreptul meu prin naştere, Emma, îi spuse el cu amărăciune înăbuşită. Vreau partea mea din Fairhaven.

— Atât de mult încât să mori pentru ea? îl întrebă Emma cu voce strangulată, în timp ce Sing Cho o dădea la o parte pentru a putea coase locurile în care se desfăcuse rana lui Steven.

De data asta nu mai era whisky-ul care să mai îndulcească durerile şi el se strâmbă când acul trecu prin carnea inflamată.

— M-am săturat de fugă, insistă el. Este timpul să lupt pentru ce îmi aparţine.

Emma se întoarse, incapabilă să-l vadă cum suferea şi îşi acoperi ochii ca să nu mai

vadă imaginile teribile care-i treceau prin minte.

Ignorând cowboys-ii cât de bine putu, îşi luă un biscuit din cei pe care

Sing Cho îi pregătise pentru cină şi muşcă mohorâtă din el. Nu simţea niciun fel de foame, dar, de câte ori era necăjită sau surescitată, trebuia să mănânce ceva.

Jumătate dintre oameni erau întinşi pe pături în timp ce ceilalţi rămăseseră primii de veghe, păzind vitele.

Emma se întreba unde va dormi şi dacă va fi în siguranţă atunci când

Steven va pleca prin tabără cu oamenii din a doua veghe.

Mai luă un biscuit şi se întoarse tocmai când Sing Cho termina ultima cusătură. Steven arăta livid în lumina lămpii, dar zâmbi când o văzu pe

Emma. Asta îi distrase atenţia de la Sing Cho care desfăcea o sticlă mare, maro.

Exact când bucătarul turnă alcoolul peste tăietura lungă, Emma înfundă gura lui Steven cu biscuitul şi opri valul de blesteme care era sigură că ar fi urmat.

Ochii lui se îngustară şi începu să mestece furios biscuitul.

— La dracu’, femeie, se răsti el, când

ceva doare atât de tare, un bărbat are dreptul să blesteme.

— Ai blestemat destul prima dată, replică Emma privindu-l pe Sing Cho cum îl bandaja.

După ce chinezul plecă, ea îndrăzni să pună întrebarea care o tot frământase:

— Eu unde am să dorm?

— Sub căruţa cu provizii, împreună cu mine, răspunse Steven. Şi ar fi bine să ne pregătim de acum pentru că vreau să pornesc convoiul în zori.

Simţul practic al Emmei fu puţin zdruncinat, dar rezistă.

— Şi ce o să creadă oamenii? întrebă ea cu o voce mică.

Steven rânji în timp ce trăgea păturile din spatele căruţei şi le arunca.

— Îmi pare rău că te deziluzionez, miss Emma, dar ei probabil că şi-au dat seama că noi doi n-am fost pe malul râului ca să culegem floricele. Încă o dată, Emma făcu descoperirea supărătoare că privea mult mai bine în trecut decât va privi vreodată viitorul.

— Oh! exclamă ea.

Steven coborî din căruţă şi veni lângă

ea, cu ochi vioi care încă mai reflectau durere şi un fel de îngrijorare.

— Dacă mai ai vreo treabă de făcut, ar fi bine s-o faci acum, îi spuse el cu o şoaptă plină de înţelegere.

Emma îşi muşcă buza de jos. În seara asta putea merge în tufişuri, dar ce va face mâine, când va fi în mijlocul unei duzini de bărbaţi şi a unei cirezi de vite?

— Stau eu de pază, se oferi generos Steven, conducând-o spre un mic pâlc de tufişuri la mică distanţă de tabără. Ea doar spera să nu fie din aceia spinoşi.

Se întoarseră în tabără tăcuţi şi Emma se simţi mişcată când găsi un lighean cu apă fierbinte şi un prosop curat aşteptând-o în partea din spate a căruţei. Ştia că Sing Cho le lăsase acolo pentru ea şi, recunoscătoare, se spălă pe faţă şi pe mâini.

Steven, între timp, întindea păturile pe iarba moale de sub căruţă. După ce aruncă apa cu care se spălase, Emma îngenunche şi se târî pe sub podeaua căruţei, alături de el.

— Cum e cu braţul? întrebă ea pentru a ascunde faptul că se simţea deodată inexplicabil de timidă.

Se simţea ca şi cum nu şi-ar fi dat trupul acelui om puţin mai devreme lângă râu, sau

că nu s-ar fi uşurat în auzul lui.

— Doare ca naiba, răspunse el oarecum amuzat, trăgând-o mai aproape şi dându-i o palmă peste fund. Ăăă… dacă aş fi avut o baie şi un pat, miss Emma, dacă aş fi avut lucrurile astea, te-aş fi ţinut toată noaptea să mă îngrijeşti.

Emma aranjă păturile cu o mână şi îşi puse capul pe pieptul lui.

Îi putea auzi bătăile puternice ale inimii şi încercă să alunge gândul că inima aceea ar putea fi oprită de un ştreang.

— Ai avut toate îngrijirile necesare pentru o singură zi, îi răspunse ea.

El chicoti şi sunetul era intim, plăcut. Emma îşi putea imagina că erau în patul lor de la Fairhaven, copiii lor dormind în camerele alăturate şi toate grijile rămase undeva în trecut.

Îşi întinse mâna pe pieptul lui, simţindu-i inima în palmă.

Dacă trebuie să iei o viaţă, îi spuse ea lui Dumnezeu tăcută, ia-o pe a mea şi nu pe a lui. Ştiu că e egoist şi asta înseamnă slăbiciune din

partea mea, dar nu pot trăi fără el.

— Te iubesc, Steven.

El îi ridică mâna la gură şi i-o sărută.

— Şi eu te iubesc, tigroaico. Noapte bună.

Emma închise ochii, convinsă că nu va putea dormi, dar imediat căzu într-un vis pe care nu şi-l mai aminti când Steven o trezi cu un sărut câteva ore mai târziu. Îi băgă patul unui pistol în mână – acela pe care ea îl împrumutase de la Henry în Whitneyville.

— Trebuie să fac de veghe şi să controlez cireada, îi spuse el. Dacă te deranjează cineva, împuşcă-l.

Asta o trezi pe Emma de-a binelea.

— Cum?

El îi puse mâna la gură.

— M-ai auzit.

Emma nu voia ca el să plece. Fără el, era conştientă de duritatea pământului, de frigul nopţii şi de zgomotele ciudate, înfricoşătoare, care păreau să vină de pretutindeni.

— Dar braţul tău…

— Braţul e-n ordine.

Steven era întins pe jumătate deasupra ei şi îi puse obraznic mâna între picioare. Chiar şi prin fustă – pantalonaşii rămăseseră undeva între tufişurile de lângă râu – simţi căldura mâinii lui şi îi răspunse

cu un geamăt uşor.

El îi dădu o palmă uşoară şi se aplecă s-o sărute, mai întâi doar gustându-i buzele, apoi lăsându-şi limba să lunece în interiorul gurii ei.

Tocmai când Emma credea că ar putea uita că mai sunt şi alţi oameni în jurul lor, tocmai când se pregătea să-l primească în trupul ei şi să devină una cu el, Steven se retrase şi ieşi de sub căruţă.

Emma se încolăci în pături cu pistolul alături de ea, încercând să ignore durerea plăcută pe care el i-o stârnise în trup şi apoi refuzase să i-o satisfacă.

Adormi din nou şi visă că ea şi Lily şi Caroline erau toate din nou împreună. Doar că ea era matură şi surorile ei rămăseseră nişte copii.

Se trezi la revărsatul zorilor cu un sentiment de tristeţe cuibărit în inimă.

Pentru prima dată îi veni în minte că plecând cu Steven la Neworleans, va trebui practic să renunţe la speranţa că le va găsi pe Lily şi pe Caroline. Alungând gândul din minte, ieşi de sub căruţă, se spălă cât de bine putu cu apa pe care i-o adusese din nou Sing Cho şi urmă mirosul de carne prăjită, cafea şi cartofi până la tabără.

Steven era acolo, râzând cu unii dintre oameni în timp ce mânca. Îşi pusese o cămaşă curată.

Emma simţi un fel de lovitură, gândindu-se că poate ea era subiectul amuzamentului lor.

Dar când Steven privi în direcţia ei, ea văzu bucuria din ochii lui.

El dădu din cap şi chiar dacă nu s-a apropiat de ea şi nici nu i-a vorbit, ceva intangibil şi liniştitor trecu de la unul la celălalt.

Emma se servi singură cu un mic dejun frugal, pe care-l mâncă grăbită, pentru că venise timpul de plecare.

Tocmai strângea păturile pe care ea şi Steven le împărţiseră în timpul nopţii, când el veni călare lângă ea, cu pălăria trasă pe ochi, în aşa fel încât nu i se putea desluşi expresia feţei.

Emma aruncă păturile în spatele căruţei cu provizii şi, când Steven îşi scoase piciorul din scară şi îi întinse o mână, ea se ridică în şa în spatele lui.

— Ţine-te bine, a fost singurul lucru pe care i i-a spus înainte să dea pinteni calului sprinten.

Emma se agăţă de mijlocul lui şi îşi lipi obrazul de spatele lat. Începea o nouă zi lungă.

În cursul dimineţii, Emma înghiţi praf şi se scutură fără graţie pe spatele calului lui Steven.

La amiază, cercetaşul se întoarse din drum ca să-i spună lui Steven că la est erau indieni. El se dădu jos de pe cal imediat şi apoi urcă din nou în şa în spatele Emmei. Ea îl privi întrebător peste umăr şi el o sărută uşor pe buze.

— Dacă trebuie să primească cineva o săgeată în spinare, îi zise el, nu tu vei fi aceea.

Emma era speriată, dar se simţea şi protejată şi importantă şi exista o anume bucurie chiar şi în asta. Dacă era alături de Steven, putea face faţă la tot ce se întâmpla.

Cu greutate, se gândi la Macon şi la ceilalţi care veneau undeva în urma convoiului. Era grozav de speriată, dar când se sprijini de pieptul lui Steven, simţi puterea şi calmul lui. De acum, hotărî ea, voi trăi doar momentul, împărţind greutăţile ca şi plăcerile.

Viitorul îşi putea purta de grijă foarte bine şi singur.

Capitolul 17.

Emma zăcea întinsă sub căruţa cu provizii, cu muşchii îndureraţi din cauza orelor lungi, neobişnuite pentru ea, petrecute pe spinarea calului, mult prea obosită pentru a se alătura celorlalţi în jurul focului la cină. Imagini ale trupului lui Steven atârnat la capătul unei frânghii îi tulburau liniştea, iar ea nu mai avea puterea să şi le alunge din minte.

Întorcându-se pe burtă, începu să plângă cu sughiţuri.

Sunetul era acoperit de mugetul vitelor, de vocile oamenilor şi de urletul din depărtare a unui lup sau al unui coiot.

Emma se încordă atunci când simţi o mână mică pe spate, apoi se întoarse şi îl văzu pe Sing Cho, cocârjat sub căruţă, în mână cu o farfurie cu cartofi şi carne.

— Don’şoară, mănâncă, îi spuse el cu blândeţe, mutându-şi codiţa neagră pe un umăr.

Şi de vreme ce era suficient loc pentru a sta în capul oaselor sub căruţă, Emma se ridică ştergându-şi ochii cu mâneca. Mâinile îi tremurau atunci când luă farfuria.

— Mulţumesc, se smiorcăi ea.

Chinezul zâmbi, dădu încet din cap şi se întoarse să plece. Emma îl opri, prinzându-l de braţul firav.

— Unde e domnul Fairfax? întrebă ea, pentru că nu-l mai văzuse pe

Steven de când îşi încropiseră tabăra pentru noapte.

Sing Cho părea un pic şovăitor la lumina focului şi a lămpilor cu petrol aşezate strategic în jurul taberei.

— S-a dus înapoi, vorbeşte cu oameni care îl urmăresc.

Emma aproape că se înecă cu cartofii. Macon. Steven se dusese la fratele lui vitreg, omul care dorea mai mult ca orice să-l vadă mort.

— Prostul, izbucni ea, punând farfuria jos şi încercând să iasă de sub căruţă. A plecat singur?

— Don’şoară stai jos, termină cina, îi spuse Sing Cho. Domnu’ Fairfax nu singur. Luat pe domnu’ Deva.

Ştiind că are nevoie de toată forţa, Emma se aşează din nou şi se apucă să mănânce ascultătoare. Totuşi era încă îngrijorată şi mâncarea îi cădea în stomac ca o bucată de fier. Sing Cho se întoarse la

treaba lui.

Steven şi domnul Deva se întoarseră o jumătate de oră mai târziu, ultimul trăgând după el şi mânza micuţă pe care o închiriase ea în

Whitneyville. Puse farfuria jos şi, uitând de coapsele, spatele şi fesele îndurerate, se grăbi să-l întâmpine pe Steven, furia luând locul îngrijorării.

Îl privi cum descăleca şi îi înmâna hăţurile domnului Deva, care conduse caii spre grajdul improvizat în cealaltă parte a taberei.

Aşa furioasă cum era, totuşi Emma îşi aminti de regula pe care i-o impusese Steven.

— Eşti un idiot, domnule Fairfax, spuse ea clar.

El era, deşi părea imposibil, chiar mai murdar decât ea. Zâmbetul lui contrasta puternic cu faţa înnegrită de praf.

O luă de cot şi o trase într-o parte a căruţei de provizii, unde erau cât de cât mai feriţi de privirile celorlalţi.

— Dacă mai ai şi alte nemulţumiri la adresa inteligenţei mele, miss Emma, zise el ironic, aş aprecia dacă nu le-ai exprima cu o

voce atât de tare în faţa oamenilor care lucrează pentru mine. Îmi subminezi autoritatea.

— Puteai fi omorât, ţipă Emma, prea necăjită ca să-i mai pese ce efect puteau avea cuvintele ei.

— Macon n-are de gând să mă omoare, o asigură Steven, cu o voce mai blândă acum şi cu mâinile pe braţele ei. Ar fi prea uşor şi prea repede.

El vrea să mă vadă suferind, Emma, şi să mă vadă umilit în faţa întregului New-Orleans.

Emma simţi că i se face rău. Îşi acoperi faţa cu amândouă mâinile, imaginile torturante erau acolo, în spatele pleoapelor.

Steven o strânse în braţe.

— Am stat şi m-am mai gândit la venirea ta cu mine în Louisiana, Emma. Nu e numai procesul. Mai e şi o epidemie de febră galbenă care s-a întins în tot sudul. Se opri, oftă, iar după aceasta continuă:

tot ne vom căsători, dacă asta-i ce vrei, dar cred că ar trebui să rămâi în Whitneyville, cu Chloe, până când se termină totul.

Îşi înălţă capul de pe umărul lui ca să-i privească faţa.

— Nu.

Steven oftă.

— Voi veni după tine atunci când am să pot, îi promise el.

— Vin cu tine, insistă Emma cu febrilitate. N-o să mă îmbolnăvesc şi n-aş putea sta despărţită de tine, aşteptând zi după zi, ca să aud verdictul…

El îşi puse mâna înmănuşată peste gura ei.

— Nu cred că înţelegi cum va fi la New-Orleans, spuse el. Probabil voi fi arestat în clipa în care voi coborî din tren. Nu înţelegi că oricum vom fi despărţiţi un timp?

— Vin cu tine, repetă Emma cu glas înfundat pentru că vorbea cu faţa băgată în cămaşa lui, agăţându-se de el de parcă gardienii încercau să-l smulgă chiar atunci de lângă ea. Dacă mă laşi aici, oricum te voi urmări.

Simţi cum se mişca pieptul lui în timp ce ofta.

— Ar fi fost mult mai bine dacă nu m-ai fi întâlnit niciodată, spuse el trist, eliberându-se din îmbrăţişare şi plecând de lângă ea.

Emma era prea mândră ca să se ducă după el aşa că se întoarse la căruţă şi se vârî sub ea, cu cizmele în picioare şi

înfăşurată în haina cea groasă care o ferea de frigul nopţii. Întinzându-se pe pături, Emma se strânse în ea şi aşteptă. Oricum epidemia părea îndepărtată, ireală.

După o oră veni şi Steven mirosind a transpiraţie şi a praf şi a whisky. O trase aproape de el şi o sărută uşor pe tâmplă.

Ea îşi aşeză mâna pe braţul lui şi simţi bandajul sub degete.

Sing Cho verifica rana regulat; se însănătoşea şi nu exista niciun semn de infecţie. Oricum, ea îşi retrase repede mâna.

El o sărută apăsat pe gură, apoi se întinse şi închise ochii.

Emma ardea după atingerea lui, după alinarea specială pe care numai el i-o putea dărui.

— Fă dragoste cu mine, Steven, şopti ea. El chicoti.

— Nu suntem singuri, îţi aminteşti?

— Pot să fiu tăcută, promit.

— Ei bine, eu nu ştiu dacă pot. Culcă-te, Emma.

— Nu pot. Mă doare tot corpul şi te doresc.

Ea îşi puse o mână pe el, fiind

satisfăcută de efortul pe care-l făcea el ca să-şi înghită gemetele şi de faptul că se întărea sub degetele ei.

El se rostogoli pe o parte şi începu s-o dezgolească pe sub pătură.

— Ştii, spuse el cu o resemnare mohorâtă, câteva luni la închisoare nu mi-ar strica deloc. Aş putea să mă odihnesc.

Emma oftă de plăcere când degetele lui reci găsiră sânul cald şi ferm şi se închiseră deasupra lui posesiv. Îşi ridică mâinile deasupra capului şi îşi muşcă buzele.

Când buzele lui înlocuiră mâna, Emma se pierdu.

Geamătul ei de încântare s-ar fi auzit în toată tabăra, dacă Steven nu i-ar fi acoperit gura cu palma. Când o peliculă fină de transpiraţie îi acoperi trupul şi când simţi că moare dacă Steven n-o satisface, el îi scoase fusta cu o mână şi o încălecă.

Ea se arcui sub el, încercând să-l ia în interiorul ei, dar el doar o necăjea cu părticele din trupul lui. Buzele i se mişcară aproape de urechea ei:

— O să fie dur şi repede, o avertiză el răguşit. Dar să nu te obişnuieşti cu aşa ceva. Când fac dragoste cu tine îmi place să fiu în largul meu. Îmi place să iau tot ce ai

tu de dat.

Emma se cutremură ca de fiori şi coapsele i se lărgiră când îl simţi umplând-o cu căldura şi puterea lui. Îşi arcui spatele când îl simţi cum intra cu o mişcare înceată.

El îi astupă gura cu gura lui, în timp ce îi prindea mâinile cu mâinile lui, presându-le pe materialul aspru al păturii. Şi îşi înăbuşi fiecare ţipăt şi suspin, în timp ce corpul lui se mişca încet deasupra ei.

Ea dorea să-şi manifeste pasiunea, dar felul în care el o poseda nu-i permitea să mai facă şi altceva decât să-l primească pasivă. Senzaţiile crescură până când spiritul şi trupul se contopiră, până când nu mai era doar o femeie ci toate femeile la un loc. Cu fiecare împingere el o lega din ce în ce mai tare, ca pe arcul unui ceasornic. Apoi, într-o

explozie tăcută, glorioasă, arcul se destinse şi zbură spre libertate. Steven o sărută pe Emma până când ea încetă să se mai zbată sub el, până când se linişti cu totul, exceptând tremurul uşor care o mai scutura din când în când. Ea îl privi ameţită cum îşi arată dinţii, dându-şi capul pe spate şi cum se încordează violent.

El căzu peste ea, respirând cu greutate, iar ea îi mângâie părul, încercând să-l aline mă bucuria care-l făcea să tremure.

— Te iubesc, îi şopti el atunci când putu să vorbească.

Emma îşi ridică mâinile ca să-şi încheie bluza, dar el o prinse de mâini şi o opri. Trăgând-o mai aproape de el, îşi aşează capul pe pieptul ei şi adormi epuizat.

Când Emma se trezi în orele întunecoase de dinaintea zorilor, Steven plecase. Încheindu-şi bluza şi gândindu-se că poate că dintr-o bună zi, toată viaţa ei va consta din acel sentiment de singurătate, Emma se oţeli împotriva lacrimilor şi adormi din nou. Următoarele zile au fost asemănătoare cu cele trecute.

Călărind mânza pe care Steven o recuperase pentru ea, Emma făcu tot posibilul pentru a ţine pasul cu ceilalţi. Şi, deşi de multe ori crezuse că va cădea din şa şi va rămâne întinsă pe pământ, reuşi să îşi învingă slăbiciunea.

Igiena era o problemă, de vreme ce nu avea haine curate de schimb şi nici condiţii în care să facă baie.

Dacă se opreau lângă apă, ea întotdeauna se îndepărta puţin şi se spăla

cât se putea, dar aceste eforturi nu erau cine ştie ce.

Târziu, în după-amiaza celei de-a şasea zile, ajunseră la marginea unui bazin gigant şi văzură dedesubt tânără comunitate în plină expansiune a orăşelului Spokane, cuibărită la cotitura unui râu mic. Visând la băi fierbinţi, la ore de somn într-un pat adevărat şi la mâncare care să nu fie gătită la un foc de tabără, Emma prinse puteri.

Mânând cireada de vite în faţa lor, cowboy-ii strigau şi fluierau în aşteptarea banilor, a whisky-ului şi a femeilor.

Cireada umplu strada principală a oraşului, enervând caii şi alungând doamnele în securitatea magazinelor şi a restaurantelor. Emma privea cu lăcomie la o fustă neagră de satin şi la o bluză albă de dantelă prezentate într-una dintre vitrine.

Steven, al cărui cal era alături de mânza ei, o împunse cu cotul.

— Uite, îi zise el înmânându-i o bancnotă. Cumpără-ţi tot ce ai nevoie şi ia o cameră la hotelul pe care l-am văzut când am intrat în oraş.

Voi veni şi eu imediat ce termin cu livrarea vitelor armatei.

Emma ezită doar, un moment înainte să-i

dea banii înapoi. Nu se simţea bine să ia bani de la Steven, de vreme ce el nu era încă soţul ei şi ea încă mai avea douăzeci de dolari din economiile ei.

Tocmai îi întorcea privirea şi se pregătea să-şi croiască drum înapoi prin marea de vite, când observă un bărbat înalt, bine făcut, cu o uniformă impecabilă, care ieşi dintr-o clădire şi se îndreptă spre ei. Avea epoleţi de aur pe umerii laţi şi vipuşcă galbenă pe laturile pantalonilor. Una peste alta, era o privelişte superbă.

O anume curiozitate o făcu pe Emma să rămână locului.

— Care e gradul lui? îl întrebă pe Steven.

Maxilarul lui Steven era încordat şi avea ochii îngustaţi.

— E maior, replică el cu o urmă de amărăciune în voce.

— Tu eşti şeful convoiului? întrebă maiorul.

După ce Steven aprobă din cap, el îşi scoase pălăria de campanie şi îşi trecu o mână peste frunte. Emma văzu că avea părul blond şi ochi frumoşi, căprui, piele sănătoasă şi dinţi la fel de albi că ai lui

Steven. Dar avea o privire tensionată, de parcă ceva îl rodea pe dinăuntru. Steven sări de pe cal şi se apropie de el, salutându-l oarecum recalcitrant.

— Bună, yankeule, zise el.

Emma închise ochii. Steven începea din nou războiul, tocmai când toţi ceilalţi aproape că-l uitaseră.

Maiorul rânji.

— Bună, Johnny, răspunse el cu uşurinţă.

— Numele lui e Steven, strigă impulsivă Emma, ridicându-se în şa. Steven Fairfax.

Pentru intervenţia ei a fost răsplătită cu o privire plictisită aruncată peste umăr de Steven şi cu un hohot de râs de la maior.

— Ştiu pe cineva care-ţi seamănă, îi spuse frumosul soldat.

Privirea lui Steven se mai îmblânzise puţin, dar ochii lui îngustaţi o avertizau să-şi vadă de treaba ei şi să-l lase şi pe el să-şi vadă singur de ale lui.

— Ai o grămadă de treburi de făcut, îi reaminti el.

Iritată, dar totuşi de abia aşteptând să facă o baie, să mănânce şi să-şi ia lucruri curate, Emma descălecă şi-şi conduse calul la un adăpost. După ce-i zâmbi larg maiorului, mai mult pentru a-i face în ciudă

lui Steven, intră în magazinul unde văzuse fusta şi bluza care-i plăcuseră.

— Caleb Halliday, domnule Fairfax, se prezentă yankeul întinzându-i mâna înmănuşată.

Steven ezită un moment, apoi strânse mâna maiorului. Soldaţii lui deja luaseră vitele în îngrijirea lor din mâinile cowboylor.

Pe Steven, vederea atâtor uniforme albastre la un loc, îl făcea nervos: Era nerăbdător să semneze hârtiile, să ia banii de la bancă, să le plătească oamenilor şi să-şi concentreze apoi toată atenţia asupra

Emmei.

Nimeni nu ştia mai bine decât el, cât de preţios era timpul pe care îl petreceau împreună.

Halliday inspectă câteva vite cu ochi şi mâini de cunoscător, demne de respect. Apoi el şi Steven intrară într-un saloon şi se aşezară împreună.

Steven mai băuse până atunci în compania yankeilor, desigur, dar niciodată cu unul în uniformă. Încă puţin agitat, dădu peste cap prima băutură şi şi-o turnă pe a doua.

— Ce mai face Big John? întrebă maiorul

şi Steven observă interesul din ochii lui de culoarea whisky-ului, cu o anume îngrijorare.

Steven ar fi pus rămăşag că avea probleme cu o femeie.

— La fel de activ ca întotdeauna, replică el privind la hârtiile pe care Halliday le scosese din buzunarul tunicii albastre. Ar fi venit şi el cu noi, dar era ocupat cu afacerile.

Maiorul aprobă din cap, sorbind încă din prima băutură.

Era genul de om plăcut şi Steven descoperi că-i era greu să nu-l simpatizeze.

Terminară restul afacerii în timp record, apoi Steven întrebă:

— Unde poate un bărbat să facă o baie fierbinte aici? Halliday rânji amintindu-şi de Emma.

— Există o baie comunală chiar în josul străzii, în spatele lui Finegan

Saloon. Douăzeci şi cinci de cenţi pentru apă proaspătă, cinci pentru apă deja folosită.

Steven dădu din cap şi se ridică, întinzându-i maiorului mâna.

— Mulţumesc.

Halliday îi strânse mâna, apoi băgă în

buzunar copia lui din contractul semnat. Răspunse mulţumirilor lui Steven cu o înclinare a capului şi adăugă:

— Transmite-i lui Big John salutările mele.

Nu a fost dificil să-i găsească pe băieţi; erau aliniaţi la bar, cheltuind tot ce mai rămăsese din economiilor lor din ultimele luni. Cireada era în drum spre Fort Devereaux, sub îngrijirea armatei, dar praful rămas după trecerea lor dansa prin aer.

Steven duse cecul la cea mai apropiată bancă, scoase suficienţi bani lichizi ca să plătească oamenii, apoi făcu un alt cec pe numele lui Big John. Când se întoarse în saloon ca să-şi plătească oamenii, maiorul plecase.

După ce plăti fiecărui om în parte salariul negociat pentru acea călătorie părăsi saloon-ul şi se îndreptă spre căruţa lui Sing Cho. Îşi luă haine curate din spatele căruţei şi îi înmână chinezului banii cuveniţi. Răspunsul fu un val politicos de mulţumiri.

Steven îl părăsi pe Sing Cho şi urmă direcţia indicată de maior spre baia comunală. La uşă plăti un sfert de dolar şi

grizonant şi o barbă pătată de tutun arătă spre un şir de cămăruţe despărţite între ele prin perdele de pânză:

— Ultima pe stânga, zise el. O să-ţi aduc apă fierbinte într-o secundă. Vrei un trabuc sau nişte whisky? Asta înseamnă cinşpe cenţi în plus.

Steven aprobă din cap şi cinci minute mai târziu, era vârât până la bărbie într-un hârdău plin cu apă fierbinte, curată, cu un pahar de whisky într-o mână şi cu un trabuc în gură. Asculta amuzat la bărbaţii care se spălau şi cântau peste tot în jurul lui.

Când termină trabucul şi băutura, se apucă să dea jos de pe el praful şi sudoarea adunate după o săptămână de mers cu convoiul. Când părul fu curăţat şi pielea reveni la culoarea ei normală, ieşi din apă, se uscă cu prosopul zdrenţuit pe care-l închiriase şi se îmbrăcă în hainele curate. Cele vechi erau atât de murdare şi de jerpelite, încât după ce-şi scoase banii, contractul cu armata şi cecul lui Big John, le aruncă într-un colţ şi le lăsă acolo pentru a fi aruncate la gunoi.

Era nerăbdător să se întoarcă lângă

Emma, dar se forţă să nu se grăbească şi să intre într-o frizerie. Când se îndreptă într-un târziu spre hotel, era proaspăt ras şi cu părul tuns.

Emma şi-ar fi putut petrece tot restul vieţii în apa fierbinte şi curată, pe care cameristele i-o aduseseră în cameră, dar era înfometată şi obosită şi ştia că Steven se putea întoarce în orice moment. Şi ea voia să fie gata pentru el.

Aşa că, oarecum şovăitoare, ieşi din cadă şi se uscă.

Îmbrăcată cu pantalonaşii şi cămăşuţa pe care le cumpărase de la magazin, îşi împleti părul ud şi şi-l aranjă în felul ei obişnuit. După ce termină, se aşeză pe marginea patului şi aşteptă să-i fie adusă cina.

O cameristă o aduse pe o tavă şi Emma se ascunse după paravan până când aceasta ieşi din cameră, pentru că nu avea niciun halat în care să se înfăşoare.

În momentul în care auzi uşa închizându-se, ieşi din ascunzătoare şi atacă cotletele de porc, cornurile fierbinţi, cartofii şi sosul pe care le comandase mai devreme.

Când termină şi ultima bucăţică din

farfurie, se simţi cuprinsă de o oboseală incredibilă.

Puse tava pe care îi fusese adusă cina pe masă, trase la o parte păturile de pe patul proaspăt schimbat, se vârî între aşternuturile apretate. În clipa în care închise ochii, adormi.

Se trezi ceva mai târziu din cauza unui curent de aer rece şi când deschise ochii îl văzu pe Steven aplecat deasupra ei, zâmbindu-i viclean. Trase păturile de pe ea şi privi cu ochi lacomi la trupul voluptuos al Emmei.

— Aproape că uitasem că există o femeie sub tot praful ăla.

Emma se întinse ca o pisică, începând cu degetele de la picioare şi până la vârful degetelor de la mâinile întinse deasupra capului. Steven era proaspăt ras şi părul lui castaniu era frumos aranjat. Era cu pieptul gol şi Emma realiză că el deja îşi scosese majoritatea hainelor.

O cuprinse un sentiment delicios al inevitabilului şi îşi coborî braţele pe care Steven i le imobiliză cu o mână. Cu mâna liberă desfăcu fundiţa care-i ţinea legată cămăşuţa, iar Emma începu să tremure de

nerăbdare, când el o dădu deoparte.

— Astăzi, îi spuse el răguşit, n-am de gând să mă mai grăbesc. Pregăteşte-te pentru o după-amiază foarte lungă, miss Emma!

Apoi îi eliberă mâinile şi se aşeză să-şi scoată cizmele.

Emma îi mângâie spatele gol şi musculos cu degete leneşe.

— Şi când ne căsătorim?

— După ce terminăm luna de miere, răspunse el cu un zâmbet, ridicându-se să-şi descheie pantalonii.

Coltul 45, văzu Emma cu coada ochiului, era aşezat pe noptieră, la îndemână, ca de obicei.

Dezbrăcat, Steven se strecură lângă ea în pat, mâinile dezlegându-i imediat pantalonaşii. Îi scoase cu grijă, îi aruncă lângă cămăşuţă, după care o aşeză pe Emma călare pe coapsele lui, greutatea torsului ei rămânând să fie sprijinită în coate.

Apoi se aplecă asupra ei, până când reuşi să apuce un sfârc cu gura. Emma gemu fără reţineri în timp ce el îi sugea sânul, dorindu-şi să-l simtă în ea. Dar, aşa cum promisese, Steven nu se grăbea.

Când se săturăde sânii ei, el îi susţinu talia şi îşi lăsă capul să coboare mai jos, până când ea se dezvălui cu totul privirilor lui. Îi desfăcu perdeaua de păr umed şi o tachină cu limba, până când Emma începu aproape să delireze, cu palmele umede încleştate de căpătâiul de metal al patului, cu gâtul arcuit.

Un fel de litanie febrilă i se ridică de pe buze, atunci când capitulă, iar capul patului începu să scârţâie sub încleştarea ei atunci când se îndrepta spre o viziune de lumină şi foc. Mâinile lui îi susţineau protector fesele încordate.

Orgasmul Emmei a fost unul violent, intens şi aproape fără sfârşit, iar când se termină, ea se prăbuşi înapoi în pat, cu obrajii îngropaţi în perne, respirând întretăiat.

Desigur, gândi ea, Steven o va lăsa să se odihnească înainte să mai ceară şi altceva din partea ei.

Emma îi simţi mâna mişcându-se peste trupul ei. El găsi carnea tare, care încă mai pulsa şi pe care tocmai o mângâiase cu gura şi o strânse între degete.

Emma gemu.

— Steven – oh, te rog – doar câteva minute…

El doar îi sărută umărul şi îşi intensifică eforturile şi, curând, genunchii Emmei se desfăcură larg pentru a-l primi. Se agăţă din nou de cadrul patului, cu capul întors de la Steven.

— Uită-te la mine, îi ordonă el, în timp ce o pătrundea cu degetele. Emma nu putu să-i ignore ordinul, aşa cum nu putea opri pasiunea care o făcea să se zvârcolească în pat. Îşi întoarse capul spre el, iar el privi cu atenţie la faţa ei care oglindea senzaţiile violente şi îmbătătoare.

În final, cu un suspin, ea renunţă la luptă. Faţa i se înroşi, iar ochii începură să-i strălucească de extaz în timp ce convulsiile se înteţeau.

Când totul se termină, se întoarse pe spate, cu o nevoie ameţitoare. Indiferent de câte ori Steven o ducea spre vârful pasiunii, satisfacţia ei nu era completă până când nu o lua cu el pe acele înălţimi şi o făcea femeia lui.

Controlul lui era monumental şi era încă departe de a se pregăti să o posede. Asta îi dădu Emmei puterea de a se ridica în genunchi în faţa lui şi imboldul de a-i întâlni

ochii chiar şi atunci când îi cuprinse bărbăţia în mână.

El gemu încet când degetul ei mare începu să-i mângâie vârful şi îşi înfipse degetele în părul ei atunci când gura luă locul mâinii. În timpul următorului minut, ea îi plăti în rate pentru toate dăţile în care şi el o făcuse să danseze pe sfoara întinsă deasupra abisului.

În sfârşit, cu un oftat de disperare, Steven îi prinse umerii cu mâinile, o forţă să se întindă pe pat şi intră în ea cu graţia unui scufundător care se aruncă într-un lac strălucitor.

Mâinile lui îi cuprinseră fundul, ridicând-o pentru a se putea scufunda mai bine şi îi acoperi cu săruturi faţa, apoi gâtul şi sânii. Lăsă să-i scape un strigăt de triumf când se eliberă de seminţele vieţii, urmat la câteva secunde de Emma.

Apoi adormiră, cu braţele şi picioarele încă împletite, aerul călduţ de primăvară ce intră pe fereastra deschisă, mângâindu-le trupurile încinse.

Judecătorul era un omuleţ nervos, cu faţa palidă, mustaţă albă şi chel. Purta un costum potrivit ocaziei, iar lanţul de la ceas

stătea întins până aproape de rupere pe pântecul proeminent.

— Sunteţi siguri că vreţi să faceţi treaba asta acum?

Îi întrebă el molfăind un trabuc, în timp ce le întindea licenţa de căsătorie pe care Steven şi Emma de abia o cumpăraseră. O cununie e un lucru serios. Nu vreau ca vreunul din voi să vină peste o săptămână

şi să ceară anularea contractului.

— Suntem siguri, spuse Steven în timp ce Emma îşi coborâse privirile şi roşea.

Ea şi Steven rămăseseră în patul din hotelul acela mai mult de douăzeci şi patru de ore. Dacă nu se căsătoreau – şi repede – Dumnezeu probabil îi va trăsni.

— Dar dumneata, tânără doamnă? o întrebă judecătorul.

— Şi eu sunt sigură, răspunse ea timidă.

După asta, bătrânul scoase o carte din sertarul biroului, îşi înmuie un deget în gură şi începu să răsfoiască paginile. Într-un final găsi pagina căutată şi îşi drese vocea ceremonios.

Frank Deva şi sora judecătorului – fată bătrână – erau martori şi când veni timpul pentru inele, Steven o surprinse pe Emma,

când îi puse în deget o verighetă de aur.

Toată ceremonia dură mai puţin de cinci minute, după cum i se păru Emmei. Semnă contractul cu o mână nesigură, apoi admiră un moment noul ei nume.

Şi Steven părea la fel de fericit ca şi ea când îşi semnă numele cu o înfloriturăla coadă.

Frank şi sora judecătorului îi felicitară, apoi fiecare îşi văzu de drumul lui. Steven rămase să conducă căruţa cu provizii până la ferma lui Big John, calul lui şi mânza Emmei fiind legaţi în spatele ei, în timp ce Sing Cho conducea căruţa-bucătărie.

Macon veni după ei, exact în momentul în care Steven ridica frâna şi strângea hăţurile în mâini.

— Am auzit că felicitărille sunt la ordinea zilei, frate mai mic, zise el, tonul şi zâmbetul lui impregnând cuvintele cu acid. Ochii lui o priviră pe Emma cu obrăznicie. Va fi o plăcere s-o consolez pe văduva ta. Degetele lui Steven se arcuiră şi Emma îşi dădu seama că erau pe cale de a se încleşta pe patul pistolului.

— Încă pot să te omor acum, aici, spuse el ameninţător.

Am putea ajunge în Canada chiar înainte

ca hoitul tău să se răcească de-a binelea.

Faţa lui Macon se înnegri de ură, dar nu mai spuse nimic. Pur şi simplu îşi întoarse calul şi plecă de lângă ei.

În noaptea aceea şi în următoarele cinci nopţi, când ea cu Steven şi cu

Sing Cho făceau tabăra, puteau vedea focul lui Macon la fel de bine ca şi propriul lor foc. Spectrul procesului lui Steven plana deasupra lor constant, chiar şi atunci când erau înlănţuiţi de patimă în patul lor din căruţă.

Trecură şase zile până când ajunseră înapoi în Whitneyville.

* * *

Chloe şi Daisy se grăbiră să-i întâmpine, Chloe zâmbind şi flecărind, Daisy boscorodind. Amândouă o îmbrăţişară pe Emma când Steven o coborî din căruţă.

— Mă întorc imediat ce termin de vorbit cu Big John, îi zise Steve, sărutând-o uşor pe frunte.

Emma dădu din cap şi îl privi cum se îndepărta.

— A venit o scrisoare pentru tine, îi spuse Chloe, cu un braţ petrecut pe după talia ei, în timp ce o grăbea să intre în casă.

Ţi-am spus cât de mult ne-ai lipsit şi cât de furioase am fost că ai fugit fără un cuvânt?

— Îmi pare rău, răspunse Emma, dar nu le explică nimic pentru că situaţia era mult prea complicată.

Le arătă lui Chloe şi lui Daisy verigheta de pe deget şi le spuse că acum se numea Emma Fairfax şi că va pleca la New-Orleans în mai puţin de-o săptămână.

Chloe o îmbrăţişă cu lacrimi de fericire în ochi şi-i arătă scrisoarea de care îi pomenise.

Inima Emmei se opri atunci când o deschise. Era o notă scurtă, scrisă de o mână cunoscută şi era semnată Kathleen Harrington.

Emma trebui să citească totul de două ori, până să înţeleagă că mama ei o găsise după toţi acei ani şi că îi scrisese o scrisoare în care o implora să vină la ea în Chicago. Indusese şi un cec de şapte sute de dolari, specificând că Emma putea să-i folosească după cum dorea.

Stând acolo în scaunul mare din salon, cu ochii închişi împotriva anilor lungi de durere, confuzie şi furie, Emma încerca să pună puţină ordine în sentimentele contradictorii pe care le încerca.

Capitolul 18.

Emma privi cum Steven citi scrisoarea primită de la Kathleen şi cum o puse apoi pe masa din salonul lui Chloe.

— Bineînţeles că-ţi dai seama, îi zise el cu blândeţe, că dacă te-a găsit pe tine, probabil că le-a găsit şi pe Lily şi pe Caroline.

— Da, spuse Emma încet.

Şi ea se gândise la acelaşi lucru, dar aproape că îi era teamă să spere, din cauza dezamăgirilor pe care le suferise în trecut.

— Mama ta merită o şansă ca să se explice, îi spuse el. Tonul lui era blând şi insistent. Ar putea fi foarte diferită acum de femeia pe care o ştiai tu.

Emma scutură din cap.

— O persoană ca asta nu se schimbă şi te rog fii bun şi nu te mai referi la ea ca la mama mea. Ăsta este un rol pe care l-a jucat Chloe.

Nu vreau nimic de la Kathleen Harrington.

— Nici măcar să afli urmele surorilor tale? După toţi aceşti ani, tocmai

când eşti pe punctul de a le găsi pe Lily

şi pe Caroline, ai de gând să renunţi?

— Bineînţeles că nu!

Emma sări din scaun ca arsă. Se întoarse cu spatele la Steven, privind abătută la cămin, încleştându-şi mâinile cu atâta forţă, încât încheieturile degetelor i se albiseră.

— O să-i scriu şi o să-i cer amănunte despre ele.

— Ai putea merge la Chicago acum, cugetă Steven stând exact în spatele ei. Mâinile lui îi atinseră uşor umerii şi ea îşi trase o parte din putere din apropierea lui. Asta o să-ţi dea de gândit în timp ce eu… în timp ce eu aranjez lucrurile la New-Orleans.

Emma se întoarse în îmbrăţişarea lui cu obrajii roşii din cauza vinovăţiei.

— Îmi iubesc surorile şi sunt disperată să le găsesc. Ea se opri şi oftă, ochii ei albaştri privindu-i cu atenţie faţa. Am crezut că nimeni şi nimic nu poate fi mai important pentru mine decât sunt ele. Dar asta a fost înainte să te întâlnesc pe tine. Vom merge la Chicago împreună, Steven, după ce totul se va termina.

El o strânse tăcut în braţe, ştiind că ea se hotărâse şi că nimic n-o va abate din cale.

Grădina lui Chloe era decorată cu panglici şi lanterne din hârtie colorată şi o mică trupă de muzicanţi cânta melodii la modă pe o platformă aşezată într-un colţ al peluzei.

Mesele pline cu mâncare erau ocupate de femei în rochii uşoare de organdi şi de bărbaţi în costume de duminică, iar copilaşii alergau în zigzag printre ele, urmărindu-se şi râzând cu veselie.

Îmbrăcată într-o rochie de mătase ivorie, cu mâneci bufante, bine ajustată pe talie şi fuste înfoiate, Emma privea la oamenii din oraş care se distrau la picnicul lui Chloe. Fenomenul nu era deloc neobişnuit.

— Niciunul dintre ei nu ar vorbi cu Chloe pe stradă, îi zise lui Steven care stătea lângă ea, îmbrăcat în costum şi cu o cupă de punch într-o mână. Dar când dă o petrecere, toţi trec peste principiile lor ca să vină. Simţi cum degetul lui Steven îi ridică bărbia şi se întoarse ca să-l privească în faţă.

— O să-ţi lipsească mult Chloe, nu-i aşa? o întrebă el blând.

Emma înghiţi cu greu, îşi ridică cupa la buze şi sorbi din ea, apoi dădu din cap.

— Nu ştiu dacă aş fi putut supravieţui

fără ea. A fost mereu lângă mine când am avut nevoie de ea.

Steven îi luă paharul şi îl puse împreună cu al lui pe masa cu răcoritoare, îi luă mâna şi o conduse spre platforma de lemn ce servea

şi ca ring de dans. Când începu o nouă melodie, el o trase pe Emma în braţele sale şi se băgară printre celelalte perechi de dansatori.

Pentru câteva momente, Emma se eliberă de toate grijile.

Asta era ceva ce se întâmpla doar atunci când Steven făcea dragoste cu ea, sau când privea direct în ochii lui, aşa cum făcea şi acum.

Era o creatură a soarelui, trăind doar în momentul acela, iar Steven o învârti în jurul ringului până când o lăsă fără suflare.

Când muzica se opri, începu să râdă, dar sunetul i se opri în gât când

Fulton veni obraznic spre ei şi îi spuse Emmei:

— Îmi acordaţi acest dans?

După ce îl privi pe Steven, Emma aprobă din cap şi Fulton o luă la vals.

— Eşti surprinsă că Chloe m-a invitat şi

pe mine? Emma ridică uşor din umeri.

— Nu prea. Mie mi se pare că a invitat pe toată lumea din comitat. Fulton îi zâmbi amar.

— Am rămas împietrit când am auzit că te-ai măritat, se aventură el. Şi acum ai de gând să pleci la New-Orleans cu omul ăsta?

Ea se supără, dar nu foarte mult. În fond, era de înţeles ca Fulton să fie surprins şi, de altfel, o dată plecaţi cu trenul de luni dimineaţă, probabil nu-l va mai revedea vreodată.

— Domnul Fairfax e soţul meu. Fulton părea exasperat.

— Asta rămâne de văzut, Emma. Oamenii spun că Fairfax o să fie spânzurat. Asta unde poate să te ducă?

Emma înţepeni, apoi îşi spuse că n-ar trebui să fie şocată. Macon le povestise probabil tuturor celor care au fost dispuşi să-l asculte, păcatele înfăptuite de Steven.

— Eu cred că e nevinovat. Partenerul ei zâmbi indulgent.

— Să sperăm că juraţii vor fi de acord cu tine.

Petrecerea aceea era petrecerea de nuntă a Emmei şi ea nu dorea să-i fie stricată cu aluzii crude la ceea ce vor urma.

Ea şi cu Steven se străduiau din greu să trăiască doar momentul, dar se părea că nimeni nu avea de gând să-i lase s-o facă. Intenţionat schimbă subiectul.

— Iat-o pe Joellen Lenahan, îi zise ea în timp ce fata venea cu tatăl ei. După cum auzise de la Chloe, Joellen urma să plece la şcoala internat din Boston în mai puţin de o săptămână, escortată până acolo de sora fată-bătrână a lui Big John, Martha.

Fulton nu-i băgă în seamă pe Lenahan-i. Faţa i se înroşi uşor şi îşi drese glasul.

— După noaptea aceea… când eu… când eu nu m-am purtat ca un gentleman. Îmi pare tare rău, Emma.

Emma nu era omul care să poarte pică cuiva, cu excepţia lui Kathleen, desigur.

— Am şi uitat, îi spuse ea.

Când dansul se termină şi Fulton plecă la treaba lui, simţind pe cineva în spatele ei, Emma se întoarse grăbită, aşteptându-se să-l vadă pe

Steven. Însă, se trezi privind direct în ochii lui Macon Fairfax. Înainte ca ea să poată pleca sau chiar să poată vorbi, el o trase la dans.

— Ce cauţi aici? ţipă ea furioasă,

încercând să se elibereze, dar el era puternic şi eforturile ei inutile.

Macon îşi ridică o sprânceană. Îi amintea de Steven, dar aşa cum ar fi făcut o caricatură şi, deşi era atrăgător, era atâta asprime în purtările lui, încât devenea antipatic.

— Nu pot să cred că eşti uimită, miss Emma, îi zise el. Eu şi cu oamenii mei am fost mereu doar la o aruncătură de băţ de voi, de când l-am găsit pe Steven cu convoiul de vite.

Emma se înroşi de furie, întrebându-se ce lucruri intime văzuse şi auzise, însă furia i se potoli când îşi aminti cum o răpise şi îi ţinuse pistolul la gât.

— Steven nu l-a omorât pe fiul dumitale, spuse ea încet. Şi nici pe biata Mary McCall.

— Fratele meu vitreg e un om convingător, răspunse aspru Macon, cu ochi strălucitori de ură. Văd că şi-a folosit farmecele din plin ca să te convingă că inima lui e la fel de pură ca zăpada proaspăt căzută.

Din nou Emma încercă să se retragă de lângă el, dar Macon îi ţinea o mână prizonieră în mâna lui şi degetele de la cealaltă mână erau bine înfipte în spatele ei.

Privirea Emmei trecu peste ceilalţi dansatori şi invitaţi, căutându-l pe Steven. Când îl descoperi, el stătea de vorbă cu Frank Deva şi se părea că îi simţise privirea pentru că imediat îşi întoarse ochii spre ea.

Era clar că el crezuse că ea încă mai dansa cu Fulton, dar când îl recunoscu pe Macon, se grăbi să vină spre ei.

Macon o trase pe Emma atât de aproape, încât fruntea ei o atingea pe a lui şi sânii îi erau presaţi de pieptul lui, iar cuvintele lui îi spălară faţa, calde şi pline de venin.

— Când o să vii la New-Orleans şi fratele meu va fi scos din circulaţie, va trebui să te învăţ să nu-ţi mai desfaci picioarele pentru criminali, îi mai spuse, apoi se întoarse şi se grăbi să dispară. Când Steven ajunse lângă ea, Emma îl prinse de braţ.

— Lasă-l să plece, murmură ea. Doar lasă-l să plece.

Steven ezită un moment, apoi întoarse spatele direcţiei în care Macon

se îndepărta grăbit şi o luă pe Emma de mână.

— Hai să mergem şi să gustăm tortul ăla pe care l-a pregătit Daisy pentru noi, îi zise

uşor.

După tort s-au făcut fotografii. Emma se întreba în timp ce poza în salonul lui Chloe, stând solemnă în spatele scaunului lui Steven cu o mână pe umărul lui, dacă atunci când va privi aceste fotografii peste câţiva ani, va vedea semnele încordării pe care o simţea în acel moment. Fu bucuroasă când totul se termină, pentru că era atât de orbită de exploziile prafului pentru fotografii, încât Steven trebui s-o ajute să iasă din cameră.

— Ce ţi-a spus? o întrebă el când rămaseră singuri în biroul lui Chloe cu uşile bine închise.

— Cine? replică ea.

Steven doar o privi cu o expresie aspră şi cu maxilarul încleştat.

O durere de cap începu să-şi facă simţită prezenţa la baza craniului şi ea oftă, dorindu-şi să se poată retrage în camera ei şi să se întindă în pat cu o compresă rece pe frunte. Amândoi ştiau că Steven se referea la Macon, dar Emma nu îndrăznea să admită că acel bărbat o ameninţase din nou. Steven se putea înfuria, putea deveni violent şi ar fi putut insista ca ea să rămână în Whitneyville până când totul se va

termina, sau să plece la Chicago.

— A vrut doar să danseze, zise ea, evitând privirile soţului ei.

Steven îi prinse bărbia cu o mână aspră, dar fără a-i provoca durere.

— Îţi spun odată pentru totdeauna, Emma, şuieră el, nu mă minţi. N-o să tolerez asta nici măcar din partea ta.

Lacrimile se adunară în ochii Emmei.

— El a spus... a spus că va trebui să mă înveţe să nu-mi mai desfac picioarele pentru criminali, atunci când tu vei dispărea.

Faţa lui Steven se strâmbă de mânie, iar el se îndepărtă de Emma, îndreptându-se ca o vijelie spre uşă. Ea alergă după el şi reuşi să-l prindă de braţ.

— Un proces pentru crimă e suficient, ţipă ea. Te rog, Steven, treci peste asta!

Emma observă cum o întreagă gamă de emoţii se oglindeau pe faţa lui. Într-un târziu, Steven îşi trecu o mână prin păr şi îi spuse:

— Vreau să-l omor. Îşi strânse mâna în pumn şi lovi în perete. Vreau să-l omor.

— Ştiu, îi spuse Emma cu blândeţe. Dar n-ar merita să sacrifici anii ce vor veni, Steven.

— După ce voi fi achitat pentru uciderea

lui Mary, primul lucru pe care îl voi face, va fi o partidă de amor cu tine. Şi al doilea, să-l bat pe Macon până o să-i iasă sufletul.

Emma îi zâmbi.

— Când o să termin eu cu tine, îi promise ea plină de curaj şi speranţă, nu vei mai avea putere să baţi niciun pisoi.

Steven chicoti înfundat.

— Chiar aşa? Ei bine, poate că ar trebui să te duc sus chiar acum, doamnă Fairfax şi să văd dacă nu cumva te lauzi.

— Va trebui să aştepţi până diseară, domnule Fairfax, îi răspunse senină

Emma. Am de gând să mă bucur de petrecerea dată în onoarea noastră.

— Asta-i exact ceea ce gândeam şi eu, rânji Steven.

Emma râse şi scutură din cap, temerile ei fiind îndepărtate din nou, cel puţin temporar, de dragostea oarbă pe care o simţea pentru bărbatul acela.

Joellen Lenahan privea dezgustată la biroul înghesuit şi murdar al şerifului Woodridge. Îi era teamă să nu-şi murdărească rochia cea nouă de organdi şi era nerăbdătoare să se întoarcă la

petrecere. Numai Dumnezeu ştia că odată ajunsă la Boston, clipele plăcute vor fi puţine şi astea pentru un timp îndelungat.

— Nu ştiu de ce bătrânul ăla tâmpit a ales tocmai ziua asta ca să se pensioneze, se plânse ea în timp ce tatăl ei scotea afişele prinse pe pereţi, pe majoritatea aruncându-le la gunoi.

— Taci din gură, îi zise Big John sâcâit. Curăţă biroul sau fă ceva la fel de folositor.

Joellen oftă îndurerată.

— Petrecerea nici măcar nu s-a terminat, continuă ea să se plângă, în timp ce trăgea sertarul mesei de lucru şi privea la dezordinea de hârtii şi scrisori dinăuntru. Puteai să mă laşi la Chloe în timp ce tu făceai treabă aici.

— Încă un cuvânt Joellen… o ameninţă tatăl ei, fără să se întoarcă. Doar un cuvânt.

Cu buza de jos ieşită în afară, ea scoase conţinutul sertarului pe masă şi începu să se uite printre hârtii. Erau o grămadă de afişe, majoritatea dintre ele vechi şi câteva scrisori şi telegrame de la alţi şerifi din alte oraşe.

Fără remuşcări, Joellen le aruncă la gunoi.

Însă, un plic mic şi albastru o intrigă,

poate pentru că scrisul părea feminin. Cu un mic zâmbet viclean, Joellen se pregăti să descopere aventura pe care bătrânul şerif Woodridge o avea cu o văduvă din

— Verifică adresa – statul Washington. Din fericire pentru ea, Joellen se învăţase să se ferească de tatăl ei, aşa că deschise cu fereală plicul şi despături unica pagină ce se afla acolo.

La început, pentru că mesajul în mod clar nu era unul de dragoste, Joellen fu dezamăgită. Apoi, fără suflu, descoperi că expeditorul era una dintre surorile pe care afurisita de Emma Fairfax le căuta de atâţia ani şi anume miss Lily Chalmers.

Gândindu-se cum l-a pierdut pe Steven din cauza Emmei şi la pasiunea ei pentru el care rămăsese neobservată, Joellen văzu că asta era şansa ei de a se răzbuna, aşa că n-o lăsă să-i scape. Băgă scrisoarea în poşetă şi îi vorbi voioasă tatălui său, care tocmai o privea.

— Ceva interesant pe acolo? o întrebă el. Joellen scutură din cap.

— Doar o grămadă de afişe cu bandiţi care au murit sau au fost băgaţi la închisoare încă înainte de a mă fi născut eu.

Big John oftă şi îşi agăţă degetele mari de la mâini în centură.

— Probabil că am fost nebun când am acceptat să fiu primarul acestui oraş. Se încruntă gânditor. Poate că ar trebui să-l fac şerif pe Frank

Deva. Ar face o treabă bună, deşi n-aş vrea să-l pierd…

Lui Joellen însă puţin îi păsa de cine va fi şeriful oraşului Whitneyville. Ea dorea să se întoarcă la petrecere şi să danseze şi să flirteze ştiind că are ascunsă în poşetă scrisoarea de la sora Emmei.

— Nu crezi că sunt suficient de mare acum ca să-mi ridic părul? întrebă ea, dorind să aducă discuţia la un subiect mai interesant, persoana ei de exemplu.

Big John se înfurie.

— După ce ai fugit prin teritoriul indienilor aşa cum ai făcut-o, eşti norocoasă că încă mai ai păr.

Ultima ei boroboaţă era ultimul lucru despre care Joellen era dispusă să vorbească.

— Acum ne putem întoarce la petrecere? Te rog?

Fermierul îşi trecu o mână prin părul cărunt şi încuviinţă din cap.

— Oricum vreau să vorbeasc cu Deva.

Şi deşi nu ar fi îndrăznit s-o spună, Joellen bănuia că pe Chloe Reese voia tatăl ei s-o vadă şi discuţia era ultimul lucru care i-ar fi trecut prin cap.

Steven se simţea neliniştit când se instală la Stardust Saloon în seara aceea, dorind să se întoarcă la casa lui Chloe, s-o conducă pe Emma sus la etaj în dormitorul ei şi să facă dragoste cu ea până la epuizare. Dar ea şi Chloe erau adâncite într-un fel de discuţie ca de la suflet la suflet şi el nu dorea să le oblige să se grăbească.

Se simţi uşurat când în saloon intră şi Big John Lenahan, care privind la oamenii de la bar şi de la mese, se apropie de el zâmbind.

— Te superi dacă stau lângă tine?

— Stai jos, îi răspunse Steven, făcând semn să le aducă încă un pahar. Când paharul pe care îl ceruse îi fu adus şi Big John era aşezat în faţa lui la masă, îi umplu paharul cu whiskyul din sticla pe care o comandase ceva mai devreme.

— Şi pe tine te-au dat afară din casă? îl întrebă bine dispus fermierul, după ce-şi

goli paharul şi îşi mai turnă o porţie. La naiba, dacă asta nu e o mare consolare după punch-ul acela de căpşuni.

Steven rânji.

— Ai dreptate în amândouă cazurile.

— O să ne cam lipseşti, Fairfax, remarcă Big John. Ai fost un administrator grozav şi ai fi fost un şerif şi mai bun.

Ideea aceea îl făcu pe Steven să zâmbească. În fondera căutat pentru crimă în Louisiana. Ar fi fost o ironie a sorţii să devină şerif al

Statelor Unite.

— Am câteva lucruri de pus la punct acasă, zise el.

Big John îşi înclină capul, sorbind din băutură şi Steven privi în jurul lui la fetele care dansau îmbrăcate în nişte rochiţe vaporoase şi la picturile obscene de pe pereţi.

— Încă sunt puţin nervos când mă aflu într-un saloon, admise el. Asta după ceea ce am păţit în ziua aceea la Yellow Belly.

Big John râse, dar expresia lui era serioasă atunci când îi zise:

— Întotdeauna va fi de lucru pentru tine la ferma mea, dacă vreodată te hotărăşti s-o iei pe calea asta.

Steven îi mulţumi pentru ofertă înclinându-şi capul.

— Îmi pare bine că n-ai niciun fel de resentimente din cauza lui

Joellen.

Lenahan chicoti.

— E o pisică sălbatică, spuse el înduioşat, dar cred că o să se mai domolească. Îţi mulţumesc că ai avut grijă de ea atunci când a fugit şi că nu ai profitat de ea. Ştii, mulţi bărbaţi ar fi făcut-o.

— Joellen avea de gând să-ţi spună că am compromiso.

Cinstit să fiu, am fost puţin surprins când tu nici măcar nu m-ai întrebat ceva.

John râse din nou.

— Oh, dar mi-a spus. Eu n-am crezut-o. Am auzit şi de bătaia pe care i-ai tras-o. Adevărul e că am fost recunoscător, pentru că m-ai scutit pe mine s-o bat.

Cei doi bărbaţi băură în linişte după aceea, privind la dansatoare şi ascultând cântecele lor deşuchiate, acompaniate de micuţul pian.

Când intră Chloe, îmbrăcată cu eleganţa ei obişnuită şi se apropie de masă, Steven şi Big John se ridicară amândoi. Chloe zâmbi, încântată de gestul lor de curtoazie.

— Poţi merge acasă la soţia ta acum, domnule Fairfax, îi spuse lui Steven. Emma şi cu mine am terminat mica noastră discuţie. Şi cu tine Big John Lenahan, continuă ea cu o voce voalată şi mai răguşită, aş vrea să am o mică discuţie. În particular.

Big John roşi, spre marele amuzament al lui Steven, dar aprobă din cap şi, când Chloe se întoarse şi o porni spre scări, fermierul cel înalt o urmă ascultător.

Steven încă zâmbea când puse pe masă o monedă de aur şi ieşi din saloon-ul zgomotos şi plin de fum.

În momentul în care ieşi, Macon se materializă din întuneric lângă el.

— Doar mă asigur că nu te-ai hotărât să-ţi iei călcâiele la spinare din nou, remarcă fratele vitreg al lui Steven, în timp ce mergeau pe trotuarul de lemn.

— Ştii foarte bine că n-am s-o fac, răspunse Steven fără să se uite la

Macon. Doar vrei să mă chinui cât de tare poţi.

— Nu cunoşti înţelesul cuvântului „chinuit”, zise înţepat Macon. Dar o să-l pricepi când vei fi după gratii, iar eu o s-o

vâr în patul meu pe nevasta aia a ta mică şi voluptuoasă.

Poate că va susţine la început că nu-i place, dar am mai avut eu de-a face şi cu altele de genul ei. Îţi spun că nu le interesează, dar atunci când le arunci în aşternut, încep să respire greu şi-şi desfac coapsele imediat. Şi cum se mai zbat înainte să termine.

Steven nu-şi mai putu controla furia şi îl înşfăcă pe Macon de reverele hainei, lovindu-l cu putere de zidul unde se aflau birourile ziarului. Apoi, îi trase un pumn zdravăn în plex.

Macon scoase nu sunt care era pe jumătate geamăt, pe jumătate râs, aplecându-se de mijloc şi încercând să-şi recapete suflul.

— Maică-ta era exact ca ea, suflă el. Era o mică târfă cu sânge fierbinte, căreia îi plăcea să se joace cu oamenii bogaţi.

Mâna lui Steven se strânse în pumn din nou, dar de data aceasta se stăpâni, realizând că Macon dorea să fie lovit. Probabil că simţea vreo plăcere perversă din toată treaba asta.

Plin de păreri de rău, Steven se întoarse şi plecă.

— Luna viitoare pe vremea asta vei atârna la capătul unei frânghii, strigă

Macon după el. Şi la nouă luni după asta, Emma se va zvârcoli în chinurile naşterii, aducându-l pe lume pe primul dintre bastarzii mei! Mâna lui Steven se încleştă pe patul pistolului, dar nu îl scoase. Continuă să meargă, prefăcându-se că nu a auzit.

Dar Macon îi sădise în minte îndoielile. Stomacul i se strânse şi îl cuprinse un val de greaţă.

Ca întotdeauna, gândul la Emma era salvarea dar şi blestemul lui.

O văzu cu ochii minţii râzând în timp ce îl îndopa cu tortul de nuntă şi

Îşi grăbi paşii. Când zări la distanţă casa lui Chloe, aproape că alerga. Îi veni în minte, în timp ce se grăbea spre femeia iubită, că înainte nu-i păsa de viaţa lui, indiferent dacă şi-ar fi pierdut-o sau nu. Acum, din cauza Emmei, fiecare respiraţie şi fiecare bătaie de inimă deveniseră preţioase pentru el.

Ajungând la poartă, se răzgândi în privinţa ei şi se hotărî să împartă cu ea primejdiile şi ororile ca şi febra galbenă.

Când ajunse pe verandă, el ştia deja, că oricum nu i-ar permite să plece fără ea. Va trebui să se încreadă în bunicul său şi în bunul Dumnezeu că vor avea grijă de ea. Avea toată încrederea în Cyrus, deşi din experienţa lui, Domnul era puţin mai nesigur.

Emma stătea în faţa oglinzii din camera ei, îmbrăcată în cămaşa de noapte albă şi vaporoasă pe care i-o dăruise special Chloe şi se gândea la lunga discuţie pe care o avusese cu protectoarea ei.

Strângându-i mâna Emmei, Chloe oftase şi îi spusese:

— Întotdeauna am regretat că nu m-am dus la trenul acela nenorocit şi că nu am luat-o şi pe Lily. Măcar două dintre voi ar fi crescut împreună. Dar, adevărul e că am fost depăşită şi la gândul de a creşte o singură fată.

Îi spusese lui Chloe că o înţelegea şi era adevărat.

Se auzi un ciocănit uşor în uşa de la dormitor, apoi aceasta se deschise şi intră Steven.

— Începusem să cred că eşti unul din soţii aceia care îşi petrec timpul mai mult prin saloon-uri decât acasă, remarcă Emma.

Privirea lui Steven se plimbă peste ea, făcând-o să se simtă ca şi cum cineva tocmai i-ar fi masat pielea cu ulei cald.

— Crede-mă, îi zise el cu voce joasă, în următorii patruzeci sau cincizeci de ani, o să afli că eu sunt un cu totul altfel de soţ.

Ea se simţea delicios de vulnerabilă, stând atât de aproape de el în cămăşuţa aceea transparentă, iar când Steven îşi aruncă haina şi pălăria pe un scaun şi o luă în braţe, rămase aproape fără suflu de emoţie.

Îi desfăcu cravata de la gât, apoi îşi lăsă mâinile să i se odihnească pe umerii lui.

— Sunt atât de bucuroasă că ai fost prins în explozia aceea de la Yelloy

Belly Saloon atunci. Dacă nu s-ar fi întâmplat aşa, nu te-aş fi cunoscut niciodată.

El zâmbea uşor cu ochi strălucitori. Mâinile lui îi scoteau cămaşa vaporoasă de pe umeri în jos.

— Aş fi preferat să te cunosc la un dans, miss Emma. Sau poate la bibliotecă.

Emma stătea şi îl privea în timp ce cămaşa de noapte îi căzu până în

talie, etalându-i sânii plini inspecţiei lui

Steven. El îi încercui fiecare sfârc cu vârful degetelor, apoi se aplecă şi o sărută pe gură.

La început, contactul a fost încet şi blând, dar se transformă subtil, până când Emma încercui cu braţele gâtul lui Steven, iar limba ei se împleti cu limba lui. Ţipă uşor când simţi cămaşa de noapte alunecându-i peste picioarele goale.

Trase de cămaşa lui Steven apoi mâinile i se lăsară încet în jos, în timp ce el îşi scotea centura. Aceasta dispăru din vederea Emmei împreună cu cizmele, cămaşa şi pantalonii.

Erau încă în picioare, când Steven îşi puse mâna pe joncţiunea dintre coapsele Emmei şi i le despărţi. Ea respiră adânc când simţi cum o mângâia cu degetul mare şi gemu uşor când el o pătrunse cu restul degetelor.

— Steven... murmură ea, şi îşi muşcă uşor buza de jos, în timp ce îl imploră fără cuvinte.

Îndată Steven îşi retrase mâna şi o poziţionă pe Emma la marginea patului. O aranjă în poziţia pe care o dorea, apoi pătrunse feminitatea ei încet, din spate.

Mâinile îi mângâiau coapsele şi sânii în

timp ce se mişca înăuntrul ei.

Ea simţi fricţiunea familiară şi fu încântată de noutatea faptului, că era posedată într-un fel atât de primitiv.

Steven se opri exact când Emma se clătina pe marginea împlinirii, ca să-i sărute umerii şi spatele. Şi el gâfâia ca fel ca şi ea. Emma izbucni furioasă:

— De ce te-ai oprit?

— Vreau să mai dureze, răspunse el şi începu să se mişte iar.

Emma se apucă de marginea patului atunci când plăcerea o copleşi. Ochii i se închiseră şi un val de plăcere după altul se rostogoliră peste ea, abdomenul şi coapsele contractându-se repetat ca un răspuns violent. Un geamăt jos şi prelung îi scăpă din gât, iar Steven în tot acest timp îi susţinu sânii, frământând sfârcurile între degete.

Câteva momente după ce Emma se potoli, fiind aşezată în aşa fel încât să poată cădea în pat dacă Steven n-ar fi susţinut-o bine de şolduri, ea îl simţi mişcându-se cu rapiditate în ea. Spre surpriza ei, corpul i se încordă într-un al doilea răspuns neaşteptat, în timp ce Steven gemea şi o umplea cu căldura lui.

Căzu pe spate atunci când el o eliberă privind în gol spre tavan, pieptul ridicându-i-se şi coborând cu rapiditate, în timp ce ce lupta să-şi recapete suflul. Lacrimi neaşteptate îi umplură ochii, atunci când

Steven se întinse alături de ea. El i le şterse cu vârful degetelor.

— Nu trebuie să plângi.

— Avem atât de mult, murmură Emma. Nu ne vor permite niciodată să avem atât de mult...

— Ssst! exclamă Steven sărutându-i pleoapele şi apoi buzele, dar, în secret şi el se temea că ea avea dreptate.

Capitolul 19.

Emma mototolea o batistă de dantelă în poală, când fluierul răsună şi trenul de pasageri se puse în mişcare.

Aşezat lângă ea, Steven întinse o mână şi îi acoperi mâinile. Ea îşi ridică privirile spre faţa lui.

— Este prima dată când mergi cu trenul de când ai venit în vest din

Chicago? o întrebă el cu blândeţe.

Emma încuviinţă din cap. Numai Dumnezeu ştia că venise la gară în fiecare

săptămână din ultimii şapte ani, aducând afişe şi căutându-le pe Lily şi Caroline. Totuşi, actuala călătorie la bordul „calului de fier” îi amintea cumva de anumite sentimente dureroase.

— Povesteşte-mi şi mie cum s-a întâmplat totul, îi zise Steven, ridicându-i o mână la buze şi sărutându-i uşor degetele.

Oamenii de obicei nu doreau să asculte amănuntele acelei călătorii. Spuneau lucruri de genul: „Dar totul s-a aranjat şi duci o viaţă îndestulată, nu-i aşa?” şi „Nu te mai gândi la asta. Uită trecutul”. Chiar şi Fulton, care ar fi putut fi soţul ei înainte să apară Steven, o descurajase să vorbească despre acest subiect. Îl privi pe Steven uimită.

„Ascult” părea să spună expresia lui. Emma îşi drese glasul şi începu:

— Trăiam în Chicago. Mama mea era o femeie foarte frumoasă şi, sunt sigură că dorea să facă totul foarte bine, dar era prea slabă. Şi îi plăceau bărbaţii. Ea se opri un moment şi îşi muşcă buza de jos. Lily, Caroline şi cu mine am primit numele de Chalmers, dar nu-mi amintesc de vreun tată şi, sunt sigură că niciuna din noi nu are acelaşi tată…

Steven o asculta cu atenţie şi se îndepărtaseră bine de tot de

Whitneyville până când ea îi istorisi întreaga poveste, plus câteva din anii petrecuţi cu Chloe.

— Acum poveste-mi şi tu despre tine, încheie ea, uimită de cât de puţine ştia despre omul cu care se căsătorise. El oftă şi se sprijini de spătarul scaunului.

— Nu sunt prea multe de spus. Mama mea era amanta unui om bogat şi m-a avut pe mine. Am trăit lângă ea până la vârsta de şase sau şapte ani, apoi am fost trimis la St. Matthew, o şcoală internat pentru băieţi. Maman a murit când eu aveam paisprezece ani şi mă simţeam destul

de singur pe lume. Când iubitul ei – tatăl meu – a murit, m-am dus la cimitir şi am stat lângă gard, privind ceremonia.

Bunicul meu m-a văzut acolo şi a venit lângă mine ca să vorbim. Cyrus mi-a spus că locul meu e la Fairhaven cu tot restul familiei. Aveam îndoielile mele în privinţa asta şi încă le mai am, dar îmi plăcea ideea apartenenţei de cineva, aşa că m-am dus.

Lucrurile erau destul de dificile, dar l-am îndrăgit cu adevărat pe Cyrus şi m-am

împăcat bine şi cu Lucy, soţia lui Macon.

Războiul era în plină desfăşurare şi yankeii au venit şi au ocupat Neworleans-ul şi Fairhaven. Am furat o uniformă de la cartierul lor general şi îmbrăcat în ea am trecut de santinelele postate pe drumuri, prefăcându-mă că sunt mesager. În clipa în care am fost în siguranţă, am scos hainele alea de pe mine şi m-am alăturat armatei confederate.

După ce generalul Lee s-a predat, m-am întors în New-Orieans şi, pentru un timp am crezut că am găsit un loc al meu. Apoi s-a întâmplat incidentul cu Dirk şi uciderea lui Mary. Am fugit în noaptea aceea şi de atunci nu m-am mai întors.

Emma îşi lăsă capul pe umărul lui Steven şi îi strânse mâna în mâinile ei. Amândoi fuseseră singuri în copilărie şi ca şi oamenii adulţi, asta dădea o nouă dimensiune dulce-amăruie dragostei lor.

— Poate că ar trebui să mergem la Chicago, Steven şi să uităm de

New-Orleans.

— Eu nu v-aş recomanda una ca asta, interveni o a treia voce.

Steven închise ochii pentru un moment, dar Emma întoarse capul şi îl văzu pe

Macon stând în spatele lor, cu un zâmbet nesuferit pe faţă.

Pe tot parcursul călătoriei, care ţinu cinci zile încheiate, Macon era mereu în preajma lor, aşezându-se în partea opusă, în faţă sau în spate. Când mergeau la vagonul restaurant, el îi urma şi se aşeza la o masă din apropiere, iar când se retrăgeau în compartimentul de dormit, el invariabil le bătea uşor în uşă, urându-le: „Noapte bună”. Steven şi Emma dormiră puţin în timpul călătoriei, pentru că ştiau că în curând vor fi separaţi poate definitiv şi făceau dragoste în orele timpurii ale dimineţii.

Când ajunseră în New-Orleans, aerul era fierbinte şi înecăcios, deşi era încă dimineaţa devreme şi, cu toate că împrejurimile erau frumoase, pe Emma n-o interesau deloc. Ea nu se putea gândi decât la Steven. Cu multă gălăgie, trenul şuieră, scoase un nor de aburi şi scârţâi până se opri în gară. Steven o trase pe Emma aproape şi o sărută prelung, înainte să se ridice şi să-i întindă mâna.

— Bine aţi venit acasă, le zise Macon, venind în spatele lor. Am aranjat o mică petrecere în onoarea ta.

Un muşchi de pe obrazul lui Steven se încordă, dar nu răspunse la remarca lui Macon. El doar îşi puse un braţ în jurul Emmei şi o strânse un moment în timp ce-şi aduna curajul. Aşa cum de altfel intuise şi Emma, pe peron aşteptau şi doi şerifi federali. În momentul în care Steven coborî din tren, ei se apropiară şi îi barară calea.

— Steven Fairfax?

Inima Emmei încetă să mai bată şi rămase agăţată de braţul soţului ei, în timp ce acesta aproba din capi

— Eşti arestat pentru uciderea lui Mary Davis McCall, spuse solemn cel mai în vârstă dintre şerifi, dându-şi la o parte haina ca să poată scoate o pereche de cătuşe de la curea.

Emma privea disperată în jur după ajutor, deşi ştia că nu era niciunul. Soţul ei urma să fie dus la închisoare şi ea rămânea singură într-un oraş străin, bântuit de molime.

Mâinile lui Steven erau lagate la spate. Nu le spuse nicio vorbă şerifilor şi nici nu opuse rezistenţă în vreun fel. El doar o privea pe Emma, ochii lui implorând-o să înţeleagă.

Apoi privirea lui se mută asupra lui Macon.

— Atinge-o, îi şuieră el şi te arunc la aligatori bucăţică cu bucăţică. Macon încă rânjea când, un om cu părul alb şi sprâncene stufoase se apropie de grupul lor. Era îmbrăcat într-un costum deschis la culoare, ca majoritatea bărbaţilor de acolo, şi avea o cravată neagră, subţire la gât. Ochii lui albaştri erau blânzi în timp ce priveau la Steven. Apoi îşi întoarse privirile spre Emma, după care îi întinse mâna.

— Bună Emma, o salută el simplu.

Privirea Emmei rămase aţintită la Steven care era târât fără blândeţe spre închisoare, iar lacrimile i se adunară în gene orbind-o. Ar fi vrut să ţipe că e inocent, dar ştia că asta doar ar înrăutăţi lucrurile.

În timp ce Macon privea încântat cum dispare Steven, bătrânul îi zâmbi

Emmei şi îi oferi batista lui.

— De vreme ce nepotul meu nu s-a deranjat să ne prezinte, zise el cu o privire urâtă spre Macon, voi face eu onorurile. Eu sunt Cyrus Fairfax şi, acum că te-ai alăturat familiei, mă consider şi bunicul tău.

Emma îşi şterse ochii şi îşi îndreptă

umerii. Nu l-ar fi ajutat cu nimic pe Steven dacă se lăsa copleşită de disperare.

— Eu sunt Emma, zise ea, deşi Cyrus ştia deja. Şi soţul meu n-a omorât pe nimeni.

— Înclin să fiu de acord cu tine, replică Cyrus, punându-şi uşor mâna pe talia Emmei, conducând-o spre scările peronului. Şi, în timp ce vom aştepta ca şi restul lumii să gândească la fel ca noi, vom avea ocazia să ne cunoaştem mai bine unul pe celălalt.

Recunoştinţa Emmei era la fel de mare ca şi disperarea.

Dacă Cyrus nu ar fi apărut la gară, ar fi rămas singură cu Macon. Şi asta era ceva la care nici măcar nu voia să se gândească. Trecându-şi o mână pe sub braţul lui Cyrus, clipi ca să-şi alunge şi ultimele lacrimi şi îi zâmbi. El o conduse la o trăsură care aştepta, o ajută să urce, apoi urcă şi el. Şi, de vreme ce trăsură o porni imediat ce Cyrus se aşezase, era clar că nu îl vor aştepta şi pe Macon. Fairhaven se afla în partea de nord a oraşului, exact la marginea lui şi prima privelişte o scoase pe Emma din apatia ei. Era o casă albă cu coloane şi cu peluze verzi întinse. Magnolii superbe

mărgineau aleea cu flori roz, violete şi albe, briza uşoară împrăştiind parfumul lor.

Deşi Emma ştia că Steven nu era sărac, nu crezuse niciodată că familia lui era atât de bogată şi îşi întoarse întrebătoare ochii spre Cyrus.

— Nu ţi-a spus? O chestionă bătrânul cu ochi strălucitori.

Emma scuturǎ din cap. I se părea o ironie acum, că atunci când se îndrăgostise de Steven nu voia să se mărite cu el, pentru că nu-i putea oferi aceeaşi poziţie şi respectabilitate pe care Fulton i le putea oferi.

Trăsura opri în faţa casei şi o femeie mică şi blondă veni în fugă spre ei. Era îmbrăcată toată în negru şi Emma se întrebă dacă nu cumva murise cineva. Probabil febra vizitase deja casa aceasta mare.

— Asta e Lucy, îi comunică Cyrus în timp ce aştepta ca vizitiul să deschidă uşa de la trăsură. Ea e soţia lui Macon.

Privind-o pe femeia care se apropia cu o expresie de nerăbdare pe faţa ca de păpuşă, Emma simţi milă pentru ea.

— A murit cineva?

— Lucy ţine doliu după visele ei, îi spuse

Cyrus trist când se deschise uşa.

— Ai adus-o? întrebă Lucy. A venit?

Cyrus chicoti şi întinse mâna ca s-o ajute pe Emma să coboare din trăsură. Când coborî, Emma simţi o crampă alarmantă în partea de jos a abdomenului şi îşi muşcă buzele ca să nu ţipe.

Lucy avea ochi mari căprui, iar pielea ei avea albeaţa şi delicateţea celui mai fin porţelan chinezesc. Nerăbdătoare, luă mâna Emmei.

— O să fie grozav să mai avem o femeie aici, zise ea cu o voce blândă. Nu mă deranjează să-ţi spun că m-am simţit în inferioritate numerică încă de când am venit aici.

Probabil că citise nedumerirea din privirile Emmei, pentru că râse şi adăugă:

— Te întrebi cum de-am ştiut că o să vii, nu? Ei bine, e simplu – Steven ne-a telegrafiat. Nu voia să rămâi la cheremul lui Macon, ştii tu. Emma era puţin mirată auzind-o pe Lucy vorbind cu atâta uşurinţă de

răutatea soţului ei, apoi se întristă. Lucy era obişnuită cu cruzimea lui Macon – atât de obişnuită, încât părea să-i dea aceeaşi

importanţă pe care o dădea şi numărului de la cizme sau datei la care fusese botezat.

— Îmi pare bine să te cunosc, îi zise Emma, realizând că nu răspunsese la cuvintele de bun-venit ale femeii.

— Uită-te la ea, biata micuţă, cotcodăci Lucy înconjurând talia Emmei cu o mână, conducând-o spre uşa masivă de la intrare. Poftim, după ce a mers cu trenul ăla îngrozitor aproape o săptămână fără să se poată odihni şi fără o mâncare cât de cât decentă, eu o ţin afară ca o proastă.

Crampele din abdomenul Emmei se intensificară şi ea crezu că simte o umzeală caldă între picioare. Ştia cu mult înainte să ajungă în camera ce-i fusese repartizată că, copilul pe care-l sperase şi pentru care se rugase atât nu exista. În schimb existau toate semnele perioadei lunare.

— Probabil că vrei să faci o baie şi să bei puţin ceai. Emma aprobă din cap mohorâtă.

— Există o cadă chiar acolo, îi zise ea arătând spre arcada unei uşi, în cealaltă parte a camerei. Jesse – ăsta-i servitorul nostru – o să-ţi aducă bagajul în clipa în care soseşte de la gară. Între timp, pot să-ţi împrumut eu un capot, dacă vrei.

— Eşti foarte amabilă, răspunse Emma

sinceră.

După ce plecă Lucy, Emma se aventură să treacă prin uşa pe care i-o indicase cumnata ei şi găsi, aşa cum i se spusese, o cadă. Era lungă şi adâncă şi avea picioarele aurite.

Emma puse dopul şi dădu drumul la robinete. În clipa în care fu sigură că zgomotul apei acoperea oricare alt sunet, îşi lăsă faţa în mâini şi începu să plângă cu sughiţuri.

Când cada era pregătită şi o servitoare îi aduse capotul lui Lucy, Emma se simţea deja puţin mai bine.

Reuşise să se convingă că ea şi cu Steven vor avea ocazia nu numai să facă copii, dar să-i şi crească împreună şi Emma era hotărâtă să nu-l dezamăgească. Îi ceru unei cameriste tinere şi sfioase prosoape curate şi, când sosi şi ceaiul adus de zâmbitoarea Lucy, era deja liniştită.

Soţia cea delicată a lui Macon aşează tava pe o măsuţă din apropierea ferestrei şi Emma se aşează în faţa ei, în lumina strălucitoare a după amiezii. Rochia cea neagră a lui Lucy părea groasă şi inconfortabilă.

Încă o dată, Emma auzi cuvintele lui

Cyrus răsunându-i în minte:

„Lucy ţine doliu după visele ei”.

— E foarte drăguţ din partea ta să mă întâmpini în felul ăsta, se aventură Emma.

— Nu cred că Steven ţi-a povestit multe despre noi, zise Lucy, trecând peste remarca Emmei cu o fluturare a mâinii. Macon îl dispreţuieşte, după cum probabil ştii foarte bine, dar eu, Cyrus şi Nathaniel îl considerăm ca parte integrantă a familiei.

— Nathaniel? întrebă Emma, în timp ce Lucy turna ceaiul într-o ceaşcă de porţelan chinezesc şi i-o întindea.

Steven nu menţionase niciodată acest nume.

— Familia asta e aşa de complicată, oftă Lucy turnând ceai şi în ceaşca ei. Nathaniel este vărul lui Macon şi al lui Steven. L-am adus după ce părinţii lui au murit în Războiul Agresiunii Nordice, ştii tu. Ochii ei maro se luminară amintindu-şi de ceva plăcut. Atunci era puţin mai mare decât un bebeluş. Am avut grijă de el ca şi cum ar fi fost copilul meu.

Gândindu-se la propria ei dezamăgire, Emma întrebă:

— Tu şi cu Macon aveţi copii?

Cuvintele părură să treacă prin Lucy precum o lance.

Se încordă în scaun şi faţa i se umbri un scurt moment, ca de o durere ascuţită.

— Bunul Dumnezeu nu ne-a binecuvântat cu un copil, răspunse ea cu o voce înceată, încărcată de confuzie şi un sentiment de trădare. Aşa ne-a fost dat, nu crezi?

Emma dădu din cap, părându-i rău că a adus subiectul în discuţie. În mod sigur nu dorise s-o rănească pe singura femeie care îi era prietenă în toată Louisiana.

— Iartă-mă, se scuză Emma cu blândeţe.

Lucy dădu din mână, din nou stăpână pe sine. Pentru prima dată observă Emma că era ceva ciudat în zâmbetul ei.

— Nu-i nimic. Noi două vom deveni faimoase, iar Steven va fi eliberat şi voi doi veţi umple Fairhaven-ul cu copii.

— Sper să ai dreptate, spuse Emma distrată, privind în gol la grădina înflorită. Era ca şi cum florile ar fi devenit transparente; prin ele îl vedea pe Steven, cu mâinile legate la spate, condus spre trăsura şerifului.

Emma dormi un somn adânc, până când veni Lucy şi o trezi cu blândeţe.

— E timpul pentru cină, îi spuse cumnata ei.

Emma se ridică zăpăcită, întrebându-se unde era. Şi aşteptându-se să-l găsească pe Steven lângă ea.

— Eşti la Fairhaven, îi aminti Lucy cu blândeţe.

Adunându-şi toată tăria, Emma refuză să plângă.

— Mi-au sosit hainele?

Observă că Lucy nu-şi schimbase rochia aceea neagră. Lucy aprobă din cap.

— Jubal ţi le-a şi aranjat, îi răspunse. Ştii, o să ai nevoie de lucruri noi. Ale tale nu se potrivesc deloc la New-Orleans.

— Jubal?

Ultimul lucru care o preocupa pe Emma era starea garderobei ei. Se sculă din pat şi găsi în şifonier o rochie albastră, simplă, de bumbac, apoi luă lenjerie curată din sertarele dulapului.

— E camerista ta, dragă, îi zise Lucy bine dispusă.

Mama ei a fost sclavă, desigur. Dar Jubal este o persoană liberă. Emma se gândi că libertatea era puţin năucitoare, când un om fusese sclav atâta timp. Fără să comenteze

situaţia lui Jubal în schema existentă, Emma se duse să se îmbrace după paravanul bogat ornamentat din colţul camerei.

Cina era servită în sufrageria imensă de la parter, luminată de nu mai puţin de trei candelabre, sub care se afla o masă de lemn lucioasă şi lungă, în jurul căreia erau aliniate scaunele.

Emma gândea că era un miracol că lucruri atât de graţioase supravieţuiseră ocupaţiei inamicului, iar Cyrus probabil îi citise expresia feţei, pentru că zâmbi şi se ridică în onoarea ei şi a lui Lucy, spunându-i:

— Am fost norocoşi că ocupanţii noştri au fost nişte gentlemani. Macon, care nu se deranjase să se ridice, îşi scutură şervetul şi mormăi nemulţumit.

— Gentlemani!

În timp ce Cyrus îi trăgea scaunul, Emma se prefăcu că Macon nici nu exista şi îşi aţinti privirea spre băiatul slăbuţ şi morocănos aşezat în faţa ei la masă. Avea un păr bogat, castaniu, şi ochi mari, gri, şi părea cam la fel de bucuros s-o vadă, cum la fel de bucuros ar fi fost şi

Macon dacă ar fi văzut un batalion de yankei.

— Tu trebuie să fii Nathaniel, nu-i aşa? îi zise Emma politicoasă.

Pentru un moment doar se holbă la ea. Apoi, după ce aruncă o privire speriată spre Cyrus, strigă:

— O să-l spânzure pe Steven şi el o meritã.

— Părăseşte masa, îi ordonă calm Cyrus, fără ca măcar să privească în direcţia băiatului.

Nathaniel îşi împinse scaunul şi ieşi ca o furtună din cameră.

— Ai de gând să-mi porunceşti şi mie să părăsesc masa? îl întrebă

Macon pe bunicul său pe un ton rece.

— Dacă va fi nevoie, îi răspunse Cyrus.

Macon rămase tăcut şi Lucy încercă să distragă pe toată lumea cu trăncăneala ei. Şi chiar şi Emmei, care o plăcea grozav, îi venea greu s-o asculte.

Fu recunoscătoare când Cyrus întoarse discuţia spre afacerile familiei.

— Noi în principal ne ocupăm cu bumbacul, îi explică el, dar şi cu cheresteaua. Şi cu aurul.

— Aur federal, izbucni Macon mohorât. Cyrus îl ignoră.

— Din fericire, am transferat majoritatea investiţiilor noastre în Europa la primul murmur al războiului. N-am suferit decât pagube mici.

Lucy interveni din nou în conversaţie.

— Emma o să aibă nevoie de haine noi, anunţă ea stânjenind-o pe cumnata ei, care se simţea ca o zdrenţăroasă.

Niciunul din lucrurile ei nu este potrivit.

— Şi bănuiesc că ale tale sunt? remarcă Macon privindu-şi cu ironie soţia.

Lucy se îngălbeni uşor şi începu să-şi aranjeze şuviţele de păr blond scăpate din coc.

— Nevoile ei sunt diferite de ale mele, zise ea încet.

— Emma va avea tot ce-i trebuie, interveni Cyrus şi, tonul lui puse capăt confruntării dintre Macon şi Lucy, care se ignorară în continuare unul pe celălalt.

Cina era o afacere lungă, dar într-un final se termină, spre marea uşurare a Emmei. Voia să fie singură ca să se gândească la Steven şi la încercările prin care vor trece şi, poate, să-i scrie o scrisoare lui Kathleen la Chicago.

Era aşezată la biroul din camera pe care spera s-o împartă cât de curând cu Steven,

încercând să compună scrisoarea şi suportând durerile menstruale care-i spulberaseră cea mai arzătoare dorinţă, când clanţa de la uşă scârţâi. Ştiind că Cyrus, Jubal sau Lucy ar fi ciocănit, Emma înţepeni în scaunul ei şi îşi ţinu respiraţia.

Nu avea absolut nicio îndoială că vizitatorul era Macon şi, nu era deloc sigură că nu avea şi o cheie. În fond, probabil se născuse în casa aceasta.

Clanţa se răsuci din nou şi cineva bătu uşor la uşă.

— Emma, strigă o voce.

Era bărbătească, dar prea tânără şi încă neformată ca să fie a lui

Macon.

— Nathaniel?

— Da, veni răspunsul.

După un moment de ezitare – Nathaniel nu se prea omorâse cu urările de bun-venit – descuie uşa şi o deschise puţin.

Tânărul aştepta pe hol, arătând dezarmant de asemănător cu Steven, ca o versiune mai tânără. Proprii ei fii, dacă va fi norocoasă şi o să-i aibă, vor arăta la fel ca şi Nathaniel, când vor avea aceeaşi vârstă.

— Să ştii că nu cred ceea ce am spus despre Steven, îi zise el amărât.

Emma se dădu înapoi ca să-l lase să intre, deşi era îmbrăcată în capot şi părul îi atârna pe spate. Ea doar şi-l periase dar nu şi-l mai împletise la loc.

— Şi, totuşi, îi zise ea cu asprime, eşti foarte supărat pe el dintr-un anume motiv. Care e acest motiv?

Nathaniel înghiţi în sec, mărul lui Adam mişcându-i-se vizibil.

— N-ar fi trebuit să fugă în felul ăsta – după moartea lui Mary şi celelalte. Acum toată lumea crede că este vinovat.

— Nu toată lumea, i-o reteză Emma încrucişându-şi braţele. Eu nu cred şi nici Cyrus. Sau Lucy.

— Lucy! pufni Nathaniel fără pic de respect. E doar o femeie nebună. Ce contează ce crede ea?

— Tu, îi spuse Emma direct, eşti un tânăr foarte nepoliticos. Nu sunt sigură că te plac.

Surprinzător, Nathaniel păru rănit.

— Nimeni n-ar crede-o pe Lucy în nicio privinţă, spuse el cu voce domoală. Are camera aia cu un leagăn în ea şi tot ce-i trebuie unui copil şi nu-i niciun bebeluş înăuntru.

Toată lumea ştie că e ţicnită.

— Ce cameră? întrebă uimită Emma.

— Mai încolo pe hol, răspunse Nathaniel gesticulând.

Ţi-aş arăta-o, dar o ţine încuiată aproape tot timpul. E un leagăn de copil înăuntru, pe care ea îl împinge şi cântă şi chestii din astea. El se opri şi se cutremură. E ciudat.

Emma era plină de milă şi îngrijorare. Se hotărî să rămână o prietenă loială a lui Lucy, indiferent de ce spuneau ceilalţi.

— Viaţa nu poate fi uşoară pentru ea, fiind soţia lui Macon Fairfax. Nathaniel îşi trecu nervos limba peste buze.

— Când o să-l vezi pe Steven, îi zise el grăbit, privind spre uşă, să-i spui că i-am păstrat toate lucrurile. Am avut grijă de ele.

Emma încuviinţă din cap şi, după ce Nathaniel plecă, încuie uşa şi se întoarse la scrisoarea ei. O va trimite cât mai curând şi va depozita cecul de şapte sute de dolari într-un cont pentru urgenţe.

Dacă Steven va fi condamnat, ea va avea nevoie de bani ca să fugă din New-Orleans.

Închisoarea era un loc oribil, saturat de mirosul transpiraţiei şi al fricii, iar Emma se agăţă de braţul lui Cyrus în timp ce

aşteptau să fie admişi în camera de vizite. Dacă n-ar fi fost atât de hotărâtă să nu-l lase pe Steven s-o vadă plângând, ar fi dat drumul unui potop de lacrimi. La sugestia lui Lucy, îşi ţinea o batistă parfumată peste nas şi gură.

Steven purta aceleaşi haine cu care sosise în oraş, deşi era descheiat la haină şi îşi slăbise cravata. Părul îi era ciufulit de cât îşi trecuse mâinile prin el şi ochii aveau deja o expresie hăituită.

Totuşi zâmbi când o văzu pe Emma şi se aplecă peste masă să o sărute. Emma nu-i spuse că nu creştea niciun copil în ea, simţind că ăsta era un lucru de care el se agăţa cu disperare în zilele acelea întunecate.

— Eşti în regulă? o întrebă el.

— Lasă-mă pe mine, îl certă Emma. Ce faci tu? Te-au rănit?

El scutură din cap, dar Emma nu era convinsă. Apoi se aşeză la masa cea lungă şi zgâriată care-i separa pe vizitatori de prizonieri. Emma şi Cyrus se aşezară şi ei.

— Fac tot ce pot ca să te scot de aici, băiete, îl asigură Cyrus pe nepotul său. Şi faptul că ai fugit nu face lucrurile mai

uşoare.

Mâinile lui Steven le strângeau pe ale Emmei, care erau aşezate pe masă şi era clar că nu voia să-şi dezlipească privirile de la ea nici măcar când îi vorbea bunicului său.

— Dacă sunt condamnat, bunicule, zise el, vreau ca Emma să ia primul tren spre nord. Ai înţeles?

Emma se îndreptă în scaun.

— Nu o să fii condamnat, domnule Fairfax, zise ea cu fermitate. Obişnuinţa de a i se adresa lui Steven protocolar când nu erau în intimitate, îi fusese adânc înrădăcinată.

Eşti nevinovat!

— Asta nu contează întotdeauna, argumentă Steven, strângându-şi şi mai tare mâinile. Ochii lui îi cercetau faţa.

Emma, eşti sigură că te simţi bine? Eşti cam palidă.

— Sigur că este palidă, interveni morocănos Cyrus. Omul pe care-l iubeşte e închis în cutia asta cu şobolani.

Zâmbind pentru prima dată de când ajunsese în New Orleans, Emma zise:

— Am un mesaj de la Nathaniel. A spus că ţi-a păstrat toate lucrurile. Steven îşi

permise un mic zâmbet trist.

— Atunci, m-a iertat?

Cyrus îi întrerupse cu un „Hmmm” sonor.

— Să te ierte? E un Fairfax. Bănuiala mea e că n-o să te ierte până când nu va veni după tine cu biciul şi tu nu-i vei tăbăci puţin spinarea. Emma tresări şi Steven o strânse din nou de mâini.

— Da, încă mă mai pot descurca cu Nathaniel, zise el. Un paznic veni în spatele scaunului lui Steven şi, deşi îl privea cu deferenţă pe Cyrus, îi vorbi cu asprime prizonierului.

— Vizita s-a terminat, Fairfax.

Încet, Steven se ridică. Mai mângâie o dată mâinile Emmei, apoi se întoarse şi plecă. Inima Emmei, rănită pentru prima dată în trenul orfanilor, cu ani în urmă, începu să sângereze din nou. Cyrus o luă cu blândeţe de braţ şi o conduse afară.

— Nu pot îndura, sughiţă ea în intimitatea trăsurii.

Cyrus îi lipi capul de umărul lui şi o bătu uşor pe spate.

— Hai, hai, Emma dragă. Vei îndura pentru că trebuie. Soţul tău depinde de tine.

Emma dădu din cap, dar nu se putu opri din plâns.

— Am fost mândru de tine acolo, la închisoare, o alină Cyrus. Te-ai descurcat foarte bine pentru o yankee.

Emma îşi înălţă capul şi râse în ciuda celor întâmplate, când văzu ochii vicleni şi totuşi blânzi ai lui Cyrus.

— Te deranjează că nepotul tău s-a însurat cu o nordistă? îl întrebă ea când îşi mai reveni puţin.

Cyrus zâmbi.

— Dacă tu te poţi obişnui cu o adunătură de rebeli, atunci putem şi noi să ne obişnuim cu tine. Ei şi acum, mi se pare că miss Lucy avea dreptate. Eşti la fel de frumoasă ca magnolia înflorită, dar ai nevoie de haine noi.

Cu aceasta, Cyrus bătu în peretele trăsurii şi elegantul vehicul se opri.

— Da, domnule Fairfax? întrebă vizitiul, după ce coborî de pe capră şi veni lângă fereastră.

— Vrem să ne duci la magazinul ăla elegant de unde îşi procură şi miss

Lucy hainele, îi zise Cyrus.

Vizitiul dădu din cap şi trăsura o porni din nou la drum.

În curând, Emma era măsurată pentru rochii şi fuste, rochii de bal şi bluze, toate de cea mai bună calitate şi croite după ultima modă.

Era o ironie, se gândi ea, de vreme ce ar fi purtat bucuroasă o zeghe, dacă ar fi putut fi alături de Steven.

Capitolul 20.

Garrick Wright fusese cel mai bun prieten al lui Steven la St Mathew, în timpul războiului şi în timpul în care nu fusese altceva decât un risipitor. Acum Garrick era avocatul lui. În ciuda reputaţiei şi elocvenţei lui, i-a trebuit o săptămână întreagă ca să-şi scoată clientul din închisoare pe cauţiune.

— Am reuşit cu greu să-l conving pe judecătorul Willoughby că dacă ai venit aici de bunăvoie şi riscându-ţi viaţa ca să-ţi cureţi numele, merită să ţi se stabilească o cauţiune, îi zise Garrick în timp ce ieşeau în aerul proaspăt, cerul albastru arcuindu-se deasupra lor. El a fost de acord şi Cyrus a plătit-o.

Steven îşi dezmorţi umerii, simţindu-se ca şi cum ultimele şapte zile şi le petrecuse într-un dulap îngust şi întunecos.

Zâmbi când îl văzu pe bunicul său coborând din trăsură şi întinzându-i mâna.

— Unde e Emma? A fost prima lui întrebare.

— E acasă, răspunse imediat Cyrus. N-am vrut să-i dau inutil speranţe, până când nu ar fi fost totul aranjat.

Steven tânjea să o atingă, să stea lângă ea, să o ţină în braţe şi să fie îmbrăţişat de ea. Simţea că nu ajunge destul de repede la Fairhaven. Se urcă în trăsură, lăsându-i pe Garrick şi pe Cyrus să urce după el. Garrick, care era înalt, cu părul blond lins, despărţit de o cărare pe mijloc şi ochi gri, se aşează în faţa lui Steven, alături de Cyrus.

— Cine altcineva ar fi putut s-o omoare pe Mary?

Întrebă tânărul avocat, vorbind atât pentru el cât şi pentru însoţitorii săi.

Steven privi în direcţia bunicului său, îşi drese glasul şi spuse:

— Macon ar fi putut s-o facă. Numai Dumnezeu ştie că n-ar fi ezitat s-o facă, numai ca să mă înfunde pe mine.

Cyrus se foi neliniştit pe locul lui fără să comenteze.

Deşi nu era niciun fel de dragoste între el şi nepotul lui cel mai mare, bătrânul om

avea o profundă grijă de cei din familia lui. Era clar că nu-i plăcea gândul că Macon ar fi putut să fie vinovat nu numai de crimă, dar şi pentru mărturie falsă.

— Ar fi avut şi vreun alt motiv? Crima e un risc prea mare ca să ţi-l asumi, doar pentru că vrei să înfunzi pe cineva.

Raţionamentul lui Garrick era la fel de limpede ca întotdeauna.

— Asta-i ceea ce trebuie să aflăm, răspunse mohorât Steven. Încerca din răsputeri să fie atent la conversaţie. Niciun minut din săptămâna care trecuse nu-şi luase gândul de la Emma şi de la consolarea dulce pe care i-ar fi dat-o prezenţa ei.

— Nu m-am întors ca să fiu spânzurat, adăugă el după un timp îndelungat. Vreau să-mi clădesc o viaţă nouă pentru mine şi pentru Emma.

— Trebuie să încerci, oftă Garrick. Sincer, eu nu te-aş fi sfătuit să te întorci. Puteam aranja lucrurile şi dacă tu erai undeva, departe, la adăpost.

Când ajunseră la Fairhaven, Steven deliberat ezită să coboare din trăsură, oprindu-l şi pe Garrick cu o privire.

Când Cyrus coborî şi intră în casă, zise:

— Descoperă dacă Macon mai avea vreo

legătură cu Mary, în afara ataşamentului ei pentru Dirk.

Garrick dădu din cap şi un zâmbet larg îi întinse buzele când privi spre

casa elegantă.

— Ea e Emma? întrebă el.

Steven se întoarse şi o văzu stând în cadrul uşii, îmbrăcată într-o rochie de mătase aurie.

— Da, bolborosi el cuvântul pe care nu mai avea puterea să-l spună. Coborî din trăsură şi rămase înţepenit pe loc, doar privind-o.

Memorizând fiecare trăsătură: a feţei şi trupului ei, savurând strălucirea părului roşcat în lumina soarelui.

Un milion de emoţii se reflectară pe faţa Emmei, înainte să zboare de pe treptele de marmură în braţele lui.

Steven o strânse tare la piept şi închise un moment ochii; doar pentru a savura apropierea de ea.

— Te iubesc, îi spuse el, simţind-o tremurând în îmbrăţişare şi apoi privindu-l cu teamă ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă că e chiar acolo.

— Nu e niciun copil, izbucni ea, de parcă

i-ar fi fost mult prea greu să mai îndure singură.

El era nerăbdător s-o consoleze pe Emma, s-o atingă şi s-o strângă în braţe nestânjenit.

— E-n ordine, îi spuse el blând şi chiar aşa şi era. După un moment intrară în casă.

Niciunul dintre ei nu mai vorbi până când nu ajunseră în intimitatea camerei lor, în patul acela masiv, perdelele de dantelă şi priveliştea frumoasă a grădinii.

După ce încuie uşa, Steven se întoarse spre Emma şi o luă din nou în braţe.

El părea atât de solid şi puternic. Emma îşi puse mâinile pe pieptul lui şi îşi lăsă capul pe spate pentru a-i primi sărutul.

Era plină de dorinţă înăbuşită atâta timp. El îi mângâie buzele cu buzele lui, apoi îşi deschise calea cu limba şi Emma îl întâmpină supusă, cu un suspin de predare.

Mâna lui se ridică până la rotunjimea sânului, cu degetul mare mângâind sfârcul care pulsa pe sub decolteul adânc al rochiei de mătase.

— Numai la tine m-am gândit, suflă el, vorbind cu buzele aproape lipite de buzele ei. Oh, Doamne, Emma – am atâta nevoie de tine.

Ea îi scoase haina, apoi se întinse după catarama curelei şi o desfăcu cu degete neîndemânatice. El îşi puse mâinile pe şezutul ei şi o trase mai aproape, în timp ce ea îi desfăcea cămaşa. Îi simţea duritatea presată pe abdomen şi se cutremură ştiind că în curând el va fi adânc în ea.

Trăgând de partea din faţă a cămăşii, ea îşi întinse palmele pe pieptul lui păros şi-i simţi sfârcurile întărite. Îi şopti numele îmbătată de iubire.

El îi eliberă şezutul pentru a-i descheia nasturii din partea din spate a rochiei. Când termină cu nasturii, trase uşor în jos partea de sus a rochiei. Ea nu purta cămăşuţă din cauza croielii îndrăzneţe a rochiei şi el respiră adânc când îi văzu sânii cu vârfurile acelea roz.

Emma îl simţi tremurând şi ştia că el se lupta cu nevoia de a o poseda năvalnic, fără niciun fel de introducere intimă, aşa cum îi plăcea lui. Şi Emma dorea să fie posedată, precum femeia unui războinic primitiv.

El îi trase în jos rochia peste şoldurile frumos arcuite şi peste juponul de dedesubt. Zâmbi şi trase de panglica roz care susţinea juponul, lăsându-l să cadă ca şi rochia la

picioarele ei, Emma rămânând în faţa lui doar în pantalonaşi şi papuci.

Pantalonaşii erau legaţi cu panglici roz, dar Steven nu le atinse. Îi şopti doar înăbuşit.

— Scoate-i!

Grăbită, Emma desfăcu panglicile şi îşi dădu jos pantalonaşii, păşind în afara lor. Briza uşoară care intră pe fereastra deschisă îi mângâie pielea catifelată şi sfârcurile i se întăriră aproape dureros. Instinctiv, ea îşi încrucişă braţele pe piept.

Steven o prinse de încheieturile mâinilor şi o opri să se ascundă. Privirea lui era la fel de caldă ca şi razele soarelui.

— Atât de frumoasă, spuse el.

Apoi o conduse spre un şezlong de lângă perdelele de dantelă şi o întinse pe el, cu picioarele desfăcute de-o parte şi de alta, atingând covorul persan. Ochii lui nu se dezlipiră de trupul ei cât timp îşi scoase cămaşa, îşi trase cizmele şi îşi dădu jos pantalonii şi chiloţii.

Aşa cum stătea în lumina soarelui, Emmei i se părea că are un trup perfect, asemenea bărbaţilor din miturile greceşti. Bărbăţia îi era tare, ridicată şi mândră, iar ochii Emmei erau aţintiţi asupra ei, deşi

roşise.

— Dă-mi copilul tău, şopti ea.

El veni şi se aşează călare pe şezlong în faţa ei, genunchii atingându-li-se. Ochii lui priveau direct în ochii ei puţin tulburaţi, în timp ce îşi aşeza mâinile pe sânii ei, masându-i până când ea gemu şi îşi arcui spatele.

Steven chicoti observând reacţia ei, mâinile lui mişcându-se de o parte şi de alta a taliei şi apoi a şoldurilor.

Degetele lui mari se întâlniră pe abdomenul ei, trasând mici cercuri exact deasupra cuibului mătăsos care-i adăpostea feminitatea. Imediat, el ridică genunchiul drept al Emmei în aşa fel încât laba piciorului să stea sprijinită de coapsa lui.

Procedă la fel şi cu celălalt genunchi, iar ea se încordă şi închise ochii când simţi cum se îndepărtează perdeaua care o ascundea de el.

Cele trei degete de la mijloc alunecară în interiorul ei, în timp ce degetul mare îi mângâia boţul de carne umedă şi întărită, atât de vulnerabilă în mâna lui.

— Steven, îl rugă ea.

— Ssst! şopti el şi se aplecă să-i sărute

un sân, în timp ce continua mângâierile cu mâna.

— Ia-mă! murmură ea. Te rog – oh, Steven – fă-mă a ta!

El doar îşi întoarse capul spre celălalt sân, la fel de lacom.

Genunchii Emmei se desfăcură larg, apoi încercară să se lipească unul de altul – plăcerea era prea intensă ca să o mai suporte – dar Steven îi blocă cu umerii.

Lăsându-i sânul, el o sărută pe tot drumul în jos, până ajunse la coapsa dreaptă, făcându-i carnea să se strângă sub buzele sale fierbinţi.

Apoi prinzând gleznele Emmei cu mâinile, se lăsă mai jos.

Răguşit, el îi dădu un ordin şi, cu mâini tremurătoare şi grăbite, Emma se dezvălui pentru cea mai intensă dintre plăceri.

El îi luă răsuflarea doar alintând-o uşor cu limba. Apoi o sărută la fel de lacom precum îi sărutase şi sânii şi Emma îşi desfăcu larg coapsele, învinsă.

Într-un final, sub valurile unei pasiuni atât de intense încât pierdu simţul realităţii, Emma atinse apogeul, corpul cutremurându-i-se sub atenţiile neobosite ale lui Steven.

Dar, după ce o satisfăcu total, Steven îi întoarse spatele.

După câteva momente lungi, el îşi îmbrăcă din nou hainele şi părăsi camera fără un cuvânt.

Emma, în ciuda oboselii plăcute a trupului, se simţea rănită. Probabil că Steven deja se plictisise de ea, dorindu-şi să nu se fi căsătorit cu atâta grabă. Probabil că nici n-o mai iubea.

Ea se cuibări în pat, prea zguduită şi prea confuză ca să mai plângă şi adormi.

Să se ţină un bal la Fairhaven a fost ideea lui Cyrus.

El voia să arate întregului oraş, după cum spusese la cina din seara în care fusese eliberat Steven, că familia Fairfax prezenta un front unit, de nestrăpuns, în faţa oricărei nenorociri. Că vor rămâne împreună pentru a demonstra inocenţa lui Steven. Emma a fost surprinsă să audă că va fi şi Macon alături de ei.

În noaptea balului, ea îl evită cu grijă, ridicându-şi fustele rochiei de organdi albastru, în timp ce urca scările în căutarea lui Steven.

Pe hol, alături de camera lor, se întâlni

cu Lucy. Spre dezamăgirea ei, cumnată-sa era îmbrăcată în negru, ca întotdeauna.

Emma zâmbi şi îşi înghiţi propunerea de a-i împrumuta o rochie pe

care s-o poarte la bal. Lucy o privea cu nişte ochi înroşiţi, arătând de parcă tocmai ar fi venit de la o înmormântare.

— E totul în regulă? o întrebă Emma apropiindu-se şi atingându-i braţul. Lucy încuviinţă din cap cam ciudat şi deşi Emma ştia că era o minciună, nu putea face nimic.

Şovăitoare, Emma o lăsă pe cumnata ei pe hol şi intră în dormitorul pe care îl împărţea cu soţul ei. Cu toate că urmele procesului se vedeau în linia umerilor şi în privirea pierdută şi în faptul că prefera să doarmă în altă cameră, Steven suporta totul destul de bine. El şi cu Garrick se întâlneau în fiecare zi ca să discute strategia şi, câteodată dispăreau împreună ore întregi.

— Nervos? întrebă Emma venind în spatele lui Steven, în timp ce el se uita în oglindă, luptându-se să-şi înnoade cravata.

— Nu, minţi el, iar Emma veni în faţa lui şi se apucă să-i aranjeze cravata recalcitrantă.

— Este important ca tu să pari calm şi

încrezător, îi reaminti Emma cu blândeţe, mâinile odihnindu-i-se acum pe umerii lui. Pentru că îl iubea atât de mult pe Steven, încerca din greu să pună deoparte întrebările şi temerile ei.

Câţiva din oamenii de jos, vor fi probabil juraţii tăi.

— De câte ori trebuie să fiu pus la încercare? strigă el nerăbdător. Emma, pot trece luni înainte ca procesul meu să intre în tribunal… Ea se ridică pe vârful picioarelor şi îl sărută uşor pe buze.

— Nu încerca să faci faţă la tot dintr-odată, îl mustră ea. Trebuie să iei doar o zi, o oră sau un moment dintr-odată. Toţi facem la fel.

Steven oftă.

— Ai dreptate, cedă el, punându-şi uşor mâinile pe talia ei şi sprijinindu-şi fruntea de fruntea ei. Apoi schimbă subiectul: i-ai scris până acum mamei tale la Chicago?

— Da, răspunse Emma. Normal, n-am primit încă niciun răspuns – e mult prea devreme. Şi, desigur, i-am scris şi lui Chloe ca s-o anunţ că am ajuns aici cu bine.

El o sărută pe frunte şi se îndepărtă de ea. În ochii lui, pe lângă îngrijorarea şi încordarea obişnuite, mai strălucea şi o

undă de viclenie, atunci când se duse la dulap, deschise uşile de mahon cioplit şi scoase din sertarul de sus o cutie măricică.

Emma se aşezase între timp pe marginea patului, iar el aduse cutia şi i-o aşează în poală. Ea o privi nedumerită.

— Ce…

— Bijuteriile mamei mele, îi explică Steven şi, deşi vocea îi era răguşită, el părea total destins. Ele sunt tot ce i-au rămas din anii petrecuţi cu tatăl meu, cu excepţia mea, desigur. Au fost ascunse în

pivniţa de vinuri în timpul ocupaţiei.

— Nu înţeleg, zise Emma privindu-l.

— Acum sunt ale tale, răspunse el cu un gest care voia să însemne că înţelegea dacă ea nu dorea să le poarte.

Emma ridică încet capacul şi ochii îi fură orbiţi de strălucirea diamantelor dintr-un colier. Printre diamante erau şi perle cu strălucire lăptoasă şi un inel cu ametist care i-ar fi ajuns până la încheietura degetului. Erau şi brăţări cu smaralde şi rubine şi cercei cu topaze încercuite cu diamante.

Emma era atât de copleşită, încât închise cutia şi se holbă la Steven cu ochii măriţi.

El i-o luă cu blândeţe din mână, o deschise şi scoase colierul de diamante. Apoi i-l puse în jurul gâtului şi îl prinse la spate. Emma clipi când el o trase în picioare.

— Nu-ţi plac? întrebă Steven cu o voce gravă, căutându-i ochii.

— Sigur că-mi plac, şopti Emma atingând cu degetele pietrele perfect şlefuite de la gât. E doar – ei bine – nu m-am aşteptat niciodată să am aşa ceva…

Ochii lui căprui dansau când îi privi faţa.

— Nici măcar ca o Whitney din Whitneyville? O necăji el. Emma râse încet şi îl lovi uşor în umăr.

— Nu. Nici măcar ca o Whitney.

Degetele lui Steven îi ridicară bărbia.

— Într-o zi le va purta fiica noastră.

Vorbele lui o alinară puţin, deşi îi reamintiră prezentul dureros şi viitorul nesigur. Anii îndelungaţi şi prosperi pe care ar trebui să-i petreacă împreună. Copiii care nu se vor naşte poate niciodată. Lacrimi şi râsete care poate nu vor fi împărţite niciodată. Gâtul i se strânse şi cutia plină de bijuterii păli în comparaţie cu ceea ce ar pierde dacă Steven era găsit vinovat şi apoi spânzurat.

— Ei, haide acum, o certă uşor Steven, citindu-i gândurile din priviri. Cine îmi spunea să trăiesc momentul şi să las viitorul să-şi poarte singur de grijă?

Emma inspiră adânc şi dădu din cap. Era pregătită să le facă faţă oamenilor care sosiseră la Fairhaven deja de o oră. Steven puse la loc în dulap cutia cu bijuterii şi îşi oferi braţul Emmei, care se agăţă de el.

Coborâră scările braţ la braţ, cu zâmbete deschise şi încrezătoare, nearătându-şi temerile. El o înconjură cu braţul pentru primul dans al serii. Când se termină, Cyrus o conduse pe Emma de la un grup la altul, prezentând-o mândru, ca pe noua lui nepoată, în timp ce Steven reînnoia cunoştinţa cu ceilalţi oaspeţi.

Deşi aşa spera, Emma nu reuşi să-l evite pe Macon şi sfârşi prin a

valsa în jurul sălii de bal în braţele lui.

Reamintindu-şi de dorinţa lui Cyrus ca familia cel puţin să pară unită, ea îi zâmbi şi încercă să suporte contactul forţat.

Bucurându-se în mod vizibil de dilema ei, Macon îi reaminti planul de a o face amanta lui.

— Vom începe în după-amiaza

înmormântării lui, cred, zise el, rânjind când Emma se înroşi de furie. Vei avea nevoie de consolare.

Deşi Emme fierbea de mânie, îşi păstră zâmbetul pe buze şi replică:

— Mai degrabă aş deveni amanta unui lepros, decât amanta ta! Macon îşi lăsă capul pe spate şi râse, iar Emma realiză că ceilalţi oameni din jurul lor, gândeau că schimbul de cuvinte dintre ei, era unul afectuos.

— Spiritul te face şi mai atrăgătoare, îi zise el imediat.

Te asigur că o să-l frâng, dacă nu cumva o s-o facă înaintea mea moartea lui Steven.

Saliva se adună în gura Emmei, dar ea nu prea avea curajul să-l scuipe pe Macon în faţă.

— S-ar putea să nu fie Steven cel spânzurat, izbucni ea prost inspirată. Poate că adevăratul criminal va fi adus în faţa justiţiei.

Înţelegând implicaţiile celor spuse de ea, Macon se albi de furie şi căzu într-o tăcere adâncă.

Când dansul se termină, ea făcu o scurtă rugăciune de mulţumire şi se grăbi să dispară. Roşie la faţă şi furioasă, se lovi de

un Steven scos din minţi, care o prinse fără blândeţe de braţ şi o trase afară din sala de bal, în grădină.

El nu o eliberă până când nu ajunseră lângă o fântână de marmură acoperită de muşchi, în care apa clipocea plăcut.

— Ce naiba încerci să dovedeşti, izbucni Steven.

Emma îşi eliberă braţul.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, i-o întoarse ea şi, deşi părea indignată, ea de fapt se simţea rănită.

— Dansai cu Macon, punctă Steven, scuipând cuvintele ca pe nişte seminţe de pepene.

Emma tresări şi-şi puse mâinile în şolduri.

— Da, am dansat. Şi i-am spus eu lui şi vreo două lucruri. Steven deveni deodată atent. Foarte atent.

— De pildă ce?

— L-am informat că nu e deasupra suspiciunilor în ceea ce priveşte uciderea lui Mary McCall, spuse mândră Emma.

Steven dădu drumul unui torent de înjurături şi-şi trecu frustrat mâinile prin păr.

— Ce nu-i în regulă? întrebă Emma

dându-i ocol şi privindu-l în ochi.

— Garrick îl investighează pe Macon, îi zise Steven.

Există motive să credem că era cumva implicat cu Mary. Acum că a aflat că este suspectat îşi va acoperi urmele.

Emma calculă costul cuvintelor sale pripite şi se simţi devastată. Îşi ridică o mână la gură.

— Am vrut doar să ajut…

— De acum încolo, o întrerupse Steven cu asprime, păstrează-ţi ajutorul pentru tine!

Uimită, se întoarse şi o rupse la fugă, nu în casă unde toată lumea ar fi văzut-o plângând, ci în interiorul grădinii.

— Emma! strigă Steven, după ea, dar ea îl ignoră.

Se refugie în chioşcul din grădină, unde se lăsă să cadă pe o bancă plină de praf, îşi acoperi faţa cu amândouă mâinile şi începu să hohotească. Plânse un timp îndelungat, dând frâu liber tuturor emoţiilor adunate în ea.

Înţepeni când simţi o mână pe spinare, apoi se răsuci pe bancă, aşteptându-se să-i vadă ori pe Macon, ori pe Steven, pe care i-

ar fi pocnit bucuroasă peste faţă.

Dar, cel care se aşezase lângă ea era Cyrus. Fără un cuvânt, el o trase pe Emma în braţele sale şi o îmbrăţişă.

Ea se relaxă la pieptul lui, pentru că avea încredere în el. El n-o întrebă ce a nume o necăjise, pentru că ştia.

— Ce o să faci dacă Steven e condamnat? Fu întrebarea lui.

La început, Emma nu putu face faţă adevărului. Apoi, îngăduindu-i acestui coşmar să prindă rădăcini în minte, răspunse:

— Voi pleca – poate la Chicago sau la New York – şi voi încerca să-mi construiesc o nouă viaţă.

— N-o să rămâi la Fairhaven? întrebă Cyrus părând surprins, chiar puţin rănit.

Ea atunci îi povesti de ameninţările repetate ale lui Macon şi îi simţi braţul încordându-se în jurul umerilor ei.

— Te-aş proteja, îi spuse el după un timp îndelungat.

Apoi cu un oftat adăugă: dar, desigur, sunt un om bătrân. Emma îi prinse o mână între mâinile ei şi i-o strânse cu putere.

— Nu-ţi pot spune cât de mult înseamnă pentru mine bunătatea ta. Ai fost atât de

bun cu Steven – mulţi oameni nici n-ar mai fi vrut să audă de el, darămite să-i mai ia şi partea. Cyrus zâmbi trist.

— El are sângele meu care-i circulă prin vene. Emma se încruntă.

— De ce îl urăşte Macon atât de mult pe Steven? El oftă.

— Pentru că ştie că Steven e un om mult mai bun decât este el. Şi asta-l face pe Macon al naibii de primejdios.

Emma privi la luna care se înălţa deasupra magnoliilor.

— Câteodată sunt atât de speriată, mărturisi ea cu o voce mică, că nu cred că mă mai pot scula din pat ca să înfrunt o nouă zi.

Braţul lui Cyrus se strânse în jurul ei.

— Toate astea se vor sfârşi în curând. După aceea o să-ţi faci griji pentru altceva. Şi acum, du-te şi caută-l pe Steven şi spune-i să se potolească că de nu, bunicul lui va veni să-l potolească cu biciul. Auzi? Emma dădu din cap, simţindu-se mai bine acum că spusese cuiva ce gândea şi simţea.

— Mulţumesc, zise, sărutându-l pe Cyrus pe obraz înainte de a se ridică şi de a porni curajoasă spre uşile franţuzeşti ale sălii de

bal.

De abia păşi peste prag, când Nathaniel cel de şaptesprezece ani îi ieşi în cale. Avea un început de mustaţă, pe care Emma de abia acum îl observă şi părea nervos.

— Speram – a… a… gândeam… Se înroşi tot, începând de la gât şi până în vârful urechilor. Vrei să dansezi cu mine, miss Emma?

Ea îi zâmbi şi îi oferi mâna.

— Mi-ar face mare plăcere, îi răspunse ea, sperând ca faţa să nu-i arate ravagiile crizei de plâns de mai devreme.

Nathaniel îşi drese glasul şi o conduse stângaci pe Emma spre mijlocul sălii. Emmei i se părea ciudat că, cu trei ani în urmă şi ea fusese de vârsta lui.

— Dacă Steven sau Macon se poartă urât cu tine, se aventură el obraznic, doar vino să-mi spui. Le arăt eu lor pe urmă.

Rezistând dorinţei de a-l săruta pe obraz, pentru că ştia că l-ar stânjeni, Emma încuviinţă solemnă din cap.

— Aşa o să fac, promise ea, amuzată şi mişcată în acelaşi timp, că

Nathaniel ar fi putut să se bată cu asemenea adversari de dragul ei. Faţa tânără şi drăguţă a lui Nathaniel era

întunecată de stânjeneală, iar palma îi transpirase ţinând mâna Emmei.

— Ştiu că tu crezi că sunt doar un băieţandru, dar sunt puternic, miss

Emma. Nu voi lăsa pe nimeni să-ţi facă vreun rău.

— Mulţumesc, îi zise ea din toată inima.

După aceea, conversaţia lor deveni mai puţin serioasă şi Emma începu să arunce priviri iscoditoare în jurul sălii de bal, căutându-l pe Steven.

Voia să-l găsească şi să clarifice lucrurile dintre ei; timpul în care erau împreună era prea preţios ca să se mai şi certe.

— L-ai văzut cumva pe Steven? îl întrebă pe Nathaniel când valsul se termină.

El scutură din cap.

— Dar îl caut eu pentru tine dacă vrei, se oferi el grăbit.

— Nu, spuse Emma cu o voce blândă, observând privirea lui Nathaniel, care-l putea băga în necazuri cu vărul lui cel impetuos. O să-l caut eu însămi.

Fluturând evantaiul pentru că sala era aglomerată şi încinsă, Emma îşi croi drum prin mulţimea oaspeţilor eleganţi.

Zâmbea încrezătoare, vrând să le dea de

înţeles că ea nu-l considera pe soţul ei capabil de crimă.

Urcând scările, ţinându-şi fustele foşnitoare cu o mână, Emma se încruntă când auzi nişte sunete ciudate. Erau înăbuşite şi veneau de la depărtare, cu greu de distins din cauza muzicii şi râsului de la parter, iar asta le făcea cu atât mai ciudate.

Ajungând la etaj, Emma îşi încordă auzul şi îşi dădu seama că sunetele acelea veneau din apartamentul dublu din partea din faţă a casei.

Ştiind că era camera lui Macon şi a lui Lucy, se codi să vadă despre ce era vorba, în fond, dacă cineva s-ar grăbi să investigheze de fiecare dată când se auzeau zgomote ciudate din camera ei şi a lui Steven, rezultatul ar fi fost dezastruos.

Însă, un anume instinct îi spuse Emmei că ceea ce auzea ea nu erau sunete de extaz. Se grăbi de-a lungul holului şi, când se apropie de camera cea luxoasă, vocea lui Lucy îi ajunse la urechi, cu un ton ciudat, sufocat, încărcat de ură şi durere.

Cu inima bătându-i cu putere în piept, Emma ridică mâna să bată la uşă, dar descoperi că uşa era deschisă.

Lucy era pe jumătate culcată pe podea,

cu spatele lipit de un birou masiv, bogat ornamentat. Cu toată poziţia ei nedemnă, ochii îi scăpărau de ură atunci când îl priveau pe Macon, care stătea deasupra ei cu pumnul ridicat. Un fir subţire de sânge se scurgea din colţul gurii lui Lucy.

— M-ai umilit pentru ultima dată, ţipă Macon, cu umerii încordaţi pe sub haina de seară, în timp ce privea în jos spre soţia lui. El gesticulă sălbatic spre uşă, deşi nici el, nici Lucy nu aveau habar de prezenţa

Emmei. Ştii ce se spune acolo jos? Că eşti nebună şi că ar trebui să fii băgată în spital. Şi încep să cred că au dreptate!

Lucy se ridică cu greutate de jos şi Emma se abţinu din răsputeri să nu fugă să o ajute pe cumnata ei.

— Puţin îmi pasă de ce cred ei, izbucni ea. Şi tu poţi să te duci direct în iad, Macon Fairfax. Râse amar, alarmând-o pe Emma şi îşi flutură degetele încovrigate prin faţa soţului ei furios. A trebuit să-l aduci pe

Steven înapoi, continuă ea. Erai atât de sigur că cel spânzurat va fi el. Ei bine, nu va fi, Mammy Judkins mi-a spus. Tu singur ţi-ai condamnat sufletul la pieire şi eu voi râde în timp ce tu vei arde în iad!

Macon se apropie din nou de Lucy cu mâna ridicată, iar Emma fu obligată să intervină.

— Nu! ţipă ea intrând în cameră, dar înainte ca ea să poată face un pas mai departe, Steven o depăşi şi îl apucă pe Macon de revere, aruncându-l cu spatele în dulap.

— Hai, ticălos curajos, ţipă Steven, ameninţându-l cu amândouă mâinile. Hai să vedem cum te baţi cu cineva care poate să-ţi răspundă.

Macon, care îşi recăpătase suflul, îi aruncă fratelui său vitreg o privire încărcată de ură, în timp ce-şi îndrepta umerii şi-şi aranja haina.

— E nebună, murmură el, arătând spre soţia lui, care acum îşi pierduse curajul şi privea scena cu ochii măriţi, agăţându-se de Emma. Vorbeşte mereu de bătrână vrăjitoare neagră şi de vrăjile ei. Poartă blestematele astea de rochii negre…

— Nu-mi pasă nici dacă ar înfige ace în păpuşi şi s-ar ruga la lună, îl întrerupse Steven, cu un ton ameninţător.

Data viitoare când o să mai ridici mâna asupra ei – sau a oricărei alte femei – la mânie, o să am grijă să suferi cum n-ai mai

suferit vreodată. E clar?

Macon nu răspunse. Doar o privi pe Lucy un moment lung, apoi ieşi din cameră.

Steven se apropie de Lucy şi îi prinse mâinile în mâinile lui.

— Eşti în regulă? o întrebă răguşit.

Lucy scutură din cap cu ochii plini de durere şi tulburare.

— Suntem blestemaţi, şopti ea. Cu toţii.

Capitolul 21.

În zilele acelea fierbinţi şi umede care precedară începutul procesului lui Steven, Emma era prinsă între două nevoi conflictuale: să fie lângă el în fiecare moment al fiecărei zile şi să se separe de el emoţional şi psihic, astfel încât durerea să fie mai mică.

Dragostea ei pentru Steven nu i-ar fi permis să accepte ultima variantă, iar prima variantă era imposibilă, în clipa în care răsărea soarele, Steven se trezea. Înainte ca Emma să se dezmeticească complet, el pleca de acasă şi se întorcea de obicei după ora zece şi jumătate seara, când era mohorât şi frustrat şi mort de oboseală.

N-a mai făcut dragoste cu ea şi Emma avea un sentiment apăsător că între ei se

căsca tot mai mult o prăpastie.

Într-o dimineaţă de la sfârşitul lui iunie, când Emma coborî în sufragerie, îmbrăcată într-o nouă rochie galbenă – din provizia nesfârşită de rochii noi – o găsi pe Lucy lâncezind lângă micul dejun. Ca de obicei, Lucy era îmbrăcată în negru şi, în acele zile avea cearcăne mari, vineţii sub ochi.

Furia izbucni în pieptul Emmei pentru că, la început crezuse că semnele acelea erau vânătăi. Ajungând însă aproape de Lucy, realiză că erau cearcăne de oboseală.

După ce-şi umplu farfuria la bufet şi îşi turnă cafea, se aşează lângă

Lucy şi îşi întinse şervetul în poală. În tot acest timp, soţia lui Macon nu privi nici măcar o dată în direcţia ei.

— Lucy?

Femeia aceea micuţă ca o păpuşă păru uimită să descopere că nu era singură. Zâmbi distrată.

— Oh, bună Emma. Te simţi bine în dimineaţa asta?

Ironia era că Lucy, fără să ţină cont de situaţia ei, era întotdeauna îndatoritoare cu Emma.

Emma aprobă din cap.

— Dar tu pari foarte obosită, comentă ea prudentă, după ce sorbi din cafea. Te-ai odihnit bine?

Lucy îşi ridică sprâncenele blonde, perfecte, cu o surprindere aparentă.

— De ce mă întrebi aşa ceva? Emma îşi drese glasul.

— Ei bine, a fost incidentul acela din noaptea balului, când Macon te-a lovit. Doar mă întrebam dacă…

Lucy o întrerupse pe Emma cu un gest al mâinii şi scuturând din cap.

— El nu e aşa tot timpul. În seara aceea a băut doar ceva mai mult.

— N-ar trebui să-i scuzi purtarea, îndrăzni Emma să spună. Ea învăţase de la Chloe să fie cinstită şi era o greşeală că nu proceda aşa întotdeauna. A fost urât din partea lui să te lovească.

Lucy oftă tristă, distantă.

— Ştiu, zise ea cu o voce mică, deznădăjduită. Suna ca şi cum n-ar mai fi avut nici cea mai mică speranţă.

Emma ridică furculiţa şi începu să împingă ouăle prin farfurie. Venise la masă cu o poftă de mâncare apreciabilă, acum însă aceasta dispăruse.

— De cât timp sunteţi căsătoriţi, tu şi cu

Macon?

Întrebă ea pe un ton de conversaţie şi încercând să pară veselă. Fruntea lui Lucy se încreţi uşor în timp ce calcula.

— Ne-am căsătorit în anul în care a murit tatăl lui Macon şi a venit

Steven aici. Asta înseamnă cu şaptesprezece ani în urmă, cred. Părinţii lui Nathaniel au murit când noi eram căsătoriţi doar de câteva luni – am fost ca o mamă pentru el.

Deşi era puţin dezamăgită de remarcile inconsistente ale lui Lucy, Emma se forţă să zâmbească.

— Desigur, ştiam că Macon e mai mare decât Steven, zise ea, dar nu

mi-am dat seama că diferenţa dintre ei e chiar aşa de mare.

— Oh, da. Dar a fost un lucru bun că Steven era aproape un adult când a venit la Fairhaven. Dacă ar fi fost mic şi neajutorat precum a fost

Nathaniel, sunt sigură că Macon l-ar fi omorât.

După ce-şi expuse părerea pe un ton vesel, Lucy zâmbi şi-şi mai puse zahăr în ceai.

Emma aproape se înecă cu o bucăţică de cârnăcior, reuşi cu greu să-l înghită şi îşi şterse buzele cu şervetul.

Deodată simţi că nu mai putea îndura să petreacă încă o zi lungă, fierbinte şi plictisitoare stând în casa aceea şi aşteptând. Imediat ce-şi reveni puţin, întrebă:

— Cât de bine o cunoşteai pe Mary McCall?

Auzind menţionat numele presupusei victime a lui Steven, Lucy îşi strânse un moment buzele. Imediat după aceea, zâmbetul acela uşor isteric reapăru, ameninţător în strălucirea lui.

— Nu prea bine, bineînţeles, zise ea cu grijă, încălcând protocolul şi sprijinindu-şi coatele pe masă, ţinând ceaşca cu ceai între mâini.

Mary era mult mai… tânără. Ea era prietena lui Dirk şi a lui Steven.

— Mai are familie? Prieteni?

— Tatăl ei, Jessup. Dar a murit acum doi ani de un atac de cord. Fruntea i se încreţi din nou în timp ce se gândea. Oh, şi mai este şi mătuşa ei, Astoria. Lucy se opri şi se strâmbă. Uscată ca o prună veche. Probabil că n-a trecut pragul uşii din faţă în douăzeci

de ani.

— Totuşi trăieşte în aceeaşi casă în care a locuit şi Mary? Presă Emma, simţind cum creşte în ea o exaltare ciudată.

Lucy dădu din cap şi o privi surprinsă pe cumnata ei.

— De ce te interesează atât de mult Astoria McCall? Îţi garantez că e la fel de neplăcută ca apa în care s-au spălat vasele.

— Vreau să vorbesc cu ea despre uciderea lui Mary, zise Emma împingând farfuria neatinsă şi ridicându-se din scaun. Mă duc în oraş, anunţă ea. Şi aş dori să vii şi tu cu mine, dacă eşti de acord.

Lucy încă părea puţin nelămurită, dar îşi puse şerveţelul pe masă şi se ridică. Î şi lovi palmele într-o mişcare patetică.

— Ei bine, cred că pot… privi în jos la rochia neagră şi îşi netezi fustele de satin cu mâini nervoase, apoi îşi atinse cocul. Crezi că arăt bine? Astoria n-o ieşi ea din casă, dar este o bârfitoare îngrozitoare. Emma îi zâmbi încurajator cumnatei ei.

— Eşti cea mai frumoasă femeie din parohia New-Orleans-ului, îi zise ea, gândindu-se că cuvintele ei ar putea fi adevărate numai dacă Lucy ar purta lucruri mai colorate şi ar ieşi mai mult. Orice ar

spune Astoria despre tine, în mod sigur ar spune-o din gelozie.

Douăzeci de minute mai târziu, Emma şi Lucy erau instalate în una

dintre trăsurile familiei Fairfax, trecând pe lângă magnoliile înflorite. Jumătate de oră după aceea, ajunseră în faţa unei case de cărămidă care odată fusese elegantă, dar care acum avea zidurile crăpate şi o grădină sălbăticită.

Emma se cutremură la vederea ei.

— Crima s-a produs aici? întrebă ea cu o voce mică.

Lucy privi pe fereastra trăsurii şi ţâţâi din buze, în timp ce-şi îndrepta mănuşile.

— Da, dar atunci era un loc superb. Potrivit pentru a primi oaspeţi.

— Familia avea probabil bani pe atunci, observă Emma cu un ton grăbit, în timp ce vizitiul deschidea uşa şi le ajută să coboare. Ce s-a întâmplat?

Lucy oftă în timp ce o urma pe Emma pe trotuarul crăpat, pe unde începuse să crească iarba. Gardul de metal se rupsese în câteva locuri şi poarta scârţâi atunci când o deschise vizitiul.

— Bătrânul Jessup n-a mai fost niciodată

acelaşi după moartea lui Mary. Ştii, o adora pe micuţa ticăloasă. A devenit neglijent, asta după spusele lui Macon şi, într-o bună zi, banii pur şi simplu au dispărut, mai zise şi îşi ridică mâinile ca pentru a sublinia ultimul cuvânt.

— Astoria nu s-a căsătorit niciodată? întrebă Emma, simţindu-se tristă pentru familia aceea spartă şi puţin şovăitoare să stârnească aşchiile rămase, prezentându-se ca doamna Steven Fairfax.

După ce urcară scările şi se apropiară de uşa din faţă, Lucy se întinse şi trase de şnurul clopoţelului.

Emma desfăcu evantaiul de fildeş pe care i-l dăruise Cyrus şi începu să-l agite în faţă. Nu se va obişnui niciodată cu arşiţa din New

Orléans, reflectă ea în timp ce aşteptau.

O negresă micuţă cu dinţi mari, albi şi un tulpan înnodat peste codiţele mici şi multe, răspunse la chemarea lor. Se holbă la Lucy, apoi la

Emma, de parcă vederea ar fi înşelat-o.

— Da, doamnă?

— Te rog spune-i domnişoarei McCall că doamna Macon Fairfax şi doamna Steven Fairfax, au venit în vizită, zise Lucy pe un

ton ca de afaceri, care ascundea comportarea ei ciudată. Şi fii amabilă şi nu ne lăsa să aşteptăm în soarele ăsta fierbinte în timp ce tu trăncăneşti. Femeia se grăbi să îndeplinească porunca şi Lucy se întoarse spre Emma şi îi mărturisi:

— Trebuie să fii ferm cu negrii. După ce atâta timp li s-a spus ce anume să facă, nu te poţi încrede în ei să judece corect o situaţie.

Emma îşi înghiţi replica aspră. Nu era deloc momentul să se certe cu

Lucy.

Un moment mai târziu, servitoarea se întoarse ca să le primească.

Ochii ei mari treceau speriaţi de la faţa lui Lucy la cea a Emmei şi părea că se stăpânea cu greu să n-o ia la fugă.

Fură conduse printr-un foaier întunecat, dar bine întreţinut, într-un salon pe partea dreaptă. Aici draperiile grele de catifea erau trase, nelăsând lumina să treacă, iar camera avea un miros de închis. Emma trebui să-şi ascută vederea pentru a desluşi formele scaunelor, a mesei şi a femeii aşezate într-un balansoar de lângă căminul de culoarea fildeşului.

— Bună Astoria, zise cu căldură Lucy, de parcă vizita lor era una obişnuită, într-o casă normală.

Miss McCall era micuţă, îmbrăcată în negru ca şi Lucy, exceptând boneta albă de dantelă care-i acoperea aproape tot părul. Avea mâini mari, acoperite de bijuterii şi chiar în lumina slabă din încăpere, Emma putu vedea venele albastre, proeminentele se zăreau prin pielea aproape transparentă.

— Lucy, o întâmpină Astoria pe vizitatoarea sa, cumva, morocănoasă. Ochii i se îndreptară spre Emma. Cine e dânsa?

— Ah, e Emma, replică Lucy, gonind o pisică mare, gri cu alb, ca să se aşeze pe un scaun „Qeen Anne”, îmbrăcat în catifea. Soţia lui Steven. Urmând exemplul lui Lucy, Emma se aşează în scaunul următor.

Astoria se aplecă în faţă şi o studie pe Emma fără nicio jenă.

— Soţia lui Steven, repetă ea. Ar fi trebuit să-l spânzure pe ticălosul acela, după ce a strangulat-o pe Mary a noastră, i-am spus asta şi avocatului lui zilele trecute.

Un atac subit de ameţeală o făcu pe Emma să se agaţe de braţele scaunului. Înainte ca ea să poată sări în apărarea lui Steven, Lucy se întinse şi o potoli cu o

atingere uşoară pe mâna.

— Încă nu s-a terminat procesul, Astoria, îi zise Lucy femeii care poate odată îi fusese prietenă. Steven este inocent până nu i se dovedeşte vinovăţia, îţi aminteşti?

— Inocent! ţipă Astoria. Dacă ai fi văzut cât a plâns Mary în noaptea aceea, după ce el a alungat-o…

— L-ai văzut? interveni Emma liniştită. A intrat în casă?

Astoria o studie pe Emma gânditoare, în mod evident fără s-o placă.

— De fapt, nu l-am văzut, dar ştiu că a fost aici. El şi cu Mary au avut o ceartă ca între îndrăgostiţi. El probabil că a venit la ea în…

Emma se văzu forţată s-o întrerupă din nou, dar o făcu cu calm şi cu un ton moderat.

— Ai mai văzut şi pe altcineva, miss McCall?

Astoria se lăsă din nou pe spate în scaun, iar pisica aceea alb cu gri îi sări în poală, uimindu-le pe Lucy şi pe Emma…

— Nu.

— Sunteţi absolut sigură? În fond, asta este o casă destul de mare, presă Emma.

Mie mi se pare că o persoană sau chiar mai multe s-ar putea aventura înăuntru fără să fie văzute.

Astoria aprobă din cap.

— Asta-i adevărat. Şi Steven Fairfax a fost acela care a intrat şi a ieşit din camera lui Mary.

— Cum poţi fi sigură de asta?

— Am auzit-o ţipându-i numele, zise ea cu o voce venită parcă din trecut şi răguşită de emoţie. La început mi s-a părut că am avut doar un coşmar. Până să-mi dau seama că totul se întâmpla cu adevărat, el fugise şi biata Mary zăcea în mijlocul camerei, întinsă pe podea – moartă.

— Dar poate doar ai visat că-i striga numele, cugetă Emma. Ştia că vorbise puţin disperată, dar asta era.

— El a fost acela, insistă Astoria. Oh, băieţii ăştia Fairfax făceau mereu necazuri, i-am spus lui Mary să nu se încurce cu ei, dar n-a vrut să mă asculte. Îi plăceau zâmbetele lor şi cadourile frumoase pe care le primea de la ei.

Realizând că nu va ajunge nicăieri cu Astoria, Emma deja îşi îndreptase atenţia spre servitoare.

— Femeia care a deschis uşa – care-i

numele ei?

— Categoric eşti plină de întrebări, dragă, o certă Lucy, bătând-o pe

Emma din nou pe mână, de data aceasta mai ferm, ceea ce o uimi puţin. Aceea e Maisie Lee şi este aici de ani de zile, nu-i aşa, Astoria? Privirea Astoriei era fixată asupra Emmei şi era ostilă când replică:

— A venit la noi înainte de ultima neplăcere.

Emma fusese făcută să se simtă responsabilă pentru întregul conflict civil în acele câteva momente şi rămase tăcută un timp, în care Astoria şi Lucy trăncăniră despre balurile şi reuniunile de altă dată. Când nu mai putu suporta, Emma le întrerupse:

— Maisie Lee locuieşte şi ea în această casă?

Astoria se aplecă iar în faţă, studiind-o pe Emma în felul acela agasant, dar, într-un final răspunse:

— Locuieşte lângă docuri cu omul ei. El încarcă şi descarcă vapoarele.

Se strâmbă: e murdar şi obraznic. Dacă aş fi în locul tău, doamnă

Steven Fairfax, nu m-aş apropia de casa lui.

— Atunci aş putea vorbi cu Maisie Lee aici, reflectă Emma şi, înainte ca cineva să poată spune da sau ba, se şi ridicase de pe scaun şi se îndrepta spre foaier.

— Emma! ţipă Lucy cu surprindere şi mânie în glas.

— Maisie Lee! strigă Emma îndreptându-se spre bucătărie.

Ca şi cea de la Fairhaven, bucătăria de aici era separată de casa

principală şi Emma străbătea poteca spre ea, cu fustele ridicate, când o ajunse Lucy din urmă.

— Ce Dumnezeu faci? întrebă soţia lui Macon.

Emmei îi trecu prin minte că Lucy ar putea simţi nevoia să-şi protejeze soţul, chiar dacă el se purta atât de crud cu ea.

— Vreau să vorbesc cu servitoarea aceea, răspunse Emma fără să-şi încetinească mersul.

Lucy însă o ajunse şi o opri pe Emma cu o forţă surprinzătoare, ţinând cont de dimensiunile ei.

— O să-i fie teamă să vorbească cu tine, spuse Lucy atât de furioasă, încât Emma se opri şi o privi direct în ochi.

— De ce?

— Pentru că eşti bogată şi albă. Nu înţelegi Emma, că dacă o să scormoneşti printre afacerile lui Maisie Lee, s-ar putea să afli ceva ce poate nu ai vrea să ştii?

Emma se albi la faţă şi, un moment, inima încetă să-i mai bată.

— Crezi că Steven e vinovat? Suflă ea.

Lucy inspiră adânc, apoi dădu drumul aerului.

— El a fost cu Mary în noaptea aceea. A fost o scenă îngrozitoare la bal…

— El n-a omorât pe nimeni, spuse Emma printre dinţi.

Apoi se smulse de lângă Lucy şi o porni din nou spre bucătărie.

Deşi fumul ieşea leneş pe horn şi două coşuri cu aluat de pâine erau aşezate pe masă la crescut, Maisie Lee nu era nicăieri.

Hotărâtă, Emma o strigă.

— N-o să vină, spuse Lucy încet din prag. E prea speriată.

— O să-ţi dau bani, Maisie Lee, continuă Emma, ignorându-şi cumnata. Îşi deschise poşeta şi scoase alocaţia generoasă pe care i-o dăduse Steven cu o zi în urmă. Ţinând banii în sus, adăugă:

— Ai putea cumpăra o mulţime de

lucruri pentru copiii tăi – fructe şi haine şi ghete noi.

Uşa de la ceea ce era probabil o cămară se deschise şi Maisie Lee ieşi, cu ochii măriţi pe faţa maro, strălucitoare.

Nu-şi putea lua privirile de la bancnota de o sută de dolari pe care o ţinea Emma în sus.

— Spune-mi dacă l-ai văzut aici pe Steven Fairfax, în noaptea în care a fost omorâtă Mary McCall, îi zise Emma cu mâna nemişcată. Maisie Lee înghiţi în sec. Dorinţa ei de a lua banii era evidentă; aproape că tremura încercând să se stăpânească şi să nu se întindă după ei. Ochii ei priviră doar o singură dată spre Lucy, se măriră de groază un moment, apoi din nou rămaseră aţintiţi asupra Emmei.

— Am mai zis o dată avocatului ăla, domnu' Fairfax a adus-o acasă pe

miss Mary de la bal. Ea plângea şi striga ceva furioasă.

— Şi domnul Fairfax? El ce făcea?

— După cum am văzut eu, el încerca s-o ajute. Spunea mereu; „Nu plânge, miss Mary. Te rog, nu plânge".

Emma închise ochii strâns un moment,

văzând scena la fel de clar, de parcă ar fi fost aşezată pe gardul de metal al familiei McCall, în noaptea aceea, privindu-i pe cei doi mergând pe alee.

— A intrat şi el cu Mary în casă? întrebă Lucy, uimindu-le pe Emma şi pe Maisie Lee.

Maisie Lee înghiţi din nou în sec.

— Nu doamnă, nu l-am văzut intrând.

— Ai mai văzut pe altcineva?

Maisie Lee scutură din cap. Sudoarea îi pătase partea din faţă a rochiei de bumbac şi ea îşi trecu mâinile pline de făină peste fuste, lăsând dâre albe în urmă.

— Nimeni altcineva, doamnă.

Emma îi dădu banii lui Maisie Lee, deşi simţea că femeia nu-i spusese totul, că îi ascundea ceva. Ceva ce o îngrozea.

— Mulţumesc doamnă, zise Maisie Lee.

Emma rămase pe loc, deşi bucătăria era fierbinte şi înghesuită şi ea avea nevoie disperată de aer.

— Îţi iubeşti soţul? întrebă ea.

Femeia cea neagră o privi uimită.

— Să-l iubesc pe Jethro? îşi duse mâna la piept, acolo unde ascunsese banii de ochii lui. Sigur că da. Îi omu' meu. Avem prunci împreună.

— Şi eu îl iubesc pe Steven al meu,

spuse clar Emma şi nu avem încă copii. S-ar putea să fie spânzurat pentru ceva ce n-a făcut, înainte ca noi să avem vreo şansă să ne întemeiem o familie.

— Nu ştiu nimic altceva! Se văită Maisie Lee ajunsă la capătul răbdării. Emma o studie un moment lung, apoi se întoarse şi o urmă pe Lucy în jos pe potecă şi în jurul casei dărăpănate a familiei McCall. Fustele ei se agăţau în trandafirii sălbatici prin care bâzâiau albinele.

— N-ar fi trebuit să-i dai atâţia bani, se agită Lucy, mergând-repede înaintea Emmei. Jethro o s-o bată până o s-o lase fără simţiri pentru că a încercat să-i ascundă de el şi apoi îi va bea până la ultimul cent.

— Ştie ceva, cugetă Emma, ignorând remarcile lui Lucy. Ceva atât de important, încât îi este frică să spună.

Trăsura aştepta în stradă şi Lucy o surprinse pe Emma când se agăţă de braţul ei, grăbind-o să urce. Cu cealaltă mână îşi masa tâmplele.

— Am cea mai cumplită durere de cap, se plânse ea.

Aş fi dorit să nu fi venit niciodată aici. Ar fi trebuit să stăm acasă ca nişte doamne, să

fi luat un jeleu de mentă în chioşc şi să fi lucrat la

broderiile noastre!

Emma îşi îngustă ochii surprinsă. Dar o plăcea pe Lucy şi avea multă simpatie pentru ea. Când ajunseră la Fairhaven, îşi escortă cumnata până în camera ei, apoi luă un praf contra durerilor de cap şi îl dizolvă într-un pahar cu apă rece.

Când se întoarse în camera lui Lucy şi a lui Macon, Lucy era încovrigată în pat ca un copil, îmbrăcată doar cu o cămăşuţă.

Acceptă recunoscătoare paharul cu medicament, îl bău şi se culcă la loc cu un geamăt.

— Oh, Doamne, ce tare mă doare capul!

— Odihneşte-te, îi zise cu blândeţe Emma, ieşind încetişor din cameră şi închizând uşa în urma ei.

Pentru că avea nevoie de puţin timp în singurătate, ca să se poată gândi la Maisie Lee şi la sentimentul ciudat pe care îl avea că femeia aceea îi spusese mult mai puţin decât ceea ce ştia, Emma preferă să se retragă în camera ei, decât să coboare la parter.

De câte ori deschidea uşa, spera mereu

să-l găsească pe Steven acolo şi câteodată chiar era, dar în ziua aceea nu avea noroc. Hainele lui erau în dulap, cartea pe care o citea zăcea deschisă pe masa de lângă fereastră, aerul păstra încă aroma lui. Dar camera era goală.

Cu un oftat, Emma închise uşa şi merse până la masa unde se aşeza adesea şi se gândea privind la magnoliile înflorite. Desigur, de cele mai multe ori, se întreba până când li se va permite ei şi lui Steven să aibă o viaţă împreună, dar se gândea şi la Lily şi la Caroline. Nu trecea o zi fără să-l întrebe pe Dumnezeu unde şi cum să le găsească.

Atunci când observă scrisoarea de pe masă, îşi ridică o mână la piept. Plicul era dintr-o hârtie albă, fină, cu mici striaţii gri şi adresa expeditorului era din Chicago.

Kathleen. Scrisoarea era de la Kathleen.

Cu degete tremurătoare şi buzele mişcându-i-se într-o rugăciune mută, Emma desfăcu plicul şi trase afară scrisoarea.

În nerăbdarea ei o scăpă pe jos şi îşi muşcă tare buza inferioară, încercând să se calmeze.

Data şi introducerea erau scrise frumos, dar de o mână străină.

„Ca avocat al doamnei Harrington şi fiind cel mai apropiat sfătuitor, datoria de a raporta moartea ei, îmi revine mie…”

Datoria de a raporta moartea ei.

Emma se lăsă pe spate în scaun, incapabilă să-şi susţină greutatea. Camera păru un moment să se învârtă nebuneşte şi ea închise ochii şi respiră adânc.

Era încă aşezată în acelaşi scaun, ţinând scrisoarea în mână şi privind la umbrele ce se întindeau încet deasupra grădinii, când uşa se deschise în spatele ei şi auzi vocea lui Steven.

— Emma? Mâinile lui i se aşezară pe umeri, iar ea îşi sprijini obrazul de una dintre ele. Ce este?

— E moartă, murmură Emma, în timp ce el îşi trase un scaun lângă ea şi se aşeză.

El îi luă cu blândeţe scrisoarea din mână şi o citi.

— Îmi pare rău, îi zise el şi blândeţea tonului lui o făcu să vrea să plângă.

— Avocatul nu le-a menţionat pe Lily sau pe Caroline. Asta înseamnă că mama nu ştia unde sunt.

— Asta înseamnă că nu le-a menţionat, o corectă încetişor Steven, atingându-i bărbia şi întorcându-i capul astfel încât să se uite la el.

— În mod expres am cerut veşti despre surorile mele, zise Emma, buza de jos tremurându-i.

— Scrie-i din nou. Mai bine trimite-i o telegramă.

Emma privi din nou la umbrele înserării, amintindu-şi de Kathleen, cea pe care o ştia ea. Deşi mama ei avusese probleme cu băutura, când era trează era veselă, plină de râs şi muzică.

— Mă întreb dacă a murit singură.

El o trase de pe scaun şi o aşează pe genunchii lui, unde o îmbrăţişă, lipindu-i capul de umărul lui. Emma se simţea atât de bine în braţele lui, încât începu să plângă; îl găsise pe omul acesta doar ca să-l piardă.

Crezând că Emma plângea după Kathleen – şi, poate undeva în adâncul ei chiar plângea – Steven o ţinu strâns în braţe şi aşteptă ca acea furtună emoţională să treacă.

Atuncu când se linişti, el o cără până la pat, o dezbrăcă până la cămăşuţă şi o culcă,

scoţându-i pantofii din picioare şi trăgând păturile peste ea.

Ea se întinse după mâna lui.

— Pleci.

Nu era o întrebare, ci doar o constatare. El scutură din cap.

— Sunt jos, Emma. Cu Garrick.

Ea se luptă cu şocul provocat de moartea lui Kathleen şi reuşi să întrebe:

— Ai găsit ceva nou?

El se aplecă şi o sărută pe frunte.

— O să găsim, o asigură el.

Emma voia să-i spună că a vorbit cu servitoarea familiei McCall, cu

Maisie Lee şi că ea credea că femeia aceea ştia ceva vital, dar nu găsi

În ea suficientă putere, îl strânse pe Steven de mână doar un moment, apoi căzu într-un somn adânc.

A doua zi când se trezi Emma, Steven era iar plecat.

Simţindu-se îngrozitor de singură, Emma se dădu jos din pat şi începu rutina de dimineaţă. Când termină cu îmbrăcatul, coborî în sufragerie pentru micul dejun, doar ca să-şi dea seama că nu putea mânca. Apoi, o trimise pe una dintre servitoare cu o

poruncă să i se pregătească o trăsură.

Prima oprire a Emmei a fost la cel mai apropiat oficiu telegrafic, de unde trimise o telegramă avocatului care o înştiinţase de moartea lui

Kathleen, întrebându-l dacă nu ştia nimic de surorile ei, Lily şi Caroline. Un răspuns putea veni în câteva ore sau chiar în câteva zile, o informă telegrafistul. Orice răspuns, îi va fi transmis imediat după primire la

Fairhaven. Incapabilă să meargă înapoi acasă şi să aştepte, Emma îi ordonă vizitiului s-o ducă la biroul lui Garrick Whright. Voia, trebuia să ştie ce progrese făcea avocatul în cazul lui Steven.

Dar Garrick nu era acolo şi secretarul său nu ştia când o să se întoarcă. În disperare de cauză, Emma se întoarse acasă, iar una dintre servitoare îi spuse că „domnu' Steven" o aştepta în bibliotecă.

Ea se grăbi într-acolo şi îl găsi pe Steven străbătând încăperea în lung şi-n lat, părând mai agitat ca niciodată.

Atunci, Emma îşi dădu seama că intervenise ceva nou în cazul lui şi că acel ceva nu era deloc în bine.

— Ce s-a întâmplat? şopti ea strângând

în mâini spătarul unui scaun.

— Azi a venit miss Astoria McCall să depună mărturie că am fost în casa ei în noaptea crimei. Ea susţine că a auzit-o pe Mary strigând numele meu.

Emma era sigură că va leşina. Strânse cu şi mai multă putere spătarul scaunului şi aşteptă, ştiind că va mai urma ceva.

Steven îşi turnă ceva de băut, luă o înghiţitură, privindu-şi soţia cu ochi strălucitori.

— După spusele ei, această amintire i-a venit în minte după ce aţi vizitat-o tu şi cu Lucy ieri. Emma ocoli scaunul şi se trânti în el.

— Mă învinovăţeşti?

— Sigur că nu, zise el cu bruscheţe. Dar toată treaba asta mi-a adunat minţile. Am făcut o greşeală, Emma. Vreau să te întorci înapoi la Chloe şi să uiţi că m-ai cunoscut vreodată.

Emma îşi ridică o mână la gură pentru a opri ţipătul care însă nu ieşi.

— Nu cred că asta vrei, îi zise ea după un moment de panică. Tu doar încerci să mă protejezi.

El o privi câteva momente lungi şi ea observă o lucire ciudată în ochii lui.

— Nu te protejez, îi spuse el. Încerc să mă descotorosesc de tine.

La naiba, chiar trebuie să ţi-o spun de-a dreptul că n-ar fi trebuit să mă însor cu tine?

Emma se ridică cu demnitate din scaun.

— Eşti un mincinos, Steven Fairfax. Şi n-am să te părăsesc. Doar moartea m-ar putea forţa s-o fac!

Steven îi întoarse spatele şi merse până la fereastră, privind în gol în grădină.

— Nu te iubesc.

— Eşti un mincinos! zise din nou Emma, de data asta glasul ei având şi o notă isterică. Ai renunţat şi crezi că mă poţi cruţa alungându-mă!

Ei bine, n-o să plec, mă auzi?

N-o să plec!

El se întoarse şi o privi, iar ea îşi dori să moară când văzu expresia din ochii lui.

— Dacă nu pleci tu, atunci plec eu, pufni ei. Şi trecu ca o furtună pe lângă ea.

Ea îl urmă pe hol, privind fără să-i vină a crede, cum singurul om pe care-l va iubi vreodată, indiferent de cât de mult va trăi, urca scările câte două trepte o dată.

Ceva mai târziu, când Emma reuşi să-şi

adune curajul să-l urmeze, intră în dormitorul pe care îl împărţiseră un timp atât de scurt. El era în cealaltă cameră, împachetându-şi lucrurile.

Emma se aşează pe marginea patului, ţinând în mână mica fotografie cu ea, cu Lily şi cu Caroline, trecându-şi încet şi repetat un deget peste rama ei ovală, ca pentru a le ocroti pe surorile ei, precum un vrăjitor dintr-o carte de poveşti.

Capitolul 22.

Cyrus Fairfax era atât de furios, încât faţa i se înroşise şi mustaţa lui albă se zbârlise. Dădu peste cap coniacul şi puse paharul cu zgomot pe biroul său.

— Pe Dumnezeu, dacă eram cu douăzeci de ani mai tânăr, tună el, te-aş fi târât afară şi te-aş fi bătut cu biciul!

Steven ar fi râs dacă situaţia nu ar fi fost atât de gravă.

Dar aşa cum era, era pe cale să-şi piardă şi viaţa şi s-o piardă şi pe

Emma şi una era mai preţioasă decât cealaltă.

— De la început n-ar fi trebuit s-o aduc aici, spuse el încet, privind în paharul cu whisky. Băutura îi lăsase un gust amar în

gură, aşa că o puse deoparte. Am luat-o pe Emma de lângă oamenii şi locurile pe care le cunoştea, ca să trăiască printre străini – dintre care unul se delectează spunându-i că o să şi-o facă amantă imediat după moartea

mea.

Cyrus privi cu atenţie la nepotul său.

— Aşa că ai renunţat, îi zise el. Am crezut că eşti mai bun decât atât. Steven se întoarse şi privi la peluza verde unde sperase să-şi vadă copiii jucându-se. Şi poate chiar nepoţii.

— Eu şi cu Garrick i-am chestionat pe toţi cei care i-am putut găsi şi n-am aflat nimic, reflectă el, ignorând ceea ce îi spusese bunicul lui.

Procesul meu a fost programat să înceapă luni dimineaţă şi tot ce am este declaraţia mea că sunt inocent şi faptul că m-am întors ca să fac faţă acuzaţiilor. Se întoarse puţin, cât să-l poată privi pe Cyrus peste umăr. Dacă mă spânzură, voi muri ştiind că Macon plănuieşte să transforme viaţa Emmei într-un iad.

Cyrus se aşează greoi în scaunul de piele din spatele biroului.

— Poţi conta pe mine că voi avea grijă de Emma, dacă lucrurile merg prost. Ştii asta.

Steven merse în faţa bunicului său, mâinile strângând marginea biroului, cu privirea fixă.

— Vreau să-mi juri pe ce ai mai sfânt că o vei scoate pe Emma de aici, în minutul în care voi fi condamnat.

Bătrânul luă un trabuc din cutia de lângă cotul său şi i-l oferi lui Steven.

Când nepotul lui refuză cu o scuturare a capului, Cyrus îi rupse banda de hârtie şi o aruncă la coşul de gunoi. Apoi muşcă vârful trabucului, îl scuipă şi aprinse un chibrit.

— Mi se pare mie că tu trăieşti în viitor, băiete, comentă el în sfârşit. Nici măcar n-ai fost judecat şi tu deja urci treptele spânzurătorii.

Fumul albastru îi înconjura capul, în timp ce el pufăia din trabuc.

— Am cuvântul tău? întrebă Steven.

— Ştii bine că da, răspunse Cyrus. Macon n-o s-o atingă. Şi ce-a spus ea când tu i-ai zis că nu vrei să mai fi soţul ei?

Steven îşi trecu ruşinat o mână prin păr.

— A spus că nu mă crede. M-a făcut mincinos. Cyrus chicoti plin de încântare.

— Atunci tu ai început să-ţi muţi lucrurile din casă. Eşti un prost cum n-am mai văzut, Steven Fairfax. Acum du-te şi găseşte-ţi nevasta aia curajoasă şi împacă-te cu ea, sau vei avea de-a face cu mine.

Steven oftă, apoi se întoarse şi ieşi din biroul bunicului său, lăsând uşa deschisă în urma lui.

Spiritul lui tânjea după Emma la fel de puternic ca şi trupul şi ştiu că nu se mai putea reţine să nu se ducă după ea. Chiar şi teama de a procrea un copil care poate va creşte fără tată, nu-l mai putu reţine.

Urcă scările câte două trepte odată, disperat s-o ţină din nou pe Emma în braţe şi să-şi ia înapoi vorbele crude pe care i le spusese, chiar dacă

totuşi credea că ar fi fost mai bine dacă ea l-ar fi părăsit.

Ciocăni la uşa camerei pe care o împărţeau şi, neprimind niciun răspuns, încercă clanţa. Uşa se deschise şi el intră în cameră. Nu era nici urmă de Emma şi, pentru câteva momente teribile, Steven crezu că ea îi urmase cuvintele şi părăsise Fairhaven-ul pentru totdeauna. Durerea provocată de acest gând a fost mai presus

de orice închipuire. Merse până la şifonierul imens şi îl deschise. Rochiile ei erau încă acolo şi cutia cu bijuterii neatinsă, dar asta nu-l consolă. Mândria ei ar fi îndemnat-o să le lase acolo.

Steven se întoarse şi traversă camera până la pat, deschise sertarul de la noptieră şi puse mâna pe un obiect mic şi oval. Oftă de uşurare când scoase fotografia înrămată a Emmei cu Lily şi Caroline. Nu l-a părăsit; ea n-ar fi plecat fără să-şi ia poza.

Puse fotografia la vedere pe noptieră şi ieşi din cameră. Încet, încet, îngrijorarea începea să ia locul uşurării. De abia aştepta s-o găsească pe Emma, să se asigure că era bine şi să se scuze.

Dar fusese plecat atât de mult, lucrând la cazul lui cu Garrick, încât, habar n-avea unde şi cum îşi petrecea timpul.

Se grăbi pe hol până la uşa lui Lucy.

— Un „Intră” voios a fost răspunsul la ciocănitul lui.

— Ai văzut-o cumva pe Emma? o întrebă el pe cumnata lui, care stătea pe un scaun lângă fereastră cu o păpuşă-bebeluş în poală.

Lucy nu îl privi. Zâmbea uşor spre păpuşă în timp ce-i mângâia cu blândeţe

părul. Vocea ei avea un ton ciudat, copilăros.

— S-a dus un oraş cu trăsura.

Ştiind că nu mai avea ce să mai afle de la Lucy, simţindu-se bolnav undeva în adâncul sufletului, Steven ieşi din cameră şi închise uşa după el.

Coborî scările gânditor şi ieşi pe una din uşile laterale. Ajungând la grajduri, alese un cal şi începu să-i pună şaua.

Trăsura tresălta destul de rău pe drum şi Emma se zdruncina înăuntrul ei. Simţea o uşoară greaţă, dar ea credea că era din cauza situaţiei existente între ea şi Steven şi a căldurii. Era prea secată emoţional ca să mai plângă, deşi o usturau ochii şi o durea gâtul.

Prima oprire, exact aşa cum ordonase Emma, a fost la casa dărăpănată a Astoriei McCall. Sună la uşă şi însăşi Astoria îi deschise.

Văzând bijuteriile de pe mâinile ei, Emmei îi trecu prin minte că Astoria

McCail nu era chiar atât de săracă. Probabil era doar acrită şi prea delăsătoare ca să-i mai pese de starea casei sau să mai întreţină relaţii de prietenie.

— Tu, spuse rece miss Astoria.

Emma îşi îndreptă umerii.

— O caut pe Maisie Lee.

— Ei bine, nu e aici, bombăni fata bătrână. E la ea acasă cu beţivanul ei de bărbat.

Miss McCall se pregăti să închidă uşa, dar Emma o blocă cu umărul.

— Unde locuieşte Maisie Lee? insistă ea politicos.

— Dumnezeule, lătră miss McCall. Nu ştiu! Pe undeva pe lângă port, pe una din străduţele alea dosnice.

— Trebuie să aveţi adresa notată pe undeva prin vreun carnet, presă

Emma, refuzând să se clintească din loc.

Astoria se încruntă la ea, dar Emma nu se lăsă intimidată.

Nimeni nu o putea răni mai rău decât o rănise Steven când îi spusese că n-o mai iubeşte; acum putea înfrunta lumea întreagă fără teamă.

— Oh, în regulă, pufni femeia aceea bătrână, întorcându-se şi dispărând în casa aceea întunecată şi prăfuită.

Emma păşi în foaier ca să aştepte, privind în jurul ei şi observând pânzele de

păianjeni din colţuri. Locul acela avea mare nevoie să fie măturat, gândi ea şi toate ferestrele să fie deschise ca să poată intra aerul curat şi lumina.

Astoria McCall se întoarse imediat cu o bucată de hârtie mototolită în mână.

— Poftim, izbucni ea. Şi o să fie vina ta dacă Jethro o s-o omoare în bătaie pe biata fată, pentru că se amestecă în afaceri care n-o privesc. Emma nu avea nici cea mai mică dorinţă s-o bage în bucluc pe Maisie Lee. Doar voia să afle ce anume ştia şi era atât de înspăimântată femeia aceea, încât nu putea să vorbească.

— Mulţumesc, zise Emma de parcă ea şi Astoria s-ar fi distrat de minune împreună. Şi bună-ziua.

Vizitiul se încruntă când Emma îi arătă adresa, dar probabil observase cât de hotărâtă era, pentru că n-o contrazise.

În partea oraşului unde locuia Maisie Lee şi care era aproape de apă, casele erau construite unele lângă altele şi se părea că erau pline ochi de oameni. Copii negri alergau desculţi peste pietrele sparte ale pavajului, iar mirosurile de peşte, balegă de cal, gunoi şi urină făceau aerul şi aşa greu, aproape de nerespirat.

Când trăsura se opri, Emma coborî înainte ca vizitiul să vină s-o ajute.

— Miss Emma, începu el nervos, lu' domnu' Steven n-o să-i placă deloc că te-am adus aici, mai ales în boala asta care e pretutindeni.

— N-o să stau mult, răspunse Emma, ochii ei cercetând deja zidurile clădirilor de cărămidă, căutând numerele.

Nu le găsi, aşa că se apropie de un trio de băieţi care jucau pietre. Căutând în poşetă, scoase câte o monedă pentru fiecare dintre ei.

Când toată atenţia lor se îndreptă spre ea, îi întrebă:

— Unde locuieşte Maisie Lee Simpson?

Unul dintre băieţei arătă spre capătul străzii.

— Acolo unde e ghiveciul cu flori.

Emma le mulţumi înclinându-şi capul şi o porni spre casa cu pricina. Vizitiul venea cu trăsura după ea şi îi putea simţi în spate privirea nelămurită.

Ghiveciul de lut ieftin conţinea o singură muşcată roşie, care avea mare nevoie de apă. Emmei îi părea rău de floare, dar bătu cu hotărâre în uşa scorojită a casei lui

Maisie Lee.

Aceasta o deschise puţin, cât să poată vedea cine bate, iar când o văzu pe Emma, ochii lui Maisie aproape că ieşiră din orbite.

— Eşti singură? întrebă Emma.

Maisie Lee aprobă sălbatic din cap, dar nu făcu nicio mişcare ca să-şi primească vizitatoarea.

— Atunci, pot intra, te rog? O presă Emma.

Şovăitoare, Maisie Lee se dădu în spate şi Emma intră într-o cameră înghesuită, dar destul de curată. Câţiva copilaşi se jucau pe podea, iar rufele spălate erau întinse pe o frânghie ce traversa camera.

Ochii mari ai lui Maisie Lee priveau spre uşă neliniştiţi, de parcă s-ar fi aşteptat ca însuşi Satana să dea buzna în cameră şi s-o târască apoi cu el în iad.

— Ce vrei, don’şoară? se lamentă ea.

— Tu ştii ceva despre noaptea în care a fost omorâtă Mary McCall – ceva ce n-ai spus nimănui. Vreau să ştiu ce anume.

Negresa se retrase un pas, ţinând strâns lângă şoldul ei un copil şi începu să plângă.

— Nu ştiu nimic, protestă Maisie Lee, părând disperată.

— Ba ştii şi soţul meu o să fie spânzurat

dacă tu nu-mi spui. Cine era acolo în noaptea aia, Maisie Lee? Cumva Macon Fairfax?

Ochii lui Maisie Lee se măriră şi mai mult.

— Nu coniţă, nu l-am văzut pe domnu' Macon. Jur pe Dumnezeu că nu l-am văzut.

— Dar ai văzut pe cineva şi nu era Steven. Pe cine ai văzut?

Maisie Lee privi din nou spre uşă.

— Omu meu o să vină curând acasă, se cutremură ea. Şi nu-i place să am musafiri.

Emma oftă, apoi o imploră:

— Trebuie să mă ajuţi!

Ochii mari ai lui Maisie Lee străluciră înlăcrimaţi. O lacrimă îi traversă obrazul atunci când scutură din cap.

— Nu pot don'şoară, zise ea. Nu ştiu nimic. Jur…

Descurajarea se cuibări adânc în sufletul Emmei.

— Bine, spuse ea cu un oftat. Dacă te hotărăşti să-mi spui adevărul, Maisie Lee, trimite-mi vorbă la Fairhaven.

Maisie Lee înghiţi în sec, dar nu mai spuse nimic.

Doar strânse copilul mai aproape de ea,

în timp ce Emma deschidea uşa să plece.

În poartă, se întâlni cu unul din cei mai mari oameni pe care-i văzuse vreodată. Era evident soţul lui Maisie Lee şi nu părea deloc încântat de musafiri. Părea chiar plin de ură, când Emma trecu uşor pe lângă el şi se grăbi pe stradă, unde vizitiul agitat o aştepta cu uşa de la trăsură deschisă.

În clipa în care Emma se aşează pe bancheta comodă de piele, auzi un ţipăt venind din casă şi îşi închise repede ochii pentru a nu mai vedea imaginile care-i asaltau mintea.

Soţul lui Maisie Lee ieşi din nou din casă şi aruncă ghiveciul cu muşcata în stradă, unde se sparse, împrăştiind pământul uscat de jur-împrejur şi dezvelind rădăcineile plantei. Apoi intră din nou în casă şi trânti uşa după el.

— Dii! strigă vizitiul cel nervos la cai, tocmai când Emma se pregătea să coboare ca să încerce s-o protejeze pe Maisie Lee.

Tristă, privi în jos la mâini. Probabil că oricum n-ar fi fost de mare ajutor. De fapt, exact aşa cum spusese şi Astoria, era vina ei că Jethro se supărase pe Maisie Lee şi, dacă femeia suferea, asta era din cauza ei. Era complet descurajată când ajunse la uşa din

faţă de la Fiarhaven.

Vizitiul se pregăti să o ajute pe Emma să coboare, dar fu împins de

Steven care avea maxilarele bine încleştate.

— Unde naiba ai fost? o întrebă soţul ei, prinzând-o de umeri. Emma îi întâlni privirea fără să ezite.

— Ce-ţi pasă ţie? Contră ea.

Mâinile lui îi prinseră obrajii în palme.

— Îmi pasă, răspunse el.

Emma se smuci de lângă el şi o porni spre casă, dar el o prinse de mână şi o trase înapoi.

— O să stăm de vorbă, o anunţă el, apoi o trase din faţa casei, prin grădina bine întreţinută, unde îi plăcea lui Lucy să stea când era în toane bune. El nu se opri până când nu ajunseră lângă sera care era aproape acoperită de zorele.

Deschizând uşa, Steven o trase pe Emma înăuntru, iar ea fu uimită când constată că locul era destul de curat şi că existau şi canapele înguste cu saltele moi şi câteva fotolii cu perne umflate.

— Obişnuiam să dorm câteodată aici, când am venit pentru prima oară la Fiarhaven, mărturisi Steven.

Emma îşi prinse buza de jos între dinţi. Se ruga ca Steven să n-o mai rănească, pentru că nu mai era în stare să îndure.

— Încă mai vrei ca eu să plec de aici? îndrăzni ea să-l întrebe.

— Da, răspunse Steven cu asprime. Mai degrabă prefer să te ştiu în siguranţă în Whitneyville, cu Chloe, care să aibă grijă de tine.

Emma era rănită, dar îşi ţinu capul sus cu mândrie şi umerii drepţi.

— Înţeleg.

El îi prinse bărbia cu o mână.

— Nu cred că înţelegi, Emma, îi zise el răguşit. Am minţit înainte – niciodată nu te-am iubit mai mult decât te iubesc acum, în minutul ăsta. Şi ai avut dreptate. Vreau ca tu să pleci de la Fairhaven, ca Macon să nu te poată atinge, să nu fii obligată să vezi…

Inima Emmei începu să bată mai repede de uşurare, îl îmbrăţişă pe

Steven şi îşi propti bărbia de pieptul lui.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, murmură ea. El o strânse în braţe.

— Unde ai fost azi, Emma? Ce ai făcut?

Emma nu îndrăznea să admită că fusese s-o vadă pe Maisie Lee; Steven se înfuriase

data trecută când se amestecase în treburile lui.

— Chiar contează? Evită ea răspunsul.

El chicoti şi o sărută pe frunte.

— Nu, bănuiesc că nu îi ridică din nou bărbia şi ochii lui priviră direct într-ai ei. Îmi pare rău, Emma. Pentru tot.

Lacrimile pe care nu le putuse vărsa înainte, umplură ochii Emmei.

— Strânge-mă tare, zise ea, încolăcindu-i gâtul cu braţele. Spune-mi că totul o să fie bine.

El o trase mai tare în braţe, dar nu spuse nimic şi Emma ştia că nu putea rosti acele cuvinte.

În trupul istovit şi tremurător al Emmei, se născu o dorinţă cum nu mai avusese niciodată înainte. Trase în jos spre ea capul lui Steven, pentru un sărut care spunea tot.

Cu un geamăt, el se desprinse. Vru s-o ridice în braţe şi ea îşi dădu seama că el avea de gând s-o ducă în casă, sus, în dormitorul lor.

— Nu, şopti Emma atingându-i buzele cu un deget. Aici, unde pot simţi parfumul florilor şi pot auzi albinele. Chiar aici, Steven.

El o privi vrăjit un moment lung, apoi o

sărută cu atâta pasiune încât genunchii Emmei se înmuiară. În timp ce ea încă se sprijinea de el, luptându-se să-şi revină, el începu să-i desfacă şirul de nasturi din spatele rochiei. Când termină, îi trase rochia în jos pe umeri, descoperindu-i sânii.

Ea îşi scoase braţele din mâneci şi ieşi din rochie, rămânând în faţa lui

Steven doar într-un jupon subţire şi pantalonaşi.

Steven îi scoase juponul, lăsându-i pantalonaşii şi o ridică din talie, în aşa fel încât ea să-i înconjoare şoldurile cu picioarele şi să simtă posesiunea care o aştepta. Gura lui prinse un sfârc şi începu să tragă lacom din el.

Emma se agăţă de gâtul lui, cu capul lăsat pe spate, ţipând uşor când el începu s-o tachineze cu puterea pe care o avea asupra ei.

Apoi el se mută la celălalt sân, iar Emma îşi trecu febrilă o mână prin părul lui, trăgându-l mai aproape.

— Spune-mi ce vrei, murmură el, când termină cu sânii.

— Pe tine, gemu Emma. Pe tine te vreau. Oh, Steven, te rog… nu mă lăsa să aştept –

nu de data asta – a trecut atâta timp şi eu te doresc atât de mult…

El îi puse o mână între picioare şi o strânse acolo unde pantalonaşii erau umezi, iar Emma gemu sonor, încercând să-l ia în ea.

Steven îşi băgă o mână pe sub pantalonaşi, căutând moţul acela tare şi necăjindu-l cu degetele. Ea se umezi şi mai mult şi deveni şi mai înnebunită.

— Oh, nu, murmură el. N-o să fie deloc uşor. Vreau tot ce poţi tu să dai, Emma – tot.

Ea oftă, pentru că ştia ce însemna asta – o sesiune înceată de amor, cu Steven care o va face să se elibereze val după val, înainte să intre în ea şi să experimenteze satisfacţia finală.

— Te rog, îl imploră ea.

Dar el se întoarse din nou la sâni, continuând să mângâie cea mai vulnerabilă parte a trupului ei. Emma era ca o creatură sălbatică, agăţându-se de umerii lui, încercând să-şi apropie picioarele în jurul lui.

Imediat, el îi scoase pantalonaşii. O aşează pe una din vechile canapele şi îngenunche între picioarele ei, apucând-o de glezne şi desfăcându-i le larg. Emma ţipă

uşor când el se lăsă deasupra ei, apoi începu să se zvârcolească în timp ce el o iubea cu gura, fără ezitări sau milă.

Capul i se mişca dintr-o parte în alta, în timp ce toate simţurile i se îndreptau spre o explozie suficient de puternică încât s-o sfâşie în bucăţi. Şoptea numele lui Steven în timp ce trupul i se convulsiona într-o predare nebunească, iar coapsele-i presau capul lui Steven.

El nu o lăsă până când nu se linişti, plină de satisfacţie şi de acel gen special de furie pentru că se lăsase total manipulată de el.

Steven o sărută uşor pe pântece, în timp ce ea îl certa cu o voce întretăiată şi răguşită, iar el îi pedepsi răzvrătirea cu o nouă partidă de dragoste orală, doar că de această dată o forţă pe Emma să stea în picioare deasupra lui, complet vulnerabilă.

Când se termină, ea căzu în genunchi, călare peste coapsele lui, prea ameţită şi fără suflu ca să mai vorbească.

Oftă recunoscătoare când îi simţi bărbăţia eliberată din haine şi căutând-o uşor.

Emma nu mai putea suporta şi alte tachinări. Îl prinse pe Steven în capcana

catifelată şi îl luă cu tot atâta putere cum o luase şi el; iar geamătul lui de supunere era cea mai dulce muzică pentru urechile ei. Îşi coborî gura peste gura lui şi îl muşcă uşor de buze, în timp ce se ridică şi se lăsa uşor în jos, supunându-l la acelaşi fel de extaz pe care-l îndurase şi ea. Îi gustă gâtul, loburile urechilor şi, în final sfârcurile, în timp ce mâinile lui îi mângâiau spatele gol.

Când Emma începu să-l călărească mai repede, el gemu şi îşi sprijini spatele de marginea canapelei, cu ochii închişi. Ea îşi mări viteza, încântată de expresiile ce treceau pe faţa lui magnifică, în timp ce făcea dragoste cu el.

Apoi Steven, cu o puternică împingere în sus şi cu un ţipăt, se vărsă în

Emma, iar ea începu să-şi dea drumul când îi simţi căldura, aplecându-se peste el şi trecându-şi un sfârc peste buzele lui. El îi supse sânul cu putere, în timp ce ea tremura şi se contorsiona în jurul lui.

Când Emma îşi reveni şi realiză că era goală în seră, cu părul desfăcut pe umeri şi că soţul ei era încă în ea, se înroşi şi îşi coborî ochii.

Steven o prinse de bărbie şi o obligă să-l privească în ochi.

— Te iubesc! îi zise el răspicat. Emma îşi lipi fruntea de fruntea lui.

— Steven, murmură ea cu lacrimi în voce. Hai să fugim imediat ce se întunecă. O vom lua de la la început în altă parte…

Mâinile lui îi cuprinseră şezutul ca pentru a lua şi ultimul rest de răspuns din partea ei.

— Nu, Emma. Niciun fel de fugă de acum încolo.

Pe Emma o năpădi furia şi ar fi plecat de lângă el, dacă nu ar fi ţinut-o de şolduri, obligând-o să rămână acolo unde era.

— Vrei să mori? îl imploră ea disperată. Asta e?

— Sigur că nu, îi răspunse el, iar ea îl simţi cum se întărea din nou în interiorul ei. Începu s-o ghideze încet, iar ea începu să răspundă aproape fără voie. Dar n-am de gând să fug. Am terminat cu asta în ziua în care te-am întâlnit.

Emma nu voia să facă dragoste; ea voia să lupte. Dar el o cobora şi o ridica, iar sfârcurile i se frecau de pieptul lui tare şi păros, întărindu-se şi ridicându-se. Încercă să-l contrazică, dar singurul sunet care-i ieşi din gât a fost un geamăt strangulat de plăcere neajutorată.

El îşi ridică mâinile şi îi cuprinse sânii, mângâindu-le sfârcurile cu degetele mari.

— În tine este acum un prunc, zise el, aplecându-se să-i sărute umerii, în timp ce Emma se lăsa în voia lui, mişcându-şi coapsele instinctiv.

Şi, imediat ce îl faci pe ăsta, o să pun un altul în tine. Apoi încă unul. O să te am dimineaţa, la prânz şi seara…

— Oooh! gemu Emma neajutorată, când el se întrerupse din vorbit ca să fi ia un sfârc în gură.

Acum el era adânc în ea, la fel de tare şi de insistent ca şi mai înainte. O muşcă doar puţin şi trupul ei deveni sălbatic.

Câteva momente mai târziu, îl privea cu ochi împăienjeniţi pe Steven în timp ce se elibera, apoi gemu prelung.

Şi totul în timp ce trupul lui se încorda şi se apleca spre ea.

Imediat după aceea, Emma se ridică de pe el şi începu să se îmbrace. Steven se îmbrăcase primul şi era pregătit să-i încheie rochia, când ea veni lângă el cu spatele.

— Chiar crezi că acum am un prunc în mine? murmură ea.

— Da, îi răspunse el întorcându-se cu

faţa.

Apoi îi desfăcu părul care mai rămăsese încă împletit şi i-l pieptănă uşor cu degetele.

Ea îşi lăsă fruntea pe umărul lui, înconjurându-i mijlocul cu braţele.

„Nu mă părăsi”, părea să-l implore fără cuvinte.

„Oh, Steven, te rog nu mă părăsi. Acum sau altă dată”.

Când terminară amândoi cu aranjatul, ieşiră din seră şi o porniră spre casă prin înserarea zgomotoasă de vară.

Emma constată cu surprindere că ziua se sfârşise fără ca ea să observe.

Intrară în casă printr-o uşă laterală şi urcară până la etaj pe scările de serviciu. Emma se simţi uşurată când ajunseră în camera lor.

Se temuse să nu se întâlnească cu cineva. Oricine i-ar fi văzut ar fi ghicit ce se întâmplase.

— Ţi-e foame? întrebă Steven, în timp ce ea îşi peria părul în faţa oglinzii.

Emma se gândi un moment, apoi aprobă din cap.

— Dar nu vreau să mănânc cu ceilalţi.

Steven o aprobă şi ieşi din cameră în timp ce ea îşi împletea părul şi îl prindea

într-un coc în vârful capului.

Tocmai se scufundase în cada plină cu apă fierbinte, parfumată, când îi auzi din nou glasul. Nu se putu opri să nu zâmbească, auzindu-l pe

Steven fredonând o melodie.

El îşi băgă capul pe uşa de la baie şi făcu ochii mari când o văzu acolo, ştergând urmele dragostei lor.

— Eu – a… a – ţi-am adus cina, îi zise el distrat.

Emma zâmbi somnoroasă, apoi îşi întinse braţele deasupra capului şi căscă.

Steven înjură încetişor.

— Nu face asta, o certă el.

Emma se cuibări din nou în apă, prea obosită ca să se mişte, deşi îi era foame. Ochii i se închiseră languros în timp ce se relaxa, deschizându-i din nou când simţi mâna lui Steven pe un sân.

El rânji şi luă o căpşună din castronelul pe care-l ţinea în mâna stângă, conturând buzele Emmei cu ea, înainte să i-o bage în gură.

— Ummm! exclamă ea, simţindu-se minunat de decadentă.

Steven îi mai dădu o căpşună în acelaşi

fel, apoi puse castronelul deoparte. Emma începu să se ridice din apă, dar el o opri şi o forţă să se aşeze la loc. Puse o căpşună pe sânul ei, apoi îşi coborî capul ca să o ia de acolo cu gura.

O plăcere sălbatică străbătu sistemul nervos al Emmei când simţi că buzele lui cuprind pe lângă căpşună şi sfârcul ei. El le mestecă pe amândouă, înainte să-şi ridice capul.

Emma râse puţin nervos când îi văzu expresia şireată de pe faţă.

— Să nu-mi spui că ai de gând să faci iar dragoste cu mine, protestă ea când el o ridică din apă şi începu s-o şteargă cu un prosop.

— Bine, răspunse el zâmbind. N-o să-ţi spun.

O luă în braţe şi o duse până la pat, întinzând-o uşor pe cuvertura de mătase. Ochii lui mângâiau cu privirea carnea ei albă, în timp ce-şi scotea hainele şi se aranja deasupra ei în pat.

Emma se întinse, deşi bunul simţ îi spunea să se strângă ca o minge, iar Steven îi prinse mâinile deasupra capului şi o sărută uşor între sâni.

Ea gemu şi îşi desfăcu picioarele ca să-l

primească, deşi era sigură că nu mai avea ce da.

— Fără să aştepţi de data asta, îi promise el, apoi mângâie cu limba un sfârc până când acesta se ridică pentru el, pregătit să fie supt.

Ea îl primi cu un ţipăt uşor de bun-venit, fără să se aştepte ca trupul ei să mai reacţioneze. Dar, curând după aceea, coapsele de abia mai atingeau patul, iar Steven o săruta, înăbuşind exclamaţiile şi gemetele ei.

Când totul se termină şi ei îşi recăpătară puţin puterile, se aşezară în mijlocul patului, faţă în faţă, cu picioarele încrucişate, mâncând din aceeaşi farfurie.

După ce-şi terminară cina, se întinseră sub cuverturi, capul Emmei odihnindu-se pe umărul lui Steven, în timp ce el citea cu voce tare dintr-o carte cu sonete.

Imediat după aceea, Emma adormi şi visă că ea şi cu Steven erau bătrâni şi râsetele fericite ale copiilor lor intrau pe fereastră, mângâindu-le auzul.

Capitolul 23.

Sala de judecată era arhiplină,

majoritatea celor de acolo fiind doar privitori curioşi. Dar, dispoziţia lor era împotriva lui Steven. Emma stătea ţeapănă lângă Cyrus, cu evantaiul nedesfăcut într-o mână, ochii ei cercetându-i pe membrii juriului. Toate cele douăsprezece feţe erau masculine şi toate douăsprezece impasibile – imposibil de descifrat. Emma îşi întoarse privirile spre Steven, care stătea la o masă chiar în faţa ei, cu Garrick Wright lângă el. Ca şi cum i-ar fi simţit privirea, Steven se întoarse în scaun ca să se uite la ea şi, spre marea ei mirare, îi făcu cu ochiul.

Ea îşi strânse buzele, înmărmurită că el putea să ia atât de uşor un proces atât de serios. El îi imită expresia îndârjită, apoi se întoarse cu faţa spre cei ce formau curtea de judecată.

Steagul statului Louisiana era atârnat în spatele biroului masiv al judecătorului, împreună cu Stelele şi Dungile. Era şi o carafă cu apă împreună cu un pahar pentru Onorabilul Judecător şi gura Emmei se uscă privind într-acolo.

În sală intră un aprod care se postă în faţa biroului înalt.

— Onorabilul Judecător J.B. Beeman prezidează, tună el, luându-şi foarte în

serios slujba. Toată lumea să se ridice în picioare.

Emma simţi cum o cuprinse un val de ameţeală, atunci când se ridică cu ceilalţi şi se clătină un moment.

Cyrus o prinse repede de braţ şi o susţinu cu o vigoare surprinzătoare. Judecătorul Beeman, un bărbat solid şi aproape chel, cu o coroană de păr roşcat în jurul cheliei şi cu nişte ochi albaştri, duri, se aşează şi lovi odată cu ciocănelul. Toată lumea se aşează din nou.

— Te simţi bine? întrebă Cyrus lângă urechea ei.

Emma încuviinţă din cap, deşi era o minciună, apoi îşi concentră atenţia asupra procedurilor, care, urmau să determine viitorul ei şi al lui Steven. Aerul greu şi fierbinte mirosea a trupuri transpirate, adunate prea multe la un loc, iar o muscă zbârnâia zgomotos pe lângă capul procurorului, care încerca s-o gonească fără succes, fluturând o mână.

Primul martor chemat la bară era un bărbat care participase la balul din noaptea în care fusese omorâtă Mary McCall. El a fost primul dintr-o mulţime care mărturisi că miss McCall şi domnul Steven Fairfax s-

au certat în public, în faţa a jumătate din oamenii New-Orleans-ului. Garrick nu-l interogă pe niciunul dintre martori, ceea ce Emmei i se părea o mare prostie, dar, bineînţeles că nimeni nu-i ceruse părerea. Odată cu trecerea dimineţii, sala deveni şi mai încinsă, mirosurile şi sunetele cu mult mai greu de suportat, mişcările repetate ale evantaiului neaducând nicio uşurare.

Camera începu să se întunece în jurul Emmei, care, înspăimântată, sări în picioare, încercând să fugă la aer curat.

Lucrul ciudat era că putea auzi foarte clar, deşi nu mai vedea nimic. Auzea murmurul mulţimii de spectatori ca şi scârţâitul pe podelele de lemn.

— Emma!

Ea îl auzi pe Steven rostindu-i numele şi încercă să iasă din întunecimea desă care o înconjura, ca să poată ajunge la el. Un miros cumplit de amoniac o făcu să deschidă ochii surprinsă şi alarmată. Steven zâmbi în jos spre ea şi, după ce înapoie sărurile de mirosit femeii de alături, îi înlătură cu tandreţe şuviţele de păr care-i căzuseră pe faţă.

Încremeni când descoperi că zăcea

culcată pe culoarul dintre scaune şi când realiză că făcuse o scenă, care poate juraţilor li se păruse calculată dinainte. Încercă să se scuze, dar Steven îi puse un deget pe buze şi scutură din cap, apoi o ajută să se ridice în picioare.

Cyrus veni imediat lângă ea, cu o mână susţinând-o de talie.

— O să am grijă să ajungă cu bine acasă, îl asigură pe Steven cu o voce scăzută.

Emma vru să protesteze, dar Steven scutură din cap, iar Cyrus o conduse cu fermitate de-a lungul culoarului până la uşă. În timp ce mergeau, Emma simţi privirile curioase sau pline de milă aţintite asupra ei şi îşi ridică bărbia chiar mai mult decât era necesar. Cu toată demnitatea şi voinţa ei, totuşi n-ar fi reuşit să traverseze holul larg al tribunalului şi nici să coboare treptele de marmură, dacă n-ar fi fost Cyrus s-o susţină.

La semnalul lui, una din trăsurile de la Fairhaven trase în faţa lor. Cu multă blândeţe, Cyrus o ajută pe Emma să urce şi să se aşeze înăuntrul ei.

— În clipa în care ajungi acasă, îi ordonă el cu bunătate, vreau să te întinzi în pat cu picioarele ridicate.

Ea îi strânse un moment mâna,

bucuroasă că Cyrus intenţiona să rămână şi să-l sprijine moral pe Steven.

— O să vin mâine, zise ea, dorind cu disperare să aibă dreptate. Cyrus aprobă din cap şi ea văzu simpatia cu care o privea. El îi mai zise ceva vizitiului şi trăsura o porni la drum.

Emma stătea crispată, strângând cu putere marginile banchetei de piele şi rugându-se să nu fie prea bolnavă.

Stomacul i se strângea, capul îi pulsa şi întunecimea aceea care o copleşise mai înainte era gata s-o înghită din nou.

Când ajunse la Fairhaven, Jubal se grăbi să vină s-o ia din trăsură.

— Ştiam eu că nu trebuia să te duci la procesul ăla, miss Emma, se

agita Jubal. Am încercat să-i spun şi lu' domnu' Steven. Dacă ai de gând să faci un prunc, atunci nu trebuie să te agiţi alături de toată parohia Neworleans-ului.

Emma ar fi zâmbit dacă soţul ei nu ar fi fost acuzat de o crimă pe care nu o comisese. Aşa însă, o lăsă pe Jubal să bombăne în legea ei.

Fu aşezată cu grijă în pat, doar în cămăşuţă şi pantalonaşi, cu picioarele

proptite de un vraf de perne şi cu o cârpă udă pe frunte. După ce toată agitaţia din jurul ei se potoli, Emma căzu într-un somn adânc.

Se deşteptă tresărind şi îl găsi pe Macon stând la picioarele patului şi privind-o cu un zâmbet lăţit pe toată faţa. Degetele lui încă îi mângâiau piciorul.

Înspăimântată, se trase spre capul patului, ca şi cum aşa ar fi fost mai protejată. 45-ul lui Steven era în sertarul noptierei din partea patului în care stătea şi Macon.

Emma făcu un semn cu capul în direcţia lui.

— Ce cauţi aici?

Macon îşi mută privirile de pe trupul voluptuos, îmbrăcat în lenjerie fină, spre faţa ei.

— Aş putea spune că am venit să-mi admir moştenirea. De acum n-o să mai dureze mult, Emma dragă.

Lucrurile merg foarte rău pentru Steven. În curând îmi vei dărui nişte fii roşcaţi, grozavi. Desigur, nu voi putea să te păstrez aici – ar fi indiscret. Va trebui să-ţi cumpăr o casă în oraş.

Emma încerca să-şi acopere sânii cu un braţ, în timp ce se apropia tot mai mult de noptieră.

— Eşti complet pe dinafară, Macon Fairfax şi, mai degrabă aş prefera să mor decât să te las să mă atingi.

Acum ieşi afară înainte să încep să ţip!

— Poţi să ţipi cât pofteşti, chicoti el încrucişându-şi braţele.

Nu e nimeni acasă, cu excepţia servitorilor şi ei nici măcar nu visează să intervină, crede-mă.

Emma înghiţi în sec. Nu putea fi sigură că minţea; în fond asta era casa lui Macon la fel ca şi a lui Cyrus. Dacă el dădea ordine, probabil ar fi fost ascultate.

— Ieşi! repetă ea.

Mâna îi era pe mânerul sertarului, dar ştia că nu ar fi avut timp să scoată pistolul şi să-l ameninţe cu el, înainte ca Macon să sară asupra ei. Era prea aproape şi ochii lui arătau că ştia cu precizie ce avea ea în minte.

— N-o să fie chiar atât de rău, Emma dragă, izbucni el, renunţând la

tonul siropos folosit până atunci. Ştiu cum să te fac fericită şi tu eşti chiar în locul

cel mai potrivit ca să ţi-o dovedesc.

— Nu mă atinge, şuieră Emma, retrăgându-se înapoi spre capul patului, cu ochii măriţi de oroare. Steven o să te omoare dacă mă atingi!

— N-o să-i spui!

Macon până atunci stătuse în picioare lângă pat, privind în jos spre faţa ei. Ea observă o venă care-i pulsa pe tâmplă, când el îşi încordă pentru un moment maxilarul.

— O să taci din gură pentru că nici în iad n-ar mai avea nicio şansă să câştige procesul, dacă încearcă să mă omoare din răzbunare, nu-i aşa? Inima Emmei bătea cu repeziciune şi era sigură că o să vomite. Încercă să se îndepărteze de Macon, dar el se aplecă şi o prinse zdravăn de păr.

— Te rog, şopti ea. El zâmbi uşor.

— Draga mea, nu te umili rugându-mă. Asta n-o să te salveze.

Păstrează-ţi implorările pentru ultimele momente delicioase, înainte ca durerea să te copleşească.

Emmei îi năvăli bila în gât.

— Lasă-mă în pace.

El o trânti pe saltea, cu mâna încă înfiptă în părul ei. Ea îl privi terorizată, incapabilă să vorbească.

Zgomotul uşii trântite de perete îi uimi pe amândoi. Şi Emma şi Macon îşi întoarseră privirile spre uşă.

Acolo, în prag, stătea Nathaniel, îmbrăcat tot în costumul cu care fusese la procesul lui Steven, cu cravata slăbită, ochii strălucindu-i de ură atunci când privi spre faţa vărului său. În mâna tremurătoare avea un revolver, aţintit direct spre mijlocul lui Macon.

— Las-o în pace, strigă el furios.

Macon o eliberă pe Emma numai pentru a-şi scoate haina, pe care şi-o agăţă de capul patului.

— Ieşi, Nathaniel! zise el, părând la fel de liniştit de parcă ar fi închis o carte sau şi-ar fi turnat o băutură. Aici e treabă pentru un bărbat, nu pentru un băiat.

Emma respira greu, cu ochii fixaţi pe Nathaniel, implorându-l din priviri să n-o părăsească. Adunându-şi curajul, se aruncă în cealaltă parte a patului şi încercă să-şi scape viaţa prin fugă, dar ştia că nu va putea scăpa de Macon. Nu fără ajutorul lui Nathaniel.

— N-o să te las să-i faci vreun rău, zise băiatul cu o hotărâre dârză. Revolverul care înainte tremura, era acum bine aţintit.

Macon oftă din rărunchi şi îşi trecu o mână prin părul des.

— Am să te învăţ eu minte pentru ceea ce faci acum, îl ameninţă el pe

Nathaniel.

Nathaniel îşi trecu nervos limba peste buze.

— Nu-l asculta, îi zise Emma aproape fără suflu. Cyrus n-o să-l lase să-ţi facă ceva rău şi nici Steven.

Mâna lui Macon o prinse iarăşi de păr, trăgând-o cu duritate.

— Taci din gură, şuieră el.

— Am spus s-o laşi în pace! ţipă Nathaniel. Macon oftă din nou.

— Bănuiesc că va trebui să mă ocup întâi de tine, zise el liniştit.

O porni spre Nathaniel şi, în momentul acela îngrozitor, Emma văzu intenţia băiatului oglindindu-se în ochii aceia speriaţi.

— Nu! ţipă ea sărind din pat. Nathaniel, nu!

Macon avansă cu încă un pas şi revolverul se descărcă. Amândoi, şi Emma şi băiatul care trăsese focul de armă, priviră îngroziţi cum fratele mai mare a lui Steven

căzu mai întâi în genunchi şi apoi se rostogoli pe podea.

Sângele lui îmbiba covorul.

— Doamne, şopti Emma înfăşurându-se în capot şi grăbindu-se să îngenuncheze lângă el.

În acel moment disperat, purtările lui urâte fuseseră uitate; nu mai conta altceva decât să-l păstreze în viaţă.

— Nathaniel, fugi şi adu doctorul repede.

Băiatul rămăsese în pragul uşii, cu faţa lipsită de orice culoare, ţinând încă revolverul în mână.

— Nathaniel! ţipă iar Emma tocmai în momentul în care trei servitoare treceau pe lângă el, intrând în cameră.

Încremenirea lui păru să se topească în acel moment; lăsă arma să-i cadă din mână şi se apropie cu câţiva paşi.

— E mort?

Emma şi Jubal îl întoarseră pe Macon pe spate.

Respira, dar era inconştient şi partea din faţă a cămăşii era atât de îmbibată de sânge încât era imposibil de spus exact unde era rănit.

— Nu, răspunse repede Emma.

Nathaniel, du-te şi adu doctorul imediat.

El aprobă din cap, se întoarse şi ieşi din cameră.

Degetele Emmei deveniră lipicioase din cauza sângelui, în timp ce-i desfăceau cămaşa şi căutau rana. Era sus, în partea dreaptă a pieptului, un centimetru sau doi sub omoplat.

Macon gemu.

— Hai să-l punem în pat, zise Emma, apoi ea cu Jubal şi încă o femeie îl ridicară în picioare şi îl cărară, mai mult târându-l, până în patul Emmei.

— Sângerează ca un porc înjunghiat, se cutremură Jubal.

Emma găsi cel mai apropiat punct în care se simţea pulsul şi îl apăsă tare cu trei degete, în felul în care o văzuse pe Chloe procedând atunci când se tăiase la genunchi. Fluviul se reduse la un mic râuleţ de sânge.

— Aduceţi nişte apă caldă, le strigă Emma celor care erau pe acolo şi o puteau auzi şi fu răsplătită cu sunetul unor paşi care coborau grăbiţi scările.

În timpul următoarei ore, Emma şi Jubal încercară să oprească sângerarea, să-l

cureţe puţin pe Macon şi să-i bandajeze rana. Dar el nu-şi recăpătase cunoştinţa.

O altă oră trecu înainte să sosească doctorul, iar când acesta veni, o privi uluit pe Emma care îl întâmpinase în hol, cu părul desfăcut şi îmbrăcată într-un capot plin de sânge.

— Nu sunt rănită, îl asigură ea, întrebându-se ce îi spusese Nathaniel. E vorba de Macon.

Bărbatul scund cu părul alb ca zăpada urcă în camera în care zăcea

Macon, alb la faţă ca şi bandajul care-i acoperea pieptul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă doctorul, desfăcându-şi geanta şi scoţând un stetoscop, pe care îl potrivi în urechi.

Se aplecase deasupra lui Macon, ascultându-i inima şi explicaţiile

Emmei în acelaşi timp. Ea se poticnea încercând să descrie întâmplările care acum păreau ireale.

— Habar n-aveam de ceea ce aveam să găsesc aici, replică doctorul după ce ea termină de povestit. Acum se îndreptase de mijloc. Băiatul acela era mai supărat decât oricine am văzut până acum. Îmi tot spunea că s-a comis o crimă.

Emma rămase tăcută atât timp cât doctorul scoase bandajele de pe rană, o dezinfectă şi o pansă la loc.

— Cel care a avut grijă de rana asta, a făcut o treabă a naibii de bună, zise doctorul întorcându-se spre Emma. Tu ai făcut-o?

Gâtul Emmei era contractat şi ea simţi dorinţa perversă de a râde de ironia lucrurilor. Nu putea face nimic ca să-l salveze pe Steven, bărbatul pe care îl iubea mai mult decât însăşi viaţa, în schimb, îl trăsese pe Macon, cel mai rău duşman al ei, de pe marginea morţii.

— M-a ajutat şi Jubal, răspunse ea.

El o privi peste ramele de metal ale ochelarilor de pe nas.

— Tu eşti mireasa lui Steven, nu-i aşa? Am crezut că eşti la procesul soţului tău. Desigur, Macon are felul lui de a se purta cu doamnele. Emma simţi cum i se ridică stomacul în gât atunci când realiză insinuarea cuprinsă în cuvintele doctorului. Apoi obrajii i se îmbujorară dintr-odată. În ciuda a ceea ce simţea, se forţă să vorbească răspicat şi cu o demnitate rece.

— Macon poate foarte bine să aibă „felul

lui de a se purta cu doamnele” doctore, dar această doamnă îşi iubeşte soţul. Nu l-am încurajat cu nimic pe cumnatul meu.

Bătrânul o studie un moment, apoi zâmbi oarecum spăsit.

— Vă rog să mă scuzaţi, doamnă Fairfax. Doar că mi s-a părut ciudat că aţi rămas aici la Fairhaven, în loc să fiţi în oraş, la tribunal, ca aproape toată lumea din acest oraş. Nici măcar ameninţarea febrei galbene nu-i poate ţine acasă.

Emma n-avea de gând să dea explicaţii, simţind că nu-i datora nimic acestui om obraznic, dar apoi îi veni în minte că el ar putea fi cel care să-i aducă copilul pe lume, dacă avea vreunul în pântece.

— Am fost copleşită de căldura şi mirosurile din sală, mărturisi ea şi am leşinat.

Doctorul o privi cu ochi de specialist.

— S-ar putea să fii însărcinată.

El nu va şti niciodată cu câtă devoţiune spera Emma ca el să aibă dreptate. Apoi îşi feri ochii, oarecum deconcertată de proiectul de a discuta lucruri atât de intime cu un alt bărbat decât Steven.

— Poate, zise ea.

El se întoarse şi o porni spre hol cu

geanta cea neagră în mână.

— O să vin diseară să văd cum se simte Macon. Eu cred că până atunci o să-şi revină şi o să înceapă să se plângă de durere.

Emma dădu uşor din cap, deja îngrijorată, gândindu-se că va trebui să-i povestească lui Steven evenimentele zilei. El o să vrea să-l omoare pe Macon cu mâinile goale, chiar dacă acesta de abia mai respira. Jubal apăru cu un capot curat de un roz pal „inimă de rege”, care probabil îi aparţinea lui Lucy şi o luă pe Emma de braţ cu blândeţe.

— Ai nevoie de o baie, miss Emma. Lasă-mă să te ajut.

Acum că criza se sfârşise, Emma se simţea din nou slăbită, iar genunchii îi erau precum gelatina. Se sprijini de braţul lui Jubal în timp ce femeia o conducea pe hol, spre apartamentul lui Macon şi al lui Lucy. Trebuia să plece din propriul ei apartament.

Aroma parfumului de iasomie pe care-l folosea Lucy umplea aerul, deşi apartamentul era gol. Lucy, ca şi Cyrus, era la procesul lui Steven.

— Poţi să faci baie chiar aici, continuă Jubal. Ştiu că miss Lucy nu s-ar supăra

deloc.

Din partea ei, Emma era la fel de nervoasă gândindu-se la reacţia pe care o va avea Lucy la cele întâmplate, ca şi de cea a lui Steven.

Să spună adevărul şi totuşi să menajeze şi sentimentele cumnatei ei era imposibil.

Camera de baie din apartamentul principal era uluitoare. Cada era făcută din marmură gri vârstată cu alb şi robinetele păreau placate cu aur. Pe podea erau întinse covoare albe, groase şi un şir de ferestre cu perdele din dantelă umpleau camera de lumină.

Plină de solicitudine, Jubal o aşează pe Emma pe marginea unei canapele mici, înainte să dea drumul la apă în cadă.

— Camerele astea, când am venit eu aici, aparţineau părinţilor lui domnu' Macon, zise negresa şi Emma se întrebă cam cât de bătrână era

Jubal. Faţa îi era neridată, nu avea nicio urmă de alb în păr, doar în ochi avea o expresie de experienţă amară şi durere. Înainte de asta, apartamentu le-a aparţinut lu' domnu' Cyrus şi lu' miss Louella. Sigur, pe atunci nu aveau apă care să vină prin

ţevi.

Emma nu comentă. Era prea preocupată să-şi amintească ceea ce se petrecuse în după-amiaza aceea, realizând că aproape a fost violată, că omul care o atacase zăcea inconştient în acelaşi pat în care încercase s-o siluiască.

— Te simţi bine, miss Emma? o întrebă Jubal.

Emma încuviinţă din cap mohorâtă şi îşi trecu degetele desfăcute de la o mână prin păr. Erau murdare de sânge uscat şi mirosul îi umplu nările. Se cutremură. După ce ezită câteva momente, Jubal se întoarse şi plecă.

În momentul în care rămase singură, Emma îşi scoase capotul murdar, doar ca să descopere că şi lenjeria de corp era la fel de pătată. Şi-o scoase scârbită, aruncând-o lângă capot; apoi intră în cadă.

Se simţi mult mai bine după ce şterse şi ultimul strop din sângele lui Macon, dar puternica senzaţie de tremur din umeri şi genunchi rămase. După ce-şi spălă părul şi corpul cu săpun cu aromă de lămâie, ieşi din cadă şi începu să se usuce cu unul dintre prosoapele acelea albe şi groase pe care i le adusese Jubal.

Tocmai se folosea de pieptenul lui Lucy

pentru a-şi descurca părul, când se auzi o bătaie grăbită în uşă şi Steven intră, părând foarte palid.

— Jubal mi-a spus că eşti aici, zise el atunci când Emma îngheţă la vederea lui. Spunea că Nathaniel l-a împuşcat pe Macon.

Emma dădu din cap, incapabilă să vorbească. Mai mult decât orice în lume, simţea nevoia să fie îmbrăţişată de Steven. Avea nevoie de consolarea şi tandreţea lui.

— De ce? izbucni el, deşi expresia aprigă din ochii lui, îi spuse Emmei că el deja bănuia.

— El – Nathaniel, încerca să mă apere. Macon voia să… să… mă violeze. Un blestem ţâşni de pe buzele lui Steven, dar rămase totuşi la locul lui.

O privi pe Emma un moment lung, de parcă totul s-ar fi petrecut cumva din vina ei şi în acest timp ea suferi agonia condamnatului.

Apoi el o strânse în braţe udă şi cu părul încurcat.

— Te-a rănit, iubito? o întrebă el răguşit, buzele mişcându-i-se lângă tâmpla ei.

— Nu, reuşi Emma să răspundă,

agăţându-se de el.

Dar m-a speriat. Oh, Doamne, Steven niciodată n-am fost mai speriată…

— Ssst! murmură Steven ridicând-o uşor în braţe. Ai nevoie să te întinzi puţin.

— Cum a mers procesul? întrebă Emma neliniştită, în vreme ce el o scotea din apartamentul somptuos al lui Macon şi al lui Lucy şi o conducea de cealaltă parte a holului, într-o cameră de oaspeţi.

El o aşează uşor pe patul mare, trăgând cuvertura pe umerii ei. Apoi îi luă pieptenul pe care ea îl ţinea încă în mână şi începu s-o pieptene.

Mişcările lui erau reconfortante, dar tot nu-i răspunsese la întrebare.

— Steven, insistă ea.

— Nu prea bine, răspunse el, şovăitor. Procesul nu merge bine. Am stat acolo ascultând cum toată lumea din New-Orleans a venit şi a depus mărturie cum că eu am omorât-o pe Mary McCall.

Emma închise ochii un moment, aproape copleşită de panică, dar reuşi să se stăpânească. Nu-şi putea permite să se lase doborâtă, deşi, uneori gândea că ar fi o binecuvântare să se poată retrage într-o lume numai a ei, aşa cum făcea Lucy.

Steven îşi puse o mână pe umărul ei.

— E-n ordine, Emma, o consolă el.

— Lucy e... e acasă? Cineva ar trebui să stea cu ea...

— Are grijă de ea Jubal şi Cyrus a trimis pe cineva după şerif. Emma se răsuci ca să-l privească mai bine pe Steven.

— Şeriful? Doar n-o să-l aresteze pe Nathaniel, nu-i aşa? Oh, Steven, nu e decât un băieţandru!

El o opri punându-şi arătătorul pe buzele ei.

— Nu s-a vorbit de nicio arestare. Dar şeriful trebuie să investigheze lucrurile astea, Emma. Nu putem spune:

„Cineva a fost împuşcat aici, la Fairhaven, dar nu vă faceţi griji – ne descurcăm noi”.

Emma ar fi zâmbit dacă nu s-ar fi simţit atât de zbuciumată. Steven zâmbi răutăcios.

— Dacă n-aş fi fost la tribunal, acuzat de crimă, probabil ar fi dat vina pe mine.

Termină de pieptănat tot părul apoi se aşează pe marginea patului, în faţa ei.

Emma îşi puse mâinile pe umerii lui şi îşi sprijini fruntea de el şi oftă. Tocmai voia să-i spună că îl iubeşte, când simţi o altă prezenţă şi-şi

Înălţă capul.

Lucy stătea în pragul camerei de oaspeţi, cu ochii ei rotunzi măriţi şi cu faţa albă ca laptele.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, holbându-se la Emma, fără să-l bage în seamă pe Steven. Jubal mi-a spus că era cu tine. Zace în patul tău pe jumătate mort. Ce s-a întâmplat?

Steven se ridică şi merse la Lucy, escortând-o cu blândeţe până la un scaun din apropierea patului.

Emma îl privi pe soţul ei, simţind cum capătă curaj.

Acum stătea în spatele scaunului pe care era aşezată Lucy, privind-o la fel cum o privea cumnata lui, iar ea se simţi în acel moment ciudat de singură.

— Macon intenţiona să… să forţeze atenţiile lui asupra mea, reuşi ea să spună. Nathaniel a intervenit. El avea o armă. Macon nu l-a luat în serios… spunea că o să-l bată cu cravaşa. A pornit spre Nathaniel şi… şi arma s-a descărcat.

Un timp îndelungat Lucy doar rămase aşezată acolo, ochii mişcându-i-se de la mâinile încleştate în poală la faţa Emmei.

Apoi gemu şi se aplecă în scaun, cu braţele în jurul taliei, ca pentru a nu se rupe.

— Îmi pare atât de rău, Lucy, îi spuse Emma încet, aproape plângând. Lucy începu să se vaiete şi Steven ieşi grăbit din cameră, întorcându-se câteva momente mai târziu cu o sticlă maro şi un păhărel, îi turnă puţin lichid de culoarea ambrei, iar ea îl bău imediat.

— Ce e aia? întrebă Emma, când Lucy se mai linişti puţin.

— Laudanum, răspunse Steven.

O ridică pe Lucy în picioare şi o ajută să meargă până la uşă, unde o aştepta camerista.

— Ia mult laudanum? întrebă Emma privind neîncrezătoare la sticlă.

Steven oftă şi o luă în mână.

— Ia asta de când o cunosc, zise el punând dopul. Evident, căsnicia cu fratele meu nu-i ca un câmp de margarete.

Cuvintele lui îi amintiră de prima dată când au făcut dragoste cu adevărat. Steven a luat-o într-un pat de margarete şi, deodată, Emma îşi dori să fie din nou acolo, să simtă din nou acele delicii inocente şi să nu aibă niciun fel de probleme.

— Ia-mă în braţe, zise ea.

Steven închise uşa, îşi scoase haina şi cizmele şi se urcă în pat lângă ea. Purta bretele şi Emma trase de una din ele, deşi, încă se simţea aproape dizolvându-se în lacrimi ca şi Lucy.

El zâmbi şi o sărută pe vârful nasului, cu o mână pe şoldul ei gol.

— A cam venit timpul ca această casă bătrână să vadă iar şi puţină veselie, nu crezi?

Emma aprobă din cap.

— Tatăl tău şi cu mama lui Macon, erau fericiţi împreună? Steven dădu din umeri.

— Tot ce-mi amintesc de tatăl meu e că atunci când ne vizita îmi dăruia mereu bomboane şi că o adora pe mama. Nu cred că şi-ar fi luat o amantă, dacă ar fi iubit-o pe femeia cu care era căsătorit.

— Dar Cyrus şi soţia lui, Louella? El zâmbi.

— Bănuiesc că au fost foarte fericiţi. Bunicul are o anumită lumină în ochi când vorbeşte despre Louella şi, odată mi-a spus că nu i-a fost niciodată necredincios.

Emma îşi umezi buzele cu vârful limbii, având ochii măriţi şi oarecum îngrijoraţi, atunci când îl privi pe soţul ei.

— Tu o să-ţi iei vreo amantă?

El o sărută, trecându-şi o dată limba peste buzele ei, trezindu-i dorinţele, în ciuda celor întâmplate în ziua aceea.

— Niciodată, îi spuse el cu atâta siguranţă, încât Emma se simţi liniştită. Am tot ce doresc de la tine.

Ea se cuibări lângă el, trecându-şi iar degetele peste bretelele lui.

Îl simţi înfiorându-se atunci când îl sărută la baza gâtului. Mâna lui îi cuprinse şezutul mic şi îl strânse uşor, trăgând-o mai aproape de el.

Ea îşi lăsă mâna în jos, astfel încât degetele îi intrară pe sub marginea de sus a pantalonilor, iar el gemu uşor.

— Vorbind de ceea ce am nevoie, murmură el capturându-i gura cu un sărut care o lăsă fără suflare, cu buzele umflate şi ochii strălucitori.

El se rostogoli deasupra ei, încă sărutând-o, în timp ce ea îi scotea bretelele. Se ridică, buzele lui rămânând lipite de ale ei, iar ea îi desfăcu cămaşa albă, apoi îi descheie şi nasturii de la pantaloni.

Una din mâinile ei era acolo ca să-l întâmpine când se eliberă de pantaloni, iar el oftă când ea îl prinse ferm şi îşi trecu un

deget peste vârful umed al bărbăţiei lui. Limba lui îi invadă gura, împletindu-se cu limba ei, prefaţând celălalt fel de cucerire.

Emma îi trase pantalonii în josul coapselor, apoi îşi întinse mâinile pe pieptul lui, atunci când el intră în ea. Asta era una din dăţile când nevoia lor comună de uniune, era mult prea violentă ca să mai aştepte. Emma îşi arcui spatele când îl simţi pe Steven umplând-o, cu un mic ţipăt de întâmpinare pe buze.

Curând, nimic nu mai era real pentru niciunul dintre ei, în afara trupurilor lor, legate într-o dulce luptă.

Capitolul 24.

Cyrus era la faţă la fel de gri ca apa rămasă după spălarea vaselor şi

mâna îi tremura uşor, atunci când îşi ridică la buze obişnuitul pahar de coniac de după cină.

— Trebuie să mergi şi să-l găseşti pe Nathaniel, îi spuse lui Steven, care îşi urmase bunicul în birou, la cererea acestuia.

Steven ar fi vrut să se ducă sus la Emma, să se întindă lângă ea şi să o lase să

fi alunge spectrul morţii din minte şi din suflet, dar ţinea şi la tânărul său văr. Îl văzuse în Nathaniel pe băiatul rănit şi confuz, care fusese şi el odată.

— N-o să mă asculte, insistă Steven, turnându-şi o băutură. Crede că eu am omorât-o pe Mary şi că din cauza asta am fugit.

— Puţin îmi pasă ce crede el, zise Cyrus. Vreau să fie în siguranţă sub acoperişul ăsta, unde e locul lui.

Pentru că niciodată nu fusese în stare să-şi refuze bunicul, Steven dădu din cap, puse jos paharul neatins şi părăsi biroul fără un cuvânt.

Calul favorit al lui Nathaniel, un armăsar Appaloosa, focos, nu era în grajd. Steven alese o iapă, o înşeuă el însuşi şi o scoase în lumina lunii. Instinctul îl conduse spre mlaştina care era mult în spatele casei şi al grajdurilor, acolo unde şi el îşi găsise de multe ori refugiul când venise pentru prima oară la Fairhaven.

Desigur, îi găsi pe Nathaniel stând îmbufnat sub un copac cu ramuri dese, cu o lampă lângă el şi calul priponit în apropiere.

— Poate că pe tine nu te deranjează să te laşi mâncat de viu de ţânţari, îi zise

Steven, aşezându-se alături de băiat pe pământul moale, afânat, dar eu sunt de o cu totul altă părere. Hai, strânge-ţi lucrurile, Nate – plecăm!

— Du-te dracului, murmură Nathaniel, fără să-l privească pe Steven. Eşti un laş şi un criminal şi acum nici eu nu sunt mai breaz ca tine.

Steven oftă din rărunchi.

— Nu sunt un criminal şi cum Macon nu e pe moarte, nici tu nu eşti.

În sfârşit, Nathaniel îl privi. Faţa lui tânără era umbrită, dar, durerea din interiorul lui era vizibilă.

— Dacă n-ai omorât-o pe Mary, de ce ai fugit?

Steven goni cu mâna un nor de ţânţari zbârnâitori.

— Am fugit pentru că ştiam că n-aş fi avut un proces cinstit. N-a fost bine, ştiu, dar nu voiam să mor. Dacă n-ar fi fost Emma, probabil că nu m-aş fi întors niciodată înapoi.

— L-am înfruntat, izbucni Nathaniel, i-am înfruntat pe oamenii care spuneau că tu ai omorât-o pe Mary – nici nu ştii de câte ori a trebuit să mă bat – iar tu ai fugit!

Acele ultime cuvinte ieşiră ca un geamăt

strangulat de trădare şi durere.

Steven îl apucă pe Nathaniel de braţ şi îl ridică în picioare, aplecându

se apoi să ia şi lampa.

— Îmi pare rău, Nate, îi zise el, trăgându-l pe tânărul său văr zguduit, spre cal.

Nathaniel plângea, dar Steven putea spune că se liniştea cu fiecare suspin.

— A fost îngrozitor – felul în care mă privea Macon – felul în care a căzut…

Steven îl bătu pe băiat uşurel pe spinare.

— O să se facă bine, Nathaniel…

— Am făcut-o doar pentru că el voia să-i facă rău Emmei…

— Înţeleg asta, îl întrerupse Steven, în timp ce băiatul încăleca pe cal şi îşi trecea o mână peste ochii umezi. Şi îţi sunt recunoscător că ai apărat-o.

Nathaniel dădu din cap, dar nu mai spuse nimic.

Steven îşi promise singur că va petrece mai mult timp cu băiatul… dacă i se permitea să-şi păstreze viaţa.

Tocmai părăseau grajdul, după ce-şi îngrijiseră caii, când, Nathaniel izbuti să-l

întrebe:

— Va trebui să merg la închisoare? Steven scutură din cap.

— Nu prea cred că Macon va depune plângere împotriva ta, luând în considerare circumstanţele. Poate că e un ticălos, dar îţi garantez, nu o să vrea să explice în faţa întregului oraş, de ce încerca să-şi violeze cumnata.

Nathaniel aprobă din cap şi-şi scărpină o muşcătură de ţânţar de pe gât, în timp ce intrau împreună în casă.

Emma stătea pe hol, cu urechea lipită de uşa închisă a biroului lui Cyrus. La început, avusese de gând să bată cu pumnul în ea, până când ar fi lăsat-o să intre. În fond, nu era numai soarta lui Steven în joc, era şi a ei.

Îşi putea imagina scena din cameră, numai după cele spuse de bărbaţii de acolo, dinăuntru.

Cyrus era probabil aşezat în spatele biroului, în timp ce Steven stătea lângă cămin, cu un braţ proptit de el şi cu spatele la uşă.

— Garrick crede că ar trebui totuşi să trec graniţa statului şi să fug pentru a-mi

salva viaţa, îi spunea Steven bunicului lui.

Un zgomot din capătul holului, o făcu pe Emma să se întoarcă fugind în camera de oaspeţi, unde ea şi Steven se mutaseră acum. Gândurile i se învârtejeau prin minte.

Ştia că lucrurile mergeau rău la proces, dar nu crezuse că situaţia era atât de disperată încât chiar avocatul lui Steven să-l sfătuiască să fugă.

O cuprinse panica. Desigur, Garrick avea dreptate.

Viaţa unui proscris n-ar fi fost una uşoară, dar orice era mai bun decât să-i vadă pe Steven spânzurat.

Disperată, începu să se plimbe de colo – colo, încercând să-şi controleze emoţiile. Fusese într-adevăr o zi îngrozitoare, începând cu procesul, continuând cu leşinul şi cu încercarea lui Macon de a o viola şi culminând cu împuşcarea atacatorului chiar în faţa ei. Trase aer adânc în piept, apoi îl expiră.

Dacă n-ar fi fost Nathaniel, l-ar fi putut împuşca pe Macon chiar ea şi

45-ul lui Steven ar fi făcut o rană mult mai rea decât cea făcută de revolverul micuţ al lui Nathaniel.

Se cutremură gândindu-se la ce s-ar fi putut întâmpla.

Vocea lui Steven, aproape că-i ridică părul măciucă în cap.

— Treci în pat, îi ordonă el. Ai îngheţat.

— L-ai găsit pe Nathaniel? întrebă Emma vârându-se sub păturile mototolite după partida de amor.

Soţul ei încuviinţă cu capul.

— Era lângă mlaştină, lăsând ţânţarii să-l mănânce de viu.

Steven îşi desfăcu cravata şi o aruncă, apoi îşi scoase şi haina.

— E-n regulă cu el? Steven oftă.

— E încă şocat, ca noi toţi. Ai controlat-o pe Lucy?

— Da, răspunse Emma întorcându-se pe-o parte şi privind cum se dezbrăca soţul ei. Se rugă să poată vedea acelaşi lucru în fiecare seară, până când va împlini o sută zece ani. Mă cam îngrijorează.

E într-o stare chiar mai rea decât Macon.

El se băgă în pat lângă ea şi se culcă pe spate, cu mâinile sub cap.

— Ştiu, zise el mohorât.

Emma îşi încolăci un deget în părul creţ de pe pieptul lui Steven.

— Lucy a fost întotdeauna aşa ciudată – îmbrăcată în rochii negre şi jucându-se cu păpuşi?

— Nu, răspunse Steven trist. Când am cunoscut-o prima oară pe Lucy, era plină de viaţă, mereu cu zâmbetul pe buze şi îmbrăcată mereu după ultima modă. Indiferent care e problema ei, poţi să pui rămăşag că Macon e la originea ei.

Emma dădu din cap, dorind să-l întrebe iarăşi pe Steven dacă n-ar putea fugi, dar, îi fu teamă să-i spună că ascultase la uşa lui Cyrus.

Se trase mai aproape de el, cu capul culcat pe umărul lui, continuând să-i exploreze pieptul şi lăsându-şi mâna să coboare şi pe abdomenul musculos.

— Ţi-e frică? îndrăzni ea să-l întrebe.

— Aş fi un idiot dacă nu mi-ar fi, răspunse Steven, gemând uşor când degetele ei coborâră mai jos. O prinse de mână. Vrăjitoare mică ce eşti, nu ţi-a ajuns prima dată?

Ea scutură din cap, iar el se întoarse şi o sărută. Curând, ea stătea deasupra lui, călărindu-l ca pe un armăsar sălbatic, storcându-l de toată vlaga, cu toate

gemetele şi plăcerea posibile.

Când el adormi, Emma rămase trează. Rămase culcată lângă el, strângându-l în braţe. Timpul era scurt şi Steven era hotărât să nu mai fugă, chiar dacă asta l-ar costa viaţa. Trebuia să găsească o cale prin care să dovedească faptul că era inocent şi asta cât de curând.

Ea îl suspecta pe Macon de crimă mai mult decât oricând, acum când văzuse cât de crud şi necioplit era. Şi încă era convinsă că cheia întregii afaceri era la Maisie Lee, căreia îi era prea frică de bărbatul ei ca să vorbească.

Emma adormi aproape când se lumină de ziuă.

— Vreau să rămâi aici, îi zise Steven în timp ce-şi înnoda cravata în faţa oglinzii. Deja se îmbăiase şi se îmbrăcase cu un costum nou.

Emma se ridică în capul oaselor, cu un protest pe buze, dar, privirea din ochii lui Steven o potoli. Se lăsă din nou pe perne, cu braţele încrucişate.

— Nu sunt bolnavă, se răzvrăti ea, dar, înainte de a putea continua, fu cuprinsă de un acces de greaţă care o trimise urgent

lângă lighean.

Steven îi ţinu părul cât timp ea vomă şi îi aduse o cârpă udă şi apă proaspătă cu care să-şi clătească gura, când termină. În timp ce Jubal cea cu ochi vigilenţi ieşea cu ligheanul din cameră, el îşi aşează soţia înapoi în pat şi se aplecă s-o sărute pe frunte.

— Nu am luat boala, Steven, insistă Emma. Probabil sunt doar gravidă. Ai nevoie de mine la proces.

— Am nevoie să ştiu că eşti în regulă, o corectă Steven, îndepărtându-i părul de pe faţă. Te rog, Emma, dacă mă iubeşti, rămâi aici. Nu mă face să mă îngrijorez din cauza ta.

Ochii ei se umplură de lacrimi, atunci când îl privi:

— Te iubesc atât de mult, Steven.

— Şi eu te iubesc, răspunse el. O sărută din nou, apoi plecă.

Deşi se aştepta să se frământe pentru că nu ştia cum decurgea procesul, Emma adormi din nou. Când se trezi, trecuseră deja câteva ore bune, după calculul ei, de vreme ce soarele era de acuma sus pe cer.

Se dădu jos din pat, se spălă pe faţă şi pe dinţi, apoi îşi împleti părul. Toate urmele

accesului de vomă dispăruseră şi ea se simţea puternică

şi hotărâtă în timp ce se îmbrăca cu rochia pe care i-o pregătise Jubal. O va vizita din nou pe Maisie Lee Simpson şi, indiferent de ce va trebui să facă, va afla ce anume ascundea femeia.

Uşa de la apartamentul principal era deschisă, dar nu se vedea nici urmă de Lucy, care nu era nici lângă Macon şi nici în sufragerie.

Presupunând că cumnata ei plecase la tribunal cu Steven şi cu Cyrus.

Emma se aşeză la masa aceea lungă, şi se forţă să mănânce pâinea prăjită şi ceaiul pe care i le adusese Jubal.

După ce termină masa, trimise după trăsură.

— Nu trebuie să ieşi, miss Emma, o contră Jubal. Domnu' Steven a spus că el nu vrea ca tu să ieşi. El a spus că tu trebuie să stai aici, unde Jubal te poate vedea.

Emma nu voia s-o supere pe servitoarea aceea drăguţă, dar avea prea multe de aranjat, decât să stea acasă şi să aştepte să se pronunţe condamnarea la moarte a soţului ei. Trebuia să facă ceva. Ieşi afară şi

îl trimise pe unul dintre copiii care se jucau pe lângă bucătărie să ceară o trăsură.

Vizitiul, un negru bătrân cu ochi blânzi, veni la ea cu şapca în mâini.

— Îmi pare rău, miss Emma, îi zise el, dar domnu' Steven, el mi-a spus, niciun fel de trăsură pentru dumneata. Şi nici cai. Exasperată la culme, Emma îl concedie pe Ebel şi se aventură în bucătărie, unde Jubal şi o jumătate de duzină de alţi servitori făceau deja pregătirile pentru cină. Din nou îi veni în minte să meargă s-o chestioneze pe Maisie Lee, dar nu putea merge pe jos până în oraş.

Erau mile întregi până la casa domnişoarei Astoria McCall, unde se afla acum probabil Maisie Lee.

Simţindu-se ca un intrus, Emma părăsi bucătăria.

Data viitoare când l-o vedea pe domnul Steven Fairfax, o să-l înveţe ea minte pentru că a lăsat-o aşa, fără niciun mijloc de a ajunge în oraş.

Tocmai traversa peluza, când, îi veni o idee. Cu un ţipăt ascuţit şi dramatic, se prinse cu mâinile de stomac şi căzu în genunchi pe gazonul îngrijit. Spera să nu-i rămână urme pe fustă.

Imediat fu înconjurată de copiii îngrijoraţi. Se simţea vinovată că îi speriase în felul ăsta, dar nu avea de ales, dacă voia să-şi ducă planul la îndeplinire. Gemu din nou, când o văzu pe Jubal apropiindu-se grăbită, chemată de unul dintre copii.

Grija întipărită pe faţa încrezătoare a lui Jubal o făcu să se simtă şi mai prost, dar continuă să geamă şi să se ţină de stomac.

— Am nevoie de un doctor, murmură ea.

Jubal trase un copil de cămăşuţa de bumbac.

— Tu, te duci şi-l aduci pe Ebel. Spune-i să aducă imediat doctorul pentru miss Emma!

Emma se ridică cu o greutate prefăcută, cu o mână la frunte.

Era recunoscătoare că Steven nu era acolo ca să vadă prefăcătoria ei; şi-ar fi dat seama imediat.

— Nu... nu pot aştepta, suflă ea. Ebel trebuie să mă ducă pe mine la el. Şi aşa s-a făcut că bietul Ebel, fără să ştie, încălcă ordinele lui Steven şi scoase trăsura, ajutând-o pe miss Emma să urce în ea. Când ajunseră la cabinetul doctorului din centrul oraşului, ea îl lăsă pe vizitiu s-o ajute să

coboare, apoi fugi spre cea mai apropiată trăsură de închiriat.

În timp ce Ebel se grăbea după ea, strigând politicos în urma ei

„Vă rog, întoarceţi-vă”, cealaltă trăsură îşi văzu de drumul ei.

Se părea că norocul era de partea ei. Când ajunse la casa lui miss

Astoria, Maisie Lee era acolo, singură.

Emma o găsi în curtea din spate, întinzând lenjeria.

Maisie Lee o privi îngrijorată pe Emma şi încercă s-o ignore, dar mâinile îi tremurau, când încercă să întindă o pereche de pantalonaşi gigantici.

Emma auzi cealaltă trăsură venind pe şoseaua pietruită şi oprindu-se în spatele celeilalte, pe care o închinase ea. Ebel o urmărise şi, nu putea spune până când va mai încălca ordinele lui „domnu’ Steven”.

Zise grăbită:

— Maisie Lee, te rog, trebuie să-mi spui pe cine protejezi tu! Cine a fost aici în noaptea aceea?

Maisie Lee o privi îndărătnică:

— Pleacă, n-am să-ţi zic nimic. Jethro mi-ar sparge capu’ dacă o fac.

— Ai de gând să laşi un om să moară?

murmură Emma înmărmurită. Un om care tu ştii că e inocent?

— Am auzit-o pe miss Mary ţipând în noaptea aia, insistă furioasă Maisie

Lee. Spunea numele lui… numele lu' domnu' Steven – iar şi iar! Şi era şi foarte speriată!

— Îi striga numele, repetă Emma, vorbind repede pentru că îl simţea pe Ebel apropiindu-se. Încearcă să-ţi aminteşti Maisie Lee – te rog – a mai spus şi altceva?

Maisie Leea îşi închise ochii strâns amintindu-şi.

— Spunea „este Steven". A spus asta de două, trei ori.

— Asta înseamnă că vorbea cu altcineva, nu înţelegi? insistă înnebunită

Emma.

Ebel era acum chiar lângă ea. Nu îndrăznea chiar s-o apuce de braţ, dar Emma îşi dădu seama că nu va pleca nicăieri, până când ea nu va accepta să se întoarcă la Fairhaven împreună cu el.

Maisie Lee îl privi pe Ebel, apoi din nou pe Emma.

— Du-te acasă, don'şoară. O să-l găseşti pe criminal chiar la tine

acasă!

Macon. Emma oftă. Nu avea de ales. Se va confrunta cu Macon, chiar dacă ştia că era un efort inutil.

Supusă, Emma îi permise lui Ebel să o conducă încet în jurul casei dărăpănate, pe lângă poartă, până pe trotuarul crăpat. O ajută cu blândeţe să urce în trăsură, privind-o cu ochi înţelegători atunci când ea se scuză.

În timpul drumului de întoarcere la Fairhaven, Emma se simţi cuprinsă de disperare. Va găsi ucigaşul chiar la ea acasă, cum zisese Maisie

Lee, dar era o informaţie inutilă. Ştia la fel de bine, după cum bine ştiau şi Steven şi Garrick că Macon o sugrumase pe Mary McCall şi că el nu va mărturisi asta niciodată.

Când Ebel o ajută pe Emma să coboare din trăsură în faţa uşii principale de la Fairhaven, ea intră deznădăjduită în casă, simţindu-se ca o prizonieră, urcând încet scările.

Trecând pe lângă camera pe care o împărţise cu Steven până în urmă cu o zi, îl văzu pe Macon prin uşa deschisă.

Ochii îi erau larg deschişi şi pe faţă avea

o expresie de teroare nemărginită. Din gât îi ieşea un mic sunet neliniştit.

Şi, deşi Emma simţea prea puţină milă pentru el, nu putu trece fără să afle ce anume se întâmpla. Intră repede în cameră şi înţepeni, când o văzu pe Lucy apropiindu-se de pat cu o pernă în mână.

În timp ce Emma privea nemişcată, Lucy presă perna pe faţa lui Macon, folosindu-se de amândouă mâinile şi apăsând cu toată greutatea trupului fragil.

— M-ai făcut de ruşine pentru ultima oară, zise ea cu o voce ciudat de normală. Mai întâi toate femeile alea şi acum ai încercat s-o violezi pe soţia propriului tău frate.

Dar n-ar trebui să fiu surprinsă. Conştiinţa nu te-a împiedicat să te dai la prietena lui Dirk. Şi Dirk era propriul tău fiu, deşi Dumnezeu ştie că nu eu l-am conceput pentru tine, nu-i aşa Macon?

Ieşind din încremenirea ei, Emma îşi recăpătă glasul şi se grăbi să se apropie.

— Lucy, nu! O rugă ea cu o voce surprinzător de calmă şi uşor ameninţătoare. Este soţul tău…

— E o viperă, răspunse Lucy fără să ridice perna. Macon se sufoca neajutorat

sub ea.

Emma încercă să o tragă, dar Lucy era incredibil de puternică în nebunia ei…

— Lucy, pentru numele Domnului, asta e crimă!

— A rănit atâţia oameni, continuă Lucy în timp ce Emma încerca în zadar s-o facă să ridice perna. N-ai decât să te uiţi în altă parte.

Emma. Prefă-te că n-ai văzut nimic. Emma era disperată.

— O să te bage la închisoare, îi zise ea. Şi închisorile sunt nişte locuri îngrozitoare.

— Ştiu, îi zise Lucy cu un ton distrat. Steven îşi va petrece viaţa într-una din ele, dacă nu cumva o să-l spânzure şi asta doar din cauza lui Macon. Nu înţelegi? E corect ca Macon să moară.

Emma încercă să-şi păstreze cumpătul, deşi ar fi vrut să fugă din cameră şi să ţipe după ajutor.

— Tu ai omorât-o pe Mary, nu-i aşa, Lucy? întrebă ea încet, adunându-şi curajul, amintindu-şi de ceea ce îi spusese Maisie Lee, că va găsi ucigaşul în propria ei casă.

Şi cât de speriată era femeia. Acum Emma ştia că asta era din cauză că o văzuse

pe Lucy părăsind camera lui Mary în noaptea aceea îngrozitoare.

Macon încă se zbătea sub pernă, dar era atât de slăbit, încât nu mai dura mult până să se sufoce, dacă Lucy nu ridica perna aceea. Lucy o privi peste umăr încruntându-se şi amintindu-şi.

— Da, spuse ea. Am fost nevoită. Urma să aibă un copil – copilul lui Macon – şi nu o puteam lăsa să facă asta. Eu n-am putut să-i dăruiesc niciodată un copil, înţelegi? Dar era dreptul meu. Dreptul meu.

Este Steven, strigase Mary McCall în noaptea aceea, după spusele lui

Maisie Lee. Este Steven. Simţea că-i vine să leşine, dar reuşi să-şi pună o mână pe braţul lui Lucy.

— Totul va fi bine, Lucy, îi zise uşor.

O lacrimă căzu pe obrazul ca de alabastru al lui Lucy şi îşi luă mâinile de pe pernă. Emma o ridică repede de pe faţa lui Macon şi o aruncă.

Cumnatul ei era purpuriu la faţă şi o privea cu o teroare neajutorată, dar Emma nu se simţi obligată să-l îmbărbăteze.

Toată grija ei era pentru Lucy. O conduse pe cumnata ei spre un scaun şi o ajută să se aşeze.

— Copilul pe care-l purta Mary era al lui Steven, îi spuse Emma cu o voce îngheţată.

Datorită circumstanţelor nu putea trage altă concluzie.

I se părea remarcabil că deşi ea îl iubea cu disperare, el o minţise.

Dar Lucy scutură din cap. Era ciudat de lucidă, acum când mărturisise.

— Aşa spunea doar, târfa aia mică şi mincinoasă. Era copilul lui Macon.

— Era… al lui Dirk… izbucni Macon din pat. Emma şi Lucy se holbară amândouă la el.

El încercă să se ridice pe perne, dar nu reuşi. Emma se apropie de el cu ochii măriţi şi cu inima bătându-i dureros de repede. Viaţa lui

Steven fusese salvată, dar încrederea ei în el pâlpâia acum ca flacăra

unei lumânări în bătaia vântului.

— Copilul era… al lui Dirk, insistă din nou Macon, apoi închise ochii, fie din tristeţe, fie din slăbiciune, Emma nu ştia.

Se întoarse spre Lucy, care era aproape cadaverică, ochii ei căprui părând enormi pe faţa mică. Degetele ei tremurătoare puse peste gură, o făcură pe Emma să înţeleagă

că Macon spusese adevărul. Steven nu va muri, întregul univers îşi schimbă axa.

Steven nu va muri. Îngenunche lângă scaunul lui Lucy, luând-o de mână.

— Vrei să-ţi dau puţin din medicamentul tău? întrebă ea cu blândeţe, fără să aibă niciun resentiment împotriva acelei femei, ci doar compasiune.

Lucrurile ar fi fost diferite pentru Lucy, dacă ar fi putut avea un copil şi dacă s-ar fi măritat cu un om capabil de compasiune.

Lucy scutură din cap şi un zâmbet tremurător se ivi pe buzele ei.

— Poate că acum Dumnezeu mă va ierta. Emma simţi lacrimile care-i ardeau ochii.

— Sunt sigură că Dumnezeu te-a înţeles tot timpul, îi zise ea încet. Apoi izbucni în plâns – de bucurie, de uşurare, pentru suferinţele îndurate de această femeie şi de Steven şi, pentru biata Mary McCall, care murise atât de repede şi dintr-un motiv greşit.

Vocea lui Jubal sparse tăcerea care urmă:

— Miss Emma? Miss Lucy? E totul în regulă? Emma întoarse capul ca să privească la Jubal.

— Cineva să plece repede în oraş şi să-l

aducă pe şerif şi pe Cyrus. Imediat.

Jubal era în mod evident speriată. Privirea ei se opri întrebătoare asupra lui Macon, care zăcea cu ochii închişi.

— Domnul Fairfax este bine, o asigură ea încet. Te rog, fă ce ţi-am spus. Între timp, am eu grijă de miss Lucy.

După ce plecă Jubal, Lucy începu să se legene în scaun.

— Copilul meu, spuse ea. Vreau copilul meu. Emma o privi uimită şi plină de milă.

— Copil?

Lucy se ridică din scaun, iar Emma se ridică şi ea grăbită. După ce aruncă o privire neliniştită spre Macon, o urmă pe Lucy, care ieşise netulburată din cameră şi o pornise în josul holului.

Oprindu-se în faţa uşii de lângă camera ei, scoase o cheie din buzunarul fustei negre şi o băgă în broască.

Păşi în cameră şi Emma intră după ea.

Răul o lovi pe Emma cu puterea unui pumn, când văzu că acea încăpere era de fapt o cameră de copil, dotată cu jucării, un leagăn.

un balansoar – cu toate articolele de care ar fi avut nevoie un copil. Lucy merse

împleticit până la leagăn şi ridică o formă micuţă înfăşurată într-o pătură dantelată.

Ceaiul şi pâinea prăjită pe care Emma le mâncase la micul dejun îi veniră înapoi pe gât, când realiză că Lucy ţinea în braţe o păpuşă.

— Vezi? spuse femeia, ridicând „copilul” frumos îmbrăcat şi înfăşat ca

Emma să-l admire. Nu e frumoasă? Numele ei e Helen.

Un fior trecu prin sistemul nervos al Emmei, dar reuşi să zâmbească nevinovat.

— Da, răspunse ea cu o voce răguşită. E minunată.

Cântându-i încet „copilului”, Lucy ieşi pe hol şi apoi se întoarse în camera în care zăcea Macon. El se trezise din nou şi Emma simţi pentru el mai multă simpatie decât oricând, deşi ştia că îl va dispreţui pentru tot restul vieţii ei.

După ce Lucy se aşeză din nou pe locul ei şi începu să legene păpuşa, Emma turnă apă într-un pahar şi înălţă capul lui Macon ca să poată bea. El luă recunoscător câteva înghiţituri, apoi căzu înapoi pe perne, gâfâind.

Emma îşi aminti că Nathaniel menţionase o cameră pe care Lucy o ţinea

încuiată, iar acum înţelesese totul mult prea bine.

— Ştiai? întrebă ea, privindu-l în ochi pe Macon.

El o grivi neajutorat un moment lung, apoi încuviinţă din cap. În acel moment, în cameră dădură buzna grăbiţi Steven şi Cyrus însoţiţi de şerif.

— Ştiam de păpuşă, îi zise el cu o voce înăbuşită, în timp ce Lucy continua să cânte. Dar am crezut cu adevărat că Steven a omorât-o pe

Mary. Îţi jur.

— Nu erai şi tu încurcat cu ea?

Macon închise ochii un moment şi Emma îşi dădu seama că aşa ar fi vrut, dar că Mary îl refuzase.

Emma încercă să se întoarcă, dorind să alerge la Steven, dar Macon o prinse de mână şi o opri cu ultimele puteri.

— Tu nu ştii cum a fost, izbucni el. Viaţa cu Lucy…

— Nu, replică Emma, eliberându-se. Dar am o idee destul de clară de cum a fost viaţa ei alături de tine.

După asta, merse la Steven şi îşi sprijini obrazul de pieptul lui.

— Jubal a spus… începu Cyrus, dar când

ochii îi căzură pe Lucy, care cânta şi legăna „copilul”, tăcu.

— Lucy a fost aceea care a omorât-o pe Mary, zise Emma ridicând capul.

A aflat că fata era gravidă şi ea a crezut că era copilul lui Macon. Ochii lui Steven erau plini de oroare când o privi pe Lucy, dar apăru şi

un licăr de speranţă în adâncurile lor atunci când îi întoarse spre Emma. Tocmai realizase că era un om liber şi că el şi cu Emma îşi vor putea petrece viaţa împreună.

Curând după aceea sosi şi doctorul şi Lucy fu dusă în camera ei şi sedată. Adormise ţinând strâns păpuşa lângă ea, cu un zâmbet fericit pe faţă. Pentru ea totul se rezolvase şi se liniştise.

— Pentru o vreme, am crezut că m-ai minţit, mărturisi Emma când ea şi Steven se plimbau prin grădină, sub clar de lună, ţinându-se de mâini. Am crezut că tu chiar ai făcut un copil cu Mary McCall.

Steven întinse o mână şi o mângâie pe faţă.

— Ţi-am spus adevărul despre mine şi trecutul meu, o asigură el. Nu sunt niciun

fel de surprize urâte care să sară pe tine. Nu acum.

Emma îl înconjură cu braţele, cuibărindu-se lângă el, punându-şi capul pe umărul lui.

— Ce se va întâmpla cu Lucy? N-o s-o trimită la închisoare, nu?

— Nu ştiu, replică trist Steven.

Emma privi în sus spre el şi îl sărută pe bărbie.

— O să uităm toată nefericirea, îi zisea ea grăbită. Vom umple

Fairhaven-ul cu zgomot şi copii. El o strânse şi mai aproape.

— Judecând după ceea ce s-a întâmplat azi-dimineaţă, pare posibil ca primul să fie deja pe drum. Emma îl aprobă din cap.

— Vrei un băiat sau o fată?

— Vreau un copil, zise el zâmbind. Puţin îmi pasă dacă o să am un fiu sau o fiică.

Aş vrea un băiat care să semene cu tine, cugetă Emma, mulţumită de apropierea lor şi de viitorul ce li se aşternea în faţă.

— Nu o fată pe care s-o numeşti Lily sau Caroline?

Întrebă Steven cu blândeţe, iar Emma simţi vechea tristeţe întorcându-se.

Pentru prima dată realiză că nu primise

niciun răspuns la telegrama pe care o trimisese avocatului mamei ei, din Chicago.

În ciuda libertăţii lui Steven şi a marii ei iubiri pentru el, fericirea ei nu era completă, până la urmă.

Capitolul 25.

Steven a fost achitat şi reabilitat în mod public de toate acuzaţiile aduse la ora nouă în dimineaţa următoare şi publicul, mulţi inşi fiind dezamăgiţi, a fost concediat din sala de judecată. Steven şi Garrick Wright şi-au strâns mâinile, după care Steven se întoarse spre Emma care stătea exact în spatele lui.

El îi oferi braţul şi îi zâmbi pe jumătate în felul acela în care o atrăsese şi o alarmase atunci când îl întâlnise pentru prima dată.

— S-a terminat, îi zise el, iar ea reuşi să-i audă vocea în rumoarea generală.

— A, nu, domnule Fairfax, răspunse Emma, zâmbindu-i cu ochii şi punând o mână pe fruntea lui. E numai începutul.

— Ce o să i se întâmple lui Lucy? îl întrebă Steven pe bunicul lui, când, ceva mai târziu era aşezat în biroul lui

Cyrus, acceptând recunoscător o duşcă de coniac.

Cyrus privi la doctorul Mayfield, care stătea lângă cămin, cu braţele încrucişate.

— Bănuiesc că asta depinde de ce are de spus Paul.

Doctorul îşi drese glasul.

— Închisoarea nu e un loc pentru miss Lucy, cu toţii am fost de acord. Dacă reuşim să-l aducem pe judecătorul Willoughby sau pe unul dintre magistraţi la felul nostru de a gândi, vom putea s-o trimitem la un spital pe care-l ştiu eu, de lângă San Francisco.

— N-o s-o trimit pe Lucy a noastră în cine ştie ce gaură de iad, îl avertiză Cyrus. Mai degrabă aş ţine-o aici şi aş angaja asistente.

Doctorul Mayfield scutură din cap.

— Spitalul Crawford nu e o „gaură de iad”, Cyrus, îi zise el prietenului lui nerăbdător şi îmi vine să te provoc la duel doar pentru că ai sugerat că aş putea să iau în considerare un asemenea loc pentru ea. Desigur, n-am s-o fac pentru că şi aşa a curs prea mult sânge pe aici.

Îl privi întrebător pe Steven, apoi îşi întoarse privirea inteligentă înapoi la Cyrus. N-ar fi bine pentru Lucy – şi nici pentru voi

ceilalţi – dacă ar rămâne aici. Ea are nevoie de un mediu nou.

— Şi dacă îşi revine? întrebă Steven. Va trebui să i se facă un proces atunci?

Doctorul Mayfield oftă din greu.

— Boala e adânc înrădăcinată în Lucy. Probabil că îşi va petrece tot restul vieţii la Crawford.

Steven şi Cyrus schimbară priviri înspăimântate când doctorul se scuză, făgăduind să facă toate aranjamentele cu autorităţile potrivite şi la spital. După plecarea lui, Steven întrebă:

— Ai vorbit cu Macon despre toate astea?

Cyrus scoase un sunet de dezgust şi luă un trabuc din cutia de pe birou, muşcându-i furios vârful.

— Puţin i-ar păsa dacă am băgă-o într-un cufăr şi am trimite-o cu vaporul de marfă pe Mississippy, murmură el.

Scuipă vârful trabucului şi aprinse un chibrit şi, curând după aceea, capul lui alb era înconjurat de nori de fum.

Ar trebui să ştii că are de gând să uite de Fairhaven cum se reface de pe urma rănii. Spunea ceva de Europa.

Steven luă o altă înghiţitură din coniac. Genunchii începuseră să i se întărească, gândi el cu un zâmbet. Va trebui să vadă ce putea face ca să-i înmoaie din nou.

— Nu-mi pot imagina că el chiar va accepta faptul că voi lua parte activă la conducerea Fairhave-ului.

— Va trebui să faci mai mult decât să iei parte activă, îl informă Cyrus.

Eu sunt prea bătrân şi prea obosit ca să conduc locul ăsta mult timp, iar

Nathaniel încă are caş la gură, aşa că nu va fi de mare ajutor.

Steven se întinse şi se servi singur cu unul dintre trabucurile bunicului. Emma ura mirosul care îi intra în păr şi în haine, dar el ştia cum s-o ia.

— Va trebui să mai rezişti o vreme, îi zise el bunicului său. Mai am ceva important de făcut şi va dura un timp.

— Surorile Emmei? ghici Cyrus, care ştia totul. Steven aprobă din cap.

— Simte nevoia să le găsească pe Lily şi pe Caroline şi să le cunoască, aşa cum sunt ele acum.

— Şi probabil să trăiască lângă ele? Încercă Cyrus marea cu degetul, evident îngrijorat că şi-ar putea pierde moştenitorul

de abia găsit.

— Emma înţelege că Fairhaven este casa noastră, răspunse Steven scuturând din cap. Doar vrea să intre în contact cu surorile ei şi să ştie că sunt bine şi fericite. Cyrus oftă din greu.

— Vreo urmă?

— N-aş putea spune, replică Steven încruntându-se.

Dar are adresa unde a locuit mama ei. În Chicago şi numele unui avocat.

— Deci acolo veţi pleca? La Chicago? Steve dădu din cap.

— Cu puţin noroc poate vom afla ce vrem să ştim când vom ajunge acolo.

Prin fereastra mare din spatele biroului lui Cyrus, o putea vedea pe

Emma plimbându-se pe peluză, părând distrată şi oarecum pierdută. Se ridică, stinse trabucul şi se scuză.

O găsi în seră, acolo unde nu cu mult timp în urmă făcuseră dragoste şi probabil concepuseră copilul care, amândoi ştiau acum, se dezvolta în pântecele ei: stătea pe una din canapelele vechi, cu o scrisoare în mână şi cu o expresie mohorâtă pe faţă.

— Ce este? întrebă Steven aşezându-se lângă ea.

Emma întoarse capul şi îl privi cu ochii plini de lacrimi.

— Avocatul s-a pensionat, îi zise ea tristă şi succesorul lui nu are niciun fel de date în legătură cu asocierea lui cu o Kathleen Harington. El îi luă mâna şi i-o strânse în semn de îmbărbătare.

— Vom merge oricum la Chicago, Emma. Vom vorbi cu vecinii ei… Emma scutură din cap.

— E o prostie, spuse ea disperată. Totul. Nu am de gând să colind toată ţara când am o casă atât de minunată aici şi un soţ care mă iubeşte.

— Şi cum rămâne cu Lily şi cu Caroline? insistă blând Steven.

Emma îşi muşcă un moment buza de jos, simţindu-se îngrozitor, apoi răspunse:

— Probabil că sunt foarte fericite şi fără o soră care să intervină în vieţile lor – dacă mai trăiesc.

Steven o privi cu compasiune.

— Emma…

Ea scutură din nou din cap.

— S-a terminat. Renunţ.

— Spui aşa doar pentru că eşti gravidă şi emoţiile te împing în toate direcţiile. Vom

vorbi din nou despre asta după naşterea copilului. Emma îşi şterse lacrimile cu dosul mâinii.

— Te iubesc, şopti ea.

Steven zâmbi şi încercă să se ridice ţinând-o de mână. Dar ea îl opri şi el o privi surprins.

— Ce…

Buzele ei tremurau, dar ea nu scoase o vorbă. Ochii ei îi spuseră ce anume voia, iar el fu foarte fericit să-i facă pe plac.

Prima scrisoare de la Lucy era ca un mesaj de la un copil dintr-o şcoală internat, căruia îi era dor de casă. Nu-i plăceau oceanul, ceaţa şi soarele fierbinte din miezul zilei. Voia să se întoarcă la Fairhaven.

Macon se strâmbă când văzu scrisorile ei şi spuse că ar fi trebuit trimisă la închisoare pentru toate necazurile pe care le făcuse. El îşi împachetă şase cufere pline cu haine şi alte amintiri şi plecă spre

Europa pe data de zece august, fără să se deranjeze să-i trimită măcar un bilet soţiei sale.

Steven şi Cyrus erau prea ocupaţi cu reorganizarea afacerilor familiei ca să se

mai încurce şi cu lucruri mărunte şi sentimentale precum scrisorile, iar Nathaniel curta o fată din districtul St. Charles, aşa că era plecat aproape tot timpul. Sarcina de a coresponda cu Lucy o preluă

Emma, dăruindu-i lui Lucy ceva din dragostea pentru surorile ei. Compunea scrisori lungi, povestindu-i lui Lucy tot ce se petrecea, exceptând să-i spună de comportarea nemiloasă a lui Macon sau că ea

era însărcinată. Îi scrise despre Steven şi Cyrus şi Nathaniel şi despre servitori şi vecini, îi povesti ultimele bârfe şi îi copie versuri din poezii şi câteodată versete din biblie, menite să o încurajeze pe Lucy.

În noiembrie, când Emma devenise mare cât o casă, iar Steven avea câteva afaceri de rezolvat la San Francisco, ea îl acompanie şi merse s-o viziteze pe Lucy la Spitalul Crawford. Era un loc încântător de liniştit, cu vedere spre oceanul gri, furtunos şi Emma o găsi pe Lucy stând într-un solarium cu vedere spre ţărm, mâinile ei micuţe mişcându-se pe clapele unui pian. Cânta minunat şi Emma rămase să asculte cu

bucurie şi tristeţe. Fusese nerăbdătoare s-o vadă pe Lucy, dar şi puţin speriată, că sarcina ei mult prea evidentă ar putea-o întrista pe biata femeie. La urma urmei, Lucy îşi dorise un copil al ei, mai mult decât orice altceva pe lume.

— Lucy?

Femeia micuţă înţepeni pe scaunul pianului, apoi se întoarse cu o expresie curioasă, copilărească, în ochi.

Era îmbrăcată cu o bluză de culoarea fildeşului şi o fustă de satin de un albastru vesel, iar ochii ei căprui se măriră de bucurie.

— Emma! izbucni ea, ridicându-se şi strângând mâinile cumnatei ei. Cele două femei se îmbrăţişară – o expresie destul de nepotrivită, ţinând cont de pântecele enorm al Emmei. Lucy o privi cu o uimire întrebătoare.

— Oh, Emma!? murmură ea, ridicând ochii spre faţa cumnatei ei. Când?

— Ianuarie, aşa zice doctorul, răspunse încet Emma.

Un zâmbet larg înflori pe buzele lui Lucy, deşi ochii îi erau plini de lacrimi.

— Asta-i minunat! exclamă ea şi se îmbrăţişară din nou.

— Ţi-am adus câteva cărţi şi câteva partituri noi, iar Jubal ţi-a trimis câteva din prăjiturelele ei speciale, îi spuse Emma în timp ce mergeau braţ la braţ de-a lungul holului. Te aşteaptă toate în camera ta.

— Unde e Steven? întrebă Lucy arătând şi vorbind aproape normal.

— E în oraş cu afaceri, răspunse cu blândeţe Emma, dar a promis să ne scoată pe amândouă să cinăm undeva în oraş. Desigur, dacă vrei să mergi.

Intrară în apartamentul rezervat pentru Lucy, iar ea se repezi cu lăcomia unui copil spre cutia cu prăjiturelele lui Jubal, servindu-se cu o bucăţică.

— Nu vrei? întrebă ea, întinzând cutia spre Emma, care scutură grăbită din cap.

— Şi aşa talia mea s-a extins destul, protestă ea.

— Ce mai face Macon? întrebă Lucy, cu o voce nerăbdătoarele parcă s-ar fi înţeles perfect cu soţul ei, atât timp cât fuseseră căsătoriţi.

— E bine, răspunse Emma evaziv. La fel de ocupat ca întotdeauna. Lucy şi Emma trăncăniră până la ora patru, când veni Steven să le ia, plecând în oraş într-o

trăsură elegantă.

Lucy vorbi vioaie tot drumul până acolo şi apoi în tot timpul cinei. Când se înapoiară la spital, ea îl prinse pe Steven de mână şi îi zise:

— Te rog, Steven, nu mă pot întoarce acum acasă?

Emma aprecie bunătatea lui, atunci când el o mângâie pe Lucy pe obraz, spunându-i încet:

— Nu încă, scumpo. Încă nu eşti pregătită pentru Fairhaven. Dar o să venim să te vizităm des, îţi promit.

Lucy păru doborâtă, dar Emmei îi trecu prin minte că în cel mult câteva ore, soţia fragilă a lui Macon, nici nu-şi va mai aminti de vizita lor.

— Îmi pare rău, spuse ea, când Emma şi Steven se pregăteau de plecare. Ştiu că aţi avut de suferit din cauza a ceea ce am făcut.

Steven o sărută pe Lucy pe frunte.

— Toate astea s-au terminat acum, o asigură el. Tu concentrează-te doar să te faci bine.

Lucy dădu din cap – poate pentru că ştia că situaţia ei era fără ieşire, şi avea lacrimi în ochi atunci când musafirii ei plecară într-un final, lăsând-o în solarium, aşezată în

faţa pianului.

Primul copil legitim care avea să se nască în familia lui Steven, după aproape patruzeci de ani, se hotărî să sosească pe lume într-o noapte ploioasă de ianuarie, când drumurile erau înfundate de noroiul Louisianei.

Emma îl trezi pe Steven fără menajamente şi gemu uşor de durere.

El se ridică în capul oaselor, îşi trecu agitat o mână prin păr şi bolborosi că era dispus să plătească cinci mii de dolari pentru terenul pe care-l dorea şi niciun cent în plus.

În ciuda durerii, Emma râse de zăpăceala lui.

— Au început durerile, domnule Fairfax, îi zise ea în timp ce pântecele i se contracta vizibil pe sub cămaşa de noapte. Mai bine ai chema repede doctorul.

Complet treaz acum, Steven sări din pat, strigându-i pe Cyrus şi pe

Nathaniel.

Apărură amândoi ciufuliţi şi în cămăşi de noapte, ceea ce ar fi făcut-o pe Emma să râdă, dacă nu ar fi avut dureri atât de mari. Steven nu-şi aminti că e gol până nu-l

trimise pe Nathaniel după doctorul Mayfield şi pe Cyrus după Jubal. Şi chiar atunci când realiză că era dezbrăcat, nici nu se sinchisi.

Apoi începu să se lupte cu hainele, încercând să se îmbrace, pierzându-şi suflul în fiecare moment.

Emma lăsă să i se vadă amuzamentul, care până la urmă se transformă într-un geamăt de durere. Pântecele i se ridică de parcă ar fi fost tras de două degete gigantice, invizibile, şi ea simţi cum i se scurgea apa printre picioare.

— Se presupune că totul trebuie să se petreacă atât de repede?

Îl întrebă ea pe Steven, silabisind cuvintele, în durerea unei alte contracţii dure.

— Şi eu de unde naiba să ştiu? zise Steven, învârtindu-se pe întuneric şi încercând să-şi încheie cămaşa pe piept şi agăţând-o de capul patului. Când se întâmplă şi asta, blestemă cu glas tare, apoi întrebă:

— Unde naiba este doctorul?

— Locuieşte la cinci mile depărtare, îl potoli Emma.

Calmează-te domnule Fairfax. Să naşti

un copil e un lucru perfect normal…

În acel moment o săgetă un alt val de durere, smulgându-i un ţipăt. Jubal se grăbi atunci să intre în cameră, aducând o lampă în mână şi alungându-l pe Steven cu mişcări nervoase ale mâinii.

— Adu-mi câteva cearşafuri curate, domnu’ Steven, îi ordonă ea. Chiar acum.

În timp ce Steven se grăbea să-şi îndeplinească misiunea – Emma ar fi pus rămăşag că el nici măcar nu ştia unde se ţineau cearşafurile curate – Jubal aprinse toate lămpile din cameră şi ridică uşor cămaşa de noapte a stăpânei ei pentru o examinare rapidă.

Negresa fluieră încet şi prelung.

— Mititelul ăsta e tare grăbit să iasă de acolo, zise ea, tocmai când una din ajutoarele ei intra grăbită în cameră, aducând apă fierbinte.

Jubal folosi apa ca să se spele pe mâini până la coate, apoi ajută la ridicarea Emmei din pat şi transportarea ei până la cel mai apropiat fotoliu. În timp ce Jubal îl aştepta pe Steven, cealaltă femeie întindea peste salteaua patului câteva pături vechi.

Când Steven se întoarse cu cearşafurile, patul fu repede aranjat la loc şi lui i se

ordonă în nişte termeni fără echivoc să nu stea în drum.

Jubal şi prietena ei o aşezară pe Emma înapoi în pat, proptindu-i la spate câteva perne.

— Strânge-mă de mâini, îi ordonă Jubal când Emma se încordă toată de durere. Strânge-mă cât poţi tu de tare.

— N-am văzut niciodată un copil care să vină mai repede, exclamă

Esther, care, în general stătea în bucătărie.

— Oh, Doamne, se văită Steven care se învârtea pe la capătul patului. Emma simţi o altă contracţie puternică şi se agăţă cu putere de mâinile lui Jubal, ca să nu mai ţipe din nou.

— O să se rupă, îi avertiză Esther.

La acest punct, se auzi o bufnitură înfundată şi Emma bănui că Steven probabil leşinase, deşi nu avea nici timpul şi nici vreo dorinţă să afle. După asta, totul se înceţoşă pentru Emma. Îşi amintea puţine, în afara durerilor care aproape o orbeau, foşneli, feţe preocupate şi, în final, uşurare şi urletul furios al unui prunc.

— Copilul meu, şopti ea, lăsându-se pe

spate. Copilul meu e aici.

— E o fetiţă grozavă, îi zise doctorul Mayfield.

Oare doctorul când venise? Emma hotărî că de fapt n-o interesa şi zâmbi fericită.

— Steven?

— El nu se simte prea bine acum, îi explică doctorul. S-a prăbuşit pe podea când a trebuit să te tai.

Emma râse. Steven banditul, cu înfricoşătorul lui Colţ 45. Nu-l va lăsa să uite niciodată naşterea primului său copil.

— Lăsaţi-mă s-o văd, se rugă ea.

Fetiţa stătea întinsă pe abdomenul acum plat al

Emmei, cu trupul ei micuţ acoperit de sânge şi de o altă substanţă ca o pudră, braţele şi picioruşele mişcându-i-se sălbatic în aer, plânsetele ei fiind furioase şi indignate.

— Nu-ţi fie frică, spuse ea ţinând între degete un degeţel aproape incredibil de mic. Tăticul tău te va apăra cu 45-ul lui.

— Foarte nostim, se auzi dintr-o parte o voce înăbuşită, când Steven se aşează pe marginea patului, cu faţa palidă în prima lumină a zorilor ploioşi. Care-i numele ei? întrebă el imediat, privind în jos spre fiica

lui. Lily sau Caroline?

— Amândouă, răspunse Emma şi cinci zile mai târziu, Lily Caroline

Fairfax fu botezată, ţinându-se şi o petrecere în cinstea ei.

Când ianuarie făcu loc lunii februarie, Emma începu să se gândească tot mai mult la surorile ei. În ziua de paisprezece sosi o scrisoare de la

Big John Lenahan, din Whitneyville, care conţinea şi un plic albastru, adresat şerifului Woodridge, explicând că Manuela îl găsise în camera lui Joellen. Se scuza pentru acţiunile fiicei sale şi zicea că ar fi trimis mesajul mai curând, dar, menajera îl găsise doar cu câteva zile în urmă. Îi transmitea complimentele lui şi ale lui Chloe, după care urma semnătura.

Cu inima bubuindu-i în piept, cu mâinile tremurânde, Emma deschise plicul albastru. Stătea în somptuosul apartament care acum îi aparţinea ei şi lui Steven, fiica lor dormind liniştită în leagănul aşezat lângă patul lor.

Scoase singura pagină a scrisorii şi o despături:

„Dragă şerifule” începea scrisoarea, iar Emma ştiu chiar înainte să citească

semnătura că fusese scrisă de Lily.

Scrisoarea continua explicând cum îşi căuta surorile, pe miss Emma

Chalmers şi pe miss Caroline Chalmers.

Lacrimile curgeau pe faţa Emmei când sărută scrisoarea, apoi o lăsă în poală. Lily. Locuia în Spokane atunci când scrisese, scrisoarea – Spokane! Emma fusese acolo în acea comunitate şi habar nu avusese că sora ei era atât de aproape.

Steven veni o oră mai târziu şi o găsi pe Emma hrănindu-i fiica şi recitind scrisoarea pentru a douăzecea oară, probabil.

— Lily, îi zise ea ridicând foaia de hârtie, ca să-i arate că vorbea despre sora ei şi nu despre fetiţa lor. Steven, am găsit-o. Locuieşte – sau locuia – în Spokane. Menţionează şi un om, pe nume Rupert Sommers. Zâmbind cu blândeţe, Steven sărută gura Emmei, apoi sânul dezgolit şi apoi capul cu păr pufos al fiicei sale.

— O să trimit o telegramă imediat, îi zise el, apoi ieşi din cameră. După ce copilaşul se sătură şi adormi din nou, Emma începu să măsoare în lung şi-n lat salonul. Prin ferestre îl văzu pe Steven întorcându-se şi, după cum îşi ţinea umerii, îşi dădu seama că

nu avea noutăţi.

— Va trebui să aşteptăm răspunsul, Emma, îi zise el cu bunătate, luând-o în braţe ca s-o consoleze.

— De abia pot aştepta, şopti ea, iar Steven care se aşezase în acelaşi scaun în care stătuse şi ea ca să alăpteze copilul, o trase pe genunchii lui.

— Şi eu la fel, răspunse el, degetele lui desfăcându-i rochia. Avem voie acum?

Emma chicoti încântată, pentru că, chiar şi în cele mai stresante momente, ea îşi găsise consolarea în felul în care făcea dragoste

Steven.

— Avem voie, replică ea şi închise ochii extaziată când el îi sărută sânul din care puţin mai devreme se hrănise copilul lor.

Pe Emma, primele zile în Chicago, o obosiră şi o dezamăgiră. Vechile împrejurimi unde locuise ea cu Kathleen şi cu surorile ei dispăruseră, fiind înlocuite de blocuri înalte, iar încercările de a-l găsi pe avocatul mamei ei, eşuară.

Continua să se tot ducă la casa drăguţă în care locuise mama ei – acum închisă – şi suna la uşă. Nu primise niciodată niciun

răspuns, dar Emma continua să insiste. Împreună, ea şi cu Steven chestionară toţi vecinii.

Şi ei, ori refuzau să deschidă uşa, ori le spuneau răspicat că n-o cunoscuseră pe Kathleen.

Într-o zi, când Steven avea o întâlnire cu nişte eventuali parteneri de

afaceri, Emma o lăsă pe micuţa Lily cu doica ei scoţiană şi luă o trăsură până la casa lui Kathleen. N-ar fi putut explica ce anume o făcuse să se ducă iar acolo, dar nu putuse rezista acelui imbold. Ajungând la uşă, trase încă o dată de cordonul clopoţelului.

De această dată, răspunse o menajeră, cu părul strâns la spate într-un coc sever şi cu o rochie de in apretată.

— Da? întrebă ea.

— Numele meu e Emma Fairfax, zise repede Emma, aproape nevenindu-i să creadă că, în sfârşit găsise pe cineva acolo. Kathleen

Harrington a fost mama mea.

Menajera dădu din cap, privindu-i cu atenţie faţa.

— Cea roşcată. Ei bine, ai putea intra şi

în casă, zise ea după un moment. N-a mai rămas mare lucru de când familia domnului

Harrington a venit şi a luat aproape tot, dar eşti bine-venită să priveşti în jur.

Emma păşi înăuntru.

— Poţi să-mi spui câte ceva despre doamna Harrington? întrebă ea nerăbdătoare. A lăsat ceva hârtii sau scrisori?

— Aşa cum am spus, replică menajera, Harrington-ii au luat aproape tot, exceptând pianul. Nu-ţi pot spune nimic altceva despre ea, decât că a încercat să vă găsească şi să se împace cu voi.

Emma merse în salon şi se aşeză în faţa pianului cu ochii plini de lacrimi. Îşi trecu degetele peste clape, şovăitoare la început, apoi cu mai multă fineţe, când o melodie cunoscută îi reveni în minte. Începu să cânte:

„Trei flori au răsărit pe-o pajişte.

Cu capetele plecate în somnul cel dulce.

Margareta, crinul şi trandafirul…”

Cuvintele de abia îi ieşiră din gură, când un curent de aer rece umplu încăperea, iar inima Emmei zvâcni sub imperiul unui sentiment ciudat. Îşi ridică privirea şi văzu că, o femeie încântătoare, cu păr blond şi

ochi căprui, enormi, stătea în pragul salonului, privind-o încremenită. Degetele Emmei îngheţară pe clape.

— Lily! şopti ea.

Sfârşit…